

MASSA PSYKO LOGIA

PERUSTEET

Here it comes the phoenix
Troubadours of fire
Yearning chainsmokers
Monday black and blind
Howling as the projectiles
Brass nozzles in the dark
Sniffing darkness of the night
Holy pyromaniacs

Here it comes the phoenix
Troubadours of fire
Four inch hollow needles
Stainless steel in dire
Passion and ecstasy
Mechanical hounds
Dancers of the fireflies
Charcoal butterflies

Burning fire bright
Pure is firelight
Nuzzling gout of fire
Gonna burn, burn up everything
Symphony begins now
Four hundred fifty one
Burn them ashes
Gonna ash, burn the ashes

Here it comes the phoenix
Troubadours of fire
Happines boys
Orange flames start the games
Salamanders seeking eyes
Bits of ruby class
Oily executioners
Of flapping pigeon wingned books

**MASSA
PSYKO
LOGIAN
PERUSTEET**

Hän Joka Uneksii

"jos historiallinen tietoisuus muuttuu lopulta psykoanalyttiseksi tietoisuudeksi, menneisyyden kuolleen käden puristusote nykyhetken elämään irtoaa, ja ihminen on historian tekemisen sijasta valmis elämään, nauttimaan sen sijaan, että maksaisi takaisin vanhoja erämaksuja ja velkoja, ja valmis astumaan siihen olemustilaan, mikä oli hänen tulemisensa tarkoitus".

N.O. Brown "Life Against Death" (Elämä kuolemaa vastaan)

Kolmas, korjatu ja laajennettu painos
Copyright © Kari Heimonen 2018
Kannen taitto ja kansikuva: hwhd

SISÄLLYS

Sanat "nainen" ja "eläin" samassa lauseessa tekevät sinusta sovinisti	7
Miten maailmassa voi tapahtua näin	17
Massapsykologian mitätöinti	21
Massapsykologian päivitys	30
Psykeen kolme kerrosta	41
Mielihyvän kokemuksesta elämykseen	47
Sisäistetty sorto	53
Itsetunnon pirstalointi	61
Todellisuusharha	66
Massamurhaajan lapsoset	73
Rakkauden syvin olemus	87
Radikaali fossiili	93
Mielihyvä ja väkivalta	118
Mätä kaksinaismoraali	128
Luonnonmukainen ja luonnoton	131
Sadismin satumaa	139
Siveellinen ja siveetön	144
Sukupuolivalistus takaa kestävän kehityksen	148
Kiva tutkia pimppiä ja kikkeliä	156
Tahdon riemuvoitto	160
Muovirihkaman alamaiset	165
Voi hyvin	174
Naamiaiset	183
Niljakas huoripukki	189
Tilaisuus tekee varkaan	204
Siruiksi pirstoutuneet lasikengät	212
Ruusunpunaiset reidet	236
Rakkautta lain suojeluksessa	241
Maailman onnellisimman kansan lumotut älykkääpiöt	252
Psykiatrit vaikenevat	270
Terveen kirjat	286
Kärpässienen hattu	300
Onko omavastuusi kunnossa	310

*They love their chains.
They forget all about who they really are.
And if you try to remind them,
they hate you for it,
they feel like you're trying to steal
their most precious possession.*

Jim Morrison

PELKÄT SANAT "NAINEN" JA "ELÄIN" SAMASSA LAUSEESSA TEKEVÄT SINUSTA SOVINISTIN

Kolmannen laajennetun painoksen esipuhe

Ensinnäkin oli vaikea kuvitella etukäteen, mihin eräät ihmiset olivat valmiit lyhytnäköisyydessään ryhtymään, puolustaakseen ajattelukyvyttömyyttään tai sitten täydellistä tyhmyyttään. Kun Wilhelm Reich oli työssään jo 1920-luvulla havainnut väkivallan sikiävän yksilön tukahdetusta orgastisesta kaipuusta, niin siveellisyyttään varjelevan yhteisön valtaapitävät tietysti halusivat piilottaa tuon heidän valta-asemaansa uhkaavat tiedon tuomalla esiin Reichin muun toiminnan, ikään kuin tuo muu arveluttavalle vaikuttava toiminta, esimerkiksi orgonomia, mitätöisi väkivallan alkuperän aiheuttajan. Reichiä nollaavat unohtavat mielellään myös sen, että Reich jo 1933 juuri ennen natsien valtaannousua (alkuteos *Massenpsychologie des Faschismus*, 1933) ennusti fasismin nousun ja näki sen tulevan tuhon, sekä eritteli todella yksityiskohtaisesti ne syyt, jotka olivat edellytys fasismin - itse asiassa kaikelle väkivallalle. Näitä väkivallan syitä ei Reichin deletoimisen vuoksi vielä tänä päivänäkään nähdä asiantuntijapiirien norsunluutorneista, silloin kun päivitellään silmät soikeina esimerkiksi vaikkapa uusfasismin kannatuksen nousua tai naiseen kohdistunutta seksuaalista häirintää.

Kuvaavana esimerkkinä Terveystalon asiantuntija psykiatrian erikoislääkäri, psykoterapeutti Pekka Roponen kirjoittikin 6.4.2018 Uuden Suomen Massapsykologia-blogin kommentissaan Reichistä halveksivasti:

Wilhelm Reichia ei psykiatriassa oteta oikein vakavasti. Reich markkinoi uskomushoitoja, menetti lääkärioikeutensa ja kuoli vankilassa. Eiköhän näitä asioita pidä tutia tieteellisillä metodeilla, ei luulojen ja uskomusten perusteella. Reichin juttuja ei oteta nykyään vakavasti, ja yleisesti häntä pidetään puoskarina ja huijarina, mistä syystä hän joutui vankilaan. Luultavasti hän oli itse psykoottinen, näki mm. lentäviä lautasia. Darwin oli tiedemies, Reich luultavasti melisairas huijari ja puoskari. Se pieni ero.

Ei ihme, että keskustelu Suomi24.fi sivuilla Roposen potilaana ollut nimi-merkki ”ilman Roposta terve” kirjoittikin kyseisestä psykiatrian erikoislääkäristä 25.11.2013 paljastavasti:

En suosittelen Pekka Roposta missään tilanteessa. Valitkaa kuka tahansa muu kuin Roponen. Ylitöykeä, epäammattilainen ja voisin jatkaa listaa lopputtomiin. Hyviä psykiatreja löytyy enemmän, mutta valitettavasti näille hyvälle on hankalaa saada aikaa. Yksi Hyvä esimerkiksi Huhtaluoma. Roposelle ei enää ikinä, teki oloni entistä kurjemmaksi ja määrää lääkkeitä, joiden osakesalkut omistaa.

Jos henkilön koko tieteellisten löydösten kirjoa tarkastellaan, niin Charles Darwinista, joka oli Pekka Roposen mielestä oikea aito tiedemies, jäisi suuhun vielä huomattavasti kitkerämpi maku kuin Wilhelm Reichistä. Sillä jos Darwinin teoria lajien synnystä on oikea, niin miksi hänen muut teoriansa, jotka on johdettu loogisesti evoluutioteoriasta, sitten ovat väärä? Ei kai teorioiden kehittäminen ole arpapeliä? Darwinhan jakoi ihmiset ylempiin ja alempiin rotuihin ja samaisti ”*alemmat rodut*” kehittyneisiin apinalajeihin. Monien muiden aikalaisten tapaan hän piti valkoihoisia kaikkein kehittyneimpänä ihmisrotuna. Darwin puhui Euroopan kansoista ”*sivistyskansoina*” ja uskoi ”*sivistyneiden rotujen tuhoavan ja korvaavan lähes varmasti kaikkialta maailmasta villirodun*”. Ja vaikka tämän evoluutioteorian isän mukaan mieleltään ja ruumiltaan sairaat yksilöt rappeuttavat ihmislajia, niin hän ei tieteellisesti perustellut missään vaiheessa, miksi ”*heikompien*” ei pitäisi antaa kuolla pois. Päinvastoin, Darwinin esitti täysin teoriansa vastaisesti, että sympatian tunteminen ja toisista huolehtiminen ovat luonnon jaloimpia piirteitä, joiden rikkominen aiheuttaisi syvemmän rappeutumisen – ikään kuin evoluutio olisi mieleltään jalo. Ei olekaan mikään ihme, että tiukasti Darwinin teoriasta kiinni pitäneet kehittivät eugeniikan (ajatuksen rotuhygieniasta), jolla tarkoitetaan ihmisten tai eläinten valikointia jalostamista rodun parantamiseksi sukupolvien myötä, sekä sosiaalidarvinismin, jonka mukaan yhteiskunnan kehitys perustuu myös eräänlaiseen luonnonvalintaan. Näiden teorioiden darwianista tieteellistä voimaa kuvaa erinomaisesti se, että esimerkiksi sellaisessa sivistysvaltiossa kuin Suomessa 1930-luvulla omaksutusta pakkosterilointilainsäädännöstä luovuttiin vasta 1970-luvulla.

Kirjassaan ”*The Descent of Man*” Darwin kirjoittaa, että ”*mies on rohkeampi, taistelunhaluisempi ja energisempi kuin nainen, ja miehellä on enemmän luovaa nerokkuutta*”. Darwin uskoi miesten olevan naisia parempia kaikilla elämän osa-alueilla: syvällisessä ajattelussa, päättelyssä ja mielikuvituksen käytössä sekä myös aistien ja käsien taitoja vaativissa tehtävissä. Darwinin mukaan voidaan myös päätellä, että ”*jos miehet kykenevät tiettyyn ylemmyyteen monilla aloilla, miehen keskimääräiset henkiset kyvyt ovat naista suuremmat*”. Darwin ajatteli, että naisten kilpailu älykkäimmistä miehistä

oli saanut miehen älykkyyden kehittymään seksuaalivalinnan kautta ”ylivertaiseksi” naiseen nähden.

Niinpä nuo suoraan evoluutioteoriasta seuraavat Darwinin ajatukset voivat keskuudessamme vallan hyvin tänäkin päivänä. Niistä ei kyllä uskalleta julkisesti ääneen puhua, eivätkä miehet tuo niitä neuvottelupöytään keskustellessaan esimerkiksi naisten ja miesten samapalkkaisuudesta. Mutta aivan samoin kuin luomisteoria, ne ovat synnyttäneet juuri ne läpimädät asenteet, joiden ansiosta nainen on miehen orja, käytännöllinen kotitalous- ja synnytyskone, seksuaalisen hyväksikäytön uhri, jonka pitäisi mukisematta tyytyä osaansa. Jos evoluutioteoria on totta, niin naisilla ei ole mitään syytä valittaa, itsehan he ovat ”älykkään” seksuaalivalinnan kautta olleet niin ”typeriä”, että ovat itse ”kehittäneet” heitä alistavan herransa, luomakunnan kruunun.

Ja jos tämä pitää paikkansa, niin silloin myös teoriat rotuhygieniasta ja yhteiskunnallisesta evoluutiosta ovat myös ilman muuta totta. Ei kai ihminen kehittynyt siksi, että hän selittäisi evoluution? Ja naiset vielä valittavat, vaikka he itse ovat osansa valinneet ja antavat tukensa alistajalleen, kannattavat joko Charles Darwinia tai Kaikkivaltiaista Jahvea.

Ihminen onkin valmis hylkäämään ajattelukykinsä uskotellessaan itselleen, että se, mitä hän luulee, on totta. Ja etenkin silloin kun on ryhtynyt valtaapitävien juoksupojaksi ja perseennuolijaksi. Kuten myöhemmin yksityiskohtaisemmin käsiteltävä Helsingin Sanomien kuukausiliitteessä 7.9.2013 julkaistu Saska Saarikosken ”Pedofilia haluttiin laillistaa” lyttää ”vapaan seksin mukanaan tuomat sikailijamiehien” esikuvana toimineen, monet yhteiskunnalliset ongelmat muka osoittaneen Wilhelm Reichin toimet hölynäköksi. Ja tietysti Saarikoski vaikennee siinä sivussa valikoidun täydellisesti koko ajan yhä laajemmassa mittakaavassa esiin tulevasta uskonnollisissa- ja perheyhteisöissä paljastuvasta seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Saarikoski mainitsee myös julkisuudessa paistatelleet pedofiilit mutta jättää kokonaan huomioimatta vallitsevan yleisen trendin: seksualiteetin ja tunne-elämän tukahduttamisen sekä seksin mekaanisen raaistumisen. Eikä hän myöskään voi ymmärtää, että vaikka Reich oli vapaan rakkauden apostoli, mutta vapaus, jota meidän aikamme seksuaalisesti toteuttaa, on kaikkea muuta kuin se vapaus, mitä Reich tarkoitti sukupuolisella vapaudella. Saska sortuukin tässä lyhytnäköisyydessään yhteen ihmisten tekemään yleisimpään virheeseen: hän kuvittelee käsittelevänsä samaa asiaa ”Vapaa seksiä”, josta Wilhelm Reich tai James W. Prescott puhuvat, vaikka ei ymmärrä, että hän puhuu samalla nimellä aivan eri asiasta kuin Reich tai Prescott, joka valaisee vapaan seksin taustaa seuraavasti:

Alastomuus luontevasti perheen kesken voi opettaa lapsia ja aikuisia näkemään kehonsa luonnollisena asiana, jota ei tarvitse hävetä, vaan jopa kauneuden ja sensuaalisuuden lähteenä, jonka kautta voimme saavuttaa emotionaalisen yhteyden toisiimme. Fyysinen läheisyys, joka käsittää kosketelun ja hyväilyn, ei ole samaistettavissa seksuaaliseen kiihottamiseen, mikä on ruumiillisen hellyyden erityinen laji, mutta ei ruumiillisen hellyyden kokonaisuus

Kilpailullinen etiikka, mikä opettaa lapsille että heidän täytyy menestyä muiden kustannuksella, täytyy korvata yhteistyön arvoilla, ja erinomaisen tuloksen saavuttamisen arvostamista sen itsensä vuoksi. Meidän täytyy opettaa lapsia olemaan kykeneviä mieluummin antamaan rakkautta ja hellyyttä, kuin käyttämään hyödyksi muita.

Perinteellisesti miehellä on katsottu olevan oikeus useampaan seksuaalisuhteeseen, mitä ei ole suotu naiselle. Sukupuolia tulisi kohdella tässäkin asiassa yhtäläisten periaatteiden mukaan, ja sallia naisellekin em. vapautta. Suuri este miehen ja naisen välillä on myös miehen pelko naisen syvää ja intensiivistä sensuaalisuutta kohtaan. Koska aistillinen nautinto neutraloi vallan ja aggression, miehen puolustus on ollut naisellisen aistillisen nautinnon kieltäminen, tukahduttaminen ja kontrolli.

Seksin käyttämisen pelkästään fyysisestä jännitteestä vapautumiseen ei pitäisi haitata aistillisen nautinnon laatua. Keskinäisen nautinnon jakamisen kautta realisoituu miehen ja naisen seksuaalinen tasa-arvoisuus, joka on vastakohta herruudelle, vallalle, aggressiolle, väkivallalle ja kivulle.

Propagandan yksi perussäännöistä onkin ujuttaa samalle asialle hämäävästi eri merkityksiä, jotta sekä puhujaa että kuulijaa olisi mahdollisimman helppo johtaa harhaan – pettää. Niinpä Saska kirjoittaa artikkelissaan ennakkoluuloistaan ja -käsityksistään, sitä mitä hän on muilta kuullut, toisen käden tietoa, sen sijaan, että hän kirjoittaisi itse tutustumiinsa Reichin ajatuksista. Entä ylistetty Stephen Hawkins? Tai älykkäänä pidetty oman napaansa iki-ihastunut Esko Valtaoja? Mitä niin ihmeellistä he ovat muka oivaltaaneet? Vai onko niin, että suuri yleisö pitää älykkäänä erityisesti sellaista tiedemiestä, jonka ajatukset liikkuvat ohuessa yläpilvessä ja niiden takana kaukana, kaukana avaruudessa, jonka äärettömyyttä maan matokset eivät voi milloinkaan kotisohvaltaan keppanaa kulautellessaan käsittää?

Toiseksi kirjanen vaatii ehdottomasti laajennusta, koska vasta kirjoitusvaiheen jälkeen tutustuin Pertti ”Velto” Virtasen artikkeliin ”Panssaroitunut ihminen”, joka löytyy alun perin Erkki Kiviniemen toimittamasta teoksesta ”Ehyeksi ihmiseksi” (WSOY 1983). Vaikkakin Velton oma elämä sujuikin autoritäärisen valtakoneiston huvittavana pelinappulana, hovinarrina, niin

nuoruudessa kirjoitetusta ansiokkaasta artikkelista löytää joitakin Reichin tekemiä oivalluksia, joista olin vielä kirjasta ”Pahan Naamiot” kirjoittaessani täysin tietämätön. Niinpä näistä Velton nuoruuden artikkelista löytämistäni, kirjoittajalle ennen tuntemattomista Reichin havainnoista seuraavilla korjauksilla/lisäyksillä olen täydentänyt alkuperäistä tekstiä, joko korjaamalla tekstiä tai huomauttamalla niistä. Veltonkaan artikkeli ei tosin poista kaikkia nyky-yhteiskunnan mukanaan tuomia Reichille aiemmin tuntemattomia massapsykologian ilmiöitä tai avaa taustoja tapahtumien syille, joten nuo olemassa olleet päivitykset ovat edelleen ajankohtaisia. Ja tietysti olen jättänyt pois Velton omat artikkelissaan tekemät virheelliset johtopäätökset, joihin kuka tahansa länsimaisen kristillisen kasvatuksen lapsuudessaan saanut panssarikuorinen ihminen voi äkkipäätään erehtyä niitä sen syvämminkin miettimättä. Joka tapauksessa Veltto kirjoittaa:

Wilhelm Reich (1897–1957) on ollut viimeaikaisen tieteen historian vaikeimmin lähestyttäviä hahmoja. Siksi hänet onkin yleisesti sivuutettu jonkinlaisena perityyppinä hullusta tiedemiehestä tai on tyydytty yksipuolisesti julistamaan hänen teoriansa lähes arvottomiksi "oikean tieteen" kannalta.

Ja kolmanneksi muutama sana saamastani palautteesta. Kukaan, ei yksikään ole esittänyt tai väittänyt että kirjasissani esille tuodut asiat olisivat virheellisiä tai jotenkin totuuden vastaisia – ei kukaan, ei yhdellä sanallakaan. Paitsi tietenkin tunnustukselliset uskovaiset, mutta heitä ei voi pitää edes oikeustoimikelpoisina, sillä usko on vaurioittanut heidän todellisuuden hahmotuskykyään niin vakavasti, että he jopa kuvittelevat jonkun syntiinlankeemuksen aiheuttaneen heille aivovamman (yksityiskohtaisemmin kirjasessa "Tiennyt Mitä Rakkaus On").

Sen sijaan ne, jotka jotain palautetta yleensäkin ovat vaivautuvat antamaan, ryhtyvät syyttämään kirjoittaja siitä, että kirjoittaja omia mielipiteitään esittäessään pitää eri mieltä olevia ihmisiä muka valehtelijoina ja/tai tietämättöminä. Ja että omien mielipiteiden esittäminen sekä muiden nimeltä mainittujen henkilöiden mielipiteiden esille tuominen on yleensäkin räkyyttämistä. Nämä leukojaan louskuttavat rakkikoiratkaan eivät silti edes aina väitä, että kirjoittajan esittämät ajatukset olisivat tuulesta temmattuja. Eli ilmeisesti edes mielipidettä ei maassamme sallita, jos mielipide on eriävä. Kaiken pitäisi olla pumpuliin pakattua. Ei olekaan ihme, että Suomessa ei ole ainuttakaan kansainvälisesti tunnettua toisinajattelijaa.

Ja suurin osa saadusta palautteesta on silkkaa vaikenemista. Toimittajat eivät vastaa ainakaan asiakritiikkiin. Ehkä heille pitäisi lähettää vihapostia, jotta he heräisivät horroksestaan? Mutta ongelma on se, että jotkut toimit-

tajista pitävät jopa asiakritiikkiä vihapuheena. Ja varsinkin seksuaalisen ahdistelun yhteydessä useat toimittajat huutavat sosiaalisessa mediassa kurkku suorana, että on keskusteltava. Mutta kun yrität keskustella näiden huutajien kanssa, kukaan ei haluakaan oikeasti keskustella. Kun yrität udel-la heiltä, mitä muuta sitten pitäisi tehdä lynkkausmielialan lisäksi, niin he, jos heillä yleensäkin on mitään ehdotuksia, ehdotukset rajoittuvat "katseen kääntämiseen" ja "kunnioituksen lisäämiseen" tai lainsäädännöllisiin toimenpiteisiin (esim. feministinen puolue) – kriminalisointiin. Elleivät metelöijät ryhdy sensuroimaan tekstiäni sekä nimeämällä kirjoittajan sovinistiksi, koska samassa lauseesta löytyvät sanat "nainen" ja "eläin", kuten Iltalehden Anni Saastamoinen fasistiystävineen (Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko ja Iltalehden uutispäätoimittaja Tuukka Matilainen) Twitterissä 16.4.2018 (tapauksesta yksityiskohtaisemmin myöhemmin erillisessä luvussa "Sirpaleksi prstoutuneet lasikengät"). Ketään toimittajaa ei kiinnosta ainakaan syiden selvittäminen. Nykyisin yhteiskunnassamme toimittajat ikään kuin toimivat tiedon ehkäisevänä tulppana, sensoreina suureen yleisöön nähden. Toimittajat määrittelevät mistä puhutaan, mistä yleensä saa puhua – mitkä kirjat poltetaan. Sosiaalisessa mediassa sinut eriävine mielipiteinesi blokataan napauttamalla valikosta esimerkiksi joko "Estä" tai "Poista" ja niin blokkaja saa häiriintymättä jatkaa päivän pais-tattelua somen loisteessa seuraaja-kavereidensa kanssa.

Suomen Ammattiin Opiskelevien Liiton pääsihteeri Hanna Huumosen mielestä on selvää (IL 18.10.2018), ettei nykyinen rikoslaki riitä suojelemaan kansalaisia systemaattiselta verkkovihalta ja vainolta:

Liian monta ihmistä on tietoisien uhkailun avulla vaiennettu

Huumosen mukaan kansalaisia ja erityisesti virkansa puolesta vainon ja uhkailun kohteiksi joutuneita henkilöitä voitaisiin auttaa ainakin kolmella lakimuutoksella. Yhden niistä pitäisi Huumosen mielestä olla:

Journalistiliiton puheenjohtaja Hanne Aho on tuonut julkisuudessa esille, että virkahenkilöiden ja toimittajien uhkailu olisi lisättävä joko rangaistuk-sen koventamisperusteeksi tai saattaa toimittajien uhkailu yleisen syytteen piiriin, jolloin kyse ei olisi enää pelkästä asianomistajarikoksesta

Kuten voi huomata, sana "kansalainen" on Huumosen sanoissa vain näön vuoksi, sillä hän tarkoittaa kansalaisella toimittajia! Toisin sanoen toimit-tajien ja virkahenkilöiden oikeusturvaa, ei kansalaisten, pitäisi kohentaa, mutta kohentaisiko lakimuutos toimittajien vaientamisen kohteeksi joutu-

neiden kansalaisten asemaa? Tällä hetkellähän kansalaisella ei ole mitään puolustautumiskeinoja toimittajien mielivaltaa vastaan, koska lehdet voivat itse päättää mitä julkaisevat ja mitä jättävät julkaisematta.

Sosiaalinen media on pikemminkin kuin ennen muinoin kylän suulaimpien juoruämmien ja juoruääjien paskanjauhamiseen keskittyvä keskinäisen kehumisen kuppikunta – maan tavan mukainen hyvä-veli ja -sisko ompe-lukerho. Ulkopuolisena sinulla ei ole mitään asiaa kahvikupposen ääreen ryystämään samalta lautaselta sisäpiirin mehevimpiä kuulopuheita – hevos-miesten uutisointia. Eihän esimerkiksi Twitterissä edes keskustella? Siellä vain twiittaillaan, eli viserrellen päivitellään maailman menoa aikomatta-kaan mitenkään itse osallistua omilla teoillaan maailman muuttamiseen. Toimittajat ovat kuin silmänsä sulkeneita sivustakatsojia. Tapahtumien ra-portointi ja syvälliset analyysit ovat vaihtuneet, jos niitä yleensä koskaan on edes ollutkaan, lehdistössä mediaseksikkäästi seurauksien kavereiden kanssa kylpyammeen pintavaahdossa pulikointiin ja – eriyvän mielipiteen vihapuheeksi tuomitsemiseksi.

Kuvaavaa koko vaikenemisen kulttuurille ja sen synnyttämälle tyhjyydelle on erikoistoimittaja Jouko Juonalan kommentti "Kuolemalla oli lapsen kas-vot" Krimin kouluverilöylyn toimeenpanneesta Vladislav Rosljakovista, joka oli Venäjän valtiollisen median mukaan kertonut ex-tyttöystävälleen haluavansa kostaa koulukiusaamisen (IS 17.10.2018):

Paitsi Columbinen ampujia, Rosljakovin kerrotaan ihailleen myös Ukrai-naa vastaan taistelevia kapinallisia Donetskissa ja Luhanskissa, tätä ”ma-talan intensiteetin” sotaa, jossa on kuollut jo 10 000 ihmistä.

Venäjän viranomaiset eivät heti antaneet julkisuuteen tietoja ampujan mo-tiivista. Oliko taustalla riita opettajien tai koulukavereiden kanssa? Oliko syynä eroon päättynyt rakkaus?

Uhrien kannalta motiivilla ei enää ole merkitystä. Kuolleita ei saa takai-sin eläviksi, tapahtunutta ei voi peruuttaa, laukaukset on ammuttu. Uhrien läheiset, ja miljoonat muut ihmiset, varmasti kysyvät, miksi näin tapahtui. Siihen ei koskaan saada täydellistä vastausta.

On typerryttävää, surullista ja masentavaa miettiä näitä samoja asioita jokaisen verilöylyn jälkeen. Milloin tulee seuraava? Eikö tämä hulluus koskaan lopu? Järkeviä vastauksia ei ole, on vain tyhjyys.

Vielä typerryttävämpää on se, miksi lehdistö hymistelee ja hyysää poliitik-koja? Henkisesti sairastunut Venäjän presidentti Vladimir Putin, kääntääkseen huomion pois Venäjälläkin esiintyvistä koulukiusaamisesta sekä Vladisla-

vin ihailun kohteesta, Ukrainaa vastaan taistelevista "kapinallisista", syyttääkin 20 ihmisen kuolemasta amerikkalaista trendiä (IL 18.10.2018):

Tämä on globalisaation tulos. Me näemme sosiaalisessa mediassa ja internetissä kokonaisen yhteisön, joka on luotu. Kaikki alkoi traagisista tapauksista Yhdysvaltojen kouluissa. Me emme luo terveellistä (internet) sisältöä nuorille... se johtaa tällaisiin tragedioihin.

Tämä toimittajien hyysäys ja hymistely onkin johtanut esimerkiksi siihen, että kun Itä-Ukrainassa 17.7.2014 Malaesian Airlinesin reittilennon Amsterdamista Kuala Lumpuriin alas ampumisesta viime kädessä vastaava Vladimir saapuu kolme vuotta myöhemmin (27.7.2017) valtiovierailulle Suomeen, suomalaiset kerääntyivät runsain joukoin autosaattueen reitille Savonlinnassa ja taputtivat innokkaasti käsiään, hymyilivät ja vilkuttivat ohikiitävälle Krimin niemimaan anastajalle ja lentomatkustajien hyväntahtoiselle ja huomaavaiselle murhaajalle. Kari Huhta hurskastelee kolumnissaan Helsingin Sanomissa 19.10.2018:

Tutkimukset jatkuvat, mutta verityölle ei ole näköpiirissä selitystä, joka vapauttaisi Saudi-Arabian johdon vastuusta. Ihmisiä ei paloitella vahingossa. Parhaassa tapauksessa Khashoggin kohtalo kaikessa hirveydessään herättää muut maat reagoimaan myös sellaiseen toimintaan, jota ne ovat tähän asti passiivisuudellaan suvainneet.

Suomessa tiistaina vierailut International Crisis Group -asiantuntijajärjestön johtaja ja entinen Barack Obaman Lähi-idän-neuvonantaja Robert Malley toivoi katseiden kääntymistä myös sotaan, jota Saudi-Arabia johtaa Jemenissä. Se on väestön määrään suhteutettuna maailman pahin inhimillinen katastrofi.

Voi kuitenkin käydä niinkin, että kansainvälisen sopimusvaraisen järjestelmän puolesta puhuvat valtiot, kuten Suomi ja muut Pohjoismaat, eivät tee mitään ja menettävät uskottavuuttaan. Toiminnallaan Saudi-Arabia pilkkaa kansainvälistä järjestystä, eikä maa enää ole yksin.

Aiemmin saudit saivat kansainvälisen erityisasemansa turvin silpoa ja tehoittaa ihmisiä esimerkiksi aviorikosten vuoksi. Nytkään saudien energiaministeri ei empinyt muistuttaa, että kuningaskunta toimii öljynviennillään energiavakauden takaajana.

Eli Kasshoggista on helppo hurskastella mutta samaan aikaan Skripalin ja Litvinenkon murhayrityksestä ja murhasta on helppo ystävällismielisiin ja läheisiin suhteisiin vedoten vaieta? Sauli Niinistönkin on mukava ilman

omantunnontuskia lounastaa Vladimir Putinin kanssa Hotelli Punkaharjussa, höyrylaivaristeillä Saimaalla tai seurata Tšaikovskin raukean rauhan Jolanta-oopperan esitystä Savonlinnan Oopperajuhlilla. Ja rättipäiden riehumisesta Jemenissä tai naisten julkisesta silpomisesta on toimittajan helppo tehdä numeroa ja vaieta samaan aikaan rakkaan naapurimme kravattikaulaisista Krimin vihreistä miehistä tai Syyrian pommittamista siviileistä. Sitä paitsi Suomi ja muut Pohjoismaat eivät ole ennenkään tehneet mitään ja maiden jäljellä oleva uskottavuus on pelkkä toimittajien mielikuvituksessa siintävä kangastus. Laitoinkin Joukolle Juonalalle sähköpostia:

Kirjoitit kommentissasi: "On typeryyttävää, surullista ja masentavaa miettiä näitä samoja asioita jokaisen verilöylyn jälkeen. Milloin tulee seuraava? Eikö tämä hulluus koskaan lopu? Järkeviä vastauksia ei ole, on vain tyhjyys."

Ikävä kyllä vastaus löytyy, mutta se ei oikeasti ketään kiinnosta, ei edes ainoatakaan toimittajaa! Esimerkiksi englanniksi:

www.youtube.com/watch?v=lctBGAAIwEvimeo.com/53895067

www.youtube.com/watch?v=_3aKkOesG00

ja suomeksi:

Reuch Wilhelm: Fasismin massapsykologia, Otava 1973

jumalasuomi.tripod.com/prescott.htm

massapsykologia.blogspot.com/2018/03/vaiettu-totuus.html

massapsykologia.blogspot.com/2018/04/vakivallan-syysta-vaietaan-kai-kin.html

Enkä oikein usko, anteeksi vaan, että väkivallan syy tai toimet sen poistamiseksi kiinnostaisi sinuakaan! Vuosien varrella, kymmenet toimittajat ovat kohdelleet esiin tuomiani seikkoja, kuin ruton saastuttamaa ilmaa. Allekirjoittanut on jopa yritetty vaientaa poistamalla puheenvuoro-artikkeliini netistä Uuden Suomen ja Iltalehden päätoimittajien toimesta. Helsingin Sanomat on kieltäytynyt julkistamasta mielipidekirjoituksiani väkivallan syistä jo yli 15 vuotta! Kukaan ei vaivaudu tutkimaan olemassa olevia todisteita ja tutkimuksia ja se julkisuus ja kohtelu jonka kohteeksi vaikkapa J.W.Prescott, Anthony Storr ja Wilhelm Reich ovat maailmalla ja ennen kaikkea Suomessa joutuneet, on tyrmistyttävä! Onko esimerkiksi Suomen televisiossa esitetty ainuttakaan dokumenttia kyseisten psykologien työstä tai tutkimustuloksista?

Siksi tuntuukin uskomattomalle, että kirjoitat: "Järkeviä vastauksia ei ole, on vain tyhjyys." Pikemminkin sinun pitäisi kirjoittaa: Järkevä vastaus on olemassa, mutta ihmiset haluavat elää tyhjiydessä!

Sinua lukijana varmaan kiinnostaa, vastasiko Ilta-Sanomien erikoistoimittaja Jouko Juonala sähköpostiini? Omanarvonsa tunteva erikoistoimittaja ei suvainnut vastata, kuten ei ole vastannut ainut tavallinenkaan toimittaja yhtä ainoaa Aamulehden toimittajaa lukuun ottamatta viimeisen 15 vuoden aikana antamaani palautteeseen.

MITEN MAAILMASSA VOI TAPAHTUA NÄIN ?

Kun seuraavan kerran kauhistelet kirkuvia lööppejä, käsittämätöntä pahuutta, tynnyripommien silpomia pienokaisia, itsemurhapommittajien iskun jäljiltä riekaleisia ruumiita, verilammikoita, napalmin polttamia pikkutyttöjä tai et edes halua katsoa uutiskuvia, sanoinkuvaamatonta kärsimystä, luurangonlaihjoja nälänhädän uhreja, aaltojen rantaan tuomaa, hiekalla "nukkuva" pikkupojan tomumajaa, muista, että sinäkin olet syyllinen.

Wilhelm Reich ja Nasaretilainen, molemmat osoittavat, Reich viime vuosisadalla tutkimuksissaan ja Nasaretilainen lähes 2000 vuotta sitten ohjeissaan, että meitä ympäröivä pahuus johtuu kansanjoukoista, massoista, yksittäisistä ihmisistä itsestään. Kukaan ulkopuolinen, Aadolf Hitler, Pol Pot tai Bašar al-Assad, ei tee meitä pahoiksi. Me itse teemme itsemme pahoiksi. Me itse rakennamme pahan valtakunnan George W. Bush etunenässä.

Nyt on hyvä hetki lopettaa tämän kirjasen lukeminen heti alkuunsa ja häpeää tuntematta paneutua kokopäiväisiin paskareisiin, itsekkyyden ja ahneuden pariin – tai vaihtoehtoisesti eksyttää itsensä silmät suljettuina vaikenemisen viidakoon. Eihän tällainen syytös egoasi kohtaan ole ollenkaan sivistynyttä käytöstä.

Ei niin, mutta maapallon kansalaisten valtavan enemmistön käytös on ollut ja on vielä monin kerroin sivistymättömämpää ja jollei menneisyyttä saa tuoda esille, mukaan lukien yksittäisten henkilöiden henkilökohtaista käytöstä, emme koskaan voi oppia mitään ja esimerkiksi Wilhelm Reich ei hyssyttelyn vuoksi olisi koskaan pystynyt tutkimaan, saati saamaan selville mitään. Ja se, että sinun sanotaan olevan syyllinen, ei ole syytös, vaan toteamus tapahtuneesta. Ja jos maltaisit syventyä Reichin ei-uskovaisena tiedemiehenä tekemiin teräviin tieteellisiin havaintoihin, havaitsisit, että pahuuteen johtavat teot, esi-isiemme teot ja omamme, ovat peräisin ajattelelmattomuudesta, vähäisestä ymmärryksestä, ympäröivän yhteiskunnan ja massojen paineesta, siitä seuraavasta lamauttavasta välinpitämättömyydestä – sukupolvesta sukupolveen. Ja juuri siksi, että kukaan ei halunnut katkaista pahuuden ketjua, kaleeriorjat yhä edelleen ovat kytkettyinä metallisen kaulapannan kautta teräsketjuun, joka taluttaa heidät pahuuteen – itse asiassa kaleeriorjat itse soutavat itsensä orjuuteen.

Ja ne harvat, jotka ovat yrittäneet kertoa massoille, mikä on vikana, tämä yhteiskunta, juuri kritiikistä tuohtuneet massat, ovat vaientaneet. Esimerkiksi Wihelm Reichin vaiensi vuonna 1956 Yhdysvaltain historian synkkä ja vainoharhainen McCharthyismi. Vastustajat telkesivät hänet vankilaan ja Reich kuoli vankilassa oltuaan siellä kuusi kuukautta ja vain muutamaa

viikkoa ennen kuin hänet olisi vapautettu, marraskuussa vuonna 1957, kuu-
denkymmenen vuoden ikäisenä. Hänen sydämensä ei jaksanut enää; hän sai
nukkuessaan sydänkohtauksen.

Reich kuoli tutkimansa massapsykologian synnyttämän vainoharhaisuuden
seurauksena yrittäessään auttaa juuri samoja kuolemansa aiheuttaneita vai-
noharhaisia massoja pelastumaan. Apu ei kuitenkaan massoille kelvannut,
ei silloin, kuten ei ilmeisesti nytkään – sinulle. Niinpä, kun joudut jonain
päivänä massapsykologian pihtileukojen murskattavaksi, muista, että sinua
on varoitettu ja on aivan oma vikasi, jos et varoitusta kuunnellut – aivan
kuten massatkaan eivät ole koskaan kuunnelleet.

Se mitä tiedämme massapsykologiasta, on tieteellisen tutkimustyön tulosta
ja tulokset ovat kaikkien luettavissa, jos vain omaa lukutaidon sekä ym-
märryskyvyn. On tietysti mukava luulotella itselleen, että eihän minulle
mitään voi sattua, eihän minulle ole ennekään mitään sattunut, mutta tuolla
asenteella osoitat vain itsekkyytesi, välinpitämättömyytesi rakkaimmistasi,
kaikista maan päällä vaeltavista ihmisyksilöistä rannalle Turkin Bodrumis-
sa huuhtoutunutta 3-vuotiasta Aylan-poikaa myöten. Ja sivustakatsojaksi
jättäytyminen, vaikeneminen, paljastavat itsekkyytesi lisäksi myös sisuk-
siasi jäytävän pelkosi. Tietysti omaatuntoa helpottaaksesi (vaimentaaksesi)
on kätevää lahjoittaa rahaa hyväntekeväisyysjärjestöille. Tällöin seurauksia
"Jeesus-teipillä" hoivaamalla ei helpotuksesi tarvitse tehdä oikeasti mitään
vallitsevien syiden poistamiseksi.

Ja onko siinä mitään merkillistä, että tiedemiesten puhdas etujoukko vaike-
nee yleisesti tunnetuista tosiasioista? Ainakin luonnontieteilijöiden vaike-
nemisen ymmärtää, koska heidän mielestään pahuus johtuu luonnollisesta
valinnasta. Humanistit näpertelevät luolaan vangittujen joukkojen aiheutta-
mien ongelmien parissa ymmärtämättä, että nämä on vangittu ja että nämä
ovat luolassa ja että ongelmat aiheutuvat vangitsemisesta. Kristittyjen käy-
töksessä ei ole myöskään mitään ihmeteltävää, hehän vain puhuvat, mutta
eivät tee – ja jos tekevät, tekevät nimenomaan vastoin puheitaan. Nykypäi-
vänä keskuuteemme on vielä ilmestynyt aivan uusi ammattikunta – faktan-
tarkastajat. Tämä lähinnä uutis- ja ajankohtaistoimittajista koostuva sopuli-
lauma tarkistaa ensisijassa poliitikoiden suustaan laskemaa lööperiä – sitä
itteänsä. He jahtaavat yhtä hyttystä samaan aikaan, kun komodonvaraani
keltaisine kielineen, punertavan sävyistä veren hyytymistä estävää sylkeä
erittäen, valmistautuu iskemään leukaperänsä heidän lihaansa – mielellään
takaapäin. Ihmisen kohtalo on katsojasta riippuen olla joko luonnonlaki,
ihmisen osa tai Herran tahto.

Lasten henkinen kiduttaminen yhteiskunnassamme kieroutuneella kaksi-
naismoraalilla ja siitä kumpuavilla käytösmalleilla voikin sitä kenenkään

estelemättä kaikessa rauhassa aina vaan jatkaa ja jatkaa. Niinpä Suomessa lapsia pidetään (lue kasvatetaan) todellisuudessa yhä edelleen kurissa ja nuhteessa – rangaistuksen uhalla ja palkintojen toivossa. Useimmat "kasvattajien" teot eivät jätä lapsiin heidän onnekseen näkyviä jälkiä. Henkisen väkivallan, kuten huutamaisen ja lapsen mitätöinnin aiheuttamat vauriot tulevatkin usein esiin vasta vuosia, ellei vuosikymmeniä myöhemmin. Ilta-lehti 26.1.2018:

Vaasan hovioikeus on nyt vahvistanut 39-vuotiaan miehen kahdeksan kuukauden ehdolliseen vankeusrangaistukseen kärjätuomion. Rangaistus luettiin kahdesta pahoinpitelystä. Toinen kohdistui syytetyn aviiovaimoon ja toinen pieneen lapseen, joka on nykyään nelivuotias. Lapseen kohdistuneet rikokset alkoivat tämän ollessa kuusi kuukautta vanha. Teot jatkuivat puolisoiden erilleen muuttoon saakka. Tuolloin pikkutyttö oli täyttänyt kaksi vuotta. Äiti, joka on nykyään tytön yksinhuoltaja, todisti kärjäoikeudessa tyttöön kohdistuneista rikoksista.

Äidin mukaan hänen entinen miehensä "tukisti, nippasi ja töni" lasta. Hän roikotti lasta toisesta kädestä, heilutti kättään ja irrotti otteensa siten, että pienokainen kaatui. Vaipanvaihdon yhteydessä mies oli vetänyt alastonta lasta pitkin muovista alustaa. Äidin mukaan lapsi pelkäsi isäänsä. Hän sai paniikkireaktion pelkästään siitä, että tämän nimi mainittiin. Useimmat teot eivät jättäneet näkyviä jälkiä. Äiti toteaa, että hänen entinen miehensä perusteli väkivaltaa kasvatuksella.

Mitään mullistavaa ei tule tapahtumaankaan niin kauan, kuin kulttuurimme laajimmalle levinnyt harhakäsitys, se että enemmistö meistä on normaaleja yksilöitä, jotka ovat vapaat ajattelevaan, tuntemaan ja toimimaan oman halunsa mukaan, haihtuu. Fromm:

Jokainen yksilö uskoo vilpittömästi, että hän on "hän" ja että hänen tunteensa, ajatuksensa, toivomuksensa ovat todella "hänen" omiaan,

Huomattava osa ajatuksistamme, kuvittelemastamme tunteista ja päätöksistä ei ole meidän omiamme, vaan ne on meihin suggeroitu. Ihmiset erehtyvät alinomaa pitämään omina ratkaisujaan, jotka todellisuudessa ovat alistumista soveliaisuuteen, velvollisuuteen tai yksinkertaisesti painostukseen. Meistä on tullut lauma-automaatteja, jotka elävät sen harhakuvan vallassa, että olemme omatahtoisia yksilöitä. Me ajattelemme, tunnemme ja tahdomme siten, kuin uskomme, niin kuin oletamme, että meidän oletetaan ajattelevan, tuntevan ja toivovan. Olemme biologisesti eläviä mutta psy-

kologisesti, emotionaalisesti ja henkisesti kuolleita. Toiminne, kuin robotit mutta elämä valuu käsitämme kuin hiekka tai kuihtuu kuin kedon kukat syksyllä. Ihmisautomaatin epätoivo on hedelmällinen maaperä totalitarismin, fasismin poliittisille tarkoitusperille ja pienen miehen mielenlaadulle. Erich Fromm:

Jollen ole mitään muuta kuin se joka – kuten luulen – minun oletetaan olevan, niin kuka "minä" olen?

Ja on muistettava, että me kaikki emme suinkaan ole yhtä sairaita, ei lähestulkoonkaan. Jotkut meistä ovat henkisesti vain hyvin vähän haavoittuneet, mutta muutamat meistä ovat vaurioituneet niin vakavasti, että muuta ei tarvitakaan. Helvetin irti pääsemisen edellytykseksi riittää kulloinkin vain yksi Stalin, Himmler, Mao, Il Jung, Bokassa, Amin, Luther, Hitler tai Leopold II uskollisine käsikassaroineen. Ja kuten natsi-Saksan esimerkki osoittaa, suurin osa kansasta seuraa kuuliaisesti perässä.

MASSAPSYKOLOGIAN MITÄTÖINTI

On aika päivittää massapsykologian syvin olemus, sillä siitä, kun Wilhelm Reich jo lähes sata vuotta sitten kirjoitti kirjansa "Fasismien massapsykologia" maailma on muuttunut oleellisesti ja maailman mukana tietysti massapsykologia. Kun Reich oletti, ja oli oikeassa, että jokainen järjestäytynyt mystiseen "totuuteen" pyrkivä liike perustuu massojen syvälle, miltei-pä pakonomaiselle orgastiselle kaipuulle, yleiselle ja yhtäläiselle rakkauttumuudelle – rakkausanemialle, niin hän näki fasismien massapsykologian synnyn syyksi yhteiskunnassa vallitsevan autoritaarisen kasvatuksen sekä autoritaarisen, itsevaltaisen ilmapiirin. Tänä päivänä massapsykologia sen sijaan imee käyttövoimansa myös aivan vastakkaisesta ilmansuunnasta – sallivasta vapaasta kasvatuksesta ja demokraattisesta, liberaalista ilmapiiristä.

Päivityksen olennainen syy on myös se, että koska Reichin teoria jäi kansallissosialismin nousun ja II Maailmansodan pyörteissä keskeneräiseksi, vaatii se ehdottomasti massapsykologian syvimmän olemuksen ajantasaisuuttamista. Nämä uudet massapsykologian syntyä ja sen käyttämien menetelmiä vielä yksityiskohtaisemmin selittävät ja Wilhelm Reichin tutkimusta täydentävät havainnot avaavat massapsykologian kuvaan aivan oleellisia uusia näkökulmia ja selittävät tyhjentävästi monia yhteiskuntaamme nykyisin riivaavista taudeista.

Myös se, miten jälkipolvet ovat Reichin paikoin briljanttiin työhön suhtautuneet, on hämmästyttävää - siitä vaiettiin. Ja nimenomaan tuon vaikenemisen vuoksi, on aika päivittää massapsykologian syitä ja menetelmiä koskevat Reichin terävät havainnot. Eiväthän Reichin, kuten eivät myöskään Erich Frommin kirjat ole enää puoleen vuosisataan olleet korkeakoulujen sosiologian oppikirjoja, jos edes läheskään kaikkialla sitä aiemminkaan. Aadolf Hitleristä ja kansallissosialismista on sen sijaan levitetty perättömiä, totuudenvastaisia tietoja ja länsimaiden valtaeliitti on pyrkinyt ensinnäkin peittämään Hitleristä luomallaan mielikuvalla omat rikospaikalle johtavat jälkensä ja toiseksi omimalla fasismien käyttämät massapsykologiset menetelmät sovellettavaksi omien kansalaistensa jokapäiväiseen huijaamiseen – alistamiseen.

Länsimaat ovatkin empimättä II-Maailmasodan jälkeen levittäneet laajoille massoille käsitystä, että fasismi olisi muka jonkun yksittäisen henkilön, mielenvikaisen, puolihullun oluttupa-agitaattorin tai korkeintaan jonkun yksittäisen valtion, kuten Italian ja Japanin sotilasjohdon päähänpisto. Reich:

Yhtä hedelmätön on väite, että poliittinen taantumus fasismin hahmossa muka olisi sumuttanut, vietellyt tai "hypnotisoinut" massat.

Vaikka fasismissa on kyse ymmärryskyvyltään heikon keskimääräihmisen luonteenrakenteen järjenvastaisuudesta, joka on perua ensisijaisten synnynäisten, siis luontaisten tarpeiden ja tunteiden vuosituhantisesta ulkopuolisen pakon suorittamasta tukahduttamisesta. Luonnollinen käyttäytyminen on pakotettu luonnottomaksi. Reich:

Aidoille vapautuspyrkimyksille ja vapauden tavoittelulle on haitaksi, että fasismi on käsitetty ja käsitetään yhä pienen, taantumuksellisen kuppikunnan diktatuuriksi

On länsimaiden ja yleensä kaiken valtaeliitin etujen mukaista, että kuva fasismista ja natsismista on harhaanjohtava, sillä nimenomaan se itse on tarkoituksella luonnut juoksupoikiensa toimesta tuon tahtonsa mukaisen harhakuvan turvatakseen omat aineelliset etunsa ja valta-asemansa. Ja tuon harhakuvitelman takana piilevä todellisuus on kuin unien pelottava kuristajakäärme, paitsi kaulasi ympärille kietoutuva käärme ei ole unta – se on totta. Painajainen uhkaa monen tiedemiehen, mielipidevaikuttajan ja "kansanjohtajan" sosiaalista arvoasemaa ja ylempiä nöyristellen nuolemalla pönkittävää itsetuntoa. Ei ihme, että ketään ei kiinnosta fasismin syvin olemus. Kukaan ei halua ottaa fasismin syitä esille. Syiden sijaan näytetään mieluummin kuvia uusfasistien kokoontumista, hakaristinauhoin koristelemia käsiään Hitler-tervehdykseen kohottavista nuorista pojanklopeista tai Rinkebyssä palavista autonraadoista. Reich:

Puhtaimmillaan fasismi on luonteeltaan keskimääräisen ihmisen kaikkien irrationaalisten reaktioiden (järjenvastaisten vastausten) summa.

Reich osoittaa tutkimuksissaan, että fasismi on massojen oman järjettömän, irrationaalisen, luonteenrakenteen aiheuttama ilmaus – seuraus omasta tyhmyydestä ja – tyhjyydestä. Massat rankaisevat itse itseään luomallaan fasismin rutolla. Joukkohysterian valtaamat manipuloidut massat haluavat verenhiimon vallassa epätoivoisesti tyydytystä etsiessään repiä riekaleiksi jokaisen hänen harhaisen henkisen minänsä kuvitellun uhkaajan. Mieleen tuleekin ohje:

Sen tähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille. (Matt.7:12)

Massat eivät historian kuluessa ole onnistuneet parantamaan käytöksellään asemaansa vankina kertaakaan oleellisesti, vaan ovat sen sijaan erehtyneet päinvastoin huonontamaan asemaansa useita kertoja. Eikä kyse ole taloudellisesta asemasta vaan henkisestä minästä, vapaasta tahdosta, siihen kohdistuneista murtaamisen menetelmistä. Tänä päivänä ihmisen omaan itseensä kohdistama viha on yleisempää kuin jokapäiväinen leipä. Koko ihmisen suhtautuminen ympäröivään maailmaan on heidän omaan minäänsä alitajuisesti kohdistamansa vihan värjäämä – omahyväisyys ja itsekkyyks ovat korvanneet rakkauden.

Ja onhan aivan ilmeistä, että vain lähestymällä ja käsittelemällä länsimaissa esiintyvää turtuneisuutta, muukalaisvihaa, yleistä suvaitsemattomuutta, kansallistunnetta sekä uusfasismia Reichin analyysin pohjalta, olisimme voineet välttyä lukemattomilta kuolonuhreilta ja yhteiskunnassa riehuvalla vihalta, puhumattakaan massojen yhä edelleen jatkuvalta määrätietoiselta sumuttamiselta. Mutta jopa se, että näihin kansakuntia vaivaavista vitsauksista ei ole vakavasti välitetty tai niihin ei ole puututtu ajoissa ja/tai oleellisesti, on todellisuudessa ollut yksi niistä välineistä, jolla massapsykologiaa harjoittavat tahot, ovat oman valta-asemansa pönkittämiseksi suunnanneet sumutuksen ohella sumeilematta kansaa kohtaan. Herman Göring, Hitlerin "oikea käsi", totesikin Nürnbergin sotatuomioistuimessa:

Tietenkään normaalit ihmiset eivät halua sotaa, mutta johtajat loppujen lopuksi päättävät politiikasta, jota noudatetaan ja on aina hyvin helppoa saada ihmiset mukaan, riippumatta minkälainen hallitusmuoto maassa on; demokratia, fasistinen diktatuuri, parlamentti tai kommunistinen diktatuuri. Sanotaan vain; että meitä vastaan on hyökätty. Isänmaallisuus herää ihmisissä ja he tukevat johtajiaan, tämä toimii aina kaikissa maissa ja kaikkina aikoina

Jo se, että Reichin havainnot eivät ole aiheuttaneet länsimaissa minkäänlaisia havaittavia toimenpiteitä, ei edes oppiaineiden saati käytännön toimenpiteiden tasolla, sekä se, että koko massapsykologia on haluttu painaa vilpailaisella ja ilmeisesti koko termi olisi hävinnyt kokonaan, ellei Reichin kirjan nimessä olisi ollut massoissa intohimoista kauhua herättävää sanaa "fasismi", kertoo eittämättä siitä, että valtaapitävät ovat omaksuneet liiankin orjallisesti eli esimerkillisen kuuliaisesti Hitlerin opetukset – joukkojen saatavilla olevan tiedon huomaamattomaan rajaamiseen, vaikenemisen, unohtamisen, vääristelyn tai viime kädessä sensuurin avulla.

Ei myöskään ole alkuunkaan, saati yleisesti tiedostettu (tajuttu), että kehitys- ja neuropsykologi James W. Prescott julkaisi 1975 kirjansen Ruumiin

mielihyvän ja väkivallan alkuperästä (Body pleasure and the origins of violence), joka tukee ja vahvistaa Wilhelm Reichin havaintoja väkivallan alkuperästä yksityiskohtaisesti. Ja vaikka tämäkin kirjanen osoittaa yhteiskunnassa vallitsevan kaikkinaisen väkivallan syyksi yksiselitteisesti ja selkeästi tukahdetun seksuaalisuuden, mitään ei tapahtunut – tukahduttaminen aina vaan jatkuu ja jatkuu.

Ja ovatpa valtaapitävät saaneet valjastettua (ja miksi eivät olisi saaneet) maailman toiseksi älykkäimpänä pidetyn henkilön, Richard Dawkinsinkin totiseksi torvensoittajakseen:

*Kyyninen manipuloija voisi käyttää seksuaalista himoa poliittisen vallan välineenä, mutta silti tarvitaan darwiniaaninen selitys sille miksi se toimii. Seksuaalisen himon tapauksessa vastaus on helppo: aivomme on vi-
ritetty nauttimaan seksistä, koska seksi luonnontilassa johtaa vauvoihin. Tai poliittinen manipuloija voisi käyttää kidutusta tavoitteensa saavuttamiseen. Nytkin **darwiniaanin on selitettävä, miksi kidutus on tehokasta,** miksi teemme miltei mitä tahansa voimakkaan kivun välttämiseksi. Jälleen vastaus tuntuu miltei arkiselta, mutta darwiniaanin on esitettävä se: **luonnonvalinta on rakentanut kipuaistimuksen elämää uhkaavan ruumiillisen vaurion merkiksi ja ohjelmoinut meidät välttämään sitä.***

Vaikka tämän kirjasen tehtävä ei ole darwiniasmin (tieteen varjolla harjoitettu ajattelematon hölmöily) kritiikki, niin ei voi olla tuomatta esille Dawkinsin mainostamaa luonnonvalintaan hyvin, hyvin ”epätodennäköisesti” istuvaa tosiasiaa:

*Luonnonvalinta toimii, koska se on kasautuva, yksisuuntainen, parannuksiin johtava katu. **Se tarvitsee hieman onnea käynnistyäkseen ja ”miljar-
dien planeettojen” antrooppinen periaate antaa tämän onnen.***

Tuo Dawkinsin ”uskomattoman onnen” -teoria kuulostaa aivan siltä, kuin ennakkoon varman lottovoiton voisi käydä lunastamassa jo ennen arvontaa, koska sen saamiseen tarvitaan vain pikkiriikkisen hiukan onnea – itse asiassa niin pikkiriikkisen vähän onnea, että voiton saaminen on ”todennäköisesti” yli 100 % varmaa. Ja mikä kerrassaan mainiota lottoarpajaiset järjestetään ilman lottopalloja!

Mutta kenen arpajaisvoiton ja mihin nuo voittovarot käytetään? Ajatuksesi onnelaan johtavasta kadusta ei oikeastaan poikkea lainkaan sellaisesta unelmasta, jossa haaveiden kohde on kullalla päällystetty tie luvattuun maahan

tai suussa sulavia vaaleita jogurtti-suklaarusinoita täynnä oleva taivas. Ja ainakin sellainen olio, jonka silmien näkökyky on vielä tallella, voi kertoa sokeille kanssamatkustajilleen, että tuo yksisuuntainen, luonnollisiin parannuksiin johtava katu on kaikkea muuta kuin kullalla päällystetty.

Niinpä Richard jätät huomioimatta usean muunkin luonnonvalintaan hyvin ”epätodennäköisesti” istuvan tosiasian ja näet seksissä sekä väkivallassa vain niiden yhden puolen, niiden toiset kasvot. Jo seksuaalisen himon tapauksessa vastaus ei suinkaan ole darwiniaanisen helppo. Kuka on virittänyt aivomme niin, että seksi orgasmeineen on yksi autuaimpia tunne-elämyksiä? Helppo vastaus on tuo darwinistien lisääntymiseen houkutteleva. Mutta aivan yhtä hyvin seksiin virittämisen perimmäisen tarkoituksen ei tarvitsekaan olla lisääntymiseen houkutteleva vaan pelkästään seksiin, jopa nimenomaan häpeälliseen seksiin houkutteleva, joka johtaa lisääntymiseen sekä samaan aikaan henkiseen kieroutumiseemme, tahdoimmepa me sitä tai emme.

Tätä jälkimmäistä vaihtoehtoa puoltaa erityisesti se, kuinka seksiä ja kaikkea erotiikkaa on pidetty kaikkien uskontojen oppien mukaan tuomittavana ja häpeällisenä – ikuisen kärsimyksen aiheuttajana Helvetin tulella. Ja vielä niin, että tuosta kärsimysten aiheuttajasta, seksistä on tullut kaiken muunkin mahdollisen maanpäällisenkin kärsimyksen aiheuttaja, kuten Reich ansiokkaasti osoitti.

Mutta miksi uskonnot eivätkä valtaapitävät siedä ihmisen luonnollista seksuaalista käyttäytymistä, sillä onhan käytännössä osoitettu, että tämän luonnollisuuden luonnon torjuminen johtaa henkisen tasapainon horjumiseen, jopa murtumiseen – sadismiin? Ja uskovien mielestä henkisesti tasapainoinen seksuaalisuus on vielä suorin tie Helvetin tuleen. Maan päällä henkisesti tasapainoton yksilö taivasta tavoitellessaan taas siementää tuskaa ja surua sumeilematta kaikkialle ympäristöönsä. Tämän henkisen tasapainon järkyttämisen avulla ihmisistä tulee tappokoneita tai kuuliaisesti tottelevia, itsetunnottomia ja helposti paimennettavia lauma-automaatteja – robotteja. Et Richard anna darwiniaanista vastausta myöskään sille, miksi jotkut meistä nauttivat kidutuksesta tai tappamisesta. Kerrot vain yksipuolisesti sen, miksi me emme nauti kidutuksen kohteena olemisesta. Et ilmeisesti ole koskaan kuullutkaan, että ihminen, jonka seksuaalisuus on kahlittu ja kieroutunut, voi saada voimakasta eroottista tyydytystä ja jopa orgasmin väkivaltaista, toisten kiduttamisesta ja tappamisesta, vieläpä itsensä kiduttamisesta ja tietysti – voimakkaasta uskonnollisesta kokemuksesta. Onko tämänkin asean virittänyt luonnonvalinta? Mikä Richard on tässä tapauksessa ultimaattinen selityksesi?

Nämä väkivallan ja erotiikan, vihan ja rakkauden sekä vapaan tahdon kysymykset ovat paljon oleellisimpia ihmisen synnyn, olemassaolon ja elämän tarkoituksen arvoituksen kanssa kuin joutavanpäiväinen juupas eipäs -väittely siitä, onko silmä tai persereikä palautumattoman monimutkaisia, vai eivät. Aivan yhtä hyvin lapsilla yleisesti esiintyvää dualismia voivat sekä ateisti että hengenmiehet väittää todisteeksi mitä erilaisimmin sanakääntein, todistellessaan omia oletuksiaan, vaikkakin se lienee yksi vahvimpia todisteita siitä, että aistimme eivät tavoita koko, evoluution tai Jumalan kehittämää/luomaa todellisuutta.

Se että rakkautta pidetään darwinistien keskuudessa sokeasti aivojemme synnynnäisenä irrationaalisuuden (tarkoittaako tämä järjettömänä?) mekanismina, pelkkänä darwiniaanista virusteorian, jolla on geneettisiä etuja, on darwinistien sokeuden syy. Ateistit ovat yhtä lailla yleisen rakkaudettomuuden uhreja kuin uskovaisetkin. Vaikka ateistit kerskuvat koulutuksellaan ja ajattelukyvyllään, niin kukaan heistä ei silti vaivaudu pohtimaan rakkauden syvintä olemusta, sitä mitä rakkaus on, saati, että he luopuisivat kaksinaismoraalin burkhastaan.

Hyvä Richard, koko väitteesi luonnonvalinnan totuudesta perustuu pelkääntään ihmisten hämäämiseen sanoilla sekä uskolla tilastolliseen epätodennäköisyyteen, joka hajooa kirjassasi itse esittämäsi kasautumis-teorian voimalla:

Luonnonvalinta on kasautuva prosessi, joka hajottaa epätodennäköisyyden ongelman pieniksi paloiksi. Kukin pieni pala on hieman epätodennäköinen, mutta ei niin paljon, että se olisi mahdoton. Kun suuri määrä hieman epätodennäköisiä tapahtumia pinotaan sarjaksi, kasautumisen lopputuote on erittäin, erittäin epätodennäköinen, niin epätodennäköinen, että se on kaukana sattuman ulottumattomissa.

Ja vielä ilman niitä lottopalloja – etkö itsekin muuten lainaa kirjassasi Iisac Asimovia:

Tutki mikä tahansa valetieteen palanen ja huomaat turvaliinan, peukalon imemistä, helman, johon tarttua.

Kirjasi "Jumalharha" loppupuolella paljastatkin, että ajatuksesi eivät pohjaudu niinkään logiikkaan vaan pääosin retoriikkaan, joka tarkoittaa menestyksestä ja vakuuttavaa puhumista:

...käyttämäni päättelymenetelmä on retoriikka, ei niinkään logiikka.

Ikävä kyllä Richard, retoriikka ei ole päättelymenetelmä. Retoriikkaa on luonnehdittu suostuttelemisen taidoksi. Alun perin retoriikalla tarkoitettiin nimenomaan oppia menestyksekkäästä poliittisesta puhumisesta. Kreikkalaisessa kaupunkivaltiossa eli poliksessa, poliittisen uran luominen edellytti henkilöltä sitä, että hän kykeni saavuttamaan kansanjoukot omien ajatustensa taakse joko päättävissä poliittisissa elimissä tai oikeusistuimissa, siis aivan kuten tänäkin päivänä. Tärkeintä oli siis vakuuttavuus, ei ensisijaisesti totuus, koska totuudellisemmatkin ajatukset ja mielipiteet saattoivat jäädä häviölle, jos ne esitettiin huonosti. Näiden puhujien koulutusta varten syntyi sofistien koulukunta. Sokrateen ja Platonin mielestään sofistit keskittyivät ainoastaan väittelyiden voittamiseen eivätkä välittäneet lainkaan siitä, olivatko väittelyn kohteena olevat asiat tosia. Platonin mielestä filosofian ytimessä tuli olla dialektiikka, jossa totuus voidaan löytää kysymysten ja vastausten avulla. Platon väitti, että sofistit keskittyivät tyyliin sisällön sijasta. Hänestä filosofia ja retoriikka suhtautuvat toisiinsa kuin lääke ja kosmetiikka. Eli aivan kuten aikoinaan pelkkää vettä tai jotain muuta pulloitettua mönjää elämäneliksiirinä (nykyisin niitäkin kutsutaan ns. homeopaattisiksi luontaistuotteiksi) tyrkyttäneet, maita ja mantuja kierrelleet kulkukauppiaat, sinäkin tarjoat siis lääkkeen sijasta jumalharha-nimisen sairauden aiheuttaman psyykkisestä sairaudesta, sadismista, masokismista ja sadomasokismista, toipumiseen pelkkää kosmetiikkaa – tehottomia lumerohjoja.

Hyvä Richard, tiedän, että tieteen kansanomaistajan täytyy hallita retoriikka. Mutta missä kulkevat ylevän retoriikan ja pelkän menestyksekkään suostuttelun sekä tyhjän kaunopuheisuuden rajat? Sinä tunnustusta saaneena kansanomaistajana varmasti osaat eron selittää?

Ja kirjastasi suuhun jäävä paha maku johtuu varmaan myös siitä, että silloinkin, kun yrität dialektisilla menetelmillä löytää totuutta, putoat pitkospuilta vähän väliä retoriikan hyllyvään hetteikköön – suo siellä, vetelä täällä, äkkisyviä silmäkkeitä kaikkialla. Kirjastasihan löytyy myös vastaus siihen, miksi vältät dialektiikkaa:

Filosofit, erityisesti amatöörit, joilla on vähäinen filosofinen koulutus, ja vielä erityisemmin jos he ovat saaneet kulttuurirelativismin tartunnan, voivat tässä vaiheessa lähteä väsyttävälle harhatielle: luonnontieteilijän usko todisteisiin on sellaisenaan fundamentaalista uskoa.

On hassua, että usein relativismilla tarkoitetaan totuusrelativismia, jonka mukaan ei ole olemassa mitään universaaleja, absoluuttisia totuuksia, vaan totuus on aina suhteessa johonkin viitekehykseen, kuten kieleen tai kulttuu-

riin. Antiikin aikanahan tällainen relativismi yhdistettiin usein juuri retoriikkaa viljeleviin kaltaisiin sofisteihin. Kulttuurirelativismi taas on näkemys, jonka mukaan yksilön teot ja käsitykset tulee ymmärtää heidän oman kulttuurinsa käsitteiden kautta. Entä mitä pahaa siinä on, että yrittää ymmärtää ensin käsitteet, jotta voisi tajuta tekojen ja sanojen ytimen? Eihän se suinkaan tarkoita sitä, että ymmärtäminen on sama asia kuin hyväksyminen? Vai tarkoittaako? Tai ehkä sinä ymmärrät kulttuurirelativismin juuri näin, sillä sana ymmärtää on synonyymi sanalle hyväksyä.

Ottamatta kantaa useiden eri totuusteorioiden totuuteen, vaikuttaa aivan siltä kuin poimisit kirjassasi tortun päältä pelkästään mansikat, koska tiedät kokemuksestasi, miltä ne yleensä maistuvat, mutta epäroit ottaa lautasellesi lainkaan torttupalaa. Torttuhun voi olla maultaan hapan, jopa kitkerä, vaikka ehkä unelmoit sofistisesti, että se olisi suussa sulavan makea.

Tällainen valtaapitävien ja heidän lakeijansa fundamenteaalinen käytös, massapsykologian mitätöinti, kertoo yksiselitteisesti, siitä että massapsykologia elää ja voi erinomaisesti tämän päivän yhteiskunnissa – muuallakin kuin pelkästään Pohjois-Koreassa ja että massat on onnistuttu manipuloimaan niin, että ne eivät erota enää vihaa rakkaudesta ja unta todellisuudesta. Massat ovat paenneet vapaudesta. Fasismien massapsykologiasta on tullut joka päiväistä, arkista, päivittäistä massapsykologiaa. Reichin varoitus kaikkuihin yhä kuuroille korville:

Fasistisista raivopäistä ei päästä pitämällä poliittisen tilanteen mukaan silmällä vain saksalaisia tai vaikka amerikkalaisia tai kiinalaisia. Tarkkailijan on haettava häntä (fasismia) myös itsestään, omasta sisimmästään ja oltava selvillä niistä yhteiskunnallisista järjestelmistä ja laitoksista, jotka fasismia päivästä toiseen kypsyttävät

Ja koska ketään ei kiinnosta ja koska kukaan ei koskaan kysykään, mitä massojen omassa mielessä esimerkiksi 1930-luvulla tapahtui, tai mitä tapahtuu massojen alitajunnassa juuri nyt Euroopassa, Aasiassa tai Yhdysvalloissa, niin painajainen on mitä ilmeisimmin palaamassa. Vai pitäisikö meidän pistää päämme kuin pupujussi pensaaseen ja tehdä kuten Wilhelm Reich kirjassaan totesi:

Jäää odottamaan toista Jeesusta, joka ratkaisee tämänkin ongelman

Koska kukaan ei ehdota, että perustettaisiin totuuskomissio salatun totuuden paljastamiseksi. Reich kysäisikin:

Mutta kuka keksisi (vielä) vaatia. että orjuutetuilta inhimillisyyden nimissä olisi salattava totuus heidän kärsimyksistään ja syistä

Turha toivo – luuletko että orjanomistaja luopuu vapaaehtoisesti hänelle tuottoja taukoamatta tahkoavista vangeistaan. Totuuskomissio kun johtaisi massapsykologian ymmärrykseen ja tuo ymmärrys on tie kahleettomaan sukupuolisuuteen ja kahleeton sukupuoliuus on avain vapauteen – pakotie orjuudesta – luolasta ulos valoon. Kuka sitä haluaa, eivät ainakaan pimeydessä asustelevat Luolamiehet Platonin legendaarisessa vertauksessa.

MASSAPSYKOLOGIAN PÄIVITYS

Wilhelm Reich oletti että, jokainen järjestäytynyt mystiseen "totuuteen" pyrkivä liike perustuu massojen syvälle, milteipä pakonomaiselle orgastiselle kaipuulle. Sen sijaan hän ei olettanut vielä pitemmälle: Jokainen ihmisiä hallitsemaan pyrkivä ja hallitseva liike perustuu massojen syvälle, milteipä pakonomaiselle yleiselle ja yhtäläiselle rakkaudettomuudelle – rakausanemialle. Sillä Reich otti huomioon vain orgastisen kokemuksen aiheuttaman, tosin sukupuolista tyydytystä tuovan hetkellisen tunne-elämyksen, mutta jätti huomioimatta kokonaan orgastiseen kokemuksen taustalla piilevän tunnemereren, jonka tyrskyävillä laineilla ja tyynissä suvannoissa seilausta kokematta jääneet yksilöt ensinnäkin kärsivät orgastisesta vajaan toiminnasta ja tuo vajaan toiminta johtaa koko yhteiskunnan tunnevammaisuuteen, yleiseen ja yhtäläiseen rakkaudettomuuteen pyörteeseen. Ja toisekseen, pelkkä sukupuolisen tyydytyksen tuottava kokemus ei koskaan voi ilman tunnekokemusta viedä sinua elämyksenä seitsemänteen taivaaseen.

On siis kyettävä erottamaan tyydyttymättömyys ja kärsimys tyydytyksestä ja mielihyvästä ja vielä mielihyvästä itsekäs ja pyyteetön mielihyvä ja pyyteettömästä mielihyvästä on kaiken kukkuraksi pystyttävä erottamaan pääosin fyysinen kokemus ja henkinen elämys. Tämän tunteita koskevan havainnon ja tunteiden erittelyn myötä massapsykologian olemuksen ymmärtää selkeämmin ja yksityiskohtaisemmin kun mieltää, että massapsykologia saa polttoaineensa rakkaudettomuuden erämaasta, yksilötasolta ja vasta tunnevammautuneiden yksilöiden synnyttämä joukkohysteria, jota valtaapitävät käyttävät siekailematta edukseen taluttaessaan kuuliaista kansaa hirttonuorassa, manipuloidessaan massaa, luo edellytykset, saa massapsykologian ruton puhkeamaan.

Toinen päivitystä vaativa seikka tunne-maailman lisäksi, johon Reich ei oikeastaan kiinnittänyt juurikaan huomiota, on yksilön itsetunnon pirstalointi. Itsetunnoltaan rakkaudettomuuden vaurioittama, rakkauden puutostautia poteva, heikon itsetunnon omaava yksilö, liittyy itsetunnottomiin yksiihin, sillä heikkoa itsetuntoa pystyy "pönkittämään" liittymällä "vahvempaan". Näin muodostuu yhä aina vaan itsetunnottomia massoja, jotka vuorostaan vetävät puoleensa uusia massojen antaman käytösmallin mukaan uusia itsetunnottomaksi tekemiään yksilöitä – ikiliikkuja.

Rakkaudettomuus sekä itsetunnon pirstalointi puolestaan johtavat viiva-suoraan kolmanteen Reichin teoriaa koskevaan päivitykseen, uskontoon, ja tässä yhteydessä etupäässä kristinuskoon, sen vaikutuksen tarkasteluun massapsykologian elinvoiman, ydinenergian ja jopa koko olemassaolon

suhteen. Itseasiassa jokapäiväinen massapsykologia pohjautuu tai ainakin hyvin suuri osa siitä on uskontojen, länsimaissa kristinuskon massapsykologiaa. Koska Reich psykiatrina näki kristinuskon vain mielen synnyttämänä harhana, oopiumina, kuten Karl Marx, hän ei havainnut fasismin massapsykologian äitiä, mystiikan hämärään piiloutunutta kristinuskon massapsykologiaa lainkaan. Reich kiinnitti huomion ainoastaan joihinkin kristinuskon yksilöä ja sitä myötä joukkoja alistaviin yksittäisiin opinkappaleisiin, ei koko uskomusjärjestelmää, osana fasismin massapsykologiaa. Neljänneksi: Kun Reich oletti massojen kaipaavan sukupuolista tyydytystä, orgasmia, hän ei oivaltanut, että massat pelkän orgasmin sijaan kaipasivatkin kadotettua rakkautta. Reich jätti analysoimatta rakkauden, itse asiassa koko tunneketän. Mutta koska rakkaus kasvaa itsetunnosta ja hyvä itsetunto kasvaa vastavuoroisesti rakkaudesta, niin rakkauden syvimmän olemuksen tunteminen on välttämättömyys. Sillä vasta rakkauden elämänsänteen omaava yksilö voi kokea luottamuksellista läheisyyttä, jota ei varjosta ainutkaan omavoitonpyynti, taka-ajatus. Vasta ihminen joka on vapaa "siveellisestä" rakkaudesta voi kokea seitsemännän taivaan. Ja toisaalta yksilö, joka ei kykene lainkaan rakastamaan tai jonka kokema rakkaus on valerakkautta, ei saa edes orgastisille vieteilleen, saati tunteilleen tyydytystä. Hän on "siveellisen" rakkautensa kahlitsema. Hän kärsii ja katkeroituu. Kahlittu luonnollinen rakkaus muuntuu seksuaalisiksi estoiksi, itseä ja muita alistaviksi kieroutumiksi kuten esimerkiksi sadomasokismi sekä erilaisiksi aggressioiksi – vihasta ja verestä nauttimiseksi, jopa sairautta edelleen vain pahentaviksi mystisiksi kokemuksiksi Seurauksena on henkinen murhenäytelmä, ei vaan yksin sairastuneen, vaan myös lukemattomien muidenkin ulkopuolisten murhenäytelmä.

Viides hyvin oleellinen päivitys koskee Reichin sitä havaintoa, kuinka massapsykologia saa edistyksellisen yksilön taantumuksen pauloihin, tekee vapautta janoavasta radikaalista vaivatta perinteisiin piintyvän ahdasmielisen ja verenhimoisen fossiilin. Nyky-yhteiskunnassa työläisten, virkamiesten, pikkuporvarien ja jopa porvarien luokkajako on likimain kokonaan kadonnut. Jäljelle ovat jääneet vain omistava ja/eli hallitseva luokka lakeijoineen sekä työtä, henkistä tai ruumiillista tekevien, erilaisten virkamiesten sekä pienyrittäjäin sekalainen – hallittu joukko.

Hallittu joukko on maailmakatsomukseltaan ja piilotajunnaltaan kirjava kuin räsymatto. Toiset pitävät itseään edistyksellisinä ja toiset taas ylpeilevät avoimesti vanhoillisuudellaan. Vapaamielisyys ja tiukkapipoisuus rehottavat yleisesti ja yhtäläisesti. Jotkut ovat syvästi uskonnollisia ja ateismi valtaa ajan myötä yhä enemmän alaa etupäässä siksi, että papisto on menettänyt oman käytöksensä (yhdenvertaisuuden vastustus, pedofilia ja

vodka-colalla) vuoksi otteensa paimennettavista. Yhteistä lähes poikkeuksetta kaikille kansalaisille on ahneus, kuluttaminen ja itsekkyyys. Ja kukaan ei tietenkään mainosta ahneuttaan tai itsekkyyttään sanoissa, mutta ahneus ja itsekkyyys näkyvät jokapäiväisissä teoissa sekä koko vallitsevassa yhteiskuntarakenteessa. Kuluttamisella kyllä kerskaillaan, mutta kaikkialla rehotavasta kaksinaismoraalista vaietaan kuin kusi sukassa. Jopa yhteiskunnan käyttämä kaksinaismoraalin määritelmä hämärtää kaksinaismoraalin ytimen, yksilön ja sitä myötä yhteiskunnan tavan käyttäytyä sekä eri tilanteissa samoja ihmisiä, että samoissa tilanteissa eri ihmisiä kohtaan toisistaan poikkeavasti.

Kuudenneksi, Reich oli hyvin lähellä havaita sen, minkä Erich Fromm havaitsi: Orgastisen kaipuun johtaessa sadomasokistisiin toimintoihin, yksilö ei pelkästään pakene kyvyttömyyttään rakastaa, hän pakenee samanaikaisesti sietämätöntä yksinäisyyttä ja merkityksettömyyttä, jotka herättävät hänessä selittämätöntä kauhua. Kaikilla masokismin ja sadismin muodoilla on yksi yhteinen alitajuinen päämäärä: vapautua yksilöllisestä minästä, egosta ja korvata aito ja alkuperäinen minä valemällä, kadottaa itsensä – toisin sanoen paeta vapaudesta – luopua tahdosta. Sadomasokistien neuroottiset (pakonomaiset) ilmaukset muistuttavat irrationaalista (järjenvastaista) käyttäytymistä.

Seitsemäs päivityksen aihe on, että James W. Prescott julkaisi, kuten jo edellä oli esillä, 1975 kirjasen Ruumiin mielihyvän ja väkivallan alkuperästä (*Body pleasure and the origins of violence*), joka sekä tukee ja vahvistaa Wilhelm Reichin havaintoja yksityiskohtaisesti, että lisää näihin havaintoihin mielenkiintoisia lisähuomioita.

Ja niinpä kahdeksanneksi, jos ihmettelee, miksi massat eivät ole vapautuneet kahleistaan, autoritäärisen yhteiskunnan vuosituhansia syöttämästä luonnottomasta seksuaalisuudesta ja sen aiheuttamasta yhteiskuntaa riivaavasta syövästä, niin vapautumisen on estänyt viime kädessä kaksinaismoraali. On ymmärrettävä mitä kaksinaismoraali tarkoittaa, miten kaksinaismoraali käytännössä toimii sekä nähtävä, että kaksinaismoraali lymyää aivan kaikkialla, sinussakin – se periytyy niin äidinmaidossa kuin isänmaan mullassakin. Kaksinaismoraali on kaikkien kansojen yhteinen maailmakatosomus. Vain harvat yksilöt ovat koko maapallon mittakaavassa hylänneet kaksinaismoraalin.

Eikä kaksinaismoraali suinkaan ole lähtöisin muinaisesta salamaniskusta tai mistään paarmanpuremasta, vaan jumalallisista opetuksista, siis sanoista sekä jumalallisista käytännön esimerkeistä, siis teoista. Jumalat opettavat ensin sanoillaan kohtelemaan kaikkia yhtäläisesti, mutta heti seuraavaksi he näyttävät itse oivaa jumalallista, korkeimman mahdollisen auktoriteetin

antamaa "hyvää" esimerkkiä siitä, mitä yhtäläinen kohtelu tarkoittaa, toiset valitaan, toiset hylätään – toisinajattelijat ja muukalaiset tapetaan. Hyvyys ja pahuus sotketaan kaksinaismoraalissa sanoja toisiinsa punomalla ja pahasta tulee lopulta hyvyys – vihasta rakkautta.

Jos emme tyydy uhrin osaan, haluamme hylätä sivustakatsojan apaattisuuden ja käydä taisteluun tyhjää tarkoittavien vallankumousliturgioiden sijaan teoissa vapautemme puolesta, meidän on aloitettava omasta moraalistamme. Me itse kukin päättämme omasta moraalistamme – ei kukaan ulkopuolinen. Kaksinaismoraalin voi vaivatta syöttää kanssaihmisille kuin pikku lapsille mauttoman hedelmäsoseen syöttötuolissa, mutta kaksinaismoraalin hylkääminen on kokonaan henkilökohtainen ratkaisu. Moraalittomat, eli vain kaksinaismoraalin omaavat yksilöt, eivät tee vapaudella vähääkään, sillä he ovat vanginneet itsensä jo valmiiksi. Eihän elinkautisvankikaan tee sellissään vapaudella yhtään mitään. Kaksinaismoraali, jota Reich ei havainnut lainkaan, on kaiken massapsykologian perusehto.

Tai sitten teemme niin kuin Helsingin ja Ilta Sanomien toimitukset. Pekka Mykkänen väittää 21.3.2016 Helsingin Sanomissa, että Suomessa on yhtäkkiä räjähtänyt rasismiongelma, että Suomi sairastunut rasismiin:

*"Maamme talous on sairastunut ja kyseisen kriisin tiimoilta on pidetty satoja istuntoja ja tiedotustilaisuuksia. Mutta kun **kansastamme järkyttävän suuri osa on sairastunut avoimeen rasismiin**, missä ovat kriisi-istunnot, hätäkokoukset ja tiedotustilaisuudet?*

Sote-uudistus on tärkeä, koska haluamme lääkärin puheille jatkossakin. Yhteiskuntasopimus on tärkeä, koska Suomen teollisuuden on pysyttävä iskussa. Tupo-neuvottelutkin saattaisivat olla tärkeitä, mutta ilmankin joudumme jatkossa pärjäämään.

***Mutta mikä voisi olla tärkeämpää** kuin se, että Suomi voisi jatkossakin olla ylpeä siitä, että meillä on yhteiskuntarauha ja keskinäinen kunnioitus ja jakamattomaan ihmisarvokäsitykseen perustuva elämäntapa, joka koskettaa jokaista, vaikka Etelä-Afrikasta Suomeen adoptoitua Valtteria."*

Iltalehden Juha Keskinen taas kirjoittaa 23.3.2016:

*"Suomessa on kuitenkin **osa ihmisistä lähtenyt soveltamaan toisenlaisia käyttäytymissääntöjä**. He katsovat vapaudekseen sanoa esimerkiksi ihonväriltään tai uskonnoiltaan erilaisista ihmisistä mitä tahansa törkeää ja loukkaavaa. Kyse on rasismista. Sen lisäksi, että se on äärimmäisen huonoa käytöstä. Tällainen käytös täytyy saada loppumaan. Liian kauan asioita on hyssytelty. Suvaitsevaisuudesta on joissakin piireissä tehty haukku-*

*masana. Suvaitsevaisuus on normaalin ja terveen ihmisen ominaisuus. Sen sijaan **alttiut rasismiin kasvaa usein jonkinlaisesta henkilökohtaisesta traumasta.***"

Juha Keskinen kirjoituksesta ei käy ilmi, mikä on tuo "jonkinlainen henkilökohtainen trauma", mutta siitä tulee selkeästi ilmi, että yhteiskunnallamme, eli meillä kaikilla, on tyydyttämättömästä orgastisesta kaipuusta juontuva harha – pelon harha. Yhteisö ei enää uskalla, jos koskaan on edes uskaltanut, sairaustilansa vuoksi puhua asioista oikeilla nimillä, vaan toivoo selviävänsä tilanteesta vaikenemalla ja hautaamalla päänsä hiekkaan. Reichin työn päivittäminen edellyttää myös sitä, että massojen tapa muunnella totuutta mielensä mukaiseksi, pelon karkottamiseksi ja itsetuhonsa edistämiseksi, otetaan esille. Massojen henkinen paha olo onkin pelon vuoksi niin kaiken ajattelukyvyyn alleen hautavaa, että pahuuskin muuttuu yhteisön eli massojen toimesta yhteiskunnallisesti hyväksyttäväksi, jolloin siihen ei saa suvaitsevaisuuden nimissä puuttua. Mikä kaikki tarkoittaa sitä, että massat viime kädessä itse estävät vaikka lainsäädännöllisesti (lain uhalla) tai tulkitsemalla lakia mieleisellään tavalla, toimiinsa puuttumisen.

Tästä esimerkki: Korkein oikeus (KKO) on tuomitsi 8.6.2012 (valtionsyyttäjä Mika Iilmanin johdolla) Jussi Halla-ahon sakkorangaistukseen islaminuskoa loukanneesta ja kansanryhmää halventaneesta, vuonna 2008 tapahtuneesta blogikirjoittelusta. Halla-aho tuomittiin yhteiseen 50 päiväsakon suuruiseen sakkorangaistukseen uskonrauhan rikkomisesta ja kiihottamisesta kansanryhmää vastaan. Lisäksi Halla-aho määrättiin poistamaan osia blogikirjoituksestaan. Halla-aho julkaisi islamia ja somaleita koskeneet väittämänsä blogikirjoituksessaan kesällä 2008. Kirjoituksessaan hän muun muassa väitti, että islaminusko on pedofiliauskonto.

Jo tuomion suuruudesta näkee, että kyse on käytännössä vain käyttäytymissignaalistista massoille, ei rangaistuksesta. Arvostelukyvyyttömälle ja lyhytmuistiselle kansalle pitää isän kädestä opettaa, että Islam on vastoin opetuksiaan, rauhaarakastaviksi ja suvaitseviksi kasvatettujen ihmisjoukkojen uskonnollinen aate, ei kaikelle ihmisyydelle, jos ihmisyydellä ylipäättään tarkoitetaan ihmisystävällisyyttä, vihamielinen oppijärjestelmä. Ja samaan syssyyn pitää piilottaa kristittyjen oma, rauhalle ja rakkaudelle vihamielinen, suvaitsematon ja naisia yhä alistava rakkauden sanoma.

Ihmisyshän, joka on sanan inhimillisyys synonyymi, tarkoittaa toisen ihmisen arvostamista, kunnioittamista, loukkaamattomuutta ja hienotunteisuutta mutta sen sijaan Erottavan muurin suura julistaa miehen ja naisen välisestä suhteesta:

Toinen teistä on toisen vihollinen. Teillä on maassa olinpaikka ja elanto joksikin aikaa. Siinä saatte elää ja siinä kuolla, ja sitten teidät herätetään ylös'. (7:23,24)

Iranilainen uskonnollisen johtajan Hojatoleslam Kazem Sedighin inhimillisten sanojen mukaan maanjäritykset aiheuttavat muuten ne naiset, jotka pukeutuvat paljastavasti tai käyttäytyvät muuten siveettömästi. Ja enkeli Gabrielin Mohammadille välittämät Allahin antamat käytösohjeet tekevät ihmisistä vihan inhimillisiä sanansaattajia ja lastensa tunteettomia murhaajia, sillä shari'a sallii oman lapsen ja lapsenlapsen tappamisen ilman rangaistusta ('Umdat al-Salik: o1.2; lue: Oman lapsen saa tappaa, kuten myös Vanha testamentti esimerkiksi 5Moos.21:18–21), mikä on osaltaan mahdollistanut rikkaan kunniamurhakulttuuriin kukoistamisen ympäri islamilaista maailmaa.

KKO:n mukaan Halla-ahon islaminuskoa koskevat väitteet olivat sisällöltään ja ilmaisutavaltaan herjaavia ja häpäiseviä. Kuten käräjä- ja hovioikeus totesivat, Halla-ahon katsottiin toimineen loukkaamistarkoituksessa, mitä uskonrauhan rikkomista koskeva säännös edellyttää. Halla-aholla olisi halutessaan ollut mahdollisuus esittää arvostelunsa ilman islamin pyhinä pitämien arvojen häpäisemistä.

Wikipedian mukaan islamin pyhänä arvona pitämä pedofilia eli lapsikohtainen seksuaalihäiriö on normista poikkeava seksuaalinen mieltymys, jossa pedofiiliksi kutsutun yksilön seksuaalinen suuntautuminen kohdistuu lapsiin eli henkilöihin, jotka eivät ole sukupuolisesti kypsyneitä. Pedofiilien sukupuolinen kiinnostus kohdistuu yleensä 8–10-vuotiaisiin tyttöihin ja 10–13-vuotiaisiin poikiin.

Islamin pyhien kirjoitusten mukaan kun profeetta Muhammad oli 50-vuotias, hän pyysi pitkäaikaiselta uskontoveriltaan Abu Bakrilta tämän 6-vuotiaan tyttären Aishan kättä (eräiden lähteiden mukaan Aisha saattoi olla tuolloin 7-vuotias). Abu Bakr oli ensin vastahakoinen, mutta aviosopimus solmittiin, ja kolme vuotta myöhemmin 53-vuotias Muhammad oli ensi kertaa emätinyhdyntäessään tuolloin 9-vuotiaan Aishan kanssa, joka leikki vielä nukeilla, kuten muslimien luotettavina pitämät hadithit kertovat:

Ursa on kertonut: Profeetta kirjoitti (aviosopimuksen) Aishan kanssa tämän ollessa 6-vuotias ja pani avioliiton täytäntöön tämän ollessa 9-vuotias, ja Aisha oli hänen kanssaan yhdeksän vuotta (ts. hänen kuolemaansa asti). (Bukhari 7:62:88; ks. myös Bukhari 7:62:64, Bukhari 7:62:65, Muslim 8:3310, Bukhari 8:3310) Aisha on kertonut: *“Minulla oli tapana leikkiä nukeilla profeetan ollessa läsnä, ja tyttöystävilläni oli tapana leikkiä kansani.”* (Bukhari 8:73:151.)

Avioliitonsolmimisikä on vaihdellut eri aikoina ja eri kulttuureissa, eikä tätä taustaa vasten edes Muhammadin ja Aishan suuri ikäero sinänsä ole niin hätkähdyttävää. Tapauksen ikävä puoli on Suomen oikeuslaitoksen kannalta se, että sunna eli profeetan esikuvallinen elämä kaikkine sen yksityiskohtineen toimii shari'an, Allahin ikuisen ja muuttumattoman lain, eräänä keskeisistä lähteistä, kuten islam-tutkija Jaakko Hämeen-Anttila ("Islamin käsikirja", 2004: 37) kirjoittaa:

"Profeetta ei eläessään ollut toiminut yksinomaan senhetkisen tilanteen mukaan vaan pitäen samalla silmällä myös tulevaisuutta. Profeetan elämän yksityiskohdat oli tarkoitettu islamin yhteisön ikuisen jäljittelyn kohteeksi." Niinpä profeetta Muhammadin esikuvan mukaisesti monissa muslimimaissa miehet ottavat lapsimorsiamia tänäkin päivänä ja yleisesti ottaen sopivana ikänä tyttöjen emätinyhdyntöjen aloittamiselle pidetään yhdeksää ikävuotta".

Suurmufti Abu Abdullah Muhammad Al-Shemary lähetty kysymys (viite-numero 1809, 3/8/1481) ja tieteellisen tutkimuksen ja fatwojen komitean vastaus. Kysyjä tiedusteli seuraavaa:

Nykyään on tullut yleiseksi käytännöksi, erityisesti häiden aikana, lasten mufa'khathatimisen tapa (mufa'khathat, kirjaimellisesti käännettynä tarkoittaa "panemista reisien väliin", mikä tarkoittaa miehen sukupuolielimen asettamista lapsen reisien väliin). Mikä on oppineiden mielipide, kun tiedetään täysin hyvin, että myös profeetta, rauha ja Allah olkoot hänen kanssaan, harjoitti hinkkaamista Aishan — kaikkien uskovien äidin — reisien väliin?

Tutkittuaan kysymystä komitea antoi seuraavan vastauksen:

Mitä tulee siihen, että profeetta, rauha ja Allahin rukous olkoot hänen kanssaan, hinkkasi morsiamensa Aishan reisien väliin, niin Aisha oli 6-vuotias, eikä profeetta kyennyt olemaan yhdynnässä hänen kanssaan hänen nuoren ikänsä johdosta. Sen tähden profeetta, rauha ja Allahin rukous olkoot hänen kanssaan, asetti sukupuolielimensä hänen reisiensä väliin ja hieroi sitä pehmeästi, sillä Allahin lähettiläs hallitsi elimensä tavalla, johon muut uskovat eivät pysty.

Allahin pyhä laki, shari'a, tunnetaan varsin edistyksellisestä näkökulmastaan naisten- ja lastensuojeluun. Islamissa avioliiton solmimiselle ei ole

mitään alaikärajaa, ja Allah sallii tyttölapsen olla seksuaalisessa kanssakäymisessä aviomiehensä kanssa jo vauvaiästä alkaen, kunhan tytön holhoojan kanssa on sovittu asiasta ja kunhan siitä ei koidu ruumiillista vahinkoa tytölle. Tyttövauvan on laillista antaa aviomiehensä hinkata penistä tytön reisiä vasten (mufa'khathat). Varsinaisia emätinyhdyntöjä aviomiestensä kanssa tytöt pääsevätkin sitten harrastamaan viimeistään 9-vuotiaina Muhammadin lapsimorsiamen Aishan esimerkin mukaisesti (Bukhari 7:62:88, Bukhari 7:62:64, Bukhari 7:62:65, Muslim 8:3310, Bukhari 8:3310), minkä jälkeen heillä ei sitten olekaan mitään oikeutta kieltäytyä siitä. Tosin monien islaminoppineiden mukaan tytöltä ei kielletä yhdyntää sitä ennenkään, jos hän vain kykenee siihen.

Muslimien mukaan tällaisessa toiminnassa ei suinkaan ole kysymys seksuaalisesta hyväksikäytöstä eikä raiskauksesta, koska vaimollahan ei Allahin mukaan ole mitään oikeutta kieltäytyä seksuaalisesta kanssakäymisestä oman aviomiehensä kanssa. Naisten suurassa sanotaankin aivan yksiselitteisen selkeästi:

'Miehet olkoot naisten esimiehiä sillä oikeudella, jonka Jumala on antanut toisille ennen toisia, ja sen perusteella mitä he ovat antaneet omaisuudestaan; olkoot siis hurskaat naiset alistuvia ja uskollisia sille salaisuudelle, jonka Jumala on pannut talteen. Mutta niitä, joiden puolelta pelkäätte uppiniskaisuutta, varoittakaa ja lopettakaa vuodeyhteys heidän kanssaan ja kurittakaa heitä.

Eli jos nainen ei suostu kynnettäväksi (kts suura 2:223), niin häntä saa aivan vapaasti kurittaa. Näin ollen islam on länsimaista kulttuuria ja lainsäädäntöä huomattavasti suvaitsevaisempi suhtautumisessaan pedofiilien seksuaalivähemmistöön. Allah näet tarjoaa avioliittoa laillisiksi (halal) puitteiksi kaikille niille, jotka haluavat käyttää tyttöjä seksuaalisesti hyväksi vauvaiästä alkaen ja raiskata heitä toistuvasti ja rajoituksetta näiden täytettyä yhdeksän.

Allah osoittaa muillakin tavoin erityistä huomaavaisuutta ja heitä syleilevää suvaitsevaisuutta tyttölapsia ja naisia kohtaan riippumatta näiden uskonnosta: armeliaisuudessaan Allah tarjoaa käteviä menetelmiä, kuten naistenympärileikkauksen ja hunnuttautumisen, joilla tytöt ja naiset voivat varjella siveyttään (Koraani 24:31; Koraani 33:59) niin, etteivät he häpäise perheensä kunniaa hairahtumalla esiaviollisiin suhteisiin tai tulemalla raiskatuiksi, sillä kukapa haluaisi olla huora, jolla ei ole mitään myyntiarvoa? Helsingin Sanomat uutisoi 17.10.2018 kuinka Iranin yhteiskunta vierittää Iranin miesten kärsimän seksuaali-kammon naisten harteille:

Iranin syyttäjäviranomainen aikoo pitää huolta, etteivät naiset pääse uudestaan jalkapallokatsomoon. Valtion syyttäjä Mohammad Jafar Montarezi sanoi uutistoimisto AFP:n mukaan, että naisten tulo stadioneille aiheuttaa syntiä.

Montarezi totesi iranilaiselle konservatiiviselle Mehr News -uutistoimistolle: "Kun nainen menee stadionille ja on kasvokkain puolialastomien urheilusuisten miesten kanssa, se johtaa syntiin."

Naisten pääsy muun muassa jalkapallo-otteluihin on ollut Iranissa kielletty vuoden 1979 islamilaisesta vallankumouksesta lähtien. Uskonnolliset johtajat perustelevat kieltä perustellaan AFP:n mukaan muun muassa sillä, että naisia on suojeltava maskuliiniselta ilmapiiriltä. Uskonmiesten mukaan miesten ja naisten poistuminen yhtä jalkaa stadionilta voisi myös aiheuttaa ihastumisia.

Maamme korkeimman oikeuden tuomarit eivät päätöksensä mukaan siis pidä Koraania ja šaria lakia pyhänä, vaikka muslimit niin tekevät! Koraanin lain suppeuden vuoksihan käytännössä šariassa nojaututaan usein sunnaan eli Muhammadin elinaikanaan asettamaan esimerkkiin. Entä miten Halla-Aho häpäisi ilkeämielisellä vihakirjoituksellaan muka muslimien pyhinä pitämiä arvoja? Miten korkeimman oikeuden tuomarit perustelevat edes älyllisesti sen, että peniksen hinkkaaminen syli-ikäisen vauvan ruusunpu-naisten reisien väliin hellästi kaikkien islamin lakien ohjeiden mukaan, ei ole pedofiliaa, sillä Allah salli sen lähettilälleen Muhammedille ja yhä edelleen sallii hinkkauksen kaikille elimensä hallitseville oikeaoppisille muslimeille.

Vaikuttaakin aivan sille, että korkeimman oikeuden tuomarit ja itse valtion-syyttäjä etunenässä itse syyllistyivät islamin pyhien arvojen loukkaamiseen ja varsinaiseen vihapuheeseen mitätöimällä sekä muslimien luotettavina pitämiin hadithit'ieihin kirjatun perimätiedon profeetta Muhammedin avio-liitosta lapsen kanssa, että Allahin ihmisille antaman muuttumattoman ja pyhän šaria lain!

Ja se, miksi tapaus yleensä vaati oheisen pitkähkön taustaselvityksen, johon vain siitä, että ilman taustafaktoja asiaan perehtymätön ei muuten saa alkeellisintakaan kuvaa islamin ja pedofilian keskinäisistä sidoksista, lapsirakkaudesta, ja erehtyy tekemään omat huterat johtopäätöksensä vain joko yhteisössä vallitsevan ja hyväksytyn käsityksen, ja mikä vielä pahempaa, "riippumattoman" oikeuslaitoksen päätösten pohjalta.

Yhtymättä Halla-ahon moniin muihin näkemyksiin tai maahanmuuttokysymysten hoitoon massamme, niin Halla-aho oli pedofiliakysymyksessä kuitenkin aivan oikeassa ja paljasti samalla oikeuslaitoksemme tavoiteha-

kuisuuden (puolueellisuuden). Naiset ja lapset ovat islamissa peltoon verrattavaa isännän omistamaa irtainta, tavaraa. Koraanihan ilmoittaa Hiehon suurassa:

vaimonne ovat teidän peltonne; käykää siis pelloillenne niin kuin tahdotte, mutta tehkää ensin jotain sielujenne hyväksi ja peljättäkää Jumalaa' (2:223)

Maamme oikeuslaitoksenhan oli asettauduttava vain kuvanvaraiseen ajatteluun pystyvien massojen puolelle ja **massapsykologian kaikkien sääntöjen mukaan** sen oli pakko varoittavana esimerkkinä tuomita islamia-arvostelevat henkilöt, muutenhan olisi vaarana se, että joku ehkä saattaisi alkaa arvosteleman islamin sukulaisuuskontoa kristinuskoa. Niinpä tänä päivänä kaikinainen keskustelu uskontojen rakkaudelle vihamielisistä oppijärjestelmistä halutaan yleisen edun (lue: yleisen pahoinvoinnin) nimissä vaientaa ja esimerkiksi islamista ei saa sanoa oikeastaan enää mitään, ellei halua heti jostain suunnasta huudettavaan: "Vihapuhetta, vihapuhetta."

Oikeuslaitoskin, kuten fasismi, tyydyttämättömän orgastisen kaipuun ja rakkaudettomuuden aiheuttamat henkiset vauriot ovat kaikki massojen omaa aikaansaannosta. Oletko sinä koskaan ajatellut miten rasismiin voi sairastua? Mistä rasismi oikein sikiää? Entä mistä keskuuteemme kumpuaa maassamme "yleisen" mielipiteen siipien suojissa lymyävät ja tarpeen tullen hymyn, vaikkapa viihdeohjelmissa, herättävä vammais-, homo- tai mustalaisviha? Entä kuka vielä kylvää saamelaisvihaa korkeimmilla päätätäjätasoilla? Eivätkö kallonmuodoltaan ja naaraan sukupuolielinten sijainniltaan arveluttavat saamelaiset todellakaan ansaitse vielä tänäkään päivänä alkuperäiskansojen sopimuksen ratifiointia? Entäpä keskuudessamme rehoittava, sekä oppilaiden että opettajien harrastama koulukiusaaminen, kostohimo ja yli äyräiden usein aiheettakin läikkövä kiihkoisänmaallisuus, nationalismi? Eivätkö nämä kaikki ilmentymät kerro tyhjentävästi kansamme "jakamattomasta ihmisarvokäsityksestä", kansalaistemme harjoittamasta "keskinäisestä kunnioituksesta", kansasta, joka pitää itseään ylpeästi Euroopan onnellisimpana, vaikka omaakin ilmeisesti Euroopan olemattoman itsetunnon?

Vai johtuisiko tuo olematon itsetuntonne ehkä sittenkin "yhteiskuntarauhan" nimellä markkinoidusta maamme toisinajattelijoiden vuosisataisesta vaimentamisesta, kumartelemalla tapahtuvasta "keskinäisestä kunnioituksesta" tai nöyryytykseen pohjautuvasta "jakamattomasta ihmisarvokäsityksestä" – kyykyttämisestä? Ovatko keisarin uudet vaatteet vain hyssyttelyn huippu?

Kuinka kauan sinä aiot seurata vierestä, katse sivistyneesti sivuun käännettynä Suomi, Suomi, Suomi-huutojen rytmittämää toisten voittamisesta ja väkivaltaviihdestä nautintoa nyhtävien, jopa omalle elämälleen hävinneiden surkimusten onnettomia ilmaveivejä? Ja ei kai kukaan voi olla niin tyhmä, että kuvittelee "*kriisi-istuntojen*", "*hätäkokousten*" tai "*tiedotustilaisuuksien*" auttavan rasismiin? Ei kai kukaan voi väittää "*suvaitsevaisuuden*" olevan sisällöltään terveen ihmisen ominaisuus, että *suvaitsevaisuus*, vaikkapa äärioikeistoa kohtaan olisi sinällään muka jotenkin positiivista, paitsi Helsingin ja Iltalehden toimittajat tietysti? Pekka Mykkänen ja Juha Keskinen ovat erinomaisia esimerkkejä valtaapitäviä edustavista henkilöistä, vallan marioneteista, jotka ovat sotkeutuneet nippelitietoaan myöten massapsykologian ajorysään.

Ja lopuksi: koska moni varmasti kokee mielipahaa esityksessä nimeltä mainittujen henkilöiden tai tahojen vuoksi, niin suositeltavaa on käydä ennen mielensä pahoittamista vilkaisemassa Reichin teosta "*Fasismin massapsykologia*". Kuinka Reich olisi voinut havainnollistaa, vieläpä lisäämiinsä adjektiivein höystettynä, käytännön esimerkein tapahtunutta ja tapahtuvaa, jos hän ei olisi voinut soveliaisuussyistä kertoa lähteidensä nimiä? Ei kai se ole kirjoittajan vika, jos henkilö omalla nimellään julkisuudessa lausuu päättömyyksiä tai valehtelee niin, että korvat heiluvat?

PSYKKEEN KOLME KERROSTA

Reich lajitteli ihmisen psyykeen kolmeen pääkerrokseen. Reichin mukaan olemuksensa pintakerrokselta keskimääräinen yksilö on huomaavainen, kohtelias, myötämielinen, velvollisuudentuntoinen ja tunnontarkka. Jos tämä pintakerros olisi välittömässä yhteydessä ihmiselämän syvyydessä sijaitsevaan luonnolliseen ytimeen, sosiaaliset murhenäytelmät jäisivät toteutumatta.

Mutta traagista kyllä, niin ei ole laita: kanssakäymistä ja yhteistoimintaa kannattava pintakerros ei ole kosketuksissa persoonallisuuden ytimeen, vaan toiseen, keskimääräiseen kerrokseen. Tämä kerros taas koostuu kauttaaltaan julmista, sadistisista, seksuaalisesti ahnaista, saalinhimoisista ja kaunaisista yllykkeistä. Kolmanteen, syvimpään kerrokseen nojautuva ihminen on suotuisissa sosiaalisissa olosuhteissa kunniallinen, työteliäs, yhteistoimintaa aulis, rakkauteen – tai asiayhteyden niin vaatiessa järkipäraseen vihaan, luonnolliseen elämää puolustavaan aggressiivisuuteen – valmis eläin.

Tässä yhteydessä voi lukijalle selventää, mitä tarkoittaa luonnollinen aggressio, sillä eihän suurin osa psykiatreista tai psykologeista ole kyseistä termistä koskaan kuulleetkaan.

Sinullekaan ei siis ole kerrottu, eikä kerrota ainakaan median toimesta, että väkivallan ja vihan sijaan lapsi sen sijaan perii syntyessään geneettisesti hyvänlaatuisen, elämää puolustavan luonnollisen aggression. Tämä aggressio on lajia säilyttävää – positiivinen vietti. Hyvänlaatuisella aggressiolla ei ole valitettavasti omaa sanaa, jolla sen erottaisi luonnottomasta aggressiosta, koska aiemmin ei ymmärretty lainkaan, tai ei haluttu edes ymmärtää, että aggressiota on olemassa kahdenlaista – luonnollista ja luonnotonta. Sekä suomenkielinen psykologinen kirjallisuus, että Wikipedia ja muut tietoteokset eivät tunne lainkaan käsitettä "luonnollinen aggressiivisuus". Tietoteokset eivät tunne myöskään sanan "itsesuojeluvaisto" sisältöä. Wikisanakirja sentään kertoo, että itsesuojeluvaistolla tarkoitetaan *"ihmisen taipumusta välttää/estää vaarallisiin tilanteisiin joutumista ja tapaturmia."* Lääketieteen Sanaston mukaankin termi aggressiovietti tarkoittaa pelkästään hyökkäävän, ei puolustavan aggressiivisen toiminnan tarvetta, joka tietysti määrin kuuluu ihmisten ja eläinten perusominaisuuksiin. Tätä luonnollista elämää suojelevaa "aggressioita" sitten asiaan perehtymättömät pitävät geneettisesti synnynnäisen väkivallan isänä. Amerikkalainen psykoanalytikko Clara Thompson kirjoittaa kirjassaan *Interpersonal Psycho-Analysis*, New York, Basic Books, 1964:

Aggressio ei ollenkaan väistämättä ole hävittävä voima. Se liittyy synnyntäiseen kasvamisen tahtoon ja haluun tulla toimeen elämässä, piirteisiin, jotka ovat yhteisiä kaikille elollisille olennoille. Vasta kun tämän elämän voiman kehitystä häiritään, aggressioon liittyy suuttumusta, viha ja raivoa.

Nykyään osa tutkijoista on alkanut pitkin hampain hyväksyä sentään lapsen varhaislapsuuden tapahtumien merkityksen väkivallan esiintymisellä yksilön myöhemmässä elämässä, kuten jo aiemmin oli esillä. Yksi edelläkävijöistä, antropologian professori Sherwood Larned Washburn totesi:

Nykyään olemme täysin varmoja siitä, että parin ensimmäisen elinvuoden kokemukset (henkinen ilmapiiri) ovat ratkaisevan tärkeitä sekä nuoren reesusapinan että ihmislapsen elämässä.

Niin silti tätä luonnollista elämää suojelevaa "aggressioita" useimmat ajattelukyvyttömät ja ihmisen viettielämästä tietämättömät puoskarit ja koni-tohtorit, saati kaiken maailman jupit ja juntit sekä vieläpä lastenpsykiatrian huippuosaajat pitävät synnyntäisen väkivallan isänä. Heidän vakuuttamiseksi ei, kuten ei salaliittoteorioihin tai poliitikkojen satuihin uskoviinka-kaan auta, vaikka todetaan ja toistetaan lukemattomia kertoja kuuroille korville: mitä riippuvaisemmaksi ihminen jää toisista ihmisistä, sitä enemmän piileviä, luonnollisista aggressioista juontuvia erilaisille häiriöille alttiita puolustus- ja hyökkäysmekanismeja häneen kasaantuu. Toisesta ihmisestä, ei genetiikasta, riippuvaisuus merkitsee sitä, että lapsi on hänen vallassaan. Tämän vallan lapsikin, joka ylipäätään haluaa säilyä lajina ja puolustaa lajiaan, kokee rajoituksena, joka on voitettava, Anthony Storr:

Mitä riippuvaisemmaksi ihminen jää toisista ihmisistä, sitä enemmän piileviä aggressioita häneen kasaantuu. Ellei olisi aggressioviettiä, joka pakottaa ihmisen itsenäistymään, lapsista tulisi avuttomia aikuisia, jotka antaisivat huolehtia itsestään niin kauan kuin joku viitsii sen tehdä... Lapsi tarvitsee kaiken piilevän aggressiivisuutensa voidakseen suojata ja varmistaa yksilöllisyytensä kehittymisen.

Lapsen luonnollinen, viettipohjainen aggressiivisuus merkitsee elämän alkuvaiheessa melkein samaa kuin aktiivisuus – tutkimuksenhalu. Lapsen liikkuvuutta voi pitää varhaisena osoituksena siitä, että lapsi on äidistä erillinen, riippumaton yksilö, ja on mahdollista, että spontaani liikkuvuus on positiivisen aggressiovietin ensimmäinen ilmaus. Ja sitä mukaa jokaisen lapsen, joka tahtoo tulla joskus omilla jaloillaan seisovaksi ja omilla ai-

voillaan ajattelevaksi aikuiseksi, on päästävä irti riippuvuudestaan. Lapsilla on tarve pitää kiinni äidistä, olla varmoja hänen hellyydestään ja tuestaan. Mutta heillä on myös valtava tarve tutkia ja oppia hallitsemaan ympäristöään, tarve toimia itsenäisesti.

Ja sitten takaisin pääaiheeseen, ihmismieleen. Nykyihmisen luonteenrakennetta jäsenneltäessä ja eriteltäessä tuohon syvimpään, monia toiveita herättävään kerrokseen päästään vain ohittamalla ensin epäaito ja näennäisesti sosiaalinen pintakerrostuma. Kun "sivistyneisyyden" naamio putoaa pois, näkyville ei ensin tule ihmisen luontainen persoonallisuus, vaan aluksi vain hänen häiriintyneen luonteensa perverssi ja sadistinen keskikerros. Veltto kirjoitti:

Se, mikä erotti Reichin piilotajuisuuden käsitteen Freudista, oli ennen kaikkea hänen uskonsa perienergian rakkaudellisuuteen. Ja luonteenpanssaroitumisen kautta hän pystyi selvittämään sen Freudin näkemyksen, että alitajunnassa asuvat kaikki "vaaralliset voimat ja vallat" valmiina nielemään ihmisen, jos hänen minä kontrollinsa hetkeksikin antaa myöten.

Pintakerros eli panssari muodostui pakkoneuroottisesta, vallanhaluisesta auktoriteeteille alistuvaisesta naamiosta, johon sisältyi esim. tekopyhää kohteliaisuutta, valheellista sosiaalista henkeä. Tämän kerroksen alla piilee tiedostamaton sekundaarinen, toissijainen kerros, joka on syntynyt tukahduttamisen tuloksena. Tätä kerrosta leimaa voimakas neuroottinen jännitys, joka vaatii purkautumista. Tällä tasolla ovat ihmisen perverssit taipumukset, masokistis-sadistiset halut ja himot, mustasukkaisuus ja valtaisa kastratioahdistus.

Perversiot ymmärtää ehkä parhaiten juuri tämän tason kautta, kun kääntää sanan itsensä. Perversio tarkoittaa 'kääntynyttä' eli 'vastakkaiseksi muuttunutta'.

Kun luonnollinen kasvu on estetty eli ihmiseltä on kielletty oma herkkyyks ja ainutkertaisuus yhteiskunnan pehmein inkvisitiomenetelmin, on ihmiselle jäänyt selittämätön kostonsävyinen tuska koko vallitsevaa elämänjärjestystä kohtaan. Tässä kerroksessa asustaa "paha", maailman oma luomus, ihmisen kieltämisen tuloksena syntynyt.

Piilotajunnan pohjimmaisena kerroksena on sitten kielletty ja kutistettu, vahvojen ja elinvoimaisten genitaalisten ylykkeiden virta, mahdollisuus rakkauteen. Tämä on se pelätty "libido", kaiken olemisen kannattaja, jonka tukahduttamisesta kaikessa "maailmallisuudessa" on kyse.

Tästä ihmismielen "evolutatiivisesti" onnettomasta rakenteesta seuraa se, että jokaisen luonnollisesta ytimeistä luontaisen, siis luonnonmukaisen tun-

teen tai yllykkeen on toteutumaan pyrkiessään kuljettava toissijaisista vie-
teistä koostuneen keskikerroksen läpi; tällöin yllykkeen luontainen suunta
usein kieroutuu: alkuaan sosiaalinen yllyke muuntuu perverssiksi. Kaikki
alkuaan aidot luonnonmukaiset itseilmaukset siis ehkäistyvät. Reich:

*Ja kuta mekanistisemmin ja ekonistisemmin sosiologi suuntautuu, kuta
heikommin hän tuntee ihmisten psyykkistä rakennetta, sitä alttiimmin hän
sortuu massapropagandan käytännössä viljelemään pinnalliseen psykolo-
gisointiin.*

Niinpä useimmat tiedemiehet ja kansanjohtajat, sen sijaan että johtaisivat
ajatuksensa ja tekonsa yhteiskunnallisesta todellisuudesta, he kuvitelmi-
saan muovaavat todellisuuden toiveidensa ja haavekuviansa mukaiseksi.
He eivät edes tiedä, että psykoanalyysi paljastaa sukupuolisuuden tukah-
duttamisen torjuntamekanismit ja vaikutukset sekä niistä seuraavat häiriöt
yksilön sielunelämässä. Ja jos ei ymmärretä tunteita, niin ei ymmärretä
sielunelämää ja jos ei ymmärretä sielunelämää, ei ymmärretä myöskään
tunteita. Kansallissosialistit vetosivatkin aina propagandallaan massojen
alitajuisiin tunteisiin. Hitler:

*Joukkokokous on välttämätön jo senkin vuoksi, että siinä yksityinen ihmi-
nen, joka toistaiseksi vielä nuoren liikkeen tulevana kannattajana tuntee
itsensä yksinäiseksi ja joutuu helposti sen pelon valtaan, että hän todel-
lakin on yksin, ensi kerran saa käsityksen suuremmasta yhteydestä, mikä
useimpiin ihmisiin vaikuttaa voimistavasti ja rohkaisevasti... Tullessaan
pienestä työpaikastaan tai suuresta liikkeestään, jossa hän tuntee itsensä
varsin pieneksi, ensi kerran joukkokokoukseen ja nähdessään nyt ympäril-
lään tuhansia ja taas tuhansia saman mielisiä ihmisiä... silloin hän joutuu
sen taikamaisen vaikutuksen valtaa, jota me määrittelemme sanalla jouk-
kosuggestio.*

Reich kutsui Hitlerin määrittelemää ilmiötä massapsykologiaksi. Sosiologit
käyttävät sanaa joukkopsykologia – yhtä kaikki, mutta massapsykologia ni-
menä kuvaa yksiselitteisimmin käsiteltävää psykologiaa. Massapsykologia
jo nimenä nimittäin kertoo, että kyseessä on suuriin, itseasiassa valtavaan
massoihin kohdistuva psykologinen manipulaatio, ei pelkästään joihinkin
joukkoihin tai ryhmiin kohdistuva vaikuttaminen.

Ja koska massapsykologia aiheuttaa henkistä pahoinvointia, jopa erittäin
vakavia mielenhäiriöitä ja vakavia persoonallisuusmuutoksia, tukahdut-
taessaan yksilön tunne- ja viettielämää, niin on itsestään selvää, että suku-

puolinen estyneisyys sekä tunnevammaisuus tukkivat keskimääräisnuorelta mahdollisuudet järkiperäiseen ajatteluun ja tunne-elämään. Massapsykologia, henkinen aliravitseminen, rakkauden nälkä, on kuin fyysinen aliravitseminen, ravinnon puutteesta aiheutuva nälkä, sillä molemmat hidastavat kasvua ja aivojen kehitystä; sitä kautta sekä henkisen että fyysisen nälän varjo ulottuu lapsen koko loppuelämään.

Ja jos ihmisen psyyke on rakennettu/kehittynyt niin, että tuo rakenne mahdollistaa ilman torjuntamekanismeja vaeltavan yksilön mielen murtamisen, niin sietää ihmetellä joko luonnollisen valinnan luonnottomuutta tai Jumalan tarkoituksiperiä. Tuntuuhan aivan järjenvastaiselta, että ihmisyksilö joutuu vaeltamaan DDT sumussa asbestipölyn keskellä ilman, että kenellekään on tullut mieleen tarjota tai tehdä ihmisyksilölle nenäkarvojen lisäksi alkeellisimpiakaan suojuksia. Eikä ihmisen surkeat valmiudet selviytyäkseen eloonjäämiskamppailussa pääty psyykeen surkeaan rakenteeseen, ei suinkaan. Esimerkiksi ihmisen näkökyky on puutteellinen, jolloin näkömme saattaa valehdella meille ja/tai jättää paljastamatta olemassaolomme kannalta oleellista informaatiota.

Ja jos psyykeen rakenne ja näkökyky eivät oiviksi esimerkeiksi evoluution/Jumalan ammattitaidottomuudesta riitä, niin tarkastelkaamme ihmismielen aiheuttamia tavanomaisempia harhoja:

1. Vahvistusharhassa ihmiset etsivät ja ovat taipuvaisia ottamaan vastaan informaatiota, joka tukee heidän aikaisempia käsityksiään. Esitettyjä väitteitä hyväksytään kritiikittä ja äärimmäisten ilmiöiden todennäköisyyttä liioitellaan.
2. Halo-efektissä on taipumus yleistää henkilön jokin myönteiseksi koettu piirre kaikkeen mitä henkilö tekee. Esimerkiksi nousukiidossa olevalta poliitikolta näyttää onnistuvan kaikki.
3. Tavoiteltavuusharhassa annetaan liikaa painoa viimeaikaisille esillä olleille tapahtumille. Yhdessä tutkimuksessa vastaajia pyydettiin arvioimaan erilaisia kuolinsyitä. He arvioivat esimerkiksi tornadojen olevan yhtä usein kuolinsyynä kuin astman, vaikka jälkimmäiseen kuollaan 20 kertaa useammin. Vinoutumaa selitellään aktiivisella viestimien seurannalla.
4. Jälkiviisaus, eli edesmenneen kirjailija Veikko Huovisen paras ja imelin viisauden laji. Jälkiviisausharhassa ihminen muistaa uuden tiedon valossa aikaisemman käsityksensä, kuin olisi koko ajan ollut sitä mieltä, vaikka käsitys on muuttunut.
5. Asiantuntijaharha: Philip Tetlockin laajassa tutkimuksessa kävi ilmi, että asiantuntijat eivät onnistuneet merkittävästi maallikkoa paremmin ennustamaan kehityskulkuja aloilla, joihin he olivat perehtyneet vuositolkulla.

6. Totuusharhassa usein toisteltu asia – vale muuttuu totuudeksi. Varmin tapa saada ihmiset uskomaan perättömyyksiin on jatkuva toisto, koska tuttuutta on vaikea erottaa totuudesta. Auktoritaariset johtajat ja markkinoijat, mainostoimistot ovat aina tienneet tämän.

7. Suunnitteluharhassa on taipumus yliarvioida hyötyjä ja aliarvioida kustannuksia. Ilman tällaista katteetonta optimismia ei moni hanke nytkähtäisi liikkeelle tai moni teko jäisi suorittamatta. Erityisesti poliitikkojen suosima hämäyskeino.

Kyllä se ihmismieli on ihmeellinen, eikö olekin?

MIELIHYVÄN KOKEMUKSESTA ELÄMYKSEEN

Reich siis väitti, että jokainen organisoitu joukkoliike perustuu massojen syvälle, milteipä pakonomaiselle orgastiselle kaipuulle. Kirjoitin ensimmäisissä painoksissa erheellisesti, että "Päinvastoin Reich ei ikävä kyllä nähnyt, että pakonomainen orgastinen kaipuu ei ole massapsykologia perusta, vaan ainoastaan yksi sen selvimmin havaittavista tunnusmerkeistä. Hän ei myöskään nähnyt, että orgastisen kokemus voi jo sinänsä tyydyttävän sukupuolisen kokemuksen, mielihyvän tunteen, lisäksi tuottaa syvän tunne-elämyksen, joka toisaalta elämyksenä vahvistaa vastavuoroisesti itse orgastista kokemusta. Ikään kuin Reich olisi pitänyt massapsykologiassa yksilöiden henkilökohtaisia tunteita toissijaisina tai ainakin hyvin merkityksettöminä tekijöinä käsiteltäessä massojen hallitsemista tiedon sijaan tunteilla", niin Virtasen mukaan Reich kyllä näki että:

sukupuolisuus ilman rakkautta on mieletön käsite ihmisen eheyden kannalta. Reich oli vapaan rakkauden apostoli, mutta vapaus, jota meidän aikamme seksuaalisesti toteuttaa, on kaikkea muuta kuin se, mitä Reich tarkoitti sukupuolisella vapaudella.

Mutta vaikka Reich näki, että niin sanottu vapaa ”rakkaus”, sukupuolinen vapaus, ei poista massojen orgastista kaipuuta, vaan usein jopa pahentaa sitä, niin silti hän ei ryhtynyt analysoimaan rakkauden syvintä olemusta. Reich tyytyi vain toteamaan että orgon, elämänenergia, on rakkaus, kertomatta yksityiskohtaisesti mitä rakkaus on! Ja kun Reich alkoi vielä käyttää termiä "*genitaalinen luonne*" kuvatessaan tervettä ihmistä, oli kaikki valmista sairaan mielikuvituksen loihtimille harhakäsitykselle, että ihmisen vapautuminen oli muka täysin sama asia kuin hänen sukupuolinen vapautumisensa.

Erich Frommkaan ei muuten käsittänyt (Pako Vapaudesta, Kirjayhtymä 1976), että mielihyvä voi olla luonteeltaan sekä luonnollisen pyyteetöntä, puhdasta taka-ajatuksetonaa nautintoa tai itsekästä, kuten patologisten perversioiden, esimerkiksi masokistisen antaumuksellisen uhrimielen, yhteydessä. Fromm muuten piti jokaisen neuroosin, psyykkisen häiriötilan ydinilmiönä taistelua vapaudesta ja itsenäisyydestä, joka on sisällöltään täysin yhtenevä Reichin havaintojen kanssa (seksuaalisuuden tukahduttaminen tukahduttaa vapautteen tähtäävät mielenliikkeet) vain hiukan vähemmän seksuaalisesti värittyneenä. Frommin mukaan

monien normaalien henkilöiden osalta tämä taistelu on päättynyt siihen, että he ovat täydellisesti luopuneet yksilöllisestä minästään, minkä ansiosta he ovat sopeutuneet normaaliin olemassaoloon ja minkä ansoista heitä pidetään normaaleina.

Eli kokemuksella ja kokemuksella, mielihyvällä ja mielihyvällä on sinällänsä itse asiassa hyvinkin suuri ja oleellinen ero. Sillä pelkkä orgastinen kokemus, ilman ihmisten välistä läheisyyttä ja luottamusta, on vain kalpea aavistus terveen ja luonnollisen seksuaalisuuden mahdollisuuksista. Yksilö, joka ei koskaan ole tuntenut tunteen hellää levollisuutta, hienointa säveltä hiljaisuuden, on yhtä ulalla kuin henkilö, joka ei ole koskaan maistanut, ei edes nuuhkinut Riitan leipomia maailman mainioimpia kanelikorvapuusteja – lämpimänä. Veltto kirjoittikin:

Ihminen kärsii todella vasta sitten menneisyytensä kirpeistä jäljistä, kun hän saa tuoretta energiaa omaan "tulppautuneeseen" olemukseensa, jotta neuroosit nousisivat "hautoistaan kummitelemaan".

Koko oivallussarja perustui Reichin havaintoon, että monilla neuroottisilla ja psykoottisilla ihmisillä näytti olevan "normaali" orgasmi. Tämä ei sopinut senhetkisiin psykoanalyttisiin näkemyksiin "sairaiden" seksuaalielämästä. Hän päätyi ajattelussaan siihen, ettei erektiokyky eikä orgasmikyky sinänsä vielä ole ratkaiseva tekijä.

Kyse on laadusta! Orgasmien määrä tai erektiokyky eivät tee ihmistä onnelliseksi, tyydytetyksi. Ainoastaan laadullisesti vahva orgasmi vapautti todella kaikista "paineista" ja toistamispakoista. Yhdynnän tuli siis olla täydellistä energeettistä sulautumista.

Reich puhuu "Fasismien massapsykologiassaan" massojen orgastisesta kai-puusta, joka leimaa koko heidän järjetöntä olemistaan. Jos orgasmi ei toimi tarkoitustaan vastaavalla tavalla, on Reichin mukaan orgasmin toimintakyky palautettava, Virtanen:

(Reich) tarkoittaa toimintakyvyn palauttamisella ihmisen kykyä elää kuoretomasti, kykyä antautua täydellä välittömyydellä, Freudin termiä käyttäen, "valtameritunteelle" (oceanic feeling). Jos ihminen ei orgasmin "totuuden hetkellä" tähän pysty, on se selvä osoitus kyseisen henkilön kyvyttömyydestä kokea elämää parhaimmillaan.

Tietysti on totta, että ihmismieli sairastuu tämän etsiessä epätoivoisesti tyydytystä tyydyttämättömälle sukupuolivietilleen. Seksuaalisesti luonnolli-

nen sukupuolivietti korvataan erilaisilla yksilölle "räätelöidyillä" tyydytystä tuovilla korvaustoiminnoilla, kuten kuluttaminen, keräily ja ihailu, sekä tietysti – fanitus. Mutta esimerkiksi todella arvokas postimerkki kokoelmasasi tai eturivin paikka idolisi konsertissa ei aiheuta orgasmin kaltaisia väristyksiä, vai aiheuttaako?

Joka tapauksessa kuluttajia pyydytetään taitavasti mainonnassa toistolla, mehevän näköisillä naismalleilla, nykyään myös mukavat rinta- ja vastalihakset omaavilla miesmalleilla, julkkiksilla, unelmilla – kuin hypnoosilla tai huumeilla, jotka lamauttavat asiakkaan arvostelu-, jopa ajattelukyvyyn. Itse asiassa menetelmät, joilla yksilön arvostelu- ja ajattelukyky pyritään lamauttamaan, ovat moraalisesti huomattavasti alitajuisesti tehokkaampia kuin kielletyt kirjat (kuten esimerkiksi Bradbury, Bulagov, Goding, Hesse, Huxley, Lawrence, Nabokov, Orwell ja Vonnegut), kielletyt elokuvat (kuten esimerkiksi Aistien valtakunta, Ivan Denisovitshin päivä ja Texasin moottorisahamurhat, tai Simo Salmisen "Porno-" tai "Protestilaulu").

Erittäin yleisiä ja hyvin suosittuja sosiaalisesti hyväksytyjä korvaustoimintoja ovat pelosta ja jännityksestä nauttiminen penkkiurheilun, elokuvien tai vaikkapa rahapelien parissa. Esimerkiksi narsismi ja psykopatia kumpuavat mieleltään sairaan, kykenemättömän yksilön pätemistarpeen ja olemassaolon, minuuden mutahaudasta. Itsesyytösten ja häpeän kasvaessa tyydytystä etsitään katseiden ulottumattomissa erilaisista kärsimysnäytelmistä, kivun ja tuskan orgioista, kuten muun muassa sadomasokismista. Anthony Storr:

Epävarmoilla ihmisillä, jotka eivät ole saaneet täyttää seksuaalista tyydytystä, on usein seksuaalisia mielikuvia, joita he syvästi häpeävät... Tällaiset mielikuvat ovat usein sisällykseltään sadomasokistisia.

Ellei tällaisista ihmisistä sitten kehity pelkkiä masokisteja, jotka käyttäytyvät niin, kuin joku olisi neuvonut heille käyttäytymistavat, joilla he tehokaimmin vahingoittavat itseään. Tai sitten heistä kuoriutuu putipuhtaita sadisteja, jotka eivät tunne elävänsä, ellei heillä ole mahdollisuus alistaa, hallita, olla jonkun herra, jossa pelkkä voimattoman ihmisen näkeminen synnyttää halun hyökätä, hallita ja nöyryyttää. Autoritäärinen sadisti "rakastaa" vapautta tukahduttavia olosuhteita.

Tai sitten henkilö kykenee osoittamaan "kiintymystä" enää vain henkisesti vertaisiaan, kuten lapsia, kuolleita, eläimiä tai ulosteita kohtaan ja hänestä tulee vaikkapa pedofiili, nekrofiili, zoofiili tai jopa koprofiili. Mielenkiintoista on se, miten ihmiskeho kemiallisesti jäljittelee (evoluution tai Jumalan valuvirhe?) sukupuolista tyydytystä myös verileikeillään, tappamalla sekä Jumalan tai jonkun muun yliluonnollisen kohtaamisella. Ensinnäkin

sitellään vihan ja tyydytyksen yhteen naittamisesta. Psykiatri ja psykoanalytikko Anthony Storr:

Silloin kun eroottinen suhde epäonnistuu, voi rakkauteen sisältyvä aggressiivisuus ja rakkaus itse muuttua vihaksi Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Aggressiot ovat usein kietoutuneet sekavaksi vyyhdiksi pelon- ja sukupuolisten tunteiden kanssa.

Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ei ole niinkään harvinaista, että toinen näistä reaktioista vaihtuu toiseksi; avioriita päättyy usein vuoteeseen ja tappelu joskus orgasmiin... Nauttiminen toisen tuskasta on – sikäli kuin nykyään tiedetään – ominaista vain ihmiselle...

Adolf Hitlerin vankkumaton mielipide vihan ja tyydytyksen läheisestä suhteesta olikin:

Mitä miehen kohtaaminen on tytölle, sitä on sota miehelle.

Erich Fromm totesi:

Tuhoaminen ja julmuus tuottavat ihmiselle voimakasta tyydytystä; verenhimo voi yhtäkkiä vallata suurenkin ihmisjoukon.

Ja sitten kyky sukupuoliseen orgasmiin voimakkaan mystisen uskonnollisen kokemuksen vallassa, Reich:

Tutkittaessa uskonnollisen tunnevireen mitä tahansa astetta yksinkertaisimmasta antaumuksesta täyteen uskonnolliseen haltioitumiseen joudutaan tiettyissä kohdin aina orgastisiin kiihottumisilmiöihin.

Psykkisesti sairaita pappismiehiä hoidettaessa on voitu havaita, että tahattomat siemensyöksyt varsin usein myötäilevät uskonnollisten hurmostilojen huippukohtaa

Terapiassa on pystytty osoittamaan, että mystiset (uskonnolliset) elämykset vaikuttavat elimistöön, nimenomaan autonomiseen hermojärjestelmään aivan samoin seurauksin kuin huumeet. Nuo seurausilmiöt ovat sukupuolielimistön kiihottumistiloja, joiden tavoitteena olisi orgasmi

Myös useat mystis-uskonnollisen ufokontaktin kokeneet ihmiset väittävät hypnoosi-istunnossa John E. Mackin mukaan kokeneensa erittäin voimak-

kaita "rakkaudeksi" nimittämiään tunteita, tunne-elämyksiä, kuten vaikkapa esimerkiksi tällaisia:

*Katsoessaan olentoa silmiin Sara näki niissä ”**valtavasti rakkautta**” ja tunsi sitä itsekin... Lajien sulautuminen toteutuu ”**valtavan syvän rakkauden**” merkeissä. Saran mukaan useimpien ihmisten välinen rakkaus on paljon omistavampaa ja sille luonteenomaista on esimerkiksi mustasukkaisuus. **Lajien välinen rakkaus on paljon ehdottomampaa... rakkauden tunne on kaikkein ehdottomin ja elämää tukeva, ehdottoman rakkauden tila.** Kaikki sulautuu yhteen ja hän tunsi rauhan ja rakkauden leviävän... Eva tunsi täyttyvänsä ”energialla”, olevansa täynnä rakkautta ja toivoa. Elämys oli ekstaattinen, suorastaan kiihottava. Hän sanoi tuntevansa ”ihana” kihelmöintiä, joka paisui täydeksi orgasmiksi saaden hänen kehonsa nytkähtelemään rajusti.*

Ja onpa vielä yksi menetelmä, jolla voi saada sukupuolisen tyydytyksen laihan orgastinen korvikkeen – kärsimys. Reichin kokemukset klinikallaan osoittivat, että vietinomainen toive kokea laukeaminen omaa syyttä (itsetyydytyksen avulla) on käyttövoimana ihmisen halulle tulla lyödyksi tai taipumukselle kurittaa itseään. Eli myös tuska tuottaa eroottista mielihyvää, jopa parhaassa tapauksessa orgasmin. Ilmankos S&M sessiot ovat nykypäivänä jopa pitempiaikaisessa parisuhteessa niin suosittuja. Nämä mielletään horjuvat, itseensä eksyneet yksilöt hakevat siis tyydyttämättömän orgastisen kaipuunsa tilkkeeksi lohtua, tukea ja voimaa omia pahoja viettejä eli lihan syntejä vastaan – piiskaamalla tai antamalla piiskata itseään. Syyllisyydentuntoko ja nautinnon kaipuu, tukahdetut tunteet yhdessä orgasmin kaipuun kanssa siis saavat sukupuoliset elämykset niin usein kääntymään askeettisiksi katumusharjoituksiksi ja sytyttävät nunnien vimman ryhtyä Kristuksen morsiamiksi?

Mutta jos yksilön sukupuolinen häiriö ei vielä ole yltänyt kyvyttömyydeksi, impotenssiksi, niin yksilön on toivottavasti mahdollista saada tyydyttävä orgastinen kokemus, mikäli hän onnistuu edes vahingossa unohtamaan "isoäidin" antamat ohjeet ja voittoa pelkonsa – antautuu luonnolliselle sensuaaliselle käytökselle. Mutta matka ensimmäisistä luonnollisista, sinänsä tyydyttävistä sukupuolisista kokemuksista kohti taka-ajatuksista vapaata, luotamuksellista ja läheistä ihmissuhdetta ei käy käden käänteessä.

Yhteiskunnassa sukupuolisesti "normaalin" ja neuroosittoman nuoren miehen orgastinen, molemminpuolista mielihyvää taikova yhteiselämys samankaltaisen naisen kanssa merkitsee vahvaa tunnepohjaista sidettä, jolla ei tarkoiteta kahletta, koska se on näkymätön ja vapaata yksilöä ei näkymätön

pidättele – toisin kuin vangittua. Vaikka kuvatulla yhteisellä elämyksellä ei vielä saavutetakaan onnen asuinsijoja, niin se on erinomainen avaus, ensimmäinen askel. Yhteinen elämys synnyttää luottamusta ja luottamuksesta kasvaa puolestaan läheisyys ja avoimuus. Tämän kaltaisella suhteella on mahdollisuus ajan myötä kasvaa aikaa suuremmaksi – auttaa pysähtymään – muistamaan, muuttua omaehtoiseksi elämänkatsomukseksi – rakkaudeksi. Omatahtoisen itsensä toteuttamisen kautta ihminen löytää uuden yhteyden maailmaan, ihmisiin, luontoon, omaan minäänsä. Fromm:

Rakkaus on tällaisen omaehtoisuuden huomattavin (keskeisin) osatekijä; ei rakkaus siinä mielessä, että oma minä sulaututetaan toiseen henkilöön, ei rakkaus siinä mielessä että omistetaan toinen henkilö, vaan rakkaus joka omaehtoisesti tunnustaa muut ihmiset, yhdistää yksilön muihin yksilöihin, riistämättä keneltäkään hänen yksilöllistä minäänsä.. Rakkauden liikevoima on juuri siinä, että sen aiheuttajana on eristyneisyyden voittaminen ja että se johtaa ykseyteen silti kuitenkin hävittämättä yksilöllisyyttä.

Mutta kun tuo matka, pisin matka maan päällä, toisen ihmisen luo on tehty onnistuneesti, mikään mahti maan päällä ei saa matkan tehnyttä palamaan edes vapaaehtoisesti luonnottoman, "siveellisen" sukupuolikäyttäytymisen, sairaalloisen seksin siveellisen selliin. Tällainen ihminen ei yksinkertaisesti ole koskaan minkään massapsykologian vieteltävissä. Siksi valtaapitävät narunukkeineen ovat valmiit melkeinpä mihin vaan, vaikka sullomaan oman maansa kansalaisia mustiin ruumispusseihin, jotta heidän asemansa ei vaarantuisi, jotta heidän suunnitelmansa ei paljastuisi. Siksi yksilön on asetettava tavoitteeksi matkanteko. Siksi yksilön on opittava tunnistamaan ensinnäkin omat tunteensa ja niiden lisäksi ne tunteet, joilla häneen vaikutetaan, hyvä ja paha sekä erityisesti naamioitu paha, jolla hänet yritetään eksyttää. Tämä on ainoa kartta, jonka vaellukselle lähtevä tarvitsee mukaansa.

SISÄISTETTY SORTO

Veltto Virtanen kirjoittaa:

Ihmisten elämänpelko saa heidät erottamaan itsensä joustamattomilla kuorilla itse elämästä. Ja mistä tämä järjetön suhtautuminen elämään juontuu? Reichin mukaan kyse on maailman tavasta käsitellä lapsia alusta pitäen tunteettomasti. Reich puhuu vertauskuvallisesti jopa "kroonisesta Kristuslapsen murhasta", joka riivaa yhteiskuntiamme.

Poliittiset ja vastaavat järjestelmämme perustuvat ihmisten tunteettomuudelle. Vallanpitäjien, myös isän ja äidin, kannalta on otollista, etteivät ihmiset itse kykene tuntemaan omaa elämäänsä. Mitä paremmin ihminen onnistutaan vieroittamaan todellisesta elämäntunnusta, sitä valmiimpi hän on passiiviseksi alistujaksi.

Reich puhuu siis ihmisen kasvattamisesta autoritaariseksi ja väittää, että voidakseen olla olemassa kaikki (ainakin länsimaiset) yhteisöt tarvitsevat tällaisia ihmisiä.

Reichin mukaan fasismikaan ei ollut eikä ole erillinen ilmiö, vaan lopullinen muoto "emotionaalista ruttoa", joka leimaa länsimaista kasvatusta ja ihmiskäsitystä. Fasismin ydin on siinä, että se mahdollistaa tukahdutettujen viettien irrationaalisen esiin purkautumisen. Autoritaarinen, vallalle alistuva luonteenrakenne sekä perversioiden, sadismin ja vainoharhaisten piirteiden suunnaton levinneisyys ovat fasismin tunnusmerkkejä. Ja kaiken tämän pohjalla on syvä kaipaus, joka ilmenee keskinäisen yhteyden uhrimystiikkana. Ihmisten vapaudenkaipuun ja vapaudenpelon välinen perusristiriita mahdollistaa fasismin.

Eli Reich mukaan maailma käsittelee lapsia tunteettomasti. Vallanpitäjien sekä isän ja äidin kannalta on otollista, etteivät lapset kasva vapaiksi vaan passiiviseksi alistujaksi – kulutusautomaatiksi. Ja lapsen kasvatuksesta, sisäistetyistä sorrosta kuten Veltto kasvatusprosessin kiteyttää, vastaavat etupäässä isä ja ennen kaikkea äiti, Virtanen:

*Ihmisen ongelma on hänen haarniskansa. Sillä hän suojautuu sekä ulkoista että sisäistä maailmaa vastaan. Ihminen pitää itse tätä puolustuskoneistoa yllään ja vieläpä luulee, että se on hänen omaa luontoaan. **Todellisuudessa kyseessä on sisäistetty sorto, jolle koko ihmiskasvatus perustuu.** Panssari on tapa estää liikutukset. Kylmässä maailmassa on helpompi olla, kun on itse kylmä.*

Ihmiset kantavat siis omaa vankilaansa, haarniskaansa, jatkuvasti mukanaan. Sen sijaan Velton toteamuksen, että "*kylmässä maailmassa on helpompi olla, kun on itse kylmä*", voisi ilmaista huomattavasti tyhjentävämmin, että lapsi kasvatetaan kylmäksi, ei siksi, että tämän olisi helpompi olla, vaan siksi, että hänestä halutaan karsia kasvatuksella mahdollisimman täydellisesti kaikinainen lämpö ja muuttaa hänet tunteettomaksi jääkalikaksi, Velto:

Reichin käsitys voidaan kiteyttää ajatukseen, että ihmiset kasvatetaan pelkäämään elämää, jotta heidät saataisiin vieraantuneina alistetuiksi kuoleman palvelukseen.

Reich käyttää mielellään kuvaa sotilaista, jotka pyritään systemaattisesti vieroittamaan aidosta elämäntunnusta. Jäykkäniskainen, kivirintainen, luonnottoman suoraselkäinen ihminen on paras mahdollinen tappoväline. Tehokkaaksi sotilaaksi kasvatetaan erottamalla ihminen lapsena aitoudesta, minkä vuoksi hän nuorena kaipaa yhä palavammin menettämänsä elämäkokemista, mutta tuntee myös olevansa aina kaukana siitä.

*Tällainen ihminen alkaa vihata sekä itseään että elämää. Elämä alkaa ainakin alitajuisesti kuvottaa häntä, koska hän näkee, kuinka muut pystyvät siitä vielä nauttimaan. **Tällaisten ruumiillisesti jäykiksi treenattujen ihmisten pyrkimys takaisin elämään ilmenee yleensä juuri ylikorostuneena, lähes hysteerisenä seksuaalisuuden pakkona.** Vapautumisen tarve haarniskoituneessa olemuksessa on mahtava. Mutta haarniskoituneen ihmisen seksuaalinen toiminta ei ole vapauttavaa. Päinvastoin, se johtaa yhä pahe-nevaan energiapatoutumiseen.*

Tässä yhteydessä voisi tuoda esille sen juuri edellä Anthony Storrin esille nostaman tosiasian, että ihminen saa seksuaalista tyydytystä myös aggressiosta, vihasta ja verestä nauttimiseksi, Velto:

Koko panssaroitumisen idea on siinä, että ihminen kasvatuksen ja yhteiskunnallisen olemisen kautta vieroitetaan aidosta tavastaan olla. Sitten ihminen itse jatkaa tätä vierauttamista, tukahduttamalla omaa nautintokykyään sekä ulkopuolisen että oman sisäisen kokemusmaailmansa suhteen, alistuessaan näennäisen sovinnollisesti vallitsevaan yleiseen maailmankuvaan.

Tähän taas voisi todeta, että lapsi, ihminen ei itse suinkaan jatka vapaaehtoisesti vierauttamistaan ja oman nautinnon kykyänsä tukahduttamista, vaan hänet on varhaislapsuudessa elämästä vieroittamisen yhteydessä jo

tukahdutettu. Luonnollinen seksuaalisuus on korvattu luonnottomalla, yhteiskunnan siveettömänä pitämällä siveellisellä seksuaalisuudella, Veltto:

(Reich) näki koko sivistyneen maailman käyttävän tarpeetonta tukahduttamista suhteessa omiin lapsiinsa. Hän ei suostunut uskomaan patriarkaaliin, pelkästään järkevään isävaltaisuuteen kasvatussasioissa.

Tämä liioiteltu, panssarin aiheuttava tukahduttaminen ja libidaaliseen energiaan kohdistettu luottamattomuus tuottaa **ihmisiä, jotka eivät osaa eivätkä uskalla toimia itsenäisesti, elää uteliaasti, epäillä terveesti, jotka yksinkertaisesti eivät tunne aitoa rakkautta ketään kohtaan.** Heidän liikuttumiskykynsä on tuhattu. Ja mitä muuta liikuttuminen on kuin todellista liikkeen, aidon liikkeen ja tunteen yhteyttä.

Tärkein tekijä luonteenrakenteen muokkaamisessa oli perhe. Reich on monessa yhteydessä hyökännyt nimenomaan perhettä vastaan. Tällä hän ei kuitenkaan tarkoittanut sitä, että perhe olisi lakkautettava, vaan että sen mieli olisi uudistettava, jotta vanhemmat saataisiin avaamaan silmänsä näkemään, mitä ja minka nimeen he "likaista" työtään tekevät.

Perheessä tapahtuu väärän tietoisuuden luominen. Perhepiirissä lapsi puolustuskyyttömänä, täydessä luottamissuhteessa vanhempiinsa joutuu alistumaan heidän ideologialleen, maailmankatsomukselleen, joka puolestaan on vanhemmille "sisään syötetty" samalla menetelmällä heidän vanhempiensa ja vallitsevan yhteiskuntamallin taholta. Perhe on Reichin sanoja käyttäen "emotionaalisen ruton tartuttamispaikka", isä ja äiti bakteerinkantajia.

Vanhempien panssaroitumisen vääristämät maailmankatsomukset siirretään lapsille. Lapsi ei tätä tietenkään voi nähdä, eiväthän sitä vanhemmistaan omasta panssaroitumisestaan johtuen näe. Mutta tunneherkkyydessään lapsi aistii, että jotakin on vinossa. Lapsen täytyy alitajuisesti alkaa puolustautua sitä ristiriitaa vastaan, jota vanhempien järkevät käsitykset ja heidän tunneilmaisunsa edustavat. Ja tässä äidin merkitys kasvaa mitä huomattavimmaksi

Ja nuo lapsen puolustautumiskeinot ovat todella vähissä. Lapsi ei pääse pakoon eikä hän voi sulkea aistejaan. Lapsi joutuu nielemään usein jo raskeana aikana äidin verenkierrasta ja kohtuun kuulemistaan äänistä rakkauden sijasta vihan, väkivallan ja pelon. Lapsen ainoa puolustautumiskeino, ellei hän korvaa elämää suojelevaa luonnollista aggressioviettiään elämää tuhoavalla aggressiolla, on käpertyä haarniskaansa, hylätä elämänsä – vangita itsensä. Ja taas luonnollisen aggression korvaaminen luonnottomalla, ei johda yhtään houkuttelevampaan lopputulokseen, päinvastoin. Oman egon

vahingoittumisen lisäksi, tuhoutuu monta muutakin tuhoutumiselle altista egoa. Veltto:

on osoitettu, että äidin käyttäytyminen raskausaikana vaikuttaa lapsen paljon enemmän kuin on kuviteltu. Lapsi ja äiti ovat yhteinen kokonaisuus. Kantava äiti siirtää lapseensa ajatuksensa ja tunteensa maailmasta.

Jos äiti ja isä odotusaikana todella rakastavat toisiaan, lapsikin "kylpee" tässä kentässä. Päinvastaisessa tapauksessa lapsella on jo kohdussa "häätä". Kuvien perusteella amerikkalaiset tutkijat ovat tulleet siihen tulokseen, että ei-toivotut lapset syntyvät sellaisissa asennoissa kuin he eivät haluaisi tulla tähän maailmaan, jonka he ovat jo kohdussa oppineet pahaksi.

Vasta nyt muutamit "kallonkutistajat", kuten esimerkiksi Helsingin yliopiston käyttäytymistieteiden laitoksen psykologian professori Katri Räikkönen ovat havahtuneet tosiasiaan. Psykkisten kehityshäiriöiden aiheuttajaksi on nousemassa geneettisen perimän ohella lopultakin vuosikymmenten jälkeen laajempaan tietoisuuteen myös sikiöaikaiset tapahtumat. Helsingin Sanomat uutisoi 7.11.2018 "Monet terveysongelmat juontavat juurensa sikiöaikaan – Syy saattaa olla äidin liian kovassa stressissä, ja vaikutukset voivat näkyä vielä aikuisenakin":

*Sitä, miksi raskausajan **masennuksella** ja ylipainolla on yhteys tiettyihin lapsen terveysongelmiin, ei tiedetä.*

*"Biologisia mekanismeja ei tunneta tarkkaan. Oletetaan, että jokin ylipainossa ja **masennuksessa** muuntaa lapsen sikiöaikaista ympäristöä epäsuotuisaksi, mikä vaikuttaa sikiön kehitykseen", Räikkönen sanoo.*

Hän muistuttaa, että sikiöaika on hyvin poikkeuksellinen kehitysvaihe, jolloin pienetkin vaihdokset ympäristössä voivat aiheuttaa muutoksia, jotka heijastuvat lapsen kehitykseen.

"Äidin vointi voi muuttaa syntymättömän lapsen kehitystä sellaiseen suuntaan, joka on joko syntymän jälkeiseen ympäristöön sopeutuva tai herkemmin haavoittuva."

Räikkönen on tutkinut muun muassa äidin raskauden aikana kokemaa stressiä ja psyykkistä kuormitusta sekä niiden yhteyttä sikiön hyvinvointiin. Stressaantuneen äidin elimistössä on enemmän stressihormoneja, jotka välittyvät istukan kautta syntymättömään lapseen.

"On viitteitä siitä, että äidin stressihormonit saattavat olla epäedullisia lapselle. Kun niitä on liian suurina määrinä äidin elimistössä, siirtyvät ne tarpeettoman suurina annoksina myös sikiön puolelle ja vaikuttavat sikiön kehitykseen."

*Räikkönen uskoo, että **neuvolassa olisi erinomainen mahdollisuus tunnistaa äitien masennusoireita**. Masennusoireisiin olisi hänen mukaansa mahdollista päästä kiinni yksinkertaisilla seurantamenetelmillä, kuten kyselyillä.*

"Meillä on paljon masennusoireiden kartoittamiseen tarkoitettuja hyviä menetelmiä, joita on tutkittu pitkään ja joiden tiedetään toimivan. Ne pitäisi ottaa neuvoloissa rutiinikäyttöön samalla tavoin kuin äitien ja sikiön fyysisen hyvinvoinnin seuranta."

Herra Jumala, mitä todellisuuspakoa jälleen kerran. Huomaatko, miten professorin mukaan sikiötä vahingoittaa psyykinen kuormitus, masennus ja stressi ikään kuin pelko, jännitys ja viha eivät olisi lainkaan psyykkistä kuormitusta ja syöttäisi sikiön verenkiertoon tämän aivoja vaurioittavia "kemikaalipurkauksia." Ja Katrin toteamus, että **neuvolassa olisi erinomainen mahdollisuus tunnistaa äitien masennusoireita**, kertoo siitä avuttomuuden suon syvyydestä, jossa käyttäytymis- ja kasvatustieteilijät rämpivät. Ei kai oleellista ole suinkaan tunnistaa pelkästään toimimattomien tahranpoistoaineiden tai täyden pölypussin aiheuttamia masennusoireita, vaan löytää todelliset, ei vain raskausaikaiset, syyt myös pelon, vihan ja jännityksen aiheuttamiin masennusoireisiin ja stressiin? Tai pikemminkin alitajunnassa piilevään lamaannuttavaan pakokauhuun! Kai äidin psyykinen hyvinvointi on yksi keskeinen seuranta-alue muulloinkin, kuin pelkästään äidin raskauden aikana.

Iltalehti siirtää keskustelun äidin psyykkisestä hyvinvoinnista aivan uudelle, vain kuvanvaraiseen ajattelevien pystyvien tasolle, artikkelissaan "Vauva haistaa äidin pelon" (29.7.2014):

Vastasyntyneet oppivat heti, mitä maailmassa on syytä pelätä. Vauva haistaa äidistään pelon tuoksun.

Tutkijat ovat mielestään nyt osoittaneet, että vastasyntyneet omaksuvat äidin pelon tunteita. Tutkijat toivovat, että tämä tutkimus voisi tulevaisuudessa raivata tietä varhaislapsuuden aikaisten pahojen tunnesolmujen avaamiseen. Apua voisivat saada esimerkiksi painajaisista kärsivät tai sellaiset henkilöt, joilla on pelkotiloja, joille ei näytä olevan järjellistä syytä.

Eli hämähäkkikammo, käärmeipelko ja matoinho ovat vihdoinkin saaneet tiedemiesten taholta kauan kaivatun selityksen. Vau.fi sivusto (14.10.2013) puolestaan kertoo artikkelissaan "Vältä riitelyä raskausaikana – se saattaa vahingoittaa sikiötä!"

***Äidin hormonit siirtyvät sikiöön.** Riitely nostaa ihmisen stressihormonitasoja, ja stressaavassa tilanteessa äidin keho erittää kortisolihormonia. Kortisoli läpäisee hyvin istukan, joten äidin veressä oleva hormoni siirtyy myös sikiöön.*

"Äidin verenkierron stressihormonit saavat aikaan fysiologisia stressireaktioita myös sikiön elimistössä: sikiön pulssi nousee, verenpaine nousee, lihakset jännittyvät enemmän ja verenkierto kiihtyy lihaksistossa", Työterveyslaitoksen tutkimusprofessori Minna Huotilainen kertoo.

Äidin kokemaa stressiä vaikuttaa sikiön hermojärjestelmän kehitykseen.

"Hormonaalisten reaktioiden säätelyjärjestelmien kehitys on herkkä sille, millaisissa olosuhteissa ne kehittyvät. Stressinsäätelykyky on tästä yksi esimerkki", lastenpsykiatri Jukka Mäkelä sanoo.

Stressihormonien aikaansaamat muutokset sikiön aivoissa voivat vaikuttaa lapsen kehitykseen pidemmällä aikavälillä.

"Äidin korkeat stressihormonitasot raskauden aikana ennustavat myös lapsen korkeita kortisolitasoja syntymän jälkeen. Korkeana pysyvät kortisolitasot kuvaavat vaikeuksia stressin säätelyssä. Stressin vaikutukset voivat näkyä myöhemmin erilaisina oppimisvaikeuksina sekä tunteidensäätelyn ja käyttäytymisenhallinnan ongelmina", Mäkelä kertoo.

Eli tämäkin artikkeli pui ainoastaan stressireaktioita, jotka saattavat seurata riitelyä, jota pitäisi raskausaikana välttää! Mielenterveyden ammattilaisten mieleen ei juolahda pohtia riitelyn syitä, saati että he paneutuisivat lapsen jo sikiöaikana kohtaamaan henkiseen väkivaltaan, tunnekylmyyteen, tunneköyhyyteen sekä vihamielisyyteen.

W. Reichin idealistinen perusvakaumuksia oli, että aitous on säilytettävä lapsissa, sillä massoilla ei muuten ole juuri mitään paranemisen mahdollisuuksia. Mutta onko edes sittenkään? Velto:

Äidinrakkaus on korotettu maailman kauneimmaksi ja arvostetuimmaksi asiaksi. Mutta mitä äidit tietämättömyydessään tällä rakkaudellaan tekevät armoillaan oleville lapsille?

On historiallinen tosiasia, että naiset ovat nuorina parhaimmillaan saamaan lapsia. Tämä on selitetty viime aikoina jopa biologisesti niin tärkeäksi seikaksi, etteivät vähän vanhemmat ja ehkä "fiksuuntumaan" ehtivät naiset uskalla edes lapsia hankkia, koska he ovat liian vanhoja ensisynnyttäjiksi. Mikä on se tekijä, jossa nuoret äidit ovat parhaita?

*Reichin teorian mukaisesti **nuoret äidit ovat hyviä omien lastensa aivope-sijöitä vallitsevan miesten maailman kannalta.** Nuoret naiset uskovat tie-*

*tämättömyydessään siihen järkeen, minkä järkevät miehet maailmasta ovat kehitelleet. **Äidit siis siirtävät ja "raskauttavat" lapsensa siihen ja sen maailmankuvan muottiin, mitä miesten maailma heiltä haluaa.***

On kuin äidit kiristäisivät lapsen tunnesiteensä kautta vinoutumaan siihen malliin, jota maailma äideille ihanteellisena tarjoaa. Lapsi ei tietenkään kestä tätä ristiriitaista painetta, jonka hän "haistaa" äitinsä käyttäytymisen ja tunnepuolen välillä. Mutta lapsi on äitinsä armoilla eikä voi ymmärtää, mistä on kyse. Lapsi alkaa suojautua tunnetta vastaan. Voidakseen kehittyä vanhempiensa haluamaan suuntaan, panssaroituneiden "vallanpitäjien" luomaan aikuisuuteensa, on lapsen itsensä kiellettävä omin luontonsa ja alistuttava sille, mitä vanhemmat ja ennen kaikkea äiti hänestä haluaa.

Äidit siis tuntevat, että jokin on vinossa, mutta eivät voi tiedonpuutteensa tähden ymmärtää sitä. Ja mitä muuta on tähän mennessä tullut "pojista joista on tehty miehiä" kuin tietynlaista itsetuhoista skitsofreniaa heijastavia "pyrkyri-ihmisiä", "hyvää tykinruokaa".

Reichin mukaan ihminen, joka vieroitetaan luonnollisesta tosi olemuksestaan, rakkaudesta, kyvystään nauttia aidosti, pienen lapsen kaltaisesta elämästä, muuttuu oudon ristiriitaiseksi ilmiöksi: hän sekä samanaikaisesti yli kaiken kaipaa aitoa elämää että samalla haluaisi tuhota sen, koska ei itse pysty siihen enää täydellä riemulla osallistumaan. Reich ei näe, että lapsi muuttuu oudon ristiriitaiseksi, koska hänet kasvatetaan ristiriitaiseksi henkisellä ja jopa ruumiillisella väkivallalla, Veltto:

On hedelmätöntä työntää syitä omasta tilastaan muiden niskoille, koska me olemme kaikki "samassa veneessä". Jokaisella vanhemmalla on jatkuvasti mahdollisuus alkaa todellinen välittäminen omista lapsistaan, pyrkiä kasvamaan heidän kanssaan ja "saattaa" heidän kasvuaan siten, että lapset tuntevat ja tunnistavat vanhempiensa menetelmät omikseen. Lapsen ja ihmisen kehityksen mahdollisimman luontevassa tukemisessa on koko "hoidon" salaisuus.

Mitä enemmän vääristämme tätä kasvutapahtumaa omien ennakkoluulojemme ja jäykkien, sovinnaisen ja ulkoa opittujen tapojen mukaiseksi, sitä varmempaa on, että kasvatettavaan patoutuu kuoren alle "tuhon siemen", josta ei kasva elämänpuuta, vaan kuolemanpuu. Ja hedelmistään se puu nyt jo tunnetaan.

Jokainen on vastuussa. Tuhoisinta on uskoa niitä, jotka todistelevat meille voivansa muka ottaa vastuun meidän teoistamme. Kukaan ei voi ottaa toisen vastuuta.

Mutta mitä yhteisö tekee? Se ulkoistaa lasten kasvatuksen mahdollisimman pitkälle kodin ulkopuolelle! Ikään kuin yhteisö valmistaisi yhteistuumaisesti kaikkia lapsia väkivaltaan kaikkia vastaan.

ITSETUNNON PIRSTALOINTI

Reich mainitsee kirjassaan "Fasismin massapsykologia" sanan "itsetunto" vain muutaman hassun kerran, vaikka itsetunto on se osa yksilöä, joka sisältää henkisen ytimemme tukirangan, sillä itsetunto eli omanarvontunto, itseluottamus tai itsevarmuus, millä nimellä me sitä kutsummekin, tarkoittaa tietoisuutta omasta arvosta, itsekunnioitusta. Kysymys on siis oman itsensä hyväksymisestä ja omiin mahdollisuuksiinsa luottamisesta. Viime kädessä hyvä itsetunto rakentuu elämänasenteestamme, rakkaudesta.

Eli sinulla voi olla niin hyvä itsetuntemus, että ymmärrät, että itsetuntosi on heikko! Hyvän itsetunnon omaava ihminen ei kaipaa itsetuntonsa pönkittämistä. Ja yleensä huonon itsetuntemuksen omaava ihminen ei edes tajua, että hänellä on huono itsetunto. Hyvä että hän edes ymmärtää mitä itsetunto on. Hän on kuin pieni lapsi, jota kukaan ei koskaan silittänyt. Hän hivelee alinomaa itse ja haluaa hivellettävän – itsetuntoaan. Hän on potentiaalinen massapsykologian uhri.

Kristityt eivät mielellään puhukaan itsetunnosta, kuten eivät itserakkaudestaakaan, vaan yleensä he puhuvat pelkästään itsetuntemuksesta. Mutta vain vahvan itsetunnon omaava ihminen voi ylipäättään tuntea itsensä. Huonon itsetunnon omaavat ihmiset, kuten narsistit, uskonnolliset ja/tai epäitsekäät yksilöt, sen sijaan vain kuvittelevat omahyväisesti tuntevansa itsensä. He rakentelevat päivästä toiseen harhaisia minäkuvia, huojuvia legotornejä, pysyäkseen edes jotenkuten kasassa, kokonaisina. Nämä harhat eksyttävät heidät ennen pitkää täydellisesti, ja Frommin sanoja lainatakseni, heitä ei jonain päivänä enää ole. He elävät vain osana jotain heitä vahvempaa. He ovat kadottaneet rakkauden

Itsetunnoltaan tyydyttämättömien tunteidensa, rakkaudettomuuden vaurioittama, heikon itsetunnon omaava yksilö, liittyy kaltaisiinsa itsetunnottomiin yksilöihin, sillä hän kuvittelee pystyvänsä "pönkittämään" heikkoa itsetuntoaan liittymällä "vahvempaan". Tämä toiveikas kuvitelma on kuitenkin pelkkää harhaa, käy nimittäin juuri päinvastoin. Sillä massapsykologian lumoissa elävät massat yhdenmukaistavat vaikutuspiiriinsä imeytyneet yksittäiset kansalaiset ja kaikki väkijoukot, eli – massassa tyhmyys tiivistyy. Menetelmiä, joilla itsetuntoa pirstotaan, yksilön minää järjestelmällisesti rampautetaan, ovat, vai joitakin niistä mainitakseni, muun muassa pelolla hallitseminen, käskyttäminen, nöyryyttäminen, tottelevaisuuden vaatiminen, alistaminen, rangaistuksella uhkaaminen sekä palkintojen lupaaminen sekä ehtojen asettaminen sinun mahdollisesti "kohdistettavalle" rakkaudelle. Unohtaa ei sovi myöskään sitä, että sinun tulee ennen kaikkea opettaa

lapsesi häpeämään alastomuutta ja kaikkea sukupuolisuutta. Teroita aina ja kaikkialla jälkikasvullesi, että ihmisruumis on likainen ja vastenmielinen. Ja, ikään kuin Reich ei olisi tajunnut koko itsetunnon perustavanlaatuisia merkitystä, hän ei myöskään kiinnittänyt huomiota syihin, jotka johtavat itsetunnon pirstalointiin. Itsetunto pirstaloituu, koska henkisesti horjuvalle ihmisjoukoille opetetaan suusanallisesti sekä käytännön esimerkein, miten hänen tulee, saavuttaakseen hyväksynnän, toimia. Uskonnollinen, korkeimman auktoriteetin antama perusohje kuuluu:

*Israel, mitä **Herra**, sinun Jumalasi, **sinulta muuta vaatii, kuin että pelkää** Herraa, sinun Jumalaasi, että aina vaellat hänen teitensä **ja rakastat häntä, ja että palvelet Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi, noudattaen Herran käskyjä ja säädöksiä**, jotka minä sinulle tänä päivänä annan, **että menestyisit** (5Moos.10:12,13)*

Toisin sanoen rakkaudettomat massat ensinnäkin kaipaavat kadottamansa rakkauden tilalle hyväksyntää, kuin pelossa elävä pieni lapsia kadottamiaan vanhempiaan, Ja hyväksyntä on saavutettavissa noudattamalla käskyjä: Sinun on yhtä aikaa sekä pelättävä, että rakastettava. Ehkä sitten vanhempasi suostuvat rakastamaan sinua.

Reich ei havainnutkaan, että kristinusko oli menetelmiltään vielä epäinhimillisempi ja ehdottomampi kuin fasismi tunkeutuessaan kansan syviin riveihin, kirjoittaessaan:

Fasismi pyrkii tunkeutumaan työväestöön kahta eri tietä. Toisena tienä on "ryysyköyhälistön" taivuttaminen suoranaisesti aineellisin lahjuksin, toisena työläisylimystön sekä lahjontaan että ideologiseen propagandaan perustuva suostuttelu. Täysin piittaamaton ja häikäilemätön saksalainen fasismi lupasi jokaiselle kaikkea mahdollista.

Fasismi ei käyttänyt jäsenhankinnassaan avoimesti pelottelua tai peiteltyä uhkaa, ikuista kadotusta – käskyttänyt rakastamaan Gestapoa. Se ilman suostuttelua tuhosi vastustajansa – suoraan. Herra Jumala sen sijaan teurastaa suoran verenvuodatuksen sijaan epäsuorasti, henkisesti eli se saalistaa alinomaa uusia teuraskokelaita aitaukseensa, joita se myöhemmin "värvää" kuin mikäkin mafioso pyydystämään uusia suojelurahaan suostuvaisia uhrilampaita. Ja sitten vielä tasavallan presidentti Sauli Niinistö pyytää uudenvuodenpuheessaan tämän sadisti-Jumalan siunausta Suomen kansalle! No jokainen joka on ammatikseen työskennellyt tunteiden parissa, ellei tämä työskentely sitten tarkoita kaiken maailman "rakkausprofessorien" tele-

vision viihdeohjelmassa livertelemää parisuhdehömppää, tietää että saman henkilön pelkääminen ja rakastaminen yhtä aikaa on käytännössä mahdotonta. Ja jos yhtäaikaista pelkäämistä ja rakastamista yleensä vaaditaan, niin se ei onnistu edes sanoissakaan ilman henkistä kidutusta ja/tai fyysistä väkivaltaa, minkä kohteeksi esimerkiksi israelilaiset Herran taholta joutuivat vaeltaessaan ottamaan omakseen Herran heille antamaa Luvattua maata. (Miksi muuten Luvattua maata ei voitu vain antaa, vaan se piti alkuperäisasukkaat teurastamalla ottaa? Eihän annettavaa joululahjaakaan viedä väkisin joulupukin kontista?)

Rakkaudella ei olekaan mitään tekemistä pakon kanssa, ellei sitten erheelisesti erehdy kuvittelemaan, että "rakastaessaan" vieläpä rangaistuksen uhalla, voi saada suurenmoisen palkinnon - mekaanisen suupuolisen tyydytyksen. Tai kuten Mooseksen kirjan jakeista käy ilmi, jopa – kaikkinaisen menestyksen. Entä mihin tällä itsetunnon pirstaloinnilla, joka johtaa rakausanemiaan ja mikä vastavuoroisesti pirstaloi itsetuntoa entisestään, pyritään?

Itsetunnon pirstaloinnilla pyritään yksiselitteisesti yksilön ja sitä myöten massojen tahdon murtamiseen. Vain jos ihminen nöyrytyy ja tuhoaa yksilöllisen tahtonsa, suostuu vapaaehtoisesti luopumaan vapaasta tahdostaan, suostuu sydämensä ympärileikkaukseen, kuten Raamattu se pukee sanoiksi, ja nielee ylpeytensä, Jumalan armo laskeutuu häneen.

Ja te häviätte kansojen sekaan, ja vihollistenne maa nielee teidät. Ja ne teistä, jotka jäävät jäljelle, riutuvat teidän vihollistenne maassa syntivelkansa tähden; ja myös isiensä syntivelan tähden he riutuvat niin kuin nekin. Silloin he tunnustavat syntivelkansa ja isiensä syntivelan, sen että ovat olleet minulle uskottomat ja käyneet minua vastaan, jonka tähden minäkin kävin heitä vastaan ja vein heidät heidän vihollistensa maahan. ***Silloin heidän ympärileikkaamaton sydämensä nöyrytyy, ja silloin he sovittavat syntivelkansa*** (3Moos.26:38–41).

Psykologisesti ilmaistuna Erich Frommin sanoin:

Jos alistut kokonaan ja tunnustat yksilöllisen mitättömyytesi, Kaikkivaltias Jumala ehkä sitten voi olla halukas rakastamaan sinua ja pelastamaan sinut

Fromm siis näki yksilöllisen minän tuhoamisen pelastumisen ehdoksi aivan kuten Raamatun Herra esittää. Reich puolestaan näki vain massapsykologian orjuuttavan massoja, tekevän massoista tykinruokaa tai tuotantoko-

neiston mekaanisia osia, mutta hän ei osannut kuvitella mielessään koko kokonaisuutta – alistaa yksilö tahdottomaksi sätkynukeksi, joka jopa syö, juo, ulostaa ja jopa nai toisen pillin mukaan, pillipiiparin lumoamaksi liha-karjaksi – tahdon murtamiseen tähtäävää helvetinkonetta.

Mutta miksi itsetunto muuten pitää pirstoa? Mitä ihmettä evoluutio tekisi itsetunnottomilla, tahdottomilla massoilla? Vai olisiko evoluutiolle tosiaan sattunut muinoin valuvirhe, jota se massapsykologian avulla paikkailee? Entä mitä Jumala tekee tahdottomilla lampailla? Vain siksikö, että tahdotomalta lampaalta on helpompi viiltää veitsellä kurkku auki, kuin tahtonsa omaavalta – koska tuollainen lammas ei vikuroi? Reich:

Ihmiset eivät tarvitse elääkseen fasismia mutta fasismi tarvitsee eläviä ihmisiä. Se takertuu kuin verta imevä vampyyri ja toteuttaa murhanhimoisia yllykkeitään keväisin, kun rakkaus pyrkii täyttymykseen

Fasismi tarvitsee ihmisiä, massoja tyydyttääkseen nälkänsä – ahneutensa. Se ahmii maita ja mantuja, kultaa ja kunniaa, varallisuutta ja voitonhimoa – taukomatta ja omatunnontuskitta. Se imee jokaisesta meistä iilimadon lailla joka ainoan veri- ja hikipisaran, kaikki työmme tulokset – ja lopulta elinvoimamme – ennemmin tai myöhemmin. Se polkee rautakoroillaan pirstaleiksi vähäisen onnemme rippeet ja pienten lasten leikit lopettavat, sotaorgiat opettavat. Se ei vie ja varasta anteeksi pyytäen pelkästään pientä murto-osaa, se kahmii kyselemättä aivan kaiken – ennen pitkää sen viimeisenkin rovon – vai onko joku kuoltuaan vienyt jotain muka täältä mukanaan?

The lone riders of the sunset
Lead us in the valley of tears
Heroes so bold and so beautiful
Show the path of darkness and fear

The forbidden fruits of knowledge
From the tree better leave untouched
Don't oin any account bite the love
Believe only that you have faith in

Whispers in your ear
Lure you into a trap
Using gold as bait
For a few coins
So cheap is a righteous soul

Panderers of destruction and pain
Shatter and smash children's games
Instead bloody soap operas
Orgys of war to them they teach

Peacocks of abirtariness
Always ready to cast the first stone
Who set the fire to the witch stakes
Pleasant way to light up dark ages

An eye for an eye
A toot for a tooth
Kill for your country
Revenge and rape
So bitter are the grapes of wrath

One midnight you wake up
Daeath's head moths
Waft behind your sweet,
sweet own home door
Exacutioiners of Anne Frank
There are no footprints backwards

TODELLISUUSHARHA

Kun Reich näki uskonnon vain mielen synnyttämäksi harhaksi ja siten väitti, että massapsykologia on autoritäärisen yhteiskuntajärjestelmän tuote, niin hän ei varmaan ajatellut loppuun asti. Tuntuu perin järjenvastaiselle, että evoluutio olisi synnyttänyt uskonnon sen vuoksi, jotta sitä voitaisiin käyttää kansanjoukkojen kurissa pitämiseen. Yhtä tolkkottomalle kuulostaa Reichin väite, että yksi ainoa miespuolinen yksilö, oikea kaikkien aikojen paskaläläjä, autoritäärinen perheenisä, olisi noussut kapinaan matriarkaalisessa perheessä ja olisi tallannut alleen äitin kukkapenkin lisäksi lasten hiekkakakut ja koko muun yhteisön piirileikit, kehittänyt mielikuvituksessaan, kuten Mooses, joka loi Siinain erämaassa lampaita paimentaessaan juutalaisuuden pohjan, autoritäärisen perhemallin, joka johti lopulta juutalaisuuden ja kristinuskon välityksellä autoritääriseen länsimaiseen nyky-yhteiskuntaan, massapropagandan riivaamaan onnelaan jossa elämme.

Tämä autoritäärisen perhemallin käyttöönotto tarkoitti sitä, että tuo "paskaläläjä" perheenisä teki käytännössä itsemurhan ja murhasi mukanaan samalla perheensä, omaisensa ja lopulta koko yhteisön. Mutta miten ihmeessä tämä kaiken väkivallan kantaisä sai houkuteltua muut miehet mukaansa tähän itsemurhatehtävään – tuhoamaan rakkauden? Sillä autoritäärinen yhteiskuntajärjestelmään tuli aikaa myöten vääjäämättä haurastuttamaan yksilöiden henkistä minää, egoa, ja sen myötä levittämään koko yhteiskuntaan rakkauttomuuden tappavaa ruttoa, sadomasokismia, kaikkiin yhteiskuntaluokkiin ikään tai säätyyn katsomatta. Sadistinen tuhoamishaluhan on seuraus elämättä jääneestä elämästä – hukkuneesta rakkaudesta. Ja Wilhelm Reichin mukaan autoritäärisyys tuli synnyttämään kaiken tuottamansa muun hyvän lisäksi vielä massapsykologian.

Ja kun puhutaan hukkuneesta rakkaudesta, ei puhuta bankseistä, hatkoista tai pesäeroista, ei edes pelkistä tunteista, vaan puhutaan elämänasenteesta, jota ihmisellä ei edes ole koskaan ollut, koska massamanipuloinnin vuoksi, hänen egonsa on vakavasti vaurioitunut ja hän on menettänyt kyvyn myötälää, kyvyn vastarakkauteen.

Ajatellaanpa: Koska autoritäärinen (muuta hallitsemaan ja määräälemään pyrkivä, keskitetysti johdettu, varsinkin yhden henkilön ratkaisuvallan alainen) yksilö hallitsee pelolla ja uhkailemalla, niin hänen on ryhtyessään hallitsemaan, pelättävä myös itse, sillä pelkäämätön yksilö, ei alista tai yriyä nujertaa ketään. Miten ja mitä mies naisten ohjaamassa yhteisössä oikein alkaa pelätä? Matriarkaalinen yhteiskuntahan ei pohjautunut väkivaltaan, autoritääriseen yksinvaltaan – komentotalouteen. Vai pohjautuiko? Olisi-

ko kyse ollut jonkinmoisesta sukkanauharitarien tekemästä kamarivallan-kumouksesta? Ja jos taas kyse ei ollutkaan sukupuolten välisestä vallan-vaihdosta, niin jäljelle jää vain äkillisen pelon aiheuttama muutos laajojen massojen käytöksessä. Vai jääkö jotain muuta? Ei kai jo ihmisen esi-isä pelästynyt jotain kaldera-tulivuoren jättimäistä räjähdystä niin maan perus-teellisesti, että tuo purkauksen johdosta syntynyt kauhu tulisi hallitsemaan kaikkia seuraavia tuhansia sukupolvia? Ei kai? Eikä pelon, jonka seurauk-sena ryhdytään tappamaan lajikumppaneita, selitykseksi oikein kelpaa sa-pelihammastiikerin tai puusta putoamisen aiheuttama äkillinen pelkokaan. Yhtä lailla pelon verukkeeksi ei oikein mitenkään sovi luonnollisen va-linnan, evoluution, aiheuttama mutaatio tai valuvirhe, koska kyse ei ole geneettisestä virheestä vaan, ei edes valinnaisesta, vaan pakotetusta käyt-täytymisestä. Eihän evoluutio ketään mihinkään pakota – vai pakottaako sittenkin?

Mutta jos uskontoihin, esimerkiksi kristinuskoon suhtautuu tutkijan otteel-la, avoimin silmin ja ilman maailmakatsomuksen mukanaan tuomia ennak-kokäsityksiä, ennakkoluulojaan, niin hyvin nopeasti käy ilmi, että päin-vastoin uskonto on se, joka luo pohjan autoritääriselle perheen mallille ja sitä myötä diktatoriselle, johtajavaltaiselle yhteiskuntajärjestelmälle. Tämä havainto taas johtaa uskontojen alkuperän totaaliseen uudelleenarviointiin. Uudelleenarviointiin voi ryhtyä kirjasten "Vale Muuttuu Lopulta Totuudek-si", "Tiennyt Mitä Rakkaus On" ja "Kapinallinen, Pelastaja, Petturi ja Äpä-rä" parissa.

Miehen komennukseen alistuvan perhemallin esikuva on Jumalan valta-kunta, jossa Jumala on Kaikkivaltias isä, jonka tahtoon kaikkien muiden on mukisematta alistuttava. Massapsykologian syntyyn ei suinkaan tarvita despootti-perheen kusipäätä lainkaan. Massapsykologia syntyy tarpeesta hallita ja holhota paimennettavia niin, että ne eivät saisi missään tapaukses-sa päähänsä ajatusta paeta "lempeää" teurastuspuukko vyöllään kulkevaa paimentajaansa. Wilhelm Reichin sokeus uskonnon merkityksen suhteen massoja holhottaessa tulee esiin, kun hän kirjoittaa:

Fasismi on tosiasiallisesti mystisen uskonnollisuuden ääri-ilmentymä. Se kannattaa kaikkea sukupuolisuuden kieroutumisesta kumpuavaa uskonnol-lisuutta ja muuntaa isänvallan ajoilta periytyneen masokistisen kärsimys-uskonnon sadistiseksi.

Reich kyllä havaitsee, että fasismissa on uskonnollisia piirteitä, jopa että se on samanlainen kuin uskonto. Mutta hän ei ymmärrä, että sukupuolinen kieroutuminen ei luo uskonnollisuutta, vaan että uskonnollisuus synnyttää

yhdessä orgastisen kaipuun ja tunne-elämän eliminoinnin kanssa sukupuoliset kieroutumat. Ja että autoritäärinen isänvalta periytyy uskonnon alkuajoilta. Niissähän vain miespuolisilla perheenjäsenillä on jonkinlainen arvo – kurittajan arvo.

Ja yhtä hyvin Reich olisi voinut havaita, jos hän olisi tuntenut syvällisemmin kristinuskon historiaa, että ensimmäiset kristityt olivat vähäväkisiä, auktoriteettia epätoivoisesti etsivää alimpien yhteiskuntaluokkien jäseniä, orjia ja sukupuolisilta tunteiltaan hyväksikäytettyjä orjuutettuja orjattaria, naisia, aviovaimoja, aivan kuin ensimmäiset natsien kannattajatkin. Tosin ainoastaan sillä erotuksella, että Saksassa ei 1920 ja 1930 luvulla ollut nimellisiä orjia. Reich kirjoitti:

Fasistinen mielenlaatu on vähäväkisen, orjuutetun, auktoriteettia etsivän ja samalla kapinallisen "pienen miehen" mielenlaatua.

Ja vielä voisi aivan aiheesta lisätä, että fasistin mielenlaatu on pienen äitiään kaipaavan ja tuttinsa hukanneen miehen mielenlaatua.

Ainakin kristillisen propagandan arvon oivaltanut vekkuli viiksiniekka Adolf ymmärsi Paavalin oppien syvällisen kristillisen arvon antaessaan hallinnolleen kansleriksi tultuaan 1933 seuraavanlaisen ohjeen:

Valtiomielisyyteen ja aitoon kansalaisjäsenyyteen pyrkivä kasvatus saa suurimman sisäisen voimansa kristillisistä totuuksista. Uskollisuus ja vastuuntunto omaa kansaa kohtaan ankkuroituvat syvimmin kristilliseen uskoon. Siksi tunnustan erityiseksi velvollisuudeksi aina taata kristillisen koulutuksen olemassaolo, vapaa kehitys ja oikeus kaiken kasvatustyön pohjaksi.

Natsit hylkäsivätkin Vanhan testamentin juutalaisena, mutta ottivat Martti Lutherin lisäksi esikuvakseen taistelevan sinisilmäisen ja vaaleatukkaisen arjalaisen Jeesuksen, joka potki "kikkelinsä skalpanneiden jutkujen" rahanvaihtovasut maahan ja ajoi kolikoiden kieriskellessä lattialaatoilla saastat ruoska kädessä pihalle temppeleistä.

Kansallissosialistinen saksalaisten kristittyjen uskonliike esittikin kaikkien massapropagandististen pelisääntöjen mukaan, että perisynti tarkoittaa pelkästään sukupuolisiin haluihin pohjautuvaa yhdyntää eikä puhdasmielistä siveellistä suvunjatkamista. Siis lähes kaikki elolliset olennot maan päällä ja maan alla ovat meidän tapaamme perisynnin kahlitsemia, koska myös ne harjoittavat luonnottomia epäsiiveellisiä yhdyntöjä pelkän mielihyvän ja huvin – nautinnon vuoksi.

Miljoonaiset ihmismassat ovat olleet iät ajat auktoriteetinkaipuisia, vapautteen kypsymättömiä ja mystiikkaan taipuvaisia ja siksi sietäneet vallankäyttäjien vääryyksiä, koska heidät on uskonnollisesti kasvatettu, koulutettu ja yhteisön vaikutuksesta manipuloitu nimenomaan näin. Uskonto on juurtunut oleelliseksi osaksi yhteisöjen psyykkistä rakennetta. Ja kuta avuttomammaksi yksilöt on kotona kasvatettu, sitä leimaantuneemmin ja syvemmin he johtajaansa samaistuvat ja sitä jäänteettömämmin he hakeutuvat tähän samaistumisuomaan, heidän lapsenomaiseen tukeutumisen tarpeeseensa, kuin sorsanpoikaset emoansa jonossa seuraten. Reich:

Nuo samaistumistaipumukset ovat psykologista maaperä kansalliselle narsismille, toisin sanoen massayksilön viettymykselle pönkittää oma itsetuntoaan mielikuvilla ja tunteuksilla kansansa (tai omasta) "suuruudesta".

Ja voikin kysyä, mitä yhteistä on eilispäivän fasisteilla, uusfasisteilla ja narsisteilla. Vai onko narsismi vain nykyaikainen sivistynyt nimi fasistille? Eikö narsisteja kutsutakin usein "pikku Hitleriksi"? Ja "pikku Hitlerit" taas ovat yksilöparkoja, jotka kärsivät hyvin voimakkaasta riippuvuudesta ja alamaisuuskomplekseista ylempäänsä, johtajaansa ja vielä mahdollisimman vahvaan johtajaan.

Suurin osa maapallomme ihmisistä elää ilman vähäisintäkään itsetuntoa niin suuren pelon alla, että he saavat nautintonsa lähes yksinomaan piinaavalla jännityksellä ladatusta massaviihdestä. Mitenkään muuten ei ole selitettävissä muun muassa kaikki ne ympäri länsimaita urheilutuotteluissa voittamisen kunniaksi nykyisin organisoidut mestaruusriehat, oikeat joukko-orgiat, joissa kaikki päänsä täyteen vetäneet sivustakatsojatkin pitävät itseään oikeina sankareina. Tässä sydäntä sykähdyttävässä joukkoriemussa kaikki aiemmat nöyryytykset voi viimeinkin kuitata, on lupa huutaa ja riehua – ryypätä aivan vapaasti. Verta kuumentavat kostonhimon lieskat sytyttävät voitonhuuman roivion, jonka lämmössä voi itsetunnoltaan murretuinkin yksilö tuntea olevansa edes häviävän pienen, pienen hetken jotain ja osallistua historiaan ainakin hävinneiden kustannuksella. Tälle ihmisjoukolle on ylimmäinen maan päällä saavutettavissa oleva onni ja autuus muiden jatkuva maahan polkeminen, voittaminen. Erich Fromm kirjoittaa kirjassaan "Tuhoava ihminen" seuraavasti:

Ryhmänarsismilla on omat tehtävänsä. Se ensinnäkin lisää ryhmän sisäistä lujuutta ja solidaarisuutta ja sen ansiosta on mielipiteitä helpompi manipuloida vetoamalla narsistin ennakkoluuloihin. Toiseksi se on erittäin merkityksellinen suodessaan tyydytystä ryhmänsä jäsenille ja etenkin niille

heistä, joilla ei juuri ole muuta syytä ylpeyteen ja itsetuntoon. Ryhmän surkein, köyhin ja vähiten kunnioitettuinkin jäsen saa jonkinlaista korvausta voidessaan ajatella: Minä kuulun maailman suurenmoisimpaan ryhmään. Minä, joka todellisuudessa olen pelkkä maan matonen, muutun jäsenyyteni ansiosta jättiläiseksi.

Ne joiden narsistiset tunteet kohdistuvat heidän ryhmäänsä itsensä asemasta, ovat yhtä herkkiä kuin yksilönarsistitkin ja reagoivat raivostuen kaikkiin ryhmänsä loukkaamisiin, niin todellisiin kuin kuviteltuihinkin. Usein he reagoivat voimakkaammin ja ennen kaikkea tietoisemmin. Yksilö, ellei hän ole jo varsin sairas, saattaa ainakin hiukan epäillä narsistisen minäkuvan pätevyyttä. Ryhmän jäseniä eivät sen sijaan tällaiset epäilykset vaivaa, sillä he ovat kaikki samaa mieltä kuin enemmistö. Ryhmien välisissä ristiriidoissa juuri ryhmänarsismiin kohdistuva uhka synnyttää vahvaa vihamielisyyttä. Oman ryhmän ihannointi nostetaan korkeimpaan pisteeseensä samalla kun toista halvennetaan niin pitkälle kuin mahdollista. Omasta ryhmästä tulee ihmisarvon, säädylisyyden, moraalin ja oikeuden puolustaja. Toinen saa omakseen paholaismaisia piirteitä, se on petollinen, julma ja pohjimmiltaan epäinhimillinen.

Kaikenkarvaiset taantumukselliset voimat tuomitsevat sukupuolisuuden (johon he yhtäkaikki itse sairaalloisesti koko ajan lankeavat), koska sukupuolivietti samalla kertaa viekoittelee heitä ja työntää heitä luotaan (vrt. pedofiilipapit ja pyhimykset). He eivät itse kykene sovittamaan luonnollisten seksuaalisten vaatimusten ja pakkomoraalisten siveellisten estojen välistä ristiriitaa. Tästä ristiriidasta kasvavat niin erilaiset seksuaaliset perversiot, sadomasokismi kuin sairaalloiset samaistumis- ja sankarikuvitelmatkin: koti - uskonto - ja isänmaa. Kurt Hutten, saksalainen protestanttinen teologi ja natsi kirjoitti 1931:

Avioliitto yhdyssiteenä, perhe velvoitteena, isänmaa itseisarvona, moraali auktoriteettina, uskonto ikuisuusvaatimuksena.

Reich totesi 1933 näistä sanoista:

Paremminkin ei voisi kuvailla ihmisveren hyytymistä

Joka tapauksessa kristinuskon massapsykologia opettaa, että ihmiset ovat syntyisin pahoja ja syntisiä (perisynti), niinpä ihmiskunnan pystyy kurjuudesta pelastamaan vain Jeesus, ja niin kauan kuin Jeesus vielä viivyttelee, kurjuus ja epäoikeudenmukaisuus, vaikka se olisikin itse aiheutettua,

on kestävä ja siihen on alistuttava. Oli vain turvauduttava Jumalaan ja pitäydyttävä luonnollisuudesta, vaikka luonnon eli "siiveellinen" sukupuolisuus toisinaan aiheuttikin vakavaa henkilökohtaista henkistä häiriökäyttäytymistä ja yhteiskunnallisia kärsimyksiä. Vastaanottokyvyltään korkeintaan keskimääräinen ihminen pystyykin helposti kuvittelemaan, että jonkun sodan syy on kiista jostakin maapalasta tai raaka-aineissa piilevistä rikkauksista, vaikka nämä syyt ovat vain pelkkiä seurauksia yleisestä ja yhtäläisestä rakkaudettomuudesta, rakkausanemiasista. Aivan yhtä hyvin unohtamiskyvyltään heikko keskimääräinen ihminen pystyy, ja hanakasti pystyykin, syyttämään saasteita ja omia etujaan ajavaa suurpääomaa ilmastonmuutoksen aiheuttajaksi vaikka todellinen syy onkin tosiasiallisesti rakkauden korvaustoiminto – ahneus ja kouristuksenomainen menestyksen tavoittelu – oma minä.

Kuvaavaa kansalaisten ajattelemattomuudelle onkin esimerkiksi se, että kun autoteollisuuden rahoittamassa dieselpäästötutkimuksessa oli Saksassa käytetty koekaniineina ihmisiä, jotka pakotettiin hengittämään pakokaasuja ilmatiiviissä tilassa, niin Jürgen Resch Saksan ympäristöliikkeestä toteaa:

Koe oli pahoinpitelyrikos

Resch ei kuitenkaan ole lainkaan huolestunut siitä, että koko saksalainen yhteiskunta, ihmismassa, joka ainoa ja ikinen sekunti pahoinpitelee, itseasiassa kiduttaa, ei pakokaasuilla, vaan henkisesti, ei muutamaa, vaan lähestulkoon kaikkia saksalaisia – itseään. Terveeksi itsensä mieltävä sairas yksilö, pitää vakavammin samaa sairautta potevaa yksilöä rikollisena – niin kuin aina!

Alkukristityt olivat ensimmäisiä massapropagandisteja, natsien edeltäjiä. Lähi-Itää, Vähä-Aasiaa ja Balkanin niemimaata kierrelleet lähetystyöntekijät saivat Jeesuksen kuolemasta kuin lahjaksi rangaistuksen ja palkinnona syöteillä viritetyn pyydyksen. Kuulijoihin istutettiin kristinuskon aivopehua muistuttavien menetelmien, päättymättömällä, uhkailulla kadotuksesta ja lupauksilla taivaan riemusta tehostetulla toistolla. Ohessa vähäväkisille väännettiin rautalangasta kaikelle luonnolliselle sukupuolisuudelle vieraat, pelastumisen esteeksi nimetyt seksuaaliset kiellot sekä kuvitelmat alkaen miehen ylivallassa ja päättyen selibaattiin, Toimenpide sujui kuin rasvatuna, koska ja varsinkin, seurakuntaan liittyvät ajattelukyvyttömät alkoivat pysyvästi ja ahdistuneesti pelätä rangaistusta – kadotusta ja odottaa – pelastusta..

Propaganda saarnoillaan apostolit muunsivat Jeesuksen opin palvelemaan omia heille osoitetun vieraanvaraisuuden mukana tuomia taloudellisia sekä

sosiaalisia etujaan. Apostolien harhauttamat älyltään keskinkertaiset, jo valmiiksi onnettomat kansankerrokset putosivat sukupuolisen pelon ja häpeän ansakuoppaan, kuoppaan jonka pohjalla vihankäärmeet väijyvät ja jossa yksilö menetti kaikki mahdollisuutensa luonnolliseen seksuaaliseen tyydytykseen, mielihyvään.

Uskonnollisesti, vaikkakin vain alitajuisesti, asennoituneen ihmisen torjuntamekanismit aiheuttavat hänessä kouristuksenomaista, sisäisesti umpilahoa itsetuntoa. Uskonnollisen ihmisen itsetunto pohjautuu torjunta-asenteisiin, samalla tavalla kuin kansalliskiihkoilijankin. Luontevasti genitaalisesta, sukupuolisesta terveestä itsetunnosta mädännyt itsetunto kuitenkin erottuu jo ulkoisesti tarjoutuessaan tyrkylle, teennäisyydellään sekä sukupuolisista alemmuudentunnoillaan sekä estoillaan. Siitä selittyy, miksi uskonnollinen tai kansalliskiihkoisesti siveelliseksi kasvatettu yksilö on aulis omaksumaan sellaisia poliittisen taantumuksen sanoja kuin "sankarillisuus", "kunnia" ja "puhtaus". Ja tästä henkisestä vammautumisesta johtuu sekin, että uskonnollisesti kasvatetut, itsetunnoltaan rampautuneet yksilöt, uskonnolliset ihmiset ovat vähemmän älykkäitä (IS 13.8.2013) kuin ateistit ja muut kansalaiset, elleivät sitten väitä olevansa tasapainoisia neroja kuten psykopaatit. Mutta eihän keisarillekaan saanut nauraa, vaikka se kuljeskelikin ilkosillaan

MASSAMURHAAJAN LAPSOSET

Tässä yhteydessä on oikea paikka tuoda esille erinomainen esimerkki luterilaisella uskonuuntauksella harjoitettu, kansan syviin riveihin suunnattu, massapsykologia käyttäen massapropagandan airuena maamme laajalevikkisintä sanomalehteä Helsingin Sanomia ja päästämällä ääneen Annamari Sipilä, joka Hikipedian mukaan on Helsingin Sanomain uuvuttavimpia ja julkisuudesta viehättyneimpiä "kirjoitusripuloitsijoita", jolle "trollausmenteliteetti" ja feministiseksi hänen itsensä keskuudessa mielletty itsetarkoituksellinen teräväkielisyys ovat tärkeämpiä kuin itse aihe, ajattelun koherenssi tai se, sattuuko tietämään mitään siitä, mistä naputtelee. Esimerkki: 8.11.2012 Helsingin Sanomat julkaisi Sipilän kirjoittaman artikkelin "Voi kiesus, sopiiko Lutheria juhlia?"

En tiedä teidän juhlakalenterestanne, mutta omani on vuodeksi 2017 jo sangen täynnä. Joulukuussa 2017 Suomi juhlii 100-vuotista itsenäisyytään. Samana vuonna juhlivat myös kaikki maailman protestantit. Syksyllä 2017 tulee kuluneeksi 500 vuotta uskonpuhdistuksen alkamisesta eli siitä, että Martti Luther naulasi 95 teesiään Wittenbergin linnankirkon oveen.

"Saksassa Lutherin 500-juhlavuoden valmistelut eivät ole sujuneet ongelmitta. Saksalaiset roomalaiskatolilaiset ovat pahoittaneet mielensä koko juhlista. Osalle heistä Martti Luther on yhä se, joka hyökkäsi anekauppaa vastaan, hajotti kristillisen kirkon ja pani välillisesti alulle veriset uskonsoadat. Mitä siinä on muka juhlimista?"

Nyt monet katolilaisetkin myöntävät, että munkkiluostarin hylännyt Martti Luther oli pohjimmiltaan ihan hyvä tyyppi eikä mikään kerettiläinen. Luther ei halunnut hajottaa kirkkoa, vaikka hän olikin tympääntynyt anerahoilla rakennettuihin kirkkopalatsiisiin ja kirkonmiesten holtittomaan menoon.

Täytyy silti muistaa, että Martti Luther on Saksassa paljon muutakin kuin pelkkä reformin alkuunpanija. Lutherin raamatunkäännös ja muut kirjalliset työt loivat pohjan saksan kirjakielelle. Luther oli eurooppalainen yhteiskuntavaikuttaja keskiajan ja uuden ajan välissä. Itä-Saksassa hänestä muokattiin jopa työn sankari.

Mutta sopiiko Lutheria juhlia? Totta kai. Roomalaiskatolilaisten pienestä nyrpeydestä ei pidä pahastua. Katolilaisille erilaiset protestantit ovat väkeä, josta osalle käy mikä vain, naispappeus ja homoliitotkin. Mutta se on katolilaisten ongelma. Luterilaiset valitsivat oman tiensä 500 vuotta sitten. Maailmaan mahtuu uskontojen välisiä ristiriitoja. Euroopan luterilaiset ja katolilaiset voivat nyt näyttää esimerkkiä ja muistella Martti Luthe-

ria sovinnollisessa hengessä. Kiista Lutherin 500-vuotisjuhlista todistaa, että kirkolla on yhä väliä Euroopassakin. Kiista todistaa myös siitä, että Eurooppaan mahtuu erilaisia mielipiteitä. Hyvä Luther, juhliitaan viiden vuoden kuluttua."

Sipilän artikkelista ei puutu muuta kuin ehdotus, että edesmennyt Ior Bock tulisi julistaa kansalliseksi, kaikkien ylistämäksi superjulkikkikseksi Tauskin, Tupsun, Kotikadun, Räikkösen ja Nykäsen rinnalle. Nautiskelivathan Bock sekä Luther molemmat aina aamuisin oman kehonsa luonnonmukaisia eritteitä hyvin suurella antaumuksella. Ehkä sisäministeri Räsänen (silloinen) olisi syytä asettaa asiantuntijoista koostuva komitea (entinen pääministeri Katainen – silloinen – edellyttää Himasen mukanaoloa) pohtimaan sitä, onko oman sperman lypsy ja juonti, kuten Ior Bockin tapauksessa, verrattavissa viisauden lähteenä (kuten Ior aamulypsyä perusteli) mitenkään Martti Lutherin harrastamaan oman virtsan ja ulosteiden nauttimiseen. Kaikki ne matalaotsaiset ilon pilaajat, jotka ovat sitä mieltä, että oman virtsan juonti ja paskan syönti on sairasta puuhaa, tulee viranomaisten ja maamme median toimesta julkisuudessa muitta mutkitta leimata vihapuheen levittäjiksi, rasismin kylväjiksi ja paskanpuhujiksi, sillä eiväthän Martti Lutherin 500-vuotis juhlallisuuksiin valmistautuvat suomen evankelisluterilaiseen kirkon jäsenet voi olla sentään niin tyhmiä, että he kuuluvat sellaisen miehen perustamaan järjestöön, joka puhuu pelkkää potaskaa ja uskottelee kuulijoilleen mitä sylki suuhun tuo!

Eihän luterilaisuuden suosiota suomalaisten keskuudessa voi mitenkään selittää sekään, että hallitsijat määräisivät aikoinaan rangaistuksen uhalla kaikki, jo sukupolvia aiemmin kristinuskoon kuolemanrangaistuksen uhalta käännetyt maansa kansalaiset luterilaisiksi, sillä tämä uskonpuhdistajan oppi puhdisti tehokkaasti syntien ohella myös katolisen kirkon aarrekammiot - eihän? Luterilaisuushan mahdollisti hallitsijoille Jumalan nimeen tehdyn laillisen ryöstön, jolla paavinkirkon käteisvarat, kaikki kilisevä ja kaliseva, kulta ja hopea sekä maaomaisuus siirrettiin kruunulle. Myös kirkollisvero kuului tästä lähtien, kiitos Martti Lutherin, hallitsijalle ja hänen määräysvallassaan toimivalle luterilaiselle valtiokirkolle.

Ja Annamari Sipilällä ja Aadolf Hitlerillä on ainakin kaksi yhteistä idolia! Toinen on Jeesus ja toinen on Martti Luther, sillä sinulle ei varmasti ole koulussa opetettu, että uskonpuhdistaja Luther oli Hitlerin suuri idoli, sillä II maailmansodan kristityt voittajavaltiot ovat yli puoli vuosisataa yrittäneet tehdä kaikkensa, jotta Hitler ja kansallissosialismi leimattaisiin anti-kristilliseksi ja ateistiseksi, yhden hullun mielipuolen aikaansaamaksi ohimeneväksi ilmiöiksi. Kristalliyötä muuten vietettiin natsi-Saksassa vuoden 1938

marraskuun 9. ja 10. päivän välisenä yönä Martti Lutherin syntymäpäivän kunniaksi. Ja Aadolfin oli helppo imeä koko juutalaisvastainen retoriikka Lutherin Pyhän Hengen johdattamana vuonna 1543 kirjoittamasta juutalaisvastaisesta kirjasta ”Juutalaisista ja heidän valheistaan”, jossa Luther yksinkertaisesti kehottaa tappamaan juutalaiset:

Toivon ja pyydän, että ne ylituomarit, joiden alamaisuudessa on juutalaisia, että he osoittavat ankaraa sääliittömyyttä näitä joutilaita ihmisiä kohtaan, niin kuin yllä on sanottu, joskin jotkut (ehkä se on epämiellyttävää) haluaisivat auttaa. Niin kuin uskolliset lääkärit tekevät, kun jalkaan on tullut kuolio, toimivat he säälimättömästi ja leikkaavat, sahaavat, polttavat lihaa, suonia, luita ja ytimiä. Niin tehtäköön tässä myös, polttakaa heidän synagogansa, kieltäkää kaikki, mitä olen yllä sanonut, pakottakaa heidät työhön ja suhtautukaa heihin kaikella armottomuudella niin kuin Mooses teki erämaassa ja löi kolmetuhatta kuoliaaksi, ettei koko lauma joutuisi tuomion alaiseksi.

Lutherin kirja sai muuten kunniapaikan muun muassa Kolmannen valtakunnan johtavan antisemiittilehden ”Der Stürmerin” julkaisijan, Nürnbergin oikeudenkäynnissä hirtettäväksi tuomitun Julius Streicherin kirjajuhlystä.

Ja kun Luther kääntää Raamatun saksaksi (luo pohjan Saksan kirjakielelle), niin pyhän kirjan sanoma uppoaa saksalaisiin talonpoikiin kuin häkä. He ovat ajautuneet orjuuteen. Tasapuolisuutta toivoen talonpojat esittävät täysin konkreettisia vaatimuksia sääliittömän kohtelun lopettamiseksi. Jos ruhtinaat ja maaorjat ovat molemmat kristittyjä, niin onhan silloin myös noudatettava kristillisiä periaatteita. Maanviljelijät vaativat maaorjuuden poistamista, veropäivien ja muiden luontaisverojen alentamista, jokamiehenoikeuksia villinä kasvavien marjojen ja hedelmien keruussa, kalastuksessa ja metsästyksessä, oikeutta talouspuiden hakkuuseen metsistä omaan käyttöön ja suurtilallisten ja aatelisten anastamien kylien yhteislaidunten palauttamista yhteisiksi. Myös Martti laittaa lusikkansa soppaan. Hän ryhtyy puolustamaan vähäväkisiä ja antaa ”herrojen” kuulla kunniansa muun muassa näiden talonpojille säilyttämien kovien verojen vuoksi ja sanoo papeista, piispoista ja omaisuudesta:

He eivät ansaitse muuta kuin voimakkaan kumouksen, joka pyyhkäisee heidät maan pinnalta. Hymyilemme kun se tapahtuu... Kristikunnassa kaikki on yhteistä. Jokaisen tavarat kuuluvat myös muille eikä mikään ole kenenkään yksityisomaisuutta.

Talonpoikia hän kehottaa siveään kuuliaisuuteen. Kun viljelijät ovat määritelleet vaatimuksensa 12-kohtaisessa ohjelmassa, he alkavat järjestää mielenosoituskulkueita koko maassa. Viljelijät ehdottavat, että Luther tai hänen työtoverinsa Filip Melanchton toimisi kiistassa välittäjänä. Uskonpuhdistaja vastaa kutsuun kirjasella ”Kutsu rauhaan”. Kirjanen ei siinä tilanteessa riitä, sillä maanviljelijöiden esittämiin vaatimuksiin Raamattu antaa konkreettiset vastaukset.

Näitä Raamatun vastauksia ei Luther joko halua tai uskalla julkisesti esittää, onhan hänen henkensä riippuvainen ruhtinaiden hyvänthahtoisuudesta, sillä ilman ruhtinaiden suojelua Lutheria odottaisi kuolema polttoroviolla. Luther on nostattanut puheillaan ja kirjoituksillaan toiveita ”tasauksesta”, mutta tekee täyskäännöksen, kun kansa vaatii tasa-arvon soveltamista käytäntöön. Martti syö sanansa (kuten oman paskansa) kakistelematta ja asettuu hallitsevan luokan, feodaaliruhtinaiden puolelle. Kirkko on myös suurin maanomistaja; paikoitellen jopa puolet viljelysmaasta on kirkon omistuksessa. Mitään neuvotteluja ei käydä. Suuri uskonpuhdistaja tyytyy vain useasti kehottamaan talonpoikia kuuliaisuuteen laillista esivaltaa kohtaan. Täysin perustellusti viljelijäorjat tuntevat tulleen petetyiksi. He tarttuvat aseisiin ja talonpoikaikapina leimahtaa pääsiäisenä 1525 Weinsbergissä. Nyt lisänimen pyöveli saanut Luther kehottaa aktiivisesti ruhtinaita murskaamaan, kuristamaan ja pistämään kuoliaaksi kaikki kapinoinnista epäillyt salaa tai julkisesti. Tämä henkinen diktaattori ehdottaa, että kapinoivat talonpojat jopa hävitettäisiin sukupuuttoon. Talonpoikaissotana tunnettu kapina kukistetaan verisesti. Arviolta 100 000 kapinaan osallistunutta talonpoikaa teloitetaan perheineen. Eikä vain teloiteta vaan kirjaimellisesti teurastetaan. Heitä kidutetaan, silmät puhkotaan, kielet katkotaan, naisia raiskataan, lapsia palellutetaan kuoliaaksi ja miehiä murhataan puukottamalla. Kaksinaismoralisti Martti Luther siunaa Raamattuun vedoten vanhurskaasti oikeutettuja vaatimuksia esittäneiden viljelijöiden polttamisen, hukuttamisen, hirttämisen ja päiden katkomisen seuraavin sanoin:

Ruhtinaan ja herran täytyy ajatella tässä kohden sitä, miten hän on Jumalan virkamies ja hänen vihansa palvelija (Room. 13:4), jonka on käsketty käyttää miekkaa sellaisia lurjuksia vastaan ja joka tekee yhtä suurta syntiä Jumalan edessä, ellei hän rankaise ja vastusta ja täytä tehtävänsä kuin murhaaja, jonka ei ole käsketty käyttää miekkaa. Siellä missä hän voi, mutta ei rankaise, tappamalla ja verenvuodatuksella, niin hän on syypää kaikeen murhaan ja pahaan, mitä sellaiset lurjukset tekevät...

Avoimeen kapinaan ryhtyvää vastaan on jokainen ihminen ylituomari ja pyöveli, näitä molempia... Siksi hyvät herrat, pelastakaa siellä, auttakaa

täällä, armahtakaa köyhiä ihmisiä, pistäkää, lyökää, hirttäkää siellä, kuka siihen pystyy. Jos sinä kuolet, hyvä sinulle, autuasta kuolemaa et voi enää koskaan yli käydä. Sillä sinä kuolet alamaisena jumalalliselle sanalle ja käskylle (Room. 13:4), ja rakkauden palveluksessa pelastaaksesi lähimmäisesi helvetistä ja perkeleen siteistä. Esivallan miekan pitää olla punainen verestä, sillä maailma on ja sen täytyy olla paha.

Jotta Lutherin teosta saisi jonkinlaisen käsityksen, niin 100 000 talonpojan teurastaminen vastaa muuten vuonna 1525 prosentuaalisesti yhtä suurta osaa maapallon väestöstä kuin mitä noin 1,5 miljoonan ihmisen tuhoaminen tänään. Martti perustelee tekojaan suurimmalla mahdollisella auktoriteetilla:

Minä löin kapinassa kaikki talonpojat, sillä minä sanoin, että heidät pitäisi lyödä kuoliaaksi. Heidän verensä on minun päälläni. Mutta vetoan Jumalaan, joka käski minun puhua noin.

Kolmikymmenvuotinen sota (1618–1648), jonka juuret ovat Martti Lutherin protestissa eli sivistyneemmin ilmaistuna uskonpuhdistuksessa (Sipilä käyttää sanontaa "*Luther pani välillisesti alulle*". Se tarkoittanee aivan samaa kuin: Hitler pani välillisesti alulle holokaustin, eikö niin?), alkaa Saksan sisäisenä protestanttisten ja katolilaisten välisenä uskonsotana mutta päättyy yleiseurooppalaisena sotana, jossa uskonnolliset seikat ovat menettäneet merkityksensä, kuolee 7–8 miljoonaa ihmistä. Uskonsodissa ja niihin liittyvissä vainoissa muun muassa Ranskassa tapetaan 2–4 miljoonaa ja Brittien saarilla sekä Irlannissa yli miljoona ihmistä. Kaikkiaan eri puolilla Eurooppaa teurastetaan uskon vuoksi ja sen nimeen mitä raaimmalla tavalla pitkälti toistakymmentä miljoonaa ihmistä, mikä tekee uskonsodista verrattaessa maailman silloista väkilukua 2000-luvun vastaavaan, huomattavasti tuhoisamman ja mittavamman verilöylyn kuin koko Toisesta maailmansodasta. Ja tämä kaikki tapahtuu ainoastaan yhdellä mantereella, sivistyneessä Euroopassa, rauhan ja rakkauden Jumalan silmien alla.

Kun Luther opettaa samaan aikaan esivallan kunnioittamisen lisäksi väkijoukoille, että Jumala ei arvosta hyviä tekojamme millään lailla, olivatpa ne kuinka hyviä tahansa vain ja ainoastaan puhdas ja oikea usko on ratkaiseva, niin esivallan antamat käskyt korvaavat automaattisesti Jumalan antamat käskyt ja itse Jumalasta tulee lopulta pelkkä anteeksiantoautomaatti. Tällainen älyllinen hölynpöly johtaa ymmärtämättömän, tyhmän kansan suuret ja pienet porvarit sekä rahvaan sellaiseen hedelmättömään, villiin elämään, jonka tunnusmerkkejä ovat ylensyönti, juopottelu, ylenmääräinen mahtailu

ja kopeus, huoraaminen, valehtelevien, pettämien, kiroamien, vannomien Herran Jeesuksen haavojen, sakramenttien ja kärsimyksen kautta, tekopyhyyden tavoittelu tekojen kautta, kiihkoilu, hurskastelu, pettämien, pilkkaaminen, mässäily, lihan himo, veren vuodattaminen ja sotimien. Uskovaiset ovat lopultakin päässeet perille salatusta totuudesta: teoillamme ei ole pelastumisen kannalta mitään väliä.

Luther riistää opillaan ihmiseltä itseluottamuksen ja omanarvontunnon: jos alistut kokonaan ja tunnustat täydellisesti oman mitättömyytesi, kaikkivaltias Jumala voi ehkä sitten olla halukas rakastamaan sinua ja pelastamaan sinut. Näin itsetunnon ja yksilöllisen minän tuhoamisesta tulee pelastumisen olennaisin ehto.

Psykologisessa kirjallisuudessa on epäilty, että Martti Lutherin koko elämäntyö ja tapaamiset paholaisen kanssa olisivat vain pelkkiä hallusinaatioita. Katoliset puolestaan ovat vakuuttuneita siitä, että kaikki mitä Luther teki, hän teki paholaisen innoittamana. Luther kertoi, kuinka hänet 35-vuotiaana äkkiä valtaa kauhu ja hän hikoilee ja pelkää pyörtyvänsä marssiessaan Pyhän ruumiin juhlakulkueessa. Laskettuaan paskat housuihinsa Martti totesi Paholaiselle:

Paina tämä mieleesi. Olen kakkinut housuihini ja voit nyt kietoa ne kaulaasi ja pyyhkiä niillä suusi.

Vielä muutamia päiviä ennen kuolemaansa Luther näkee paholaisen istumassa syöksytörmällä ikkunansa ulkopuolella ja näyttelevän hänelle takamustaan. Vanhana Luther sanoikin kerran:

Paholaisia asustaa monilla seuduilla. Preussi on niitä täynnä.

Isänsä ja äitinsä pahoinpitelemä ja raa’asti hakkaama Luther on vakuuttunut siitä, että pirun saattaa nujertaa täydellisesti, jos onnistuu pieraisemaan sen sieraimiin. Tämä on mielenkiintoista. Miksihän papit eivät esimerkiksi Suomessa, jossa luterilainen kirkko on valtionkirkko, opeta seurakuntalaisia sunnuntaisaarnoissaan torjumaan paholaista Lutherin antaman ohjeen mukaan? Kyllä paholaiselle tulisi tulipalokiire, kun koko kirkkoväki syötyään lauantai-iltana ensin tuoretta ruislimppua ja hernerokkaa sekä ahmittuaan sitten jälkiruuksi määmiä, ryhtyisi sunnuntaiaamuna kolehtia kerättäessä kunnollisina ja aitoina luterilaisina piereskelemään kirkkosalissa antaumuksella aina suolensa syvimmistä sopukoista saakka.

Pirkko Jalovaaran demonin karkotusiltamiin ja kaikkialla minne vain piru ilmestyisikin, sinne lähetettäisiin aina pari seurakuntasisarta tai kappalainen

"täsmäpieruilemaan" muutamalta pirulta tajun kankaalle vievä "tuhnujen tuhnun". Suomesta tulisi tuossa tuokiossa paholaisvapaa maa, koulukiusaaminen loppuisi ja rikkaat luopuisivat vapaaehtoisesti omaisuudestaan Hurstin hyväksi. Poliitikotkin tunnustaisivat heti valtiopäivien avajaisjumanpalveluksessa kaikki tekemänsä vilpilliset vaalilupaukset, pimeän vaalirahan, sekä hyväveli-verkoston. Veridoping, kurssien vedättäminen, lyhyeksi myynti ja valuuttakeinottelu sekä pyramidihuijaukset annettaisiin anteeksi sitä anoneille. Kyllä ruotsalaiset olisivat kateellisia piru pierusta-torjuntaohjelmallemme. Kirjassaan "Pako Vapaudesta" Erich Fromm toteaa:

Luther ja Calvin ovat esimerkkejä kaiken kyllästävästä vihamielisyydestä. Eikä vain siinä mielessä, että nämä kaksi miestä ovat suurimpia vihaajia mitä historiallisten johtajien ja ainakin uskonnollisten johtajien joukossa koskaan on esiintynyt, vaan mikä vielä tärkeämpää, myös siinä mielessä, että tämä vihamielisyys väritti heidän oppinsa ja että tämä oppi saattoi vedota vain ryhmään, joka itsekin oli joutunut kiihkeän, torjutun vihan valtaan.

Uskonpuhdistus korostaa ihmisluonnon heikkoutta, yksilön mitättömyyttä, voimattomuutta ja syntyperän turmeltuneisuutta sekä välttämättömyyttä alistua ulkopuolisen voiman alaiseksi. Luther filosofoi:

Vain jos ihminen nöyrytyy ja tuhoaa yksilöllisen tahtonsa ja ylpeytensä, Jumalan armo laskeutuu häneen... Jumalan suhteen ihmisellä ei ole vapaata tahtoa, vaan hän on joko siten Jumalan tahdon tai Saatanan tahdon vanki, alamainen ja orja.

Onneksi olkoon Annamari Sipilä ja Helsingin Sanomat! Tässä Martti Lutherissa on suomalaisille ylvästelyn aihetta muulle maailmalle kerrassaan! Kuten voi havaita, edes luterilaisen kirkon rivijäsenellä, ei ole syytä alemmuudentuntoon, kun venäläiset muistelevat kaiholla Josef Stalinia tai kiinalaiset ihannoivat Mao Tse-tungia! Eikä Sipilän käytöksen perusteella ole mitään syytä ihmetellä, miksi naiset kirjoittavat vankilaan vaikkapa Anders Breivikille! Jäämme odottamaan, milloin Annamari Sipilä tasapuolisuuden nimissä ryhtyy sovinnollisessa hengessä muistelemaan myös muita välillisiä massamurhaajia kuten Aadolf Hitleriä ja Pol Potia – eiväthän hekään omia käsiään lianneet!

Annamari Sipilän artikkeli Helsingin Sanomissa on valaiseva esimerkki siitä, kuinka massapsykologia toimii. Ensin ymmärryskyvytöntä kansaa

kusettaa Martti Luther ja sitten Lutherin mitättömäksi ja itsetunnottomaksi paimentamaa kansaa kusettaa Lutherin opin käyttöönottaneet hallitsijat, jotka havaitsivat hyvin pian Lutherin puheissa olevan totta ainakin sen puolen, että opeilla on hyvin helppo kusettaa kansaa ja – kahmia rikkauksia. Ja silmään sahaus sen kun aina vaan jatkuu ja jatkuu. Nyt vuorossa ovat Helsingin Sanomat ja Annemari Sipilä.

Mihin sinä uskot? Oletko sinäkin ylpeä luterilaisen kirkon jäsenyydestäsi? Entä missä ja mitä me suomalaiset, Lutherin lapsoset, voisimmekaan olla jos natsit olisivat Lutherin tavoin onnistuneet. kuten Hitler aikoi, uudistamaan kristinuskon? Kansamme henkisen historian tähdenhän, ensin Ruotsinvallan, sitten tsaarinvallan, sitten Kekkonen ja lopulta yhteensä 1000 vuotta verenperintönä omaksutun itesesensuurin seurauksena suurimpaan osaan suomalaisiinhan uppoaa aivan mikä vaan. Päättäjät ovat suunnattoman ylpeitä suomalaisten lasten menestyksestä Pisa-tutkimuksessa, koska he kuvittelevat luku- ja kirjoitustaidon olevan sivistyneen ihmisen oleellisin tuntomerkki. Mutta mitä sivistys oikein on? Millainen on sivistynyt ihminen? Jos sivistyksellä tarkoitetaan kasvatuksen kautta omaksuttua tietoa, henkistä kehittyneisyyttä, suvaitsevaisuutta ja avarakatseisuutta, niin Suomi on vasta matkalla alkumerestä puuhun. Omaksuttu tieto on tässä tuhansien järvien maassa pääosiltaan kyklooppimaisten kapea-alaista, henkinen kehitys pikemminkin kehitysvammaisuutta, kyvyttömyyttä kohdata edes itsensä, tai naapuri, saati muun maan kansalainen toisena ihmisenä, inhimillisenä olentona, jolla on omia ajatuksia ja tunne-elämää.

Kuvaavaa on, että suomalaisten nuorten keskuudessa tehdyn tutkimuksen mukaan nuoret eivät itse osaa etsiä tietoa vaan he odottavat valistusta valtion, Euroopan unionin ja koulun taholta muun muassa eettisten (sivistyneiden) tuotteiden valinnassa. Tätä valistusta velvollisuudentuntoiset suomalaisnuoret kaipaavat siksi, että yli puolet heistä on vakuuttunut siitä, että omilla kulutusvalinnoilla voi vaikuttaa maailman tulevaisuuteen, muuttaa maailmaa. Päättäjät ovatkin varmasti tyytyväisiä, kun nuoret käyttävät aikansa sen pohtimiseen, onko muovivi paperipussi ekologisesti edullisempi vaihtoehto sen sijaan, että he keskittyisivät näpertelyn sijaan ajattelemaan.

Suomalainen kasvatuserinno nojautuu virkavallan kunnioittamiseen ja lähimmäisten nolaamiseen. Olennaista ei historian saatossa ole ollut usko lapseen ja tämän mahdollisuuksiin, vaan lapsen ohjaaminen nöyryyteen, siisteyteen ja tottelevaisuuteen. Perinteisen suomalaisen käsityksen mukaan lapselle ovat luontaista laiskuus, tottelemattomuus, taipumus kiusantekoon ja vilppi heti kun aikuisten silmä välttää. Kasvatuksen tehtävänä on ollut kitkeä nämä piirteet pois. Lasta on kiellettävä, vartioitava ja neuvottava ja

erehdyksistä on viipymättä rangaistava. Kaikkea kiittämistä tulee välttää ja kehuminen on suorastaan kiellettyä. Suomalaisen lapsen suurimpia pelkoja on nolatuksi tulemisen pelko.

Avarakatseisuus on Suomessa suvaitsematonta ahdasmielisyyttä erilaisuutta kohtaan sekä sitä suomalaista pohjatonta kateutta, joka ilmenee sairaaloisena toisten ihmisten, jopa kansojen vastoinikäymisistä iloitsemisena tai ilkeämielisenä panetteluna. Erityisesti ruotsalaisten epäonnistumiset herättävät suurta hilpeyttä muuten niin jurojen suomalaisten sydämissä. Ja missä kaksi suomalaista kohtaa, niin siellä hyvin helposti vitsaillaan venäläisten tyhmyydelle. Valtaosa väestöstä vihaakin venäläisiä ja nälvii ruotsalaisia, vaikka Ruotsissa rosvotkin ovat älykkäämpiä kuin Suomessa.

Lähes kaikkien tutkimusten mukaan Suomi on yksien Euroopan onnellisimpien ihmisten asuttama maa. Mutta mitä tutkimusta se on, nollatutkimustako, jos marsulta kysytään yhdessä häkissä, kuinka onnellinen se olisi jos sain toisessa häkissä, ilman, että se on oleskellut tai saa oleskella missään muussa häkissä päivääkään muuten kuin muovirihkamaa ahmivana turistina, jolta on reissussa hävinnyt passi ja loppunut suomalainen ruisleipä? Kuinka Euroopan onnellisempien ihmisten maa voi olla Euroopan väkivaltaisimpia maita? Ei kai onnellinen väkivalta ole suomalaisten unelma? Vai ovatko sanat onni ja väkivalta suomalaisille synonyymeja – ilmeisesti? Sil-lä perheväkivalta, psyykkiset ongelmat, depressio, psykoosi, unettomuus, alkoholismi, itsemurhat, lasten huostaanotot, turvakodit, vahvan johtajan kaipuu, luulotauti ja oman minän erinomaisuuden korostaminen rehottavat kuin rikkaruohot näiden teennäisesti hymyilevien Euroopan onnellisimpien ihmisten keskuudessa.

Entä kun onnellisten ihmisten luo kylään poikkeaa oikeita pesunkestäviä arvovieraita; tappaja (MH17) ja naisten kourija (mm. Washington Post), niin mitä onnelliset tekevät? He hurmaantuvat johtajiaan myöten! Vilkkuvat innokkaasti, taputtavat käsiään, hymyilevät ja hurraavat, heiluttavat pienoislippuja sekä pakkautuvat kuin sillit suolassa arvovieraiden ajoreittien varrelle. Entä kun onnellisten keskuudessa jäät elokuvaohjaajana kiinni pelkäästä sovinistisesta käyttäytymisestä tai murhaat vain yhden sylilapsen, joka ei ole edes matkustajakoneessa? Tarjoavatko onnelliset sinulle herneitä ja mansikoita, aamupalan ja lounaan? Kutsuuko presidenttipari sinut virka-asuntoonsa ja kättelee sinua hymyillen?

Ihmisten väliset suhteet eivät Suomessa pääsääntöisesti pohjaudu luottamukseen vaan kiusaamiseen ja suoranaiseen simputukseen. Tutkimusten mukaan jopa kolmivuotiaat lapset yrittävät vaihtaa suomalaisissa päiväkodeissa kiusaajansa milläpä muulla kuin rahalla. On helpompaa vaieta ja yrittää olla näkymätön, ummistaa silmänsä ja sulkea korvansa, toivoa pa-

rasta, koska kiusaaminen alkaa kehdosta ja päättyy vasta haudassa, jos sitenkään. Kiusaamiseen syyllistyvät yhtä lailla äidin korvikkeina päiväkotien tätejä, rakkauden sanomaa levittäviä seurakuntasisaria, avarakatseisia opettajia ja upseerikoulutuksen saaneita, johtavassa esimiesasemassa työpaikallasi toimivia herrasmiehiä, aikuisia ihmisiä kaikista sosiaaliluokista ja ammattiryhmistä.

Entä onko sinunkin sydämesi paikalla pelkkä muovinen visa-kortti? Ihmissyys, inhimillisyys sekä lähimmäisen rakkaus muuttuvat tuolloin pelkäsi tunnusluvuksi. Sinä samana päivänä kun säännöt sanelevat moraalimme ja tuo sääntöjen pilkuntarkka noudattaminen määrittelee vastavuoroisesti moraalimme, joka taas muotoilee uudet säännöt, elämme yhteiskunnassa, jossa hyvä ja paha ovat menettäneet moraalisen merkityksensä. Kun säännöt sanelevat kaiken sen mikä on oikein ja mikä väärin, olemme vaienneet, muuttuneet nöyriksi sivustakatsojiksi, lauma-automaateiksi, luopuneet ihmisyydestämme ja sulkeneet itse itsemme vapaaehtoisesti fasistisen työleirin piikkilanka-aitojen sisäpuolelle, paenneet pimeään parakkiiin.

Väkivalta onkin evoluutioteoreetikoiden mielestä ilmeisesti suomalaisissa geneeissä samoin kuin sydän- ja sokeritauditkin. Päiväkotikäisten lasten harrastama toistensa kiusaaminen on siis vain geenien vialta leikkiä voimakkaamman lajikumppanin karsimiseksi ja karaisemiseksi aikuisiän ankaraan eloonjäämiskamppailuun. Ainakin antropologi Edward Dutton esitti niin Helsingin Sanomien mielipidepalstan sunnuntaidebatissa 21.2.2010 väittäessään, että kulttuuri on geneettisessä talutushihnassa ja suomalaisten kantama ”uralilainen” geeni yhdessä alkoholin kanssa tekee suomalaisista väkivaltaisista. Tämä sama ”tiedemiehenä” keikaileva tyhmyri näkee ratkaisuksi väkivallan pois kitkemiseen suomalaisesta yhteiskunnasta terveydenhuoltoon huomion kiinnittämällä. Tällainen ”tiedemiehen” esittämä geneettinen selitysmalli itse asiassa siunaa suomalaisten väkivaltaisen käytäytymisen, sillä mitä me geeneillemme voimme, emme mitään – evoluutiohan on syyllinen. Ja tiedemies hän on korkeasti koulutettu, hän tietää ilman muuta, mikä meitä vaivaa?

Vai olisiko niin, että väkivalta hiipii geeneihimme kiusaamisen seurauksena? Mielellään kyllä kehuskellaan sillä, että suomalaisia voidaan johtaa vain edestä ja että suomalainen ei jätä toista suomalaista, mutta samaan aikaan vaietaan täydellisesti siitä, että tuo johtaminen on lähes poikkeuksetta rangaistuksen uhalla käskyttämistä. Ja totta kai, eihän suomalaista voi jättää, ketä silloin voisi kiusata? Keskustelun ja mielipiteiden vaihdon sijaan vaiennetaan ja vaietaan, tölvitään ja kaikkein mieluiten totta kai takaapäin. Väittely, sivistynytkin, on sinivalkoisessa Suomessa kielletty. Täällä kaikki on mustavalkoista. Suomi onkin ehkä ainoa länsi-Euroopan maista, jolta

puuttuu kansainvälisesti tunnettu älymystö, ellei oteta lukuun esimerkiksi Pekka "nollatutkimus" Himasta, Esa "Pipsa" Saarista, "etkö tiedä kuka olen" Jari Sarasvuota tai kaikki erittäin vakavan luonnehäiriön, narsismin, tunnusmerkit omaavaa Paavo Väyrystä ja hänen syvällistä Dostojevski-tuntemustaan sekä tohtorinväitöskirjassa 1986 esitettyä käsitystä Neuvostoliiton ja Suomen ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosuhteiden muuttumattomuudesta tulevien satojen vuosien saatossa. Kuvaavaa muuten on, kuinka media silti suhtautuu sairastapaukseen. Esimerkiksi Iltalehti (14.2.2018) kuvaa Väyrystä voimakastahtoiseksi poliitikoksi, kun taas tavan pulliaiseen sovellettaisiin heti narsistisen persoonallisuushäiriön luonnekuvausta:

Narsistinen häiriö ei ilmene älyllisinä tai suoritusongelmina eikä myöskään mielenterveysongelmina. Se ilmenee sosiaalisessa käyttäytymisessä, ja kun ihmiseltä puuttuvat tietyt hillitsevät mekanismit, esimerkiksi syyllisyyden- ja häpeäntunteet, hän voi suoriutua älyllisesti keskimääräistä paremmin. Hän ei kykene myöntämään epäonnistumista, mikä voi antaa harhaanjohtavasti kuvan vahvasta itsetunnosta

Ja tympeän ummehtunut kansallistunne on maassamme välittömästi katoissa, kun yksikin hengenvaarallinen hyttynen hukkuu lomahotellin parvekkeella suomalaisen puolityhjään drinkkilasiin tai käy raivokkaan verenhimoisesti avuttoman turistiparan päälle mutta tulee lopulta lomakohteen vartijoiden kärpäslätkän toimesta eliminoiduksi jossain maapallon turistikummeista, jos vain yksikin suomalainen sattumalta osuu kamalan onnettomuuspaikan lähistölle tai on ollut korkeintaan alle sadan kilometrin päässä tapahtumapaikalta. Tuollainen järkyttävä suomalaisiin kohdistunut kansainvälinen uhka ja suunnaton uroteko, moskiiton ”murhaaminen”, uutisoidaan poikkeuksetta suhteettoman näyttävästi aina iltapäivälehtien kirkuvissa lööpeissä. Suomalainen siellä, suomalainen täällä – ”me suomalaiset olemme voittajia”-hehkutus, kertoo syvästä itsetunnon vajeesta ja pohjattomasta rakkauden kaipuusta.

Kuvaavaa onkin, että yleisesti toivotetaan joka tuutista suomalaisen voittavan aina ja että, on lottovoitto syntyä suomalaiseksi, vaikka juuri voittamisen tarve, muiden nujertaminen ja maahan polkeminen sekä peliriippuvuus ovat yhtäläisen, yleisen ja syvän rakkaudettomuuden seurausta, massapsykologian uhrien tunnusmerkkejä.

Kaiken kukkuraksi valtiovalta on huolestunut ennen kaikkea Suomen imagoista, ei suomalaisista. Mikähän meikki suomalaisia maailmalla pukisi tänään parhaiten? Ja kun yksi naiskirjailija erehtyy avaamaan suunsa ja kertoo tanskalaiselle tv-toimittajalle suomalaisen miehen juopottelevan, hak-

kaavan vaimoan ja vetävän itsensä vapaaehtoisesti vielä kaiken kukkuraksi jonain päivänä jojoon, niin Suomi-kuvaa kohentavaan työryhmään kuuluva naispuolinen jäsen, Euroopan historian professori Laura Kolbe valittaa julkisesti:

En näe, että on hygieenisesti kivaa kritisoida kutsuttuna vieraana pohjoismaisessa televisiossa kovasti omaa isänmaataan. Hän on paitsi omien tekstiensä lähettiläs myös edustaa suomalaista kulttuurielämää.

Kolben ja monen muuan akateemisen tutkinnon omaavien antamat esimerkit kertovat, että tiedemiehen tai -naisen, saati professorin, ei tarvitse olla nykyisin viisas, ei edes älykäs tai omata alkeellisintakaan ajattelukykyä, kunhan hän on vain oppinut ulkoa sen tyhjän nippelitiedon, mitä vaaditaan akateemisen tittelin saamiseksi. Kolbe pitää kirjailijan nostamia aiheita tosin tärkeinä, mutta ikävistä asioista pitäisi hänestä, aivan kuten uskovaisten mielestäkin, puhua arvostelematta ja yleistämättä sekä ehdottomasti – nimiä mainitsematta. Tämä tarkoittaa ilmeisesti vaikenemista ja unohtamista, vai mikä sanan arvostella vastakohta oikein on?

Mutta koska maabrändivaltuuskunnan mielestä Suomen tärkein voimavara on se, mitä suomalaiset ovat, tekevät ja sanovat, niin Kolbe kertoisi mieluummin ulkomaalaisille, että Suomessa asuu ainoastaan rehellisiä, luotettavia ja innovatiivisia ihmisiä. En vain ymmärrä kuinka juuri hän voi syyllistyä noin karkeaan yleistykseen, sillä toisaalla tämä sama professori pitää Suomi-kuvan luomisen suurimpana ongelma nimenomaan sitä samaa yleistämistä, johon hänkin retkahtaa. Kolbehan jopa toteaa Kaleva-lehdessä 24.11.2009 julkaistussa artikkelissa, että kaikkien suomalaisten väitetään olevan tietynlaisia, eikä väitteillä aina ole pohjaa. Täydellisen mahalaskun vallan marinoima Kolbe tekee päästäessään suustaan kyseisessä haastattelussa seuraavan todella innovatiivisen höläyksen:

Ei todella pidä paikkaansa, että Suomi vaikenee kahdella kielellä. Nykyelämä kaupungissa on täynnä puhetta, ylenpalttista kommunikaatiota, sanalista ja kuvallista.

Suomalaiset ovat siis imagoltaan helpoiten hyväksyttävissä maamme rajojen ulkopuolella, kunhan he vain puhua pulisevat rehellisesti alennusmyynteistä, viinan hinnasta, lauantaista lottopotista, Ruususen silikonirinnoista tai tuppeen sahatusta, kunhan vain iltapäivä- ja juorulehdet pursuavat ylenpalttisesti artikkeleita alkoholistuneista naisten hakkaajista. Entistä talviurheilusankareistamme on tullut sinivalkoisen Suomen nykyisiä luotettavia,

mieltä ja pulloa kohottavia arkipäivän esikuvia, todellisia Suomi-kuvan lähettejä.

Suomen hallituksen on muuten myös pika pikaa kansallisen yhtenäisyyden nimissä säädettävä turvallisuuteemme ja itsenäisyyteemme vedoten poikkeusjärjestyksessä hätätilalaki, jolla suomalaisia kielletään rangaistuksen uhalla kertomasta kenellekään muun maan kansalaisella maamme rajojen sisä- ja ulkopuolella sitä tarkasti vartioitua valtiosalaisuutta, että maamme kansantalous on luhistumispisteessä. Sillä jos vain yksi sairas egyptiläinen mummo voi, kuten lehtien yleisönosastojen kirjoituksissa väitetään, romuttaa hyvinvointiyhteiskuntamme, tällaisella poikkeuslailla on tulipalokiire. Vihollisvallan agentithan voivat käyttää tietoa hyväkseen ja lähettää tänne tankkien sijaan vaivihkaa pari bussilastillista ikivanhoja mummoja väärennetyillä viisumeilla romauttamaan kansantaloutemme, jolloin omat rakkaat isoäitimme joutuisivat odottamaan vanhainkodeissa hellää ja rakastavaa huolenpitoamme, vaippojen vaihtoa nykyisen kahden vuorokauden sijaan viikon, jollei jopa kauemmin – ikuisuuden. Suomalaislehmien maitokin happanisi ilman muuta tuollaisen maata järjestyttävän mummoinvaasion vuoksi jo utareissa, ja varusmiehemme jäisivät siten vaille taistelutahdolle elintärkeää päivittäistä maitonäkkileipäannostaan. Suomalaisen maidon puute saisi maamme tuota pikaa polvilleen ja joutuisimme tulevaisuudessa juomaan pelkästään miehittäjien maahan tuomien ruotsalaisten ”vasensorkkaisten” mautonta mjölkkää. Varusmiesten sissimuonahan tulee jo kokonaan pelkoja herättävästi ulkomailta – näkkileipä valmistetaan Saksassa (MT 22.4.2016)

Siitä edellä mainitusta mahdollisesta rangaistuksesta, joka uhkaisi valtiosalaisuuksia levittäneitä, vielä sen verran, että tehokkain mahdollinen toimenpide olisi varmasti Armin ja Dannyn Youtube-videon ”I wanna love you tender” pakkokatseluttaminen ohi suunsa puhuneilla rikollisilla esimerkiksi muutaman kerran peräperää. Kyseinen video tehoaisi hirvittävydessään eripituisina annoksina jaeltuna takuuvarmasti, ei vain valtiosalaisuuksia kuiskutelleisiin isänmaanpettureihin, vaan myös kaikkiin muihin rikollisiin heidän isälliseksi ojentamiseksi ja ohjaamiseksi kaidalle tielle. Epäilen, että poliitikkojen muisti ei enää palailisi ainoastaan tukalan paikan edessä ja silloinkin taannehtivasti paitsi ehkä eräiden valheen lätissä rypevien Suomen Keskustapuoleen jäsenten, sillä saattaahan Armin ja Dannyn esittämä huikaiseva ”taidenautinto” olla jopa Matti ”pätkämuisti” Vanhasen, Antti ”kanki” Kaikkosen ja Anneli ”puhun niin totta kuin osaan” Jäätteenmäen sekä kahden ensin mainitun Suomea kehittävien lestadiolaisten liikekumppaneiden ja vieläpä nykyisen pääministerimme Juha ”herkkä hipiä” Sipilän lempivideo.

Eikä tarvitse omata selvännäkijän kykyjä ennustaessaan, että kotipesä täytyy käenmunista lopullisesti sinä päivänä, kun hitaimmatkin kansalaiset lopulta havahtuvat horroksestaan ja huomaavat, että Ruotsin kuningas, luterilainen Jumala, Venäjän tsaari, Kremlin politbyroo tai UKK eivät enää voi rangaistuksen uhalla sanella, mitä meidän pitäisi seuraavaksi tehdä tai ajatella. Odotettavissa on hyvin nopea ja kaikkialle demokraattisesti yhteiskunnassamme ulottuva täydellinen moraalittomuus ja itsekkyyys, kodin isänmaan ja uskonnon luhistuminen, selkärangan katkeaminen Suomen leijonajoukkueen Vancouverin olympiakisojen USA-välieräottelun malliin.

Ajattelemaan kykenemättömienkään ihmisten pitäminen onnellisena muovirihkaman, saippuaopperoiden, ilmaisten muovιάmpäreiden sekä silmänkääntötemppujen avulla ei ole koskaan maailmanhistoriassa onnistunut leivän loppuessa. Ja vielä vähemmän se onnistuu tänään, sillä ihmisten pohjattoman ahneuden myötä poliitikkojen lupaukset sekä unelmatehtaiden luomat haaveet ovat katoamassa kuin kangastukset erämaahan, karkaamassa kuin pilvet, tavoittamattomiin. On myös hyvin todennäköistä, että poliitikoista tulee maalitauluja.

RAKKAUDEN SYVIN OLEMUS

Muutoin ansiokkaasti massapsykologiaa valaissut Reich jätti analysoimatta rakkauden syvimmän olemuksen. Ja eipä tuo olemus ole kiinnostanut juuri ketään muutakaan tutkijaa maailmahistorian saatossa. Rakkautta pidetään yleensä pelkkänä naisten lehtien myyntiä edistävänä artikkelina, käteväenä sanallisena houkuttimena yritettäessä naisen "kaatoa" tai epäilyttävänä käytöksenä, sydämentykytystä ja harmaita hiuksia aiheuttavana häiriötilana, jonkinlaisena mielenvikana.

Mutta jos ja kun rakkauteen perehtyy yksityiskohtaisesti, perehtyy samalla kuin itsestään koko ihmisen tunnemaailmaan ja tietysti myös rakkauden vastakohtaan, vihaan. Erich Fromm:

Se, joka rakastaa vain yhtä ihmistä, ei rakasta ketään.

Rakkauden määritelmä niin, että kaikki puhuvat samasta asiasta, eivätkä pelkästään koko ajan asian vierestä, onkin seuraavaa:

Rakkaus on myönteisiä, vastarakkautta synnyttäviä tunteita, asenteita, niistä vapaaehtoisesti kumpuavaa hyvää tahtoa, sekä tekoja rajoituksetta kaikkia kohtaan.

Sisällöltään vain tämän sisältöisellä määritelmällä on mahdollista sulkea rakkauden käsitteen ulkopuolelle kolmannen valtakunnan keskitysleirien komendantit, vankileirien saariston teloituskomppaniat tai Nankingin japanilaiset joukkoraiskaajat. Sillä jos ehto rakkauden vastarakkautta synnyttävästä luonteesta ei olisi aina voimassa, niin kuka tahansa voisi kirkkain silmin väittää, että muun muassa Pol Potin pääkallokokoelmat tai Sebrenican joukkohaudat syntyivät silkasta "rakkaudesta" omaa kansaa, oma isänmaata ja uskontoa tai ideologiaa kohtaan.

Myönteisten, vastarakkautta synnyttävien tunteiden, asenteiden ja tekojen ulottaminen kaikkiin ihmisiin purkaa arvosidonnaisilta sanoilta niiden sisältämät eriävät ja jopa vastakkaiset sekä kulttuurisidonnaiset ja kasvatukselliset varaukset poikkeuksetta – sanojen sisältään kaksinaismoraalin. Kennelläkään ei ole sidosten purkautumisen jälkeen enää pienintäkään epäilystä siitä, mistä me puhumme silloin, kun me puhumme hyvästä ja pahasta, oikeasta ja väärästä, rakkaudesta. Ja päinvastoin, siinä silmänräpäyksessä, kun me rajaamme rakkauden koskemaan vain valittuja ja valikoituja, niin

rakkaus muuttuu kuin huomaamatta itsensä irvikuvaksi: antirakkaudeksi, peloksi, vihaksi ja kostonhimoksi.

Yhtä aikaa voi hyvin helposti olla myönteinen ja hyvä yhdelle sekä kielteinen ja paha kaikille muille. Mutta kuinka sinä silloin eroaisit sokeasti tottelemaan kasvatetusta, perhettään ja isänmaataan hillittömästi rakastaneesta, voimakkaasti velvollisuudentuntoisesta sekä aina uhrautumaan valmiista suuresta eläinten ja luonnon ystävästä, kuuden miljoonan juutalaisen tuhoamiseen osallisesta, Auschwitzin keskitysleirin komendantista, SS-Obersturmbannführer Rudolf Hössistä? Sitä kun ei aina tule ajatelleeksi. Ja itsekkyyks ei ole itsensä rakastamista kuten muun muassa Luther, Calvin, Freud ja Kant luulivat ja kaikki kristityt luulevat. Itsekkyyks ei ole samaa kuin oman minänsä rakastaminen, vaan itserakkauden täydellinen vastakohta. Itsekkyyks on ahneutta – sadomasokista kiintymystä itseensä. Erich Fromm kirjoitti selkeän yksiselitteisesti:

Itsekkyyks ja itserakkaus eivät suinkaan ole yksi ja sama asia, vaan toistensa vastakohtia.

Itsekäs ihminen ei kykene rakastamaan toisia ihmisiä; mutta aivan yhtä vähän hän kykenee rakastamaan itseäänkään.

Itserakkaus, joka on itsekkyyden vastakohta, tarkoittaa sen sijaan sitä, että ihminen, yksilö, asennoituu myönteisesti itseensä, hyväksyy itsensä. Hän ei aiheuta itselleen tarpeetonta tuskaa, ei kiduta itseään lävistämällä lihaansa hakaneuloilla tai kieriskelemällä nokkospuskissa, saati syytä aiheetta itseään menneistä tai hukuta itseään itsesäälän oluttuoppiin – pohjattomaan surkuttelun suohon – tai massojen mutahautaan. Vain opettelemalla hyväksymään ensin itsensä, ihminen voi ylipäättään hyväksyä muut ihmiset. Vasta rakastamalla ensin itseäsi, voit rakastaa muita ihmisiä. Itserakkaus, kyky rakastaa itseään, on ehdoton edellytys muiden rakastamiselle.

Itsekäs eli narsistinen ihminen on ihminen, joka käyttää sanaa rakkaus syöttinä, myrkyllisenä omenana. Itsekäs kokee tyydytystä vain heikompien ja mitättömimpien kustannuksella. Tällaiselle tunnevarmaiselle yksilölle vain päämäärä, omien halujen ja toiveiden rajoittamaton tyydyttäminen, merkitsee kaikkea. Se jopa pyhittää keinot. Peck kirjoittaa:

Narsismi tekee ihmisen vaaralliseksi, ei pelkästään sen takia, että se saa hänet leimaamaan muut ihmiset syntipukeiksi, vaan myös siksi, että se vie häneltä myönteelämisen kyvyn ja kunnioituksen muita ihmisiä kohtaan. Paha ihminen kaipaa uhreja, joita uhrata narsisminsa alttarille. Ja hänen oma narsisminsa saa hänet unohtamaan, että muutkin ovat inhimillisiä olentoja.

Itsekkyyden eli narsismin voi helposti tunnistaa siitä, että lähestyessään valitsemaansa saalista, se vetoaa hyvin usein uhrinsa tunteisiin muun muassa säälillä, surullisuudella, huolenpidon tarpeella ja turvattomuudella. Tai jos se huomaakin, että sinuun tehoaa paremmin lahjat ja imartelu, se on lievä ja petollinen kuin sijoitusneuvoja. Itsekkyyys käyttää sumeilematta hyväkseen yksinäisyyttäsi, ahneuttasi, vallanhimoasi ja varsinkin mahdollista herkkäuskoisuuttasi ja tietysti – tyhmyyttäsi. Se pesee pyytämättä vaikka aivosi, jos saa siihen pienimmänkin tilaisuuden. Viimeistään silloin, kun itsekkyyys on varma siitä, että saalis on sotkeutunut perusteellisesti sen viritämään valheen verkkoon, se ottaa käyttöön kurin, kuuliaisuuden ja emävalheet. Itsekkyyys ei kaihda avointa uhkailua, saati raakaa kidutusta pyrkiesään päämääräänsä, uhrinsa tahdon täydelliseen murtamiseen. Itsekkyyys on pohjaton hornankuilu, pahuutta pulpuuva musta lähde.

Ja epäitsekäs rakkaus, jota aivan yleisesti kuulee usein varsinkin kristittyjen suusta mainostettavan mitä arvostetuimpana ja jalostuneimpana rakkauden muotona, on vihonviimeisempiä asioita, joilla on mitään tekemistä rakkauden kanssa. Epäitsekäs ihminen ei halua itselleen edes rakkautta. Tästä myrkkypikarista Fromm totesi tyhjentävästi:

Epäitsekäs ihminen ei halua mitään itselleen, hän elää vain toisten hyväksi, hän on ylpeä siitä, että hän ei pidä itseään lainkaan tärkeänä. Hänen kykynsä rakastaa ja nauttia elämästä ovat surkastuneet. Hän on itse asiassa täynnä vihamielisyyttä elämää kohtaan, ja hänen epäitsekkyytensä taakse kätkeytyy vaikeasti todettava, mutta silti voimakas itsekeskeisyys.

Eikä epäitsekästä rakkautta pidä missään nimessä sekoittaa pyyteettömään rakkauteen. Edward Westermarck totesikin terävästi ja yksiselitteisesti:

Pyyteettömyys on moraalisten tunteiden oleellinen ominaisuus, jota vailla ei voisi lainkaan olla olemassa moraalisääntöjä.

Tuohon voisi lisätä, että pyyteettömyys on nimenomaan myönteisten, vastarakkautta synnyttävien tunteiden ja tekojen ominaisuus, kun taas epäitsekään käytöksen tavoite ei suinkaan ole vastarakkauden synnyttäminen vaan ainoastaan näennäisen uhrautumisen avulla tapahtuva muiden pettäminen. Epäitsekkyys on kantajalleen vain kulissi, jolla pyritään naamioimaan pohjaton itsekkyyys ja sammumaton viha elämää kohtaan.

On usein aivan mahdotonta heti sanoa, onko kulloinkin kyseessä rakkauteen oleellisesti kuuluva pyyteettömyys vai salakavala epäitsekkyys – käytetään-

hän näitäkin sanoja aivan yleisesti jopa synonyymeinä. Usein vasta asia-yhteys, joissa kyseisiä sanoja viljellään, paljastaa totuuden. Ohjeeksi voisi todeta, että pyyteettömyys on poikkeuksetta huomaamaton elämänasenne, pyyteettömyyttä eivät ulkopuoliset yleensä edes havaitse. Sen sijaan epäitsekkyyys taas liittyy hyvin usein sen seikan julkiseen korostamiseen, etten minä tarvitse tai halua mitään. Minä ja minun ”jalo” epäitsekkyyteni ikään kuin korotetaan kaikkien ihailtavaksi jalustalle ja siitä mainostetaan hyvin mielellään näkyvästi ja nimenomaan kuuluvasti.

Onkin ymmärrettävä, että sanat itsekäs ja epäitsekäs, vaikka ne näyttävät pelkkinä sanoina täysin vastakkaisilta ikään kuin ne tarkoittaisivat päinvas-taisia asioita, ovat nimenomaan rakkaudesta puhuttaessa sisällöltään lähes identtiset. Todellisuudessa ne ovat kuin molemmilta puoliltaan yhtä myrskyl-linen kaksikasvoinen kolikko. Tämä kyseinen ajatusharha syntyy siitä hyvin yleisestä virhepäätelmästä, että sanat, jotka kuvaavat vastakohtia, kuvaisivat muka myös aina joko hyvää tai pahaa. Mutta ajatellaanpa vaikka jäätelöä, jos se on hyvin kylmää, todella jääkylmää, sitä ei voi syödä, koska lusikka ei uppoa siihen ja jos se on tulikuumaa, se ei todellakaan ole enää jäätelöä vaan vesi- ja rasva litkua maku ja makeutusaineilla höystettynä. Purjehti-jankin kannalta sekä myrsky että tyyni ovat purjehtimisen kannalta sääilmi-önä yhtä huonoja vaihtoehtoja. François de La Rochefoucauld kirjoitti afo-rismissaan jo 1660-luvulla:

Itsekkyys puhuu kaikkia kieliä ja näyttelee kaikkia osia, jopa epäitsekkyy-den.

Ja rakkaus on rakkaus vasta sitten, kun se on elämänasenne, ei pelkkä ohi-menevä tunneaalto. Rakkaus on vapaan tahdon omaavan ihmisen tietoinen ja vapaaehtoinen valinta. Rakkaus on ainoa luonnonvara, joka lisääntyy kun sitä tuhlataan. Ja kun me puhumme rakkaudesta, me emme puhu kiintymyksestä, kiimasta, mieltymyksestä, rakastelusta, romantiikasta, lemmiskelystä, kuhertelusta, parittelusta, intohimosta tai veljellisestä rakkaudesta. Aidon rakkauden pystyykin tunnistamaan vain siitä, että se ei karsinoi ketään ulko-puolelle, eikä aseta kohteelleen minkäänlaisia ennakkoehtoja saati pakkoa. Rakkaus ei halua takeita, ei etu- eikä jälkikäteen. Se rakastaa, joka rakastaa silloinkin kun ei ole vastavuoroisuutta tai kiitollisuutta.

Hyvin nopeasti tuleeikin ilmi, että yhteiskuntamme rakkaudettomuutta yri-tetään vallanpitäjien ja heidän hännystelijöidensä toimesta lääkittää valerak-kaudella. Eli kaikella sillä, mikä näyttää rakkaudelle tai minkä sanotaan olevan rakkautta, ei suinkaan ole mitään tekemistä rakkauden kanssa. Näi-den valerakkaustohtorien perimmäinen tarkoitus on rakkauden kaikkina-

nen eliminointi, sillä rakkaus on vallanpitäjille vaarallisinta mahdollista olemassa olevaa myrkkyä. Nämä valelääkärit haluavat sinun uskovan heidän satuihinsa ja että sitä myötä sitoisit itsesi vapaaehtoisesti rakkaudettomuuden kultin kuuliaiseksi jäseneksi. Ja kun olet sitonut itsesi, sinulle on vaivatonta uskotella, että tekemällä pahaa voi tehdä hyvää tai että rakkaus on vihaa ja viha rakkautta. Näin se menee:

Sinun on vastustettava epäpuhdasta itsesi pahoinpitelyä, masturbaatiota, eli sukupuolielinten tarkoituksellista stimuloimista. Älä anna tämän epäpuhtaan tavan saastuttaa itseäsi.

Tarvitaanko masturboimiseen välttämättä käsiä? Sanotaan, että veli käyttää niin tiukkoja alushousuja, että ne hierovat hänen penistään hänen liikkuessa ympäriinsä. Hän kiihottuu, ja jopa ejakuloi. Masturboiko hän? Kyllä vain.

Jotkin vaatteet on suunniteltu tekemään miehen ulkonäöstä feminiinisen, mihin homoseksuaalit pyrkivät, etenkin korostamalla pakaroita ja sukuelimiä. Miksi? Koska tällaisten vaatteiden käyttö tekee vaikeammaksi homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen miehen erottamisen toisistaan. Käytäntö saa homoseksuaalisuuden vaikuttamaan normaalilta ja hyväksyttävältä. Homoseksuaalisuus on Jehovalle epäpyhää ja vastenmielistä, eikä hän siedä sitä omien palvelijoidensa keskuudessa.

Nämä sitaatit ovat peräisin videolta, jossa Jehovan todistajien johtohenkilö Gary Breaux ja liikkeen korkea-arvoinen jäsen Ralph Walls antavat haaratoimistojensa työntekijöille muun muassa pukeutumiseen, seksiin ja seksuaalisuteen liittyviä yksityiskohtaisia rakkaudellisia ohjeita, Raamatun jakeilla höystettynä. Vuodetut videot, jotka kertovat, että Jehoville viha on pyhää, on julkaissut verkossa (IL 30.1.2018). Uskontojen uhrien tuki ry:n hallituksessa toiminut Jari-Pekka Peltoniemi kommentoi:

*Yksi vallankäytön tehokkaimmista muodoista on seksuaalisuudella hallitseminen. Koska seksuaalisuus on ihmisen ytimessä, sitä hallitsemalla saadaan kontrolloitua hyvin helposti myös muita elämän alueita. Syyllistämällä ja kontrolloimalla saadaan nöyriä alamaisia, jotka kokevat jatkuvasti huonoa omaatuntoa ja riittämättömyyden tunnetta. Tätä sitten yritetään paikata suorittamalla valtavasti vaikkapa saarnaamistyötä. Tämä on ove-
laa*

Vasta rakkauden syvimmän olemuksen ymmärtäminen, jos mikään, antaa riittävät välineet käydä mittelöön vapauden puolesta. Ihminen, jonka

elämänasenne on rakkaus, ei tarvitse aseita tai ryhdy riehumaan, saati – vihaamaan. Rakkauden elämänasenteeksi valinneen yksilön ase on suora, eleetön ja teeskentelemätön puhe, vastamassapropaganda, jolla paljastetaan mustan sekä ironian huumorin värittämänä ja suorapuheisesti (sanomalla asiat niin kuin ne ovat) valtaapitävien ja heidän selkärangattomien ketkujensa menettelytavat, juonet ja kaiken maailman metkut sekä tehdään heidän asemalleen ja toimilleen älyllisinä perusteinaan käyttämät vääristelyt, valheet ja "järkeily" älyttömäksi – naurunalaisiksi.

Ainoa keino, ellei sitten tapa koko ihmiskuntaa sukupuuttoon, jota valtaapitävä taantumus voi käyttää rakkauden eliminoimiseksi, on väite että "siveellisestä" sukupuolielämästä luopuminen muka tekisi maailmasta siveettömän. Valtaapitävät ja heidän jeesustelevat marionettinsa haluavat pelotella kansanjoukkoja uskottelemalla, että luonnollinen seksuaalisuus merkitsisi iljettävää seksuaalista kaaosta ja täyttä rappiota. Mutta nämä taantumuksen rakkikoirat eivät kerro, että heidän suosittelema "siveellinen" seksi on luonnotonta ja että nimenomaan se aiheuttaa henkisen kaaoksen ja yhteiskunnallisen rappion. Ja viimeksi nämä tiukkapipot varmaan kertovat, että heidän mainostamaansa "siveellistä" seksiä ei tavata luonnossa lainkaan, koska se on luonnotonta. Sen sijaan heidän mielestä se "siveetön" seksi paljastuukin luonnonmukaiseksi, pariutuvathan saman lajin yksilöt luonnossakin estoitta, ilman omatunnontuskia, siveyspoliiseja tai kapiolakanaa keskenään. Vaikkakaan se, että myös eläinkunnassa esiintyy homoseksualismia ja huvin vuoksi tapahtuvaa heteroiden välistä seksiä merkitsisi sitä, että se ei olisi pääsääntöistä luonnollista seksiä.

Mutta jos massat ovat todella kaiken taiteen mukaan aivopestyjä, jos ne ovat massapropagandan avuttomia uhreja, ne eivät kuuntele, koska ne eivät ymmärrä. Yksityiskohtaisemminkin perusteltu paljastus, totuuden esittäminen tai havainnollistaminen valuu massojen, esimerkiksi perättömien uskontotuuksien öljyämältä ulkopinnalta, kuin vesi hanhen selästä. Raamatun kirjoittajakin kertoo Herran Jesajan suulla retostelevan:

Eivät he tajua, eivät ymmärrä mitään, sillä suljetut ovat heidän silmänsä, niin etteivät he näe, ja heidän sydämensä, niin etteivät he käsitä. (Jes.44:18)

RADIKAALI FOSSIILI

Yhteistä lähes poikkeuksetta kaikille maapallon sivistyksen parissa eläville kansalaisille on siis ahneus, kuluttaminen ja itsekkyyys. Kun Reich kirjoitti kirjansa "Fasismin massapsykologia" yhteiskunnan luokkajako ja tuloerot olivat näkyviä ja päivänselviä. Nykyisin työtä tekevä väestö on "demokratian" ansiosta huomattavasti yhdenmukaisempaa niin tavoiltaan, pukeutumiseltaan kuin tottumuksiltaan. Nyt Reichin toteamus:

Luonteenrakenne ei noudata luokkarajoja

osoittautuukin viimeistään oikeelliseksi. Ruumiillista työtä tekevä konservatiivi voi ansaita enemmän kuin liberaali huippuvirkamies tai uudistusmielinen pienyrittäjä ja hän voi omistaa huomattavasti enemmän kateutta herättävän ajoneuvon kuin sinä tai jopa asua asuinalueella, jolla pääosin kiinteistön omistavat vain taloudellisesti hyväosaiset, rikkaat onnen pojat. Kaikki ylä- eli omistavaan luokkaan kuuluvat seuraavat samaa mediaa kuin muutkin. He tuijottavat aivan samoja televisio-ohjelmia ja kuluttavat samaa, pääosin toisen ihmisen vajaavaisuuksille nauravaa viihdettä. Ja silti yhä vielä tänäkin päivänä "duunareita" vaivaa alemmuuskompleksi. He yrittävät jäljitellä valkokauluksisia kulutustavoissa ja katsovat kateutta tunteen yhteiskunnan pinnalla kelluvaa kermaa "ylöspäin".

Autoritaarisen yhteiskunnan auktoriteetti on kadonnut mutta sen sijaan, että se olisi haihtunut kuin aamu-usva tuuleen, se on tekeytynyt näkymättömäksi. Fromm:

Avoimen auktoriteetin asemasta hallitsee anonyymi auktoriteetti, Se on naamioitunut terveeksi järjeksi, tieteen edistysaskeleiksi, ruumiin hyvinvoinniksi, turvallisuudeksi, yleiseksi mielipiteeksi. Se ei vaadi mitään muuta kuin itsestään selviä asioita. Se ei näytä käyttävän minkäänlaista painostusta, vain hellävaraista taivuttelua. Kun äiti sanoo tyttärelleen: Tiedän ettet halua mennä ulos tuon pojan kanssa", tai kun savukemainos ilmoittaa: "Polttakaa kevyemmin – voitte paremmin", niin kummassakin tapauksessa on kyseessä sama ovelanhieno suggestio, jonka läpitunkemana koko yhteiskunnallinen elämämme on. Anonyymi auktoriteetti on tehokkaampi kuin avoin, koska ei epäillä, että olisi kysymys käskystä jota pitäisi noudattaa. Anonyymissä auktoriteetsissä ei nähdä enää käsky enempiä kuin käskijääkään. On aivan kuin näkymätön vihollinen tulittaisi. Ei ole ketään, eikä mitään mitä vastaan taistella.

Ja ainahan voit demokratiassa aivan vapaasti päättää, minkä saippuaoppe-
ran tänään katsoisit, minkä drinkin sekoittaisit, mitä pika- tai valmisruokaa
tänään söisit, minkä taivaskanavista avaisit viihdyttääksesi itseäsi. Jo ajat
sitten havaittiin, että kun lapsille tarjotaan uusi huvitus, ne, aivan kuten api-
navauvatkin, luopuvat siitä, mitä aikaisemmin niin kiihkeästi halusivat. Ei-
kä ole suinkaan harvinaista (se on aivan normaalia), että huvitusten varjol-
la lapselle syydetään erilaisia etuja ja tavaroita, joita hän ei todellisuudessa
tarvitse ja jotka ovat vain korviketta sille, mitä vanhemmat eivät oman hen-
kisen hätänsä ja ajanpuutteensa vuoksi voi lapselle antaa. Ja kaikilla on kä-
dessään tietysti älypuhelin, heidän ei tarvitse itse enää käyttää omaa henki-
lökohtaista älyään – ja sen huomaa.

Jälkikasvu ikään kuin suljetaan kultaiseen häkkiin ja jälkikasvu saa aivan
kaiken muun, mutta se ei saa poistua häkistä. Tästä seurauksena lapset usein
tuntevat syvää pelkoa rakkautta kohtaan, koska heille sana "rakkaus" mer-
kitsee heidän oman vapaudenhalunsa tukahduttamista – tavarataivaassa –
tai tunteettomassa tyhjiydessä.

Shakya-heimon ylhäisöperheen poikana Siddhartha Gautama eli nuoruu-
tensa ylellisyydessä, mutta luopui rikkauksistaan ryhtyäkseen hengelliseksi
etsijäksi. Siddharta on erinomainen esimerkki siitä, kuinka vapautensa me-
nettäneen kultaiseen häkkiin vangitun poikalapsen henkinen minä vaurioi-
tuu rakkaudettomuuden vuoksi (rakkaus korvataan ylellisyydellä ja palatsi
on kultainen häkki – rikkauksilla ei ole tunne-elämää) vakavasti ja niin hän
29-vuoden iässä lähtee kotipalatsista saavuttaen lopulta 6.vuoden askeesin
eli itsensä kiduttamisen jälkeen meditatiivisessa tilassa valaistumisen (itse-
kidutuksen seurauksena ns. sisäänpäin suuntautuvan orgasmin) ja tulee va-
kuuttuneeksi siitä, että rakkaus on tuskaa. Siddharta Gautama, valaistunut
Buddha, julisti:

*Syntyminen on tuskaa, sairaus on tuskaa, vanhuus on tuskaa, liittyminen sii-
hen jota rakastaa on tuskaa, joutuminen eroon siitä jota rakastaa on tuskaa.*

Siddhartan olisi pitänyt hengellisyyden sijaan lähteä etsimään rakkautta.
Nyt hän etsinnöillään löysi rakkauden korvikkeen, itsensä kurittamisen –
askeesin ja kadotti lopullisesti rakkauden. Buddhalaisuus onkin ehkä maa-
ilman rakkaudettomimpia ja tunteiltaan tylyimpiä maailmankatsomuksia –
loputonta tyhjiyyttä – musta pohjaton kuilu.

Toinen ongelmalapsuuden kokenut on ehdottomasti profeetta Muhammad,
joka alkoi kirjoitusten mukaan käyttää lapsivaimoaan Aishaa seksuaalisesti
hyväkseen tämän ollessa vasta 6-vuotias! Nimittäin, kun Aisha oli 6–9-vuo-
tias, ts. ennen avioliiton varsinaista ”täytöntöönpanoa”, Muhammadilla oli

tapana hinkata penistään ja ejakuloida nukella leikkivän Aishan reisien väliin.

Muhammadin henkinen kehitys on rakkaudettomuuden (isän ja äidin varhainen kuolema) vuoksi jäänyt lapsen tasolle ja hänen käsityksensä rakkaudesta on sen vuoksi sairaalloinen. Aikuisia kohtaan tuntemien erittäin voimakkaiden pelkotilojensa (ilmeisesti kasvattivanhemmat, isoisa ja setä) vuoksi Muhammad kokee mielihyvää purkaessaan sukupuolisia halujaan mieluiten lapseen (vieron lapsi vs. rikas irstas leski), aivan samoin kuin hän ratkoo aikuisia ihmisiä, yleensä miehiä, kohtaan tuntemansa vihamielisyyden; organisoimalla laajamittaisia veriorgioita sekä julistaessaan vihaa tiuhkan Allahin ilmestyssanomien – alistumista ja loputonta vihaa.

Jo sylivauvasta lähtien sinua pakko ruokitaan äidinmaidossa olevalla demokratia-nimisellä lisäaineella. Ja syöttötuolistasi et pääse pakenemaan, joten sinuun on helppo lusikoida karvaan makuja, tyhjiä sanoja vapaudesta. Mutta ne eivät poista rakkauden kaipuutasi, nälkääsi. Egon Friedell kirjoitti todella terävästi:

Koulukirjoissa tosin enimmäkseen ilmoitetaan kansan sammumaton vapauden jano suurten mullistusten syyksi. Mutta tämä on kaikista valheellisista perusteista, mitä voitaisiin valita, valheellisin. Kansa ei milloinkaan halua vapautta, ensinnäkin, koska sillä ei ole mitään käsitystä siitä, ja toiseksi, koska se ei sillä osaisi tehdä mitään.

Suurin osa ihmiskuntaa, jota kasvatusta eikä filosofia ole tehneet kykeneväksi olemaan vapaa, joutuisi kuitenkin mitä lohduttomimman ikävystymisen valtaan, elleivät tuhannet pakkotoimenpiteet kääntäisi sitä pois itsestään ja sisäisestä tyhjyydestään.

Mutta "suvereenin kansan" [lue demokratian] hallitusta varjelee kaikelta itserajoitukselta petollinen kehäpäätelmä, sillä se on oikeassa, koska se on joukkotahto, ja se on joukkotahto, koska se on oikeassa.

Ai niin, voithan sinä tosiaan vaikuttaa – äänestämällä. Mutta mitä vaikuttamista se sellainen oikein on, että valitset viimekädessä muiden ehdokkaiden kanssa saman arvomaailman omaavan, omaa kuvaansa ja itsekehuaan vaalien alla tyrkyttävän tunnevammaisen pellen, joka itsetuntoaan pönkittääkseen ja taloudellisia etuja tavoitellessaan, pyrkii "pyyteettömäksi" edustajaksesi, todellisuudessa – puolueensa edustajaksi.

Ja se poliitikkojen väite, että vaaleissa muka vaikutettaisiin, on emävale, joka paljastui viimeistään maamme vasemmiston ja ammattiyhdistysliikkeen mielenosoitustempauksessa 2.2.2018 sekä syksyllä 2018. Laillisesti vaaleissa valitun eduskunnan jäsenistä kootun ja eduskunnan luottamusta nautti-

van hallituksen päätöstä niin sanotusta "aktiivimallista" sekä irtisanomislain muutosta vaadittiin lähinnä eduskunnan opposition ja ammattiyhdistysliikkeen voimin järjestämän mielenilmauksen sekä "tukilakoin", siis ulkoparlamentaarisella keinoin, kumottavaksi ja peruttavaksi, vaikka meille on uskoteltu, että äänestämällä muka vaikutat. Sitä paitsi "kapitalistien riistämien vähäosaisten" ay-pamppujen, Turja Lehtonen ulkoisine vilua ja nälkää näkevine koomisine habituksineen, masinoimat "tukilakot" aiheuttavat haittaa "syyttömälle" osapuolelle yrityksille ja sitä kautta heidän omalle jäsenistölleen sekä muun muassa he ainakin uhkaavat ja jopa kiduttavat lapsia ellei peräti vanhuksia nälällä IS 22.10.2018:

Avustusjärjestölle satoja avunpyyntöjä köyhiltä perheiltä JHL:n lakon vuoksi – mistä lapsille ruokaa kouluun? ”Nyt on iso hätä”.

Julkisten ja hyvinvointialojen liiton JHL:n poliittinen lakko iskee vähävaraisiin perheisiin. Kaikki lapset eivät saa kouluissa ruokaa.

JHL:n eli Suomen suurin hyvinvointialojen ammattiliiton tunnevammainen johtokolmikko Håkan Ekström, Päivi Niemi-Laine ja Teija Asara-Laaksonen ovatkin varmasti ylpeitä itsestään aikaan saadessaan pahoinvointia ja itkettäessään pikku lapsia. Ja Li Anderssonilla on otsaa vielä väittää (IS 22.10.2018), että yrittäjät *"käyttävät lapsia pelinappuloina"* tarjoillessaan lakkopäivinä kustannuksellaan ruokaa esimerkiksi lastenkoteihin. Jopa osa vasemmistovetoisista kaupungeista, kuten muun muassa Raisio, Tornio ja Naantali kielsivät yrittäjiä tarjoilemasta ruokaa päiväkotilapsille vastuuseen vedoten, vaan vastuuttomasti antoivat lasten mielummin olla nälässä Minä pelinappuloina Li Andersson ja muut vasemmistopoliitikot sitten muka itse käyttää nälkää näkeviä lapsia? Samalla logiikalla sydämettömän sisimpänsä paljastavan Lin pitäisi vastustaa myös ruokajonoja ja vapaaehtoisuutta. Käršivät ihmiset ovatkin aina olleet vasemmistoliitolle parasta vaalipropagandaa – lapset JHL:n ylläpitämille kaaderien valvomille vesivelli leireille! Entä poliitikkojen paljon ylistämän demokratian kunnioitus? Anderssonhan ajaa muiden vasemmistopoliitikkojen kera vähemmistön diktatuuria?

Mielenilmaukseen mukaan houkutellut arvostelukyvyn omaamattomat ja helposti nenästä vedätettävät työttömät ja työtätekevät eivät lainkaan käsitä, että heidän oma poliittinen- ja ammattiyhdistysjohtonsa järjestivät mielenilmauksen ainoastaan omien henkilökohtaisten asemiansa vahvistamiseksi ja valtansa lujittamiseksi, jopa kasvattamiseksi – ei työnantajia vastaan, vaan vaaleilla valittua eduskunnan enemmistöä vastaan eli kuten aikoinaan 1933 natsit – demokratian vastaisesti äänestäjien enemmistöä vastaan.

Työttömät olivat ja ovat taas jälleen kerran vain "aivottomia" pelinappuloita itsekkäiden poliitikkojen valtapelissä. Entä mitä nämä työväestöä edustavat – paikalla puoluejohtajista Antti Rinne (sd), Li Andersson (vas) ja Touko Aalto (vihr), ahneet poliittiset pelipyrykyrit muuten tekivät työväestön tai eläkeläisten eduksi silloin, kun he itse olivat taannoin hallitusvallassa, muistat varmaan hyvin – ei mitään? Demokratia on näille ahnaille onnenonkijoille vain tarvittaessa hyödynnettävä savuverho omien etujen ajamisen naamioimiseksi, aivan kuten ulkoministeri Timo Soini, joka avoimesti vastusti naisten oikeuksia virkamatkallaan Kanadassa osallistumalla abortin vastaiseen mielenosoitukseen?

Kun eduskunnassa äänestettiin tämän muiden oikeuksia vahtivan ja muita määräilevän pulskanpuoleisen juntin käyttäytymisen luottamuksellisuudesta, niin hallituspuolueiden naiskansanedustajat ilmoittavat kyllä ennen äänestystä kuin yhdestä suusta tukevansa naisen oikeuksia ja vastustavansa Soinia (sanoissa), mutta silti he antoivat kolmea naista lukuun ottamatta äänestettäessä luottamuksensa (ei teoissa) Soinille, koska hallitus olisi muuten muka ollut vaarassa. Näin naiset pettivät heitä äänestäneet naiset ja myivät omat periaatteensa saavutettujen etujen eli puolueen hallituspaikan vuoksi. Saman logiikan mukaan naiset olisivat voineet antaa Hitlerillekin luottamuslauseen, hänhän tuki köyhille lapsiperheille suunnattua talvikeräystä. Myöskään Soinin epäluottamuslauseen puolesta äänestäneet oppositio naiskansanedustajat eivät äänestäneet todellisuudessa naisten oikeuksien, vaan omien puolueidensa valtapyrkimyksen puolesta.

Iltalehti uutisoikin 21.9.2018, että kapellimestari Susanna Mälkki raivostui eduskunnan Soini-äänestyksen tuloksesta, sillä uskomattomin asia äänestystuloksessa oli Mälkin mielestä se, että puoluekuri näyttää olevan tärkeämpi asia kuin ihmisoikeudet. Malkista äänestystulos kielii muun muassa taitavasta manipuloinnista:

"Nyt menee passi vaihtoon. Puolueen etu meni tässä äänestyksessä ihmis-oikeuksien edelle. Äänestyksessä äänestettiin lopulta vain omista eduista. Ovatko eduskunnan tai poliitikkojen periaatteet niin halvat, että naisen oikeudet eivät paina mitään? Niin rakenteellista on eduskunnan naisvihamielisyys, että siellä naiset itsekään eivät sitä näe!"

Seuraavan kerran kun äänestät, sinun pitäisi olla tietoinen siitä, että kansanedustaja on aina valmis myymään periaatteensa ja ajamansa asiat puoluekurin ja puoluejohdon niin vaatiessa. Äänestäessäsi ehdokasta ehdokkaan sijaan päätätkin kuka sinua ehdokkaasi välityksellä taluttaa, etkä edes tiedä minne sinua kulloinkin talutetaan!

Tai Jani Toivola, joka on esimerkki kansanedustajiemme suoraselkäisyydestä ja esimerkillisyydestä. Ensin 17.9.2018 Iltalehti "vuotaa" julkisuuteen, että yksityisautoilua vastustava vihreiden kansanedustaja Toivola oli käyttänyt eduskunnan taksikorttia vaalikaudella 2015 – 2019 (20.4.2015 – 31.8.2018 välisenä aikana) 1 039 kertaa. Luku on hämmästyttävä Helsingissä asuvalle kansanedustajalle, joka elää vihreiden sydämenasian, loistavien joukkoliikenteen yhteyksien ihmemaassa. Toivolan keskimääräinen taksimatka on ollut 6,1 kilometriä, mutta lähes kolmasosa matkoista on ollut alle kolmen kilometrin "pikapyrähdyksiä" eli Toivola ei ole sairastamansa keski vaikean masennuksensa vuoksi "pystynyt" edes kävelemään lyhyitäkään matkoja ja kyse ei voi olla missään tapauksessa kotimatkoista, koska Janin kotiin Lauttasaareen on Eduskunnasta yli 3 kilometriä. Näitä pikapyrähdyksiä Toivola on tehnyt kaikkiaan 327 kappaletta. Laskun loppusumma taksikortin vinguttelusta on ollut "vain" 22 000 euroa.

Heti taksikortti-gaten jälkeen paljastuu, että joukkoliikenteen puolestapuhuja Jani asuu Helsingissä, mutta on kirjoilla tyhjiään olevassa asunnossa Riihimäellä, jolloin hän saa 329 euron asumislisän joka kuukausi. Eduskunta on maksanut Toivolalle korotettua kulukorvausta huhtikuusta 2016. Tänä aikana Toivolalle on maksettu kaikkiaan 36 841 euroa, josta korotuksen osuus on 9 210,32 euroa. Ei olekaan mikään ihme, että Mielenterveyden keskusliitto nimesi vuoden 2018 Hyvän mielen lähettilääksi kansanedustaja Jani Toivolan, sillä kelle tahansa matti meikäläiselle tulee hyvä mieli kyseisestä taloudellista hyötyä tuottavasta järjestelystä.

Mutta kuten hyvin tiedetään, kun paskakasaa alkaa tonkia, niin on hyvä varautua siihen, että yleensä lemu vain pahenee, mitä syvemmmälle kasaa kääntää, aivan kuten tässäkin tapauksessa. Toivola kertoo käyneensä tällä vaalikaudella puhumassa yli sadassa koulussa ja vetäneensä rohkeuteen, vaikuttamiseen ja itsensä ilmaisuun liittyviä työpajoja:

Olen kaikessa työssä halunnut priorisoida ihmisten kohtaamista, ja koen että se on myös oma vahvuuteni kansanedustajana. Matkan varrelta on jäänyt paljon vaikuttamisesta kiinnostuneita nuoria, joita olen kutsunut eduskuntaan kuultavaksi. Taksin avulla pystyn useammin sanomaan ein sijaan kyllä. Tunnin tyhjä lovi keskipäivällä mahdollistaa vaikka kouluvierailun, jos menen sinne taksilla.

Ensinnäkin eduskunnan poissaolotilastojen mukaan Toivola on ollut poissa 140 täysistunnosta eli kolmasosan, sillä täysistuntoja on ollut yhteensä 455. Tosin Toivola oli joulukuun 2016 ja kesäkuun 2017 välisenä aikana pois 89 peräkkäisestä istunnosta sairauden takia. Toivola on kertonut julkisuudessa

kärsineensä masennuksesta. Mihin siis Toivola ei ole halunnut vastata ei? Vastaus on raadollinen: Toivola kertoo blogissaan käyttäneensä taksia muun muassa kouluvierailuihin, joita hän kertoo tehneensä tällä kaudella yli 100. Toivola kertoi 18.9 IS:lle vierailevansa tapahtumissa ja tilaisuuksissa puhujana sekä ilmaiseksi että korvausta vastaan.

Maksulliset ovat kuitenkin hyvin marginaalinen osuus siinä kokonaisuudessa

Lasten ja nuorten säätiöstä kerrotaan Ilta-Sanomille Toivolan tehneen sen palkkalistoilla tällä vaalikaudella 41 kouluvierailua, joista Toivola on saanut palkkion. Siis Toivolan mitätön marginaali on noin 40 %. Kaikkiaan Toivola on tehnyt Lasten ja nuorten säätiön Dreams-hankkeessa ja sitä edeltäneessä Zest-hankkeessa yhteensä 105 maksullista vierailua kouluissa kansanedustaja-aikanaan. Dreams-hankkeen verkkosivuilla kerrotaan, että hanke pyrkii ”vahvistamaan nuorten uskoa tulevaan ja kannustamaan nuoria ottamaan konkreettisia askeleita kohti unelmiaan”.

Eli Toivola on koululapsille todella esimerkillinen puhuja, sillä hän todella itse uskoo tulevaan ja ottaa koko ajan konkreettisia askelia kohti unelmaansa yltäkylläisyyden onnelasta, hänhän on rohkeasti laskuttanut yhteensä 31 500–36 800 euroa kaikista Lasten ja nuorten säätiön kouluvierailuista, jotka hän on tehnyt aloitettuaan kansanedustajana vuonna 2011 ja joista osa on varmasti tehty kansanedustajan työajalla:

Olen pyrkinyt kaikki nämä keikat aina hoitamaan eduskuntavastuiden ulkopuolella

Mutta ilmeisesti kansanedustajan työ tarkoittaa Toivolalle sitä, että voi saman aikaan tehdä toista työtä kansanedustajan työn tai palkan siitä kärsimättä. Ja todellakin kansanedustajan työn ulkopuolella, sillä Jani Toivola, jonka mielestä yrittäjän omistama taksi-auto ei ole yksityisessä omistuksessa oleva auto, teki ahneuksissaan esimerkiksi tammikuussa 2017 kahden päivän aikana viisi maksullista kouluvierailua ja maksoi kuusi taksimatkaa eduskunnan taksikortilla yhden päivän aikana ollessaan sairauslomalla eduskunnasta. Ja Toivola sai kaikista vierailuistaan vielä palkkion.

Jos taksikortin vinguttelu lyhyilläkin välimatkoilla kielii julkisuuteen ilmoitettujen ”kauniiden” periaatteiden vastaisesta asenteesta ja pohjattomasta laiskuudesta, niin sairauslomalla työskentely ja siitä palkkion nostaminen on eittämättä rikos!

Aloitin Zest-projektin lähettiläänä jo ennen kuin minusta tuli kansanedustaja. Olen ammatiltani näyttelijä ja ollut mukana molemmissa projekteissa nimenomaan näyttelijän ammatillisen osaamisen johdosta. Olen myös ollut kehittämässä ja luomassa molempia mainittuja projekteja näyttelijän koulutukseni sekä muun vuorovaikutukseen liittyvän osaamiseni pohjalta, Toivola kertoi sähköpostissaan.

Eli vihreiden kansanedustaja, joka kertoo avoimesti julkisuudessa ensimmäisestä kivuliaasta tunkeutumisesta "penaalilla" anaaliinsa (Jani Toivola, "Musta tulee isona valkoinen", Siltala, 2016) näyttää esimerkkiä nuorille ja kaikille häntä äänestämään erehtyneille, kuinka ammatillista osaamista, näyttelijälahjoja voi rohkeasti käyttää omaksi edukseen keinottelemalla vuorovaikuttamis- eli valehtelutaitojen avulla itselleen taloudellisia etuja ja kansanedustajan aseman mukanaan tuomaa "gloriaa".

Mutta tapaus ei päättynyt tähän. Paljastuu, että Toivola on maksanut eduskunnan taksikortilla Lasten ja nuorten säätiön maksettavaksi kuuluvia maksuja ja vielä niin, että hän maksanut taksikortilla ja myöskin laskuttanut Lasten ja nuorten säätiötä tästä samasta matkasta.

Vihreät antavat "tyhmien yksityisautoilevien lihansyöjien" ymmärtää, että nimenomaan he toimivat yhteiskunnan omatuntona. He ylpeilevät estoita korkealla moraalillaan (esimerkiksi Ville Niinistä moralisoi pääministeri Juha Sipilän siitä, että tämä uskalsi laittaa päähänsä kaivosvierailulla Terrafamen pipon) ja pyyteettömällä työllään elinympäristömme puolesta, mutta korkea moraalii päättyy lyhyeen kuin päänsä menettäneen kanan lento, kun ryhdytään pyytämään ja/tai pyydystämään omia etuja, kuten jo samainen Ville Niinistö ja hänen autoverosoppansa kertoo tai vuoden 2011 pakolaisnaisiksi valittu, vihreiden varavaltuutettuna Helsingissä toiminut somalialaislähtöinen erikoissairaanhoidaja Saido Mohamed ja hänen tapansa pyykätä rahaa (IS 16.10.2018) eli loisia maksamaan erehdytyn Kelan hänen ulkomaille muuttaneelle sisarelleen Iftin Mohammedille 10 vuoden aikana osoittamilla lapsilisillä.

Tapa on muuten Jussi Halla-Ahon mielestä "*somalien kansallinen, ehkä suorastaan geneettinen erityispiirre*" ja juuri tuon väitteen vuoksi vihreät raivosivat suu vaahdossa Jussille, sillä eiväthän nyt vihreät, siveät somalinaiset, loisi ja kuseta koskaan viranomaisia. Helsingin Sanomat 20.7.2011 ja tapaus Saido:

Mohamed uskoo, että rasismin nousuun ovat vaikuttaneet perussuomalaiset asenteet ja median kirjoitukset.

- Ne jotka ovat olleet piilorasisteja kokevat, että on sallittua sanoa mitä haluaa. Mediassa puolestaan on kirjoitettu rankkoja asioita ja kritisoitu maahanmuutossa myös uskonnon asioita.

Rasismille nollatoleranssi. Mohamed toivoo, että kaikki tekisivät töitä rasismiin kitkemiseksi.

- Toivon, että Suomessa puhuttaisiin, että rasismille on nollatoleranssi. Vihamielisiä ei tarvitse hyväksyä missään mielessä. **Työn voi aloittaa vaikka maahanmuuttotautaisen naapurin kanssa.** Jos jollakin on jotain ennakkoluuloja, niin kannattaa tutustua ihmisiin. Kyllä ne ennakkoluulot varmasti muuttuvat.

Heh, heh, Saido antaa tällaisen haastattelun, vaikka "varastaa" samaan aikaan rahaa! Vai tarkoittaako Saido, että muukalaisvihamielisyyden voi kitkeä paikallisesta väestöstä **"aloittamalla Kelan kusettamisen vaikka maahanmuuttotautaisen naapurin kanssa?** Ja huomaa, **"perussuomalaiset asenteet"** ovat ne, jotka vaikuttavat rasismiin nousuun, ei suinkaan Saidon ja muiden pakolaisten oma kultainen käytös! Saido ylpeilikin Facebookissa 14.11.2016:

"Liittyessäni Vihreisiin valitsin avoimuuden ja kestävän tulevaisuuden ja eettisen vaikuttamisen. Pidetään ääntä rehellisyyden ja avoimuuden puolesta ja vihapuhetta vastaan..."

Vai onko niin, että puolueen jäsen saa temmeltää ihan miten huvittaa, jos hän ei ole kansanedustaja, kuten Jussi Halla-Aho. Ja kun Saido valittiin vuoden pakolaiseksi, hän oli jo kahdeksan vuoden ajan vapaaehtoistyön varjossa käärinnyt huiviinsa Kelan rahoja! Esimerkillistä toimintaa siitä, kuinka Suomen Pakolaisavun hallituksen myöntämä Vuoden pakolaisnaiseen titelli saavutetaan! Niinpä lähes puolet paikallisyhdistysten, kunnallisjärjestöjen ja piirihallitusten puheenjohtajistojen jäsentä 43,4 prosenttia ei ota Toivolan toiminnan moraalisuuteen mitään kantaa (IS 3.10.2018) eli katsoo läpi sormiensa Janin toimia. Ja peräti 9 prosenttia antoi Janin toimille tukensa. Vihreiden puheenjohtajan sijaisena toimiva Maria Ohisalo puolusteli Jania:

Hän on tehnyt kohta kahdeksan vuotta täydellä sydämellä tätä eduskuntatyötä ja halunnut sen lisäksi kertoa omista vaikeista kokemuksistaan ja kannustaa nuoria tekemään rohkeita asioita ja voittamaan pelkoa ja häpeää

Juuri niin, Toivola on härskisti kusettanut työnantajaansa ja verottajaa sekä vielä täydellä sydämellä valehdellut äänestäjilleen. Eikä Jani Toivola osaa

edes pyytää anteeksi. Hän on vain pahoillaan, mutta sitä hän ei kerro, onko hän pahoillaan itse kohusta, vai kikkailusta, ellei peräti siitä, että hän kärähti? Toivola selitteleekin kuin omenapala suussa puun juurelta kiinni jäänyt omppuvaras:

Olen todella pahoillani, että näin on käynyt. Erityisen pahoillani sen takia, että tässä on nämä muutkin asiat, jotka ovat varmaan jo koetelleet luottamusta.

Liukuvoideko aiheuttaa näin niljakkaan käyttäytymisen! Janin sanat "Olen todella pahoillani, että näin on käynyt" kertovat, että ketkale ei edes ymmärrä, hänen itsensä huijanneen ja valehdelleen, vaan vierittää tapahtumien syyn puliveivarin lailla jollekin itsestään tapahtuneelle "käymisprosessille", joka on koetellut hän nauttimaansa luottamusta! Ikään kuin oma käyttäytyminen ei koettelisikaan äänestäjien luottamusta. Sitä paitis "olen pahoillani" ei ole mikään anteeksipyyntö, vaan "olen pahoillani" tarkoittaa sitä, että henkilö valittaa sitä, että hänestä tuntuu pahalle, kun hän jäi kiinni. Anteeksipyyntö sen sijaan kohdistuu, ei pelkästään itselle, vaan esimerkiksi käyttäytymisen äänestäjälle aiheuttamaan pahaanoloon. "Olen pahoillani" sanoja käyttävätkin ne, jotka eivät osaa antaa anteeksi itselleen.

Koko kattauksen näiden maailmaparantajien mädästä mielenmaisemasta maalasikin taannoin helsinkiläinen varsinainen vitsinikkari, vihreä kaupunginvaltuutettu Fatim Diarra, joka solvasi sosiaalisessa mediassa, henkilökohtaisella Facebook-tilillään, ei poliittikkosivulla, "mustan huumorin hengessä" maaseudulla asuvia ihmisiä:

Jos haluaa asua metsässä niin ole hyvä, mutta ihan turha odottaa samaa palvelutasoa ja metsässä on anketa, ainoa syy sinne on insesti ja se että kuukaan ei kuule kun vaimo huutaa apua

Samalla yksityisviestittelyllähän Johanna Vehkookin yritti puolustella Junes Lokan natsiksi panettelua (HS 12.10.2018) ikään kuin he yksityiselämässään saisivat muka porsastella ihan miten lystäävät. Ja sitä paitsi, ei Fatimin tai Johannan facebook-asetus ollut kummallakaan "vain minulle" - he valehtelevat niin että korvat heiluvat – molemmat!

Nykyään (kansallis)sosialistista auktoriteettia ihannoivien vasemmistolaisien sekä uusfasistien rinnalla kannatustaan ovatkin onnistuneet kasvattamaan vihreät, viherfasistit. Ja jotta tuliksi selväksi fasismi käsitteen käyttö, niin fasismin tunnusmerkit täyttää jokainen (ainakin alkuvaiheessaan ja/tai teoriassa) jonkinlaiseen vallankumoukseen pyrkivä, totalitaristinen ja kol-

lektivistinen aate joka pyrkii yhdenmukaistamaan ihmisten poliittisen ajattelun, käytännössä (aate-periaatteen nojalla tai ilman, viimeistään valtaan päästyään) kannattaa yksipuoluejärjestelmää sekä poliisivaltiota, ja merkittävästi keskiarvoisen historiallisen normaalitason ylittävää yhteiskunnan militarisoitua, sekä (yli)korostaa valtion ja/tai valtiokoneistojohtoisen yhteiskunnan valtaa, oikeuksia ja roolia yksilön ja/tai perheyhteisön yli, suosii yksinvaltaista diktatuurihallintoa ja/tai harvainvaltaa, ja pyrkii harjoittamaan tai harjoittaa ideologista ja/tai kulttuurista ja/tai valtapoliittista imperialismia oman maansa alueen rajojen yli. Historiallisen jaottelun perusteella alakäsitteitä punainen, musta fasismi ja niistä salakavalin, viherfasismi. Pohjimmiltaan fasismissa kyse on kollektivismista, joka on yhteistä kaikille näille poliittisille liikkeille. Kollektivistisessä näkemyksessä yksilöllä on arvoa pääasiassa vain osana yhteisöä tai luontoa, ja hänen arvonsa määrittyy juuri tuon hyötynäkökulman mukaan. Tästä syystä monet oikeistoliberaalit nimittävät (esim.) näitä kaikkia järjestelmiä ja aatteista "sosialistisiksi", koska ne korostavat yhteiskunnan tai luonnon oikeuksia yksilön yli, ja siinä mielessä on tavallaan perusteltua kutsua näitä aatteita ja järjestelmiä osin "sosialistisiksi" fasistisen ohella.

Onko se sitä kristittyjen ammattiyhdistysliikkeen jäsenten ja kristittyjen poliitikoiden paasaamaa solidaarisuutta ja lähimmäisenrakkautta, että kristittynä on solidaarinen ahneudelle ja hyvä veli järjestelmälle, mutta käyttäytyy samaan aikaan yhteiskunnallisella tasolla kuin sydämetön, ruoskaa (taloudellista) heiluttava siirtomaaherra? Eikö tällainen muista maapallon asukkaista piittaamaton käytös ole kaikkien kultaisten sääntöjen vastaista rasismia – raharasismia? Tämähän sitten on sitä paljon mainostettua rakkautta?

Ja jotta et kuvittelisi olevasi muita parempi niin, kommunismi ja sosialismi sekä vihreä liike ovat kaikki pohjimmiltaan ainoastaan kristinuskon kaltaisia, henkisesti pahoinvoivien, rakkauden puutostilasta kärsivien kateellisten yksilöiden unenomainen, uskonnollis-sävytteinen haave – utopia tilasta, jolloin heidän ei tarvitsisi enää kitua kateuden tunteen sisuskaluja kalvavissa kynsissä. Ja vaikka silmiemme edessä ovat kulissisen romahdettua konkreettiset todisteet siitä, miten näissä sosialistisissa ihanneyhteiskuntajärjestelmissä kateellisuus poistettiin kertaheitolla, kansalaisten välistä tasa-arvoa toteutettiin ihmisarvoja polkemalla ja ihmisyyttä tuhoamalla, niin yhä edelleen useassa maassa toimii kommunistinen, sosialistinen (vasemmistolainen) puolue tai vihreä liike (vasemmistohenkinen) edistyksen nimissä ja aivan laillisesti. Ilmeisesti kaikkein huonovointisimmille kansalaisille ei ole vielä kukaan valjennut, että aatteena kommunismi on natsismin ja kristillisyyden kaltainen ihmisyyden tuhoamisleiri.

Kaikki nämä aatteet, kristinusko, kansallissosialismi ja kommunismi, vihreä-hegemonia uppoavat heikko-osaisiin, lukutaidottomiin (ajattelukyvyttömiin), vain kuvanvaraiseen ajatteluun pystyviin ja elämässään pettyneisiin pieniin ihmisiin, sokeisiin rakkaudettomuuden uhreihin, jotka jo äidinmaidossa ovat imeneet itseensä esivanhempiensa ja ympäröivänsä yhteisön epäonnistumiset, taidon totella kuuliaisesti käskijää, nöyristellä ylempiä sekä syyttää ja kadehtia kanssaihmisii. Uhreihin, jotka pysyäkseen pystyssä, tarvitsevat ympärilleen tuekseen toisia itsetunnoltaan yhtä heikkoja ja jotka siten toisiinsa nojautessaan voivat luopua itsenäisestä ajattelusta ja antautua ajelehtimaan seksuaalisen tyydytyksen kaltaisessa orgastisessa tilassa joukkoharhan aalloille.

Kommunistien agitaatio nojaa vapauden, veljeyden sekä tasa-arvon unelmaan. Se antaa toivoa toivottomille, asean avuttoman käteen. Verenpu-naisten lippujen hulmutessa he niittävät sirpeillään ja telovat vasaroillaan luokkaviholliset omantunnon tuskitta. Natsien propaganda puolestaan pauhaa peittelemättä ja aivan avoimesti kostosta, voimasta ja vapaudesta. Sekin tarjoaa, samoin kuin pyhää vihaa uhkuva kristinusko, tilaisuuden kaikkein katkerimmille ja kostonhimoisimmille yksilöille vierittää omat epäonnistumiset lähimmäisen niskaan. Hakaristilippujen hulmutessa rautakoroilla poljetaan joukkohautoihin sääliittä kaikki herrarotuun, valittuihin kelpaamattomat sen saman vapauden unelman nimissä jota kristityt nimittävät Jumalan rakkaudeksi. Viherfasistit puolestaan esiintyvät maapallon pelastajina, jolloin he ylimpinä "metsänvartijoina" voivat päättää, kenellä on ylipäätään oikeus olla oikeassa ja olla olemassa.

Mutta palatkaamme viherfasisteihin. Vetoamalla ongelmien ratkaisemiseksi näennäiseen näpertelyyn esimerkiksi ilmasto-, koulutus- ja pakolaiskysymyksissä, viherfasistit ovat onnistuneet haalimaan kannattajiksi joukkoja, jotka kuvittelevat ahneuden ja alistamisen poistuvan pelkällä äänestys-päätöksillä tai suojelemalla hehtaari suota Sallassa. Vihreiden lainsäädäntösihteeri Aino Pennanen yrittikin estää heinäkuussa 2018 pakkopalautuksen, vaikka Aino ei tiennyt, oliko kyseessä turvapaikanhakija vai esimerkiksi raiskaaja-rikollinen.

Brittimedia Daily Mail on julkaissut videon, jossa "edistykselliset" ja "humaanit" matkustajat estävät palautuksen Turkish Airlinesin lennolta tiistaina 9.10 (IL 15.10.2018). Daily Mailin mukaan palautettava oli 29-vuotias Yaqub Ahmed. Hän oli saanut yhdeksän vuoden vankeustuomion 16-vuotiaan tytön joukkoraiskauksesta. Teko tapahtui elokuussa 2007. Tyttö oli viettämässä iltaa ystäviensä kanssa, kun Ahmed ja kolme muuta houkuttelivat tytön asuntoon ja raiskasivat hänet julmasti.:

Kun Ahmedin taustat paljastuivat, se nostatti Britanniassa raivoa sosiaalisessa mediassa. Daily Mailin mukaan yksi on esimerkiksi kirjoittanut, että kaikki palautusta vastustaneet olisi pitänyt poistaa koneesta ja pidättää.

Eikä suojaosan lintukotomme täällä kaukana pohjolan perukoilla tarvitse suuren maailman rinnalla hävetä senttiäkään. Ilta-lehti kertoi 19.10.2018 että irakilainen perheenisä "pizzayrittäjä" Jameel Akram, todellinen turvapaikka-aktivistien lemmikki, tuomittiin 10. Lokakuuta lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä:

Itä-Uudenmaan käräjäoikeus on antanut 10. lokakuuta irakilaiselle Akram Rikan Jameel Akramille kahden vuoden ja neljän kuukauden mittaisen vankeustuomion lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä.

Päätöksessä kerrotaan Akram Rikanin hyväksikäyttäneen lasta lukemattomia kertoja vuosien ajan. Lapsi on ollut teko-ohjelmalla 8-14-vuotias.

Teon kuvauksessa hänen kerrotaan koskettelleen uhria vaatteiden päältä intiimialueelta, yrittäneen repiä vaatteita pois, tyydyttäneen itseään lapsen nähden, pakottaneen tämän katsomaan pornoa ja yrittäneet saada lapsen tyydyttämään häntä oraalisesti.

Akramista tuli valtakunnanjulkkis, kun turvapaikka-aktivistit itkivät vuolaista kyyneliä vuonna 2016 miehen Suomeen jäämisen puolesta. Akram oli porvoolaisten "suvaitsevaisuuden" malliesimerkki, oikea kaikkien aikojen kultamuna. Kylällä pidettiin monenlaista mielenosoitusta, jossa turvapaikka-aktivistit ja paikalliset vaativat kummipoikansa saada jäädä Suomeen. Nettiin kerättiin adressi karkotusta vastaan, jossa on yli 2 000 nimeä. Joukossa suurin piirtein kaikki tunnetut turvapaikka-aktivistit ja useita poliitikkoja.

Akramin taustalta tuli jo tuolloin vuonna 2016 esille useita lainvoimaisia pahoinpitelytuomioita, törkeitä kotirauhan sekä lähestymiskiellon rikkomisia. Siitä huolimatta turvapaikka-aktivistit halusivat saada pitää kummipoikansa Suomessa. Ja nyt turvapaikka-aktivistien, vihervassaraeiden ja sinisilmäisten kukkahattutien lempilapsi paljastuikin kaiken kukkuraksi vielä pedofiiliksi!

Kannattaakin uskoa ihan kaikki mitä sinulle luulotellaan. Mutta mitään ei ole tehtävissä, jos yleissivistyksesi ja tietämyksesi ympärillä olevan maailman menosta on jäänyt imbesillin tasolle, kuten suvaitsevista ihmisistä suvaitsevilla piireillä esittäneellä Maija Vilkkumalla (IL 19.10.2018), joka töräytti 17.10 Ylen Pyöreä pöytä -radio-ohjelmassa, että Suomen maahanmuuttopolitiikkaa johtaa "umpirasistinen ihminen":

Mut voisko tässä olla joku tällanen, että mä muistan, kun puhuttiin, kun perussuomalaiset otettiin hallitukseen, ja sitte, että vähän...osaks joo - okei, heillä oli niinku kovahko suosio vaaleissa -, mut sit siin oli myös just semmonen, et meidän pitää nyt sitten antaa heidän tehdä omat virheensä ja sillä seurauksella, että meidän maahanmuuttopolitiikkaa johtaa umpirasistinen ihminen, joka on niinku mun mielestä tehnyt vahinkoa sekä Suomelle että sit myöskin tietenkin näille pakolaisille, joita hän ei ole päästänyt...ja et ei se nyt aina ole hyvä tapa sekään, että päästetään ne leikkeihin mukaan

Missähän Maija oikein elää? Koska hänellä kaikki ei enää ole ilmiselvästi kotona, Vilkkumaata ei auta näiden maailmaa syleilevien hoivaemojen sanojen ohella heidän eleidensä ja heidän kasvojensa ilmeidensä, katseidensa ja juonteidensa, jotka kaikki kielisivät lahjomattomasti yksilön henkistä häiriöistä, tarkkailu. Esimerkiksi yhteiskunnan omaksitunnoksi, edistykseksi ja hyväsydämykseksi luonnon, eläinten ja ihmisyyden puolustajaksi pukeutuneena vihreät ja heidän tukijansa peittävät mustan sisimpänsä, kun samaan aikaan heidän ilmastonmuutoksen vuoksi hikipisaroita vuodattava puheenjohtajansa riisuu paitansa tukholmalaisella King-Kong homoklubilla ja läimii antaumuksella miehen takapuolta kädellään.

Näiden hyväntekijöiksi tekeytyvien maailmaparantajien henkilökohtaisesta pahasta olostaan ja/tai sisäisestä autiomaasta kieliviä kasvonpiirteitään he eivät puhuessaan edes small talkkia kuitenkaan pysty peittämään. Katkeruus, viha ja ylimielisyys sekä harhaluulo oikeassa olost, joka joukkioista jo usein ulkonäköä ja käyttäytymistä myöten huokuu, on äärimmäisen vastenmielistä. Seuraa vaikka vihreiden entisen puheenjohtajan Ville Niinistön olemuksesta haastattelutilanteessa läpikuultavia ivallisia kaikkitietävän kasvonilmeitä ja muiden halveksunnasta kertovia juonteita suupielessä. Vai luuletko, että ihmisen kokemukset, käyttäytyminen tai mielenmaisema eivät jätä jälkiä ulkoiseen olemukseen? Tutustu seuraavan linkin takaa löytyviin paljon puhuviin kasvoihin: truththeory.com/2017/06/17/14-soldiers-photographed-war/?fbclid=IwAR0g83uizCxnjLRTW5WuWiEV--Ra6Uh-Dt-YJ8eyqP7lWpskQkyeRYDc3Uc

Vihreät tarjoaa, samoin kuin marxilaisuus, fasismi ja kristinusko, tilaisuuden kaikkein katkerimmille ja kostonhimoisimmille, pakonomaisessa orgastisesta kaipuussa korventuville yksilöille vierittää omat epäonnistumiset lähimmäisen niskaan, sublimoida luonnollinen rakkaus luonnottomaksi korvikekäyttäytymiseksi. Rakkaus ei ole itsensä kahlehtimista monitoimikoneeseen ketjuilla tai puuttuvaa läheisyyttä ei korvaa pelkkien puiden halaaaminen. Vihreät ovatkin ihmisten vapauksille ja luonnon monimuotoisuudel-

le tällä hetkellä maassamme näkyvistä poliittisista uhista se kaikkein suurin uhka. Ääriivasemmiston ja äärioikeiston mekaanisesta pariutumisesta ei voi lopputulokseksi syntyä muuta kuin vainoharhaisia vihan äpäriä.

Nämä ääntäsi "ihan vaan läpällä" kalastelevat, aina kameroiden edessä teennäisesti hymyilevät linssiluteet, itseään täynnä olevat narsismin nuput mainostavatkin itseään yhtä lailla, niin vasemmalla, keskellä kuin oikeallakin ja yksimielisesti, mutta eri sanakääntein sekä painotuksin, muun muassa poliittisessa teatteriesityksessä nimeltä "presidentinvaalit 2018" eriarvoisuuden poistajina, ihmis- ja tasa-arvon, ihmisoikeuksien sekä ympäristön, rauhan ja kestävä kehityksen puolustajana ja ilmaston muutoksen esitaistelijoina.

Kaikki ehdokkaat haluavat olla, elleivät nyt niin vahvoja, niin ainakin arvojohtajia, vaikka heillä itsellään ei käytöksensä mukaan ole lainkaan todellisuudessa oikeasti kunnioitettavia arvoja – he itse ovat käytännössä arvottomia. Moni äänestäjä kaipaakin, kuin lapsi turvaa isästään, silti vahvaa johtajaa, sellaista joka tulee vaihtamaan vaipat ja hoitamaan ihan kaiken. Kukaan ehdokkaista ei kerrokaan kuinka todellisuudessa ilmastomuutoksen tai kestävämmän kehityksen, ympäristötuhojen tai sotien takana oleva ahneus saadaan aisoihin muutoin kuin juhlaillallisten maljapuheissa. Kukaan heistä ei kerro millä käytännön toimenpiteillä sanojen sijaan eriarvoisuus käytännössä poistetaan. Kenelläkään heistä ei ole käytännön ohjelmaa siitä kuinka ihmisarvo ja ihmisoikeudet turvataan oman puolueen ulkopuolella, jos edes sielläkään. Ja ylistetäänpä ehdokkaiden kampanjateemoissa tasa-arvoakin, vaikka yksi suurimpia emävaleita, joita kansalaisille syötetään, on väite, että tasa-arvon ulottaminen kaikkialle tekisi esimerkiksi länsimaaisista demokratioista onneloita. Mutta juurihan tätä tasa-arvon ulottamista kansan syviin riveihin kokeiltiin vastikään romahtaneissa sosialistisissa suunnitelmaparatiiseissa. Joseph Berke kirjoittaakin tyhjentävästi tästä demokratian hellimästä tasa-arvon harhasta:

Yhtenäistäminen näyttää vähentävän erilaisuuksia. Siihen sisältyy oletamus, että jos kaikki ovat yhdenvertaisia, kenelläkään ei ole mitään kadehdittavaa. Todellisuus on kuitenkin monimutkaisempi. Kateus syntyy kadehtijan silmässä, ei kateuden kohteen myötä. Vaikka me kaikki olisimme samannäköisiä, puhuisimme samalla tavalla, söisimme samaa ruokaa ja pukeutuisimme samoin, saattaisimme silti kuvitella, että naapurimme nauttii enemmän aamupuurostaan tai mikä vielä pahempaa sukupuolielämästään... Yksilötasolla tasa-arvo latistaa lahjakkuuden, saavutukset ja lopulta riistää ihmisiltä tasavertaiset mahdollisuudet saada tilaisuus toteuttaa itseään...

Eli todellisuudessa tasa-arvo ulottuu siihen asti, kuinka tasa-arvoisesti sinulle valehdellaan, kuinka sinua kusetetaan ja kuinka suuret mahdollisuudet sinulla on saada lottovoitto – kaikki muu on pelkkää tyhjiä ja onttoja korulauseita. Joka ainoan ehdokkaan oma konkreettinen toiminta ei kohdistu itsekkyyden vastustamiseen, eikä ainakaan vallitsevan yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden poistamiseen. Hyvin kuvaavaa yhteiskuntamme ja ehdokkaiden omalle rakkauden puutostilalle on se, että kukaan heistä ei hiiskahda rakkaudesta sanakaan. Kuluttamistakin vastustetaan vain, jos se ei kohdistu "luonnonmukaisten" tai "suomalaisten" tuotteiden kuluttamiseen. Ehdokkaat eivät myöskään karsasta yhteiskunnassa selkeästi päätään nostavan taantumuksen tunnusmerkkiä, kansallistunnetta, päinvastoin. Vaikka ja juuri nimenomaan siksi, että kansallisuustunteen sankaruus ei alitajuisesti ole kohtalon muuttamista, vaan kohtaloon alistumista. Kansallisuustunnetta, isänmaata, joka on vanhoillisuuden viimeisimpiä linnakkeita ja rakkaudessa epäonnistuneen, sydämensä särkeneen ainut lohtu – rikollisen viimeinen pakopaikka (Samuel Johnson), joka ainoa ehdokas haluaakin viimeiseen hengen vetoon ja veripisaraan puolustaa.

Kansallisuustunne ja isänmaan rakkaushan huipentuvat rakkausanemian uhreissa sairaalloisiksi "kunnian" ja "velvollisuuden" sankarikuvitelmiä, jotka jokainen ehdokas haluaa ehdottomasti liittää itseensä. Reich:

Pakon sanelema sukupuolinen itsehillintä ja jatkuva seksuaalinen torjunta aiheuttavat (yksilössä) kouristuksenomaisia ja erityisen vahvasti tunnepitoisia kuvitelmia kunnian ja velvollisuudesta, urheudesta ja kurinalaisuudesta

Sukupuolisen itsehillinnän ja seksuaalisen torjunnan lisäksi massojen ja ehdokkaiden sairaalloisten kuvitelmien aiheuttajiksi voi nimetä tunne-elämän köyhyyden, luottamuksen ja myönteisyyden puutteen sekä mekaanisen läheisyyden. Ja onpa ehdokkaiden joukossa ainakin yksi selkeästi mielenvikainen narsisti, pari henkisesti pahasti vammautunutta sekä muutama muu ajattelemaan kykenemätön.

Presidenttiehdokkaat teemoineen ja ulostuloinen ovatkin koko kuva yhteiskuntaamme kohdistuvan massapsykologian uhreista. Siitä kuinka kansalaisille on onnistuttu uskottelemaan, että elämme maanpäällisessä onnelassa, on lottovoitto syntyä suomalaiseksi, syntyä maahan jossa ei ole ainoatakaan todellista toisinajattelijaa. Mohandas Gandhi:

Johtajien pahuus, sikäli kun he ovat pahoja, ei välttämättä eikä yksinomaan ole synnynnäistä vaan suuressa määrin ympäristön aiheuttamaa. Heidät pi-

täisi muuttaa muuttamalla heidän ympäristöään. Tuo ympäristö olemme me – kansa, joka tekee hallitsijoista itsensä kaltaisia. Hallitsijoissa korostuu se, mitä me kokonaisuudessa olemme.

Toisin sanoen, mitä vakavammin kansa on henkisesti vaurioitunut, sitä henkisesti haavoittuneemmat johtajat sillä on ja päinvastoin, mitä vammautuneemmat kansan johtajat ovat mieleltään, sitä sairaalloisemmin kansa käyttäytyy. Kansallisuustunteen ote yhteisöstä, kuten esimerkiksi Venäjällä, Yhdysvalloissa ja Kiinassa, on kansakunnan sairauden vakavuudesta lahjomattomasti kertova kuumemittari.

Kukaan ehdokkaista ei myöskään ilmoita haluavansa vapautta, sillä eivät-hän he käsitä edes olevansa vankeja. Eipä tietenkään, eivät-hän äänestäjät-kään ymmärrä, että he ovat vanginneet itse itsensä. Itse asiassa he ovat tehneet itsestään oman orjapiiskurinsa. Ja yksikään ehdokkaista ei halua hiiskua sanallakaan kelkasta pudonneista paitsi – ainoastaan siinä yhteydessä, jos pitää röyhistellä annetuilla almuilla, hyväntekijänä. Äänestä – niin tukehdu!

Kaikki presidenttiehdokkaat puolueineen ovatkin vangitsijoittesi puolella. He eivät halua vapauttaa sinut, vaan päinvastoin vangita sinut, koska ilman vankeja, puolueilla ei olisi kannattajia, ei edes olisi keskenään kinastelevia puolueita. Jokainen, joka tajuaa puolueen autoritaarisen, kaksinaismoraaliin pohjautuvan toimintamallin, ei missään tapauksessa sotke käsiään senkaltaiseen ylt' ympäriinsä roiskuvaan löysään lokinpaskaan. Puolueeseen voi liittyä vasta sitten, kun perustetaan puolue, joka on kaikkien puolella.

Kansallisuustunteeseen liittyy oleellisesti muutenkin jo kyvyttömiä, itsestään liikoa luulevien miesten alitajuinen pelko siitä, että muukalaiset tulevat ja panevat piloille, ellei peräti puhki, kaikki puhdasrotuiset siveät naisemme – tai tuhoavat jopa kansantaloutemme. Ikään kuin pelkääjät kuvittelisivat olevansa jälleen kerran muita parempi Herra-kansa. Reich:

Puhdasrotuisuutta voivat vakavissaan ajatella vain puupäät

Taantumus leimaa myös sukupuolisen aistillisuuden "vieraan rodun" hi-mokkaaksi ominaispiirteeksi yrittäen näin ensinnäkin alentaa vierasrotuiset muukalaiset toisen luokan "apinoiksi" ja toiseksi, korostaa alitajuisesti omaa ritarillista siveellisyyttään (ritari on soturi ja pakolaisia vastustavat ovat Odinin sotureita – Soldiers of Odin). Ja toisaalta soturikuvitelma sankarillisuudesta, joka tosiasiallisesti siis on pelon pakoilua, on yksi aivan oleellinen osa ruokittaessa nykypäivän fasismia, sen vetovoimatekijä, massojen alitajuntaan voimakkaasti vetoava sotilaallisuus, voiman näytteet ku-

ten marssimusiikkia soittavalla torvisoittokunnalla vahvistetut sotilasparaatit. Urheat maamme puolustajat pakenemassa urhoollisesti sisäisiä pelkojaan – todellista vihollistaan!

Esimerkiksi Yhdysvalloissa vallalla ollut rotusorto ja siellä käyty mustien vapaustaistelu olivat perimiltään valkoisten miesten peloista pursuavaa seksuaalista torjuntataistelua. Valkoiset miehet, joilla ei tyydyttymättömän sukupuolivietin vuoksi ottanut edes kunnolla eteen, joiden seksi oli tunteetoman raakaa tai sitten "hupsis, multa tuli jo" -puutarhurikamaa, kokivat että neekerit, ne aistilliset mustat siat tulevat ja raiskaavat eli likaavat heidän siiveän putipuhtaat valkoiset posliiniesineensä (nainen oli näille miehille esine) ensimmäisessä mahdollisessa tilaisuudessa.

Rotuoppi, muukalaisviha, tämän päivän Suomessa siis myös EU-vastaisuus, avaavat kansalliskiihkoisen ihmisen tunneperäisille ja piilotajuisille asenteille purkautumisväylän ja peittää samalla näkyvistä sukupuolisen ja henkisen tyydyttymättömyyden aiheuttamia psyykkisiä sairauksia. Fasistien rotuteorian ja nykypäivän pakolaisvihan ytimenä on luonnonmukaiseen sukupuolisuuteen ja sen orgastisiin toimintoihin, viime kädessä vapauten kohdistuva lamaannuttava kauhu.

Pakkomoraali eli kaksinaismoraali ei toimikaan yksilöön nähden yksinomaan ulkoa käsin. Pakkomoraali kehittyy varsinaiseksi voimanpesäksi, kun yksilö sisäistää sen vaatimukset ja kun niistä täten tulee hänen rakenteeseensa elimellisesti nivoutuvia sukupuolisia elimiä. Naiset jotka eivät suostuneet tanssimaan luomakunnan kruunun pillin mukaan – levittämään jalkansa ja makaamaan hänen allaan (Lilith) käskystä, nimettiin aikoja siten huoriksi. Vai miksi luulet, että naisen ensimmäisenä ammatina on kauta aikain pidetty nimenomaan huoran virkaa? King Jamesin versio Raamatusta nimittäin kertoo (Gen.4:1,2):

And Adam knew Eve his wife; and she conceived, and bare Cain, and said, I have gotten a man from the LORD. And she again bare his brother Abel. And Abel was a keeper of sheep, but Cain was a tiller of the ground.

Eeva siis antoi himon synnille periksi ja salli Herran yhteistyökumppanin käärmeen (serafin) laskea lastin sisälle vai missä vaiheessa kuvittelet Herran antaneen Kainin Eevalle – ja miten?

Eeva oli siis portto (aivan samaa on muuten epäilty myös Jeesuksen äidistä Mariasta), joka hyväksyi halunsa ja toteutti sen elämässään, tosin Herran käyttäytymisen vuoksi todella katkerin seurauksin.

Demokratia onkin tänä päivänä totalitaarista, yhtä kaukana kansanvallasta kuin kaukaisin pois päin pakeneva galaksi linnunradastamme. Demokratian

arvot ovat tänä päivänä jo alussa mainitut ahneus (rikastumisen toive), itsekkyys (minun oma etu), kuluttaminen (unelmat tavaroista) ja noiden kolmen lisäksi tietysti – raha ja vielä lisää rahaa. Totalitaarisessa demokratias-
sa vain luonnoton seksuaalisuus on virallisesti hyväksytty tapa tyydyttää su-
kupuolisia tarpeitaan. Mutta koska elämme demokratiassa, lähes kaikki vi-
rallisen seksuaalisuuden aiheuttamat sukupuoliset vääristymät sekä erilai-
set seksuaaliset korviketoiminnot ja tietysti vapaa seksi ovat sallitut – ellei
niitä ole erikseen kielletty. Jos aiemmin läntistä kulttuuripiiriä leimasi kris-
tillispohjainen seksuaalikielteisyys niin tänään kirkko on saanut rinnalleen
viihdeteollisuuteen, jonka linjana on toteuttaa seksuaalikielteisyyttään raais-
tamalla sukupuolisuus, ja esineellistämällä naiset kasvavan miessukupolven
mielissä aivottomiksi nautinnontuottamis-koneiksi, joihin ei tarvitse luoda
minkäänlaista henkistä kontaktia tai tajunnan yhteyttä. Ihmissielun typistä-
misestä ja henkisestä rampauttamisesta on siis edelleen kyse, mutta taktiik-
ka on vaihtunut joustavammaksi -ja vaarallisemmaksi. Psykologi, kehop-
sykoterapeutti Savvas Aleksoglou puhui IFOC-Symposiumissa 17.6.2006
muun muassa:

*Nykyisin hallitsevimpana on noussut esille luonnetyyppi, jolle narsistiset ja moraaliset piirteet ovat tunnusomaisia. Sen sijaan joudumme tekemisiin kaoottisen ja vietti-impulssien hallitsemien luonnetyyppien kanssa, jolla on suuret tyydyttämättömät oraaliset tarpeet ja näivettynyt tunne-elämä, mikä näkyy heidän ihmissuhteissaan. Tämä toimii puolustuksena tuskan, surun ja raivon tunteiden kokemista vastaan. He kokevat ahdistusta omasta imagostaan, erityisesti omasta ulkonäöstään. Heidän aikakäsityksensä on muuttunut, heidän seksuaalikäsityksensä ovat sallivia, he kokevat tyhjyyttä ja merkityksettömyyttä. Sosiaalisesti heillä on tarve sopeutua ympäröivään yhteisöön ja tyydyttää sitä kautta Egon tarpeet. He eivät kokoa omaisuutta vaan kuluttavat sitä, menneisyys ei heitä paljon kiinnosta, se on heille pikemminkin taakka, he elävät tätä hetkeä ja tulevaisuuden hahmottami-
nen tuottaa heille vaikeuksia.*

*Yhä suurempi osa perheen toiminnoista ulkoistetaan ja kaupallistetaan. Kä-
tilöt ovat ottaneet haltuunsa äitien raskausajan neuvonnan, synnytyslää-
kärit synnytyksen; lastenlääkärit ja koulupsykologit/kasvatusneuvolat jne.
vastaavat lasten sairauksien ja ongelmien hoidosta, koulu ja opettaja las-
ten oppimisesta, pikaruoka- ja leikkikaluteollisuus heidän ravinnostaan ja
leikeistään, televisio kertoo heille sadut ja play-station toimii rentouttaja-
na ja ajankuluna. Ajan puutteesta kärsivä perhe korvaa menetetyn yhteisen
ajan aineellisilla hyödykkeillä. Perhe ei voi enää toimia omien arvojensa
ja tuntemustensa mukaan, vaan pyrkii noudattamaan sosiaalisesti hyväksyt-*

tyä mallia. Miehen poissaolon korvaa usein tukahduttava ja ylihuolehtiva äiti. Nämä äidit omaksuvat usein miehisen roolin, ja saadakseen korvausta tyydyttämättömille huomion ja huolenpidon tarpeilleen he käyttäytyvät tiedostamattaan viettelevästi eivätkä näin ollen anna lapselle mahdollisuutta oppia seisomaan omilla jaloillaan.

Ilma, ruoka ja ekosysteemi ovat vaarassa, työn itsensä merkitys on kyseenalaista, yksityinen syrjäyttää valtion, turvattomuus, väliaikaisuus ja joustavuus turvallisuuden. Massat pyrkivät yksilöllisyyteen ja tuntevat vetoa äärioikeistolaisuuteen.

Karl Marx ennakoi aikoinaan:

”Jokainen pyrkii luomaan jonkin uuden tarpeen toiselle, ja sen avulla uuden riippuvuuden, johtaakseen hänet yhtäältä yhä uusien nautintojen etsimiseen ja toisaalta taloudelliseen katastrofiin.”

Savvas Aleksoglou jatkakoon erinomaisen tyhjentävää nykymaailmanmenon psykoanalyysiaan:

Klassinen neurootikko kärsi tyydyttämättömistä toiveista; uusliberalismi pyrkii vapauttamaan neurootikon kulutushyödykkeiden avulla. Tehokkuusvaatimukset työssä synnyttävät väistämättä patogeenisen vastaliikkeen: kaikki rajat ylittävän passiivisen kuluttamisen huuman. Tämä edestakainen liike tuhoaa vähitellen vakaan pohjan psykoseksuaaliselta kehitykseltä ja tekee mahdottomaksi libidinaalisen objektikateksin kehittymisen. Kuluttaja ja huumeiden käyttäjä kokevat tässä ja nyt olevan paratiisin harhan huumeiden tai hyödykkeiden muodossa. Kaupallinen maisema seksualisoi-tuu, mikään ei ole enää kiellettyä, libidinaalisella kohteen valinnalla ei ole muuta rajaa kuin ostajan maksukyky

Samastuminen vanhempien malleihin heikkenee; nyt kulutusmaailman esikuvat antavat samastumisen mallit. Nuoruuden ihannointi synnyttää vanhuuden pelon ja sitä hyödynnetään sen mukaisesti. Baudrillard’n mukaan lobotoidussa maailmassa vuorovaikutus on käynyt mahdottomaksi, ja sen ihmisissä herää syvä viha toiseutta kohtaan, kuten siirtolaisia, lapsia ja syrjäytyneitä kohtaan; se on eräänlainen itsetuhoinen pako kapitalistisen yhteiskunnan autistisesta umpiosta. Uhkaavassa maailmassa, jossa tulevaisuuden näkymät ovat käymässä vähiin, nykyajan narsistilla on mottonaan ja johtotähtenään uusliberalismin hengen mukainen Godardin elokuvan nimi ”Pelastukoon ken voi”.

Wilhelm Reichän kirjoitti profeetallisesti:

"Sivistynyt ihminen elää, rakastaa ja vihaa enää vain mekaanisesti, hänen ruumiilliset aistimuksensa ovat tulleet mekaanisiksi."

Savvas Aleksoglou:

Demokratia käsitteenä on menettänyt alkuperäisen merkityssisältönsä, ja sodat ovat jokapäiväinen ilmiö. Kulutuskulttuuri propagoi mielikuviansa kautta yhteiskunnan uskoa itseensä uskottelemalla sille kulutusta demokra-tian korvikkeeksi. Mainonta kompensoi tunne-elämän näivettyneisyyttä tar-joamalla houkuttelevia hyödykkeitä, se käyttää avainsanoja saadakseen il-lusorisen kohteen näyttämään todelliselta "halutulta objektilta": "ole eri-lainen", "kun paras on vain valinnan kysymys", "ota aika omiin käsiisi", "tunne enemmän", "tämä stimuloi aisteja", "unelmiesi keho on saavutet-tavissa". Mainosmaailma on kuin sosiaalinen peili, josta kuhuttaja löytää joka hetki sen mitä haluaa ja saa sen myös heti.

Jos menette katsomaan kaikkialla maailmassa kassamagneettina menesty-nyttä elokuvaa, voitte olla varmoja siitä, että sen teemana on joku narsis-miin liittyvä klassinen aihe. Yksinäinen hyvä sankari taistelee oikeudenmu-kaisuuden puolesta vääryyttä vastaan väkivallan, katastrofien ja raa'an sa-dismin kyllästämässä maailmassa, mikä herättää katsojassa pelkoa ja kau-hua, joka sitten elokuvan lopussa laukeaa. Rakkaus on näivettynyt roman-tiikaksi, josta unelmoidaan, mutta joka ei toteudu koskaan todellisessa elä-mässä

Vapaa seksi ei olekaan, kuten voisi kuvitella ja kuten Aleksogloun oikein analysoi, poistanut virallisen pakkoon pohjautuvan luonnottoman siveelli-sen sukupuolikäyttäytymisen aiheuttamia mielenhäiriöitä sekä henkistä tus-kaa tai avannut patoutuneen vihan portteja – päinvastoin. Sillä vaikkakin vaikuttaa erehdyttävästi sille, että seksuaalisuus olisi muka jotenkin vapau-tunut, koska sukupuolisuhteista on tullut kuin sika siisti karkkitikku, jota on kiva vähän väliä imeskellä, niin yksilön muodollisen, kovan ja onton ulko-kuoren takana väijyy edelleen tuhannen vuoden yksinäisyys. Sukupuolisuu-desta ilmaan muka leikkisästi heitetyillä karskeilla ja ronskeilla ilmauksil-la, roolinsa teennäisillä vuorosanoilla, yksilö lakaisee kulisseyssä yhä edel-leen hiipivän häpeän kaksinaismoraalinsa peiteltäviksi sekä yrittää epätoi-voisesti peittää pelkonsa siitä, että punastuisi häpeästä, unohtaisi ulkoa opet-telemansa rooliinsa rakentamat repliikit ja emämunaishi itsensä, jolloin hä-nen ontto, kova kuorensa, henkinen minänsä, egonsa, murensi vaarattoman

näköisen kopautuksen seurauksena tuhannen pillun päreiksi – kaiken kattavaksi tunnekyvyttömyydestä kumpuavaksi häpeäksi.

Ja koska niin sanottu vapaa seksi, samoin kuin "varattujen" välinen seksikin", on pääosin mekaanista, kahden toisilleen lähes tuiki tuntemattoman ihmisyksilön välistä, tunteetonta limakalvojen toisiinsa hankaamista, niin seksistä on tullut epävarmuuden, läheisyyden pelon, ajan puutteen ja kaikkinaisen kiireen vuoksi pakollista suorittamista, sisään-ulos -tempu, pelkkä hetkellinen huvitus, kuten uudet lenkkarit, tuulipuku tai tuplajuustopurilainen. Sen lisäksi, että seksi on nykyisin mekaanista ja suorituskeskeistä, se on itsekeskeistä, varautunutta, tunteetonta, raakaa ja kaikkinaisten fantasioiden sekä kaikkinaisen kyvyttömyyden värittämää. Mutta epävarmuus ja pelko tai alitajuinen häpeä eivät poistu yhdellä hätäisellä "polkaisulla". Reich:

Ja jokainen genitaalista tyydyttämistä vaikeuttava estymä kärjistää sadistisia ylläkkeitä ja näin koko seksuaalirakenne vähitellen kehittyy sadistiseksi. Kun sitä paitsi anaaliset ylläkkeet tarjoutuvat seksuaalisiksi korvikkeiksi, nuorten rakenne alkaa herkästi vastata seksuaalitaantumuksillisille opeille naisen alentamisesta yhdynnässä.

Ja mikäli "vapaa" sukupuolinen suhde ei tuota nautintoa, yksilö etsii toista "vapaata" kumppania ("vapaa" partnerin valinta). Toistuva epäonnistuminen sukupuolisen tyydytyksen löytämisessä johtaa jatkuvaan uusien ja uusien partnereiden etsintään, irrallisiin suhteisiin. Vallitsevan kaksinaismoraalin mukaan nainen on tällöin "jakorasia" [engl: "Any-Time-Annie"], mutta mies kadehdittu "häntäheikki". Vapaa seksi ei siis todellisuudessa ole vapaata, vaan vankeudessa elävän ihmisen eroottisesta tukahduttamisesta johtuva sukupuolinen häiriökäyttäytyminen, epätoivoinen yritys sukupuolielimiään alituisen räpläämällä ja räpläyttämällä saavuttaa henkinen yhteys toiseen ihmiseen, löytää kadonneet tunteet – kadonneen räpsän metsästystä. Ja vapaa seksi ruokkii tunteettomalla suorituskeskeisyydellään itsekyyttä ja itsekkyyttä taas tuhoaa, sen, mikä pyritään löytämään, rakkauden. Ja rakkaudeton kansalainen on puolestaan suussa sulava saalis suu auki peiton alla mummon vuoteessa odottavalle susihukalle, massapsykologialle. Kuvaavaa tämän päivän deitelle onkin, että kun toisiinsa ihastunut nuori pari tapaa toisensa vaikka pitsan merkeissä, niin pitsat tilattuaan ja niiden valmistumista odotellessa, he eivät suinkaan pidä toisiaan kädessä kiinni ja silmäile toisiaan, vaan he molemmat tuijottavat älykännyköidensä näyttöä ja selaavat niiden valikkoa kiihkeästi. Jos jompi kumpi löytää välillä verkkoavaruudesta jotain kiinnostavaa, hän näyttää toiselle löydöstään ja sitten selaus jatkuu kuin ennenkin. Pitsat saapuvat, ne hotkaistaan kupuun ja ai-

na väliin vilkuillaan pöydällä lojuvia älyn kaukopäätteitä josko joku vaika viestittäisi jotain elintärkeää. Aterioituaan pari poistuu pitseriasta, ei toisiaan kädestä pitäen tai kädet toistensa vyötärölle kietoutuneina, vaan kädet tiukasti omaa kännykkää, rakastaan puristaen. Kansalaiset raaputtavatkin kulutushysterian keskellä erilaisia raha-arpoja sen sijaan, että rapsuttaisivat toisiaan!

Kuten Gandhi II Maailmasodan kuluessa, ennen natsien tappiota, ennustikin, voittajavaltiot ja sitä myöten kaikki länsivallat ottivatkin käyttöönsä kaikki mahdolliset natsien propagandamenetelmät. Itsetunnoltaan horjuvat massat vaelsivat sodan jälkeen uusien isäntiensä luokse korvat luimussa ja hännät koipien välissä kuin piestyt koirat. Tosin nuoriso nousi kapinaan mutta valtaapitävien tekemien näennäismyönnytysten, rock-musiikin ja koko rock-kulttuurin menestyksellinen kaupallistamisen (rock-kapina kastroidiin) ja onnekaasti järjestyneen sodan uhan synnyttämän maailmalaajuisen pelon vuoksi "raha" selvisi tilanteesta pelkällä pienellä säikähdyksellä. Nuorison kapina sammahti ja yhdyntäliikkeitä tyttäriemme silmien edessä esiintymislavalla härskisti imitoanut Elvis kuoli – vaara oli ohi – viimeistään silloin kun muovianarkistit apatiassaan, sääliittävät tekokapinalliset punk-rokkarit oksensivat henkisissä piikkiniitti kaulapannoissaan pokoaavan massan niskaan.

Ja molemmat, sekä länsi että itä saivat kylmästä sodasta oivan kurinpalautuskeinon, sillä aina vaaran uhatessa itsetunnoltaan epävakaat kansanjoukot hakevat suojaa tyydyttymättömän orgastisen kaipuun aiheuttamaan sisuskaluja riepottelevaan turvattomuuteensa. Tätä suojan hakemista voi muuten hyvin verrata eläinlajien käyttämiin suojaväreihin. Niinpä molemmat kylmän sodan osapuolet ryhtyivät manipuloimaan kansalaisiaan pelolla, mutta vain länsi onnistui, koska sillä oli kansakuntien yllä leijuvan uhan lievittämiseksi tarjota pelkääville massoille tukahdetun sukupuolisuuden tilalle muuta viihdykettä – mieltä kiihottavan kuluttamisen – upouudet Lewikset sekä unelman – joidenkin mahdollisuuden rikastua, sekä VAPAAKSE! Idällä ei ollut tarjota mitään muuta kuin oman järjestelmänsä paremmuuden ylistämistä valtiollisen poliisin tahdittamana – pelkin tyhjin sanoin. Itäblokki romahti, ei siksi, että leipä olisi loppunut tai johtajat olisivat ryypänneet itsensä pöydän alle (mitä tietysti alinomaa tapahtui), vaan siksi, että lännellä oli tarjota massoille mielihyvää, sukupuolista tyydytystä korvaava, vapaaseen seksiin kykenemättömille, päiväuni, joka puuttui harmaan idän arjesta tyystin – massoittain muovirihkamaa sekä amerikkalaisen unelman – rahaan hukuttautumisen.

Ja kuluttamisen myötä ahnaasti tyydytystä etsivät massat ryhtyivät rohmuamaan, ripustautumaan tavaroihin. Ja tavaroiden rohmuaminen johtaa

viivasuoraan ykköspesältä kakkospesälle, itsekkyyteen, sillä tavarahysteriassa on kyse itsekkäiden seksuaalisten tunteiden karvaus- sekä korvaustominnasta. Itsekkyyys korvaa massoille autoritäärisen isän ja autoritäärisen yhteiskunnan. Itsekkyydestä tulee ilman minkäänlaista massoihin kohdistuvaa pakkoa tai alistustoimenpiteitä kuin huomaamatta massapsykologian räjähdysherkkä polttoaine. Itsekkyydellä yksinäinen yrittää korvata kadonneen isän ja äidin – lapsuuden lelut. Itsekkyydestä yksinäinen toivoo tukea ja turvaa, kovan maailman pahuudelta suojavan ulkokuoren. Itsekkyydellä yksinäinen yrittää epätoivoisesti tyydyttää tyydyttämättömän rakkauden kaipuunsa. Ja lopputulos tulee olemaan väistämättä aivan sama kuin lukemattomia kertoja aiemminkin – tuho, palo jo viimeistään kolmospesälle. Kun Reich ensin tarkkanäköisesti osoitti kuinka fasismi on kapinallisten tunteiden ja taantumuksellisten yhteiskunnallisten näkemysten yhteenliittymä ja että fasismi ja ylipäättään kaikki diktatoriset liikkeet vetävät puoleensa sekä vanhoillisia menneisyyttä haikailevia että radikaaleja vallankumouksellisia sulattaen ne yhdeksi kuuliaiseksi, johtajaansa seuraavaksi massaksi, niin moni toiveikkaana odotti, että massat olisivat II maailmansodan ope-
tusten myötä hylänneet lopulta autoritäärisen yhteiskuntajärjestelmän sekä lisäksi saman tien myös autoritäärisen demokratian – ja kumonneet Reichin teorian orgastisesta kyvyttömyydestä. Mutta näin ei vastoin Reichin vastustajien villemiä odotuksia käynytäkään. Ja Reichin oraakkelimaiset toteamukset kävivät toteen, Veltto:

*Pelkkä sukupuolinen kiihko ruumiin tasolla, ajatusten pyöriessä seksuaalisessa "vapaudessa", on yksi tämän kipeyden muodoista. Joka on todella seksuaalisesti vapaa, on vapaa myös tästä jatkuvasta toistamispakosta. Siksi vapaudenkauppiaat hallitsevat meitä, tämän selittämättömän ristiriidan tähden, joka tekee meidät myös alttiiksi uskomaan mitä tahansa helpottavaa selitystä. Mutta panssaroitunut ihminen on laadullisesti impotentti, kykenemätön purkautumaan kokonaisesti. Tällainen ihminen jää seksuaalisuutensa vangiksi. Hän ei tyydyty, vaikka luulee. Syntyy noidankehä. Reich väittää, että orgasmissa purkautumatta jäävä energia suuntautuu lihaksistoon ja lisää entisestään ahdistusta. Orgasmi siis paljastaa meidän terveytemme, kykymme antautua elämään ja sen täyteen tapahtumiseen. **Todella terve ihminen ei ole seksuaalimaanikko, vaan rakkaudellisesti elämään suhtautuva.***

Vieraantuminen yleensä elämästä tekee meistä ihmissuhteissamme pelkkiä epätoivoista purkautumista metsästäviä "himoitenkatsojia". Me emme ehdi leikkiä, koska energia tukahtuneessa tilassaan vaatii nopeaa purkautumista. Ja tämä johtaa siihen, ettei orgasmista tule täysin tyydyttävää, koska

emme käytä energiaa luonnollisesti, vaan ikään kuin pakosta, vääristyneesti. Kyse ei ole rakkaudellisuudesta, vaan lähes raiskauksesta oman sitoutuneisuutemme orjuuttamassa toisen ihmisen ja todellisen itsemme ohittamisessa. Seksuaalisuus on muuttunut ahdistukseksi, energia on patoutunut lihaksistoon ja lakannut kiertämästä vapaasti ruumiimme yleiskenttänä. (Rakkaus) orgonienergia, ei purkaudu silloin kun väkinäisyydessämme "haluamme". Reich menee niin pitkälle, että väittää laadullisesti epäonnistuneiden orgasmien vain patouttavan ihmistä lisää.

Määrän korostaminen sukupuoli-suhteissa on siis eräänlaista noidankehämäistä painajaista, joka riivaa meitä kieltämään täyden nautintomahdollisuutemme keskittyessään vain alapäähän. Kyseessä on siis panssaroituneen ihmisen loputon noidankehä, jossa tähän hetkeen välittömästi liittyvä neuroottinen kyvyttömyys pitää elossa historiallisten neuroosien valtaa tähän hetkeen, ja nämä omasta puolestaan estävät ihmistä yleisen ja yleistyneen panssaroitumisen kautta pääsemästä tämän hetken kanssa täyteen yhteyteen.

Eli Reichin mukaan vapaa seksi aikaa myöten onnellisuuden ja tasapainoisuuden yleistymisen sijaan vain itse asiassa raaistaa seksuaalisuutta ja sukupuoli-kanssakäymistä sekä ihmisten ja ihmisjoukkojen välisiä keskinäisiä suhteita. Tai raaistumisen sijaan yhä useampi joukon jäsen ahtautuu haarniskaansa, yksinäisyyden selliinsä. He ovat kykenemättömiä kohtaamaan edes kumppania, joihin voisivat purkaa patoutumiaan. Tulemmekin eittämättä näkemään lähivuosina, ennen kaiken hajoamista, varsinaisen maanpäällisen ihmissuhdehelvetin, jossa itsekkyyys ja ahneus tulevat heiluttamaan tunteiden tahtipuikkoa..

MIELIHYVÄ JA VÄKIVALTA

James W. Prescottin kirjanen Ruumiin mielihyvän ja väkivallan alkuperästä paljastaa peittelemättä ihmisen väkivaltaisen käyttäytymisen syyt, jotka johtuvat ennen kaikkea fyysisen läheisyyden ja huolenpidon puuttumisesta (Reich: orgastinen kaipuu, kirjoittajan lisäys: tunne-elämän kokonaisvaltainen tukahduttaminen) personallisuuden kehityksen kannalta tärkeinä kausina. Reichin elämäntyyliin nojaavan Prescottin mukaan väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa. Prescott:

*Ellei väkivaltaisuuksia pystytä rajoittamaan, joudumme elämään pysyvästi pelon ja valvonnan maailmassa. Valitettavasti väkivalta-ongelmaan tarjotaan ratkaisuksi väkivaltaa. Useimmat viranomaiset suosittelevat poliisien lisäämistä parhaana tapana rajoittaa rikollisuutta. Ihmisten sijoittaminen vankilaan, mikä on tavallisin tapamme hoitaa tämä ongelma, ei ole mikään ratkaisu, sillä **väkivaltaisuuksien ovat seurausta siitä tavasta, jolla kasvatamme lapseksemme ja nuorisomme**. Ruumiillisten rangaistusten käyttö ja tapa jolla väkivalta esitetään TV:ssä ja elokuvissa opettavat lapsillemme, että väkivallan käyttö on täysin normaalia. Tämän kaltaiset esimerkit eivät ole kuitenkaan pääasiallisia syitä väkivaltaiseen käyttäytymiseen, vaikka tukevatkin sitä.*

Niinpä. Prescottkaan ei syytä TV:tä tai videopelejä väkivallan syyksi, kuten massat paetessaan omaa vastuutaan, vaan meidän itsemme lapsille ja nuorisolle antamamaamme esimerkkiä sekä kasvatusta – meitä itseämme. Prescott:

Viimeaikaisten tutkimustulosten mukaan fyysisen mielihyvän puuttuminen kasvavan lapsen kokemusmaailmasta näyttää olevan suurin syy fyysisen väkivallan esiintymiseen käyttäytymisessä.

Toisin kuin väkivalta, mielihyvä näyttää olevan ilmiö, jota maailmassa ei koskaan ole riittävästi. Ihmiset ovat alati etsimässä uusia nautinnon muotoja, mutta näyttävät löytävän etupäässä korvikkeita luonnolliselle aistilliselle nautinnolle, kosketukselle. Me koskettelemme nautinnon tai kivun vuoksi, tai emme lainkaan. Vaikkakin ruumiillinen nautinto tai ruumiillinen väkivalta näyttävät olevan eri asioita, niiden välillä tuntuu olevan

herkkä ja intiimi yhteys. Tämän suhteen ymmärtäminen onkin väkivallan jatkumisen ja laajenemisen pysäyttämisen edellytys.

Kuten voi havaita Prescottkin puhuu yleisestä ja yhtäläisestä mielihyvän riittämättömyydestä, rakkaudettomuudesta sekä massojen harjoittamasta luonnollisten aistillisten nautintojen ja luonnollisen kosketuksen korvikkeiden etsimisestä. Ja Prescott tuo myös esille Reichin havainnon seksuaalisennautinnon ja ruumiillisen väkivallan yhdenkaltaisuudesta – "intimistä yhteydestä". Prescott:

Neuropsykologina olen tutkinut väkivallan ja nautinnon kummallista suhdetta, ja olen tullut vakuuttuneeksi siitä, että fyysisen aistillisen nautinnon riistäminen joltakin on pääasiallinen syy tämän myöhemmän väkivaltaiseen käyttäytymiseen. Eläimillä tehdyissä laboratorio kokeissa on havaittu, että nautinto ja väkivaltaisuus ovat toisiinsa vastavuoroisessa suhteessa: Toisen olemassaolo heikentää toista. Raivoava väkivaltainen eläin voi äkisti rauhoittua, kun elektrodilla stimuloidaan sen aivoissa nautintoon reagoivaa keskusta. Väkivalta-pisteen ärsytys lopettaa toisaalta eläimen tyytyväisen olotilan ja rauhallisen käytöksen. Nämä kaksi keskusta eivät voi olla aktivoituneina samanaikaisesti.

Tämä on se hätkähdyttävä tieteellinen tutkimustulos, joka ei kuitenkaan herätä lainkaan mitään laajempaa mielenkiintoa, ei edes julkista keskustelua, koska valtaapitävät eivät halua, että ihmiset olisivat onnellisia. Ja perin mielenkiintoista on myös se, että vaikka ihmiset päivittelevät päivät päästä maailman menon mielettömyyttä, vihaa ja väkivaltaa, niin päivittelyn sijaan kukaan ei itse ryhdy lukemaan ja ajattelemaan. Ihmiset haluavat ilmiselvästi olla onnettomia. Prescott:

Tutkijana olen vakuuttunut, että tietyt epänormaalit sosiaaliset ja emotionaaliset käyttäytymiset johtuvat siitä, mitä psykologit kutsuvat äidinpuoleisen sosiaalistumisen syrjäyttämiseksi ('maternal-social' deprivation), mikä tarkoittaa puutetta hellyydestä ja rakastavasta huolenpidosta, ja aiheutuu tietyn tyyppisestä aistillisesta syrjäyttämisestä, somatosensorisesta hylkimisestä (somatosensory deprivation). Sana on johdettu kreikan sanasta, joka tarkoittaa 'kehoa'. Termi erottaa kosketuksen ja ruumiin liikkeiden havainnoimisen muista aistimisen lajeista, näkemisestä, kuulemisesta, maistamisesta ja haistamisesta. Käsitykseni mukaan kehon kosketusten, kontaktien ja liikkeiden estäminen on yksinkertainen syy lukuisiin emotionaalisiin häiriöihin, kuten masennukseen, autismiin, yliaktiivisuuteen, seksuaa-

lisiin häiriöihin, huumeiden käyttöön, väkivaltaisuuteen ja aggressiivisuuteen.

Eikä James W. ole yksin liikkeellä. Hänen yhteenvetonsa mielihyvän ja väkivallan alkuperästä nojaa muun muassa Harry F. ja Margaret ja K. Harlowin kontrolloituihin laboratoriokeksiin Wisconsinin yliopistossa sekä psykiatrien Brant F. Steelen ja C.B. Pollockin kolmea sukupolvea seuranneeseen tutkimukseen University of Coloradossa. Harlowit huomasivat että:

eristys ruumiillisista kontakteista ja ruumiinliikkeistä – ei muiden aistien – on se seikka joka tuottaa laajan valikoiman epänormaaleja emotionaalisia käyttäytymismuotoja näille eristettynä kasvatetuille eläimille.

Steele ja Pollock totesivatkin, että

vanhemmat, jotka kohtelivat huonosti jälkeläisiään olivat poikkeuksesta jääneet paitsi fyysistä hellyyttä omassa lapsuudessaan, ja heidän omien vanhempiansa sukupuolielämä oli ollut poikkeuksellisen köyhää. Steele kiinnittää huomiota siihen, että äidit, jotka pahoinpitelevät lapsiaan, eivät – ilman ainuttakaan poikkeusta – ole koskaan kokeneet orgasmia. Sukupuolisten nautintokokemusten taso niillä miehillä, jotka pahoinpitelivät lapsiaan, ei ole niin yksiselitteinen, mutta heidän sukupuolielämänsä, useimmiten, oli epätydyttävää.

Prescott ryhtyikin testaamaan tätä Steelen ja Pollockin tekemää hypoteesia lasten kasvatuskäytäntöihin eri kulttuureissa verrattuna seksuaaliseen käyttäytymiseen ja fyysisen väkivallan esiintymiseen. Hän oletti, että mikäli olemme oikeilla jäljillä, sellaisissa yhteisöissä, joissa lapsille suodaan runsaasti fyysistä huolenpitoa, hellyyttä ja läheisyyttä, löytyy huomattavasti vähemmän fyysistä väkivaltaa, kuin sellaisissa yhteisöissä joissa lapsiin kohdistetaan vain vähän hellyyttä. Yhtäläisesti ne yhteiskunnat, joissa hyväksytään ja suvaitaan esiaviollista tai avioliiton ulkopuolista seksiä, olisivat odotetusti vähemmän väkivaltaisia, kuin ne joissa ne tuomitaan ja kielletään.

Tulokset osoittivat, että yhteisöjä, jotka antavat lapsilleen suurta fyysistä läheisyyttä, luonnehtii varkauksien vähäinen määrä, vähäinen kivun tuottaminen lapsille, vähäinen uskonnollinen aktiviteetti ja mitätön tai puuttuva tappaminen, silpominen tai vihollisten kidutus. Tämän mukaan näyttää siis ilmeiseltä, että ruumiillisen mielihyvän riistäminen lapsuuden aikana on merkitsevästi yhteydessä rikosten ja väkivallan korkeaan tasoon.

Joissakin yhteisöissä lapsia rangaistaan fyysisesti kurinpito tarkoituksessa, toisissa taas ei. Yhteisöillä, jotka aiheuttavat kipua ja huonoa oloa lapsille rangaistusmielessä, on taipumusta laiminlyödä heitä ylipäänsä. Nämä tiedot eivät tue yleismaailmallista kasvatuksessa käytettyä neuvoa, joka annetaan Raamatussa:

”Älä kiellä poikasi kuritusta, sillä jos lyöt häntä vitsalla, säästyy hän kuolemasta. Vitsalla sinä häntä lyöt, tuonelasta hänen sielunsa pelastat.” (Sl.23:13:14)

Prescott havaitsi myöskin, että fyysisen nautinnon tukahduttaminen myöhemmässä elämässä voi mitätöidä lapsuuden mielihyvän tervehdyttävän vaikutuksen, että lapsuuden mielihyvän tukahduttamisen vahingollinen vaikutus tulee kumotuksi nuoruusiän sukupuolisitten fyysisten nautintojen kautta ja väkivaltaisuuden aiheuttajana voi toimia somatosensorisen eli omasta kehosta peräisin oleviin tuntoärsykkeisiin liittyvän mielihyvän tukahduttaminen sekä lapsuudessa että nuoruusiässä.

Kaikkiaan siis fyysisesti tyydyttävät ihmisyhteisöt ovat erittäin epätodennäköisesti fyysisesti väkivaltaisia. Prescott:

Sen mukaisesti, että fyysinen hellyys ja mielihyvä sekä nuoruusiässä että lapsuudessa ovat yhteydessä väkivaltaisuuden esiintymiseen, me löydämme todisteita merkittävästä yhteydestä esiaviollisen seksin rangaistavuuden ja erilaisten rikosten ja väkivaltaisten toimien välillä. Monissa tapauksissa esiaviollisen seksin tukahduttaminen liittyy suureen yhdyskuntakokoon, monimutkaisiin sosiaaliryhmien suhteisiin, luokkaeroihin, rajoittuneisiin ydinperheisiin, vaimojen ostamiseen, käytännön orjuuteen, ja jonkinlaisen Jumalan esiintymiseen ihmisten moraalin määrääjänä.

Prescott totesi myös, että:

Ei ole myöskään yllättävää, että itsekkyys, oman voiton tavoittelu ja narsismi kukoistavat fyysisen mielihyvän tukahduttamisen (siveellisyuden) olosuhteissa. Exhibitionistisen tanssin ja pornografian roolina näyttää olevan normaalin seksuaalisen toiminnan korvaaminen. Joidenkin kansakuntien keskuudessa, missä naisellista seksuaalisuutta tukahdutetaan erityisen voimakkaasti, pornografinen taide on kehittynyt.

Tutkimukset osoittivat myös selvästi, että rankaisevan tukahduttava asenne avioliiton ulkopuolisia sukupuolisuhteita kohtaan, vaikka kyse olisi vain

sellaisista seksuaalisista ja psykologisista tarpeiden tyydyttämisestä, jotka eivät täyty avioliitossa, on yhteydessä fyysiseen väkivaltaan, henkilöön kohdistuviin rikoksiin ja käytännön orjuuteen. Yhteiskunnat, jotka arvostavat yksiaivoisuutta, pitävät myös korkealla sotilaallista kunniaa ja/tai palvovat aggressiivisia jumalia. Perscottin löydöt osoittavat musertavasti, että ruumiillisen mielihyvän kieltämisellä on väkivaltaisuutta ja sotaisuutta lisääviä seurauksia. Prescott:

Ilmeisesti nautintoa tuottava sukupuolisuus on moraalitonta ja mahdotonta hyväksyä, mutta seksi väkivallan kanssa on moraalista?

Prescott suoritti myös kyselytutkimuksen, johon osallistui 96 keskimäärin 19-vuotiaasta opiskelijaa, ja heidän vastauksensa tukivat yhteyttä fyysisen nautinnon (erityisesti esiaviollisen seksin) torjunnan ja fyysisen väkivallan ilmaisuuden välillä:

Vastaajat, jotka tuomitsivat abortin, syyllistivät esiaviolliset suhteet ja alastomuuden perheen piirissä, hyväksyivät todennäköisesti kovat fyysiset rangaistukset lapsille ja uskoivat kivun auttavan vahvan moraalisen luonteen kehittämisessä. Nämä vastaajat myös usein pitivät alkoholia ja päihteitä tyydyttävämpinä kuin seksiä.

Alkoholin ja huumeiden merkitys massapsykologian uhrien turruttamiseksi onkin aivan oleellinen. Esimerkiksi viinan ja huumeiden haitat nielevät Suomessa jo vuonna 2011 lähes kaksi miljardia (HS 24.2.2014). Summa on suunnilleen saman verran kuin valtio käyttää rahaa vuodessa yliopistoihin tai Puolustusvoimien toimintaan. Vertailun vuoksi esimerkiksi poliisin kokonaiskustannukset ovat noin 800 miljoonaa euroa. Potilaita on koko ajan enemmän, ja he ovat yhä huonommassa kunnossa. Poliisitarkastaja Ari Järvenpää:

"Ihminen saattaa puhalttaa vain puoli promillea, mutta on niin sekaisin, että ei tiedä mitään maasta eikä kuusta"

Mielihyvän ja väkivallan korrelaatiosta kristittyjen keskuudessa Prescott kirjoittaa:

Havainnot koe-eläimistä näyttävät samankaltaisuutta kristittyjen kanssa: Esimerkiksi eläimet, joilta on riistetty somatosensoriset ärsykkeet, voivat ryhtyä raatelemaan itseään. Eläimille, joilta on riistetty kosketus-kontak-

tit niiden varhaisina elinvuosina, voi kehittyä poikkeuksellinen kivunsieto kyky tai ne eivät siedä koskettelua.

Prescottin yleistys tuntoärsykkeiltä tukahdutetuista koe-eläimistä laajenee myös käsittämään erilaisten mustiin ihonmyötäisiin nahka-asuihin sonnustautuneiden, korkosaappaisten, ruoskaa kädessään heiluttelevien dominahahmojen asiakaskunnan syyt ostaa sadomasokistisia palveluja, kipua, nolaamista ja alentavaa kohtelua. Prescott myös toteaa, että väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa, ja tämä on ilmoitettu jo hyvin varhain. James W. Prescott tuo esille että 1 Mooseksen Kirjan 19. luvussa (1Moos.19:1–11), siis Vanhan Testamentin ensimmäisessä osassa, pidetään naisen raiskausta hyväksyttävänä, mutta miehen raiskaamista sopimattomana asiana (jakeet kuvailevat Sodoman ja Gomorran tuhoa, ja Lootin vieraanvaraisuutta kahta muukalaista – enkeleitä – kohtaan, jotka asuivat hänen luonaan). Prescott:

Tätä perinnettä vasten on helppo ymmärtää, että inkvisition aikana vain naisia syytettiin sukupuoliyhteydestä paholaiseen, ja tuomittiin kuolemaan tästä mielihyvä-rikoksesta. Nykyisten kulttuurien tapa tuomita nainen prostituutiosta, mutta jättää hänen miespuoliset asiakkaansa rangaistuksetta, on tämän saman tradition jatkoa.

Sen sijaan James W. Prescott ei ole oivaltanut syntiinlankeemuskertomuksen sisältöä muuten kuin vain alastomuuden ja häpeän osalta. Häneltä jää kokonaan huomaamatta käärmeen ja Herran tuottoisa yhteistyö, Aatamin syytös Eeva kohtaan, Eevan hedelmöittyminen Herrasta, joka taas kertoo, että kyse ei ole kielletystä hedelmästä, vaan kielletystä sukupuolisuudesta, josta sikiää Kainin ja Aabelin lisäksi perisynti (yksityiskohtainen analyysi tapahtuneesta kirjasessa "Vale Muuttuu Lopulta Totuudeksi"). Prescott paneutuu työssään yli 40 vuotta sitten myös mahdollisuuksiimme ja uhkakuviiimme.

Monille ihmisille fundamentaalisenä moraaliperiaatteena ovat kiellot, poliisi ja toiminta joka aiheuttaa kipua, kärsimystä ja hylätyksi tulemista kanssaihminen keskuudessa. Tällaisesta periaatteellisuudesta pitää luopua. Me emme hae ainoastaan kivun ja kärsimyksen poistamista, vaan myös mielihyvän ja hellyyden arvostamista, ja nautinnollisia ihmissuhteita, ja inhimillisen kokemuksen rikastamista.

Jos me pyrimme lisäämään mielihyvää elämässämme, se vaikuttaa myös tapaan millä ilmaisemme aggressiivisuutemme ja vihollisuutemme. Mielihyvän ja väkivaltaisuuden keskinäinen suhde on sellainen, että toinen torjuu toisen: Jos mielihyvä on korkealla, väkivaltaisuus on heikkoa. Kun väkivaltaisuus on korkealla, mielihyvä on heikkoa. Tämä näkemys somatosensorisen mielihyvän puuttumisen vaikutuksista lupaa meille työkalut maailman muuttamiseksi rauhanomaiseksi, nautinnolliseksi ja ihmisten yhteistyöhön perustuvaksi.

Maailmalla ei kuitenkaan ole loputtomasti aikaa korjata niitä olosuhteita, jotka ajavat meitä kohti väkivaltaisia yhteenottoja. Moderni teknologia on tuottanut välineet, joilla yksi kansakunta tai jopa yksilö voi halutessaan totaalisesti tuhota suuren osan ihmiskuntaa. Ja suurin uhka tulee juuri niiden kansakuntien suunnasta, jotka pahiten riistävät virikkeellisen ympäristön lapsiltaan, ja innokkaimmin tukahduttavat seksuaalista nautintoa ja naisen seksuaalisuutta. Meidän tuleekin eniten pelätä sitä, että nämä valtiot hankkivat nykyaikaiset tuhoaseet. Valitettavasti näin on jo tapahtumassa.

Mutta olivatko Reich ja Prescott todella miettineet, mitä ihmisten vapauttaminen vaatisi? Ihmiset pitäisi vapauttaa yksilö kerrallaan, oikeastaan pari kerrallaan, koska yksinäinen ei löytäisi tunteiltaan ja asenteeltaan tasavertaista kumppania yksinäisyydestä. Ja eivätkä mahdolliset tasavertaiset kumppanit kuitenkaan pysyisi heti alkuun matkaamaan autuaitten saarille, ei, edessä saattaa olla vuosien, jopa vuosikymmenten kaita, kivinen polku lukemattomine vastoinkäymisineen ennen kuin läheisyyden ja luottamuksen side, rakkaus muuttuu näkymättömäksi – kahleesta vapaudeksi.

Ja kuinka voimme vapauttaa yksilön edes kerrallaan, koska vapauttajan pitäisi olla itse kaksinaismoraalista luopunut yksilö? Vai tarkoittaako tämä sitä, että kaksinaismoralisti kyllä pystyy kertomaan psykoanalyysin kohteelle, mikä kengässä hiertää, mutta ei pysty kertomaan miten hiertymät saa ehkäistyä, miksi kengät pitää vaihtaa? Vaikka kuinka toivoisikaan, että pelkkä salva ratkaisisi akuutin ongelman, niin käytännössä haavojen voitelu on pelkkä tilapäinen hätäratkaisu. Eihän potilaalle ole mitään hyötyä neuvoista, jotka tuovat ongelmiin vain tilapäisen ratkaisun, mutta eivät puutu millään lailla hiertymisen todellisiin syihin ja niiden poistamiseen?

Ja jälleen kerran voimme havaita, että ketään ei ole kiinnostanut panna tikkuakaan ristiin ja vallan vahtikoiratkin ovat vaienneet kurkkuun lyödyn rahaluun vaijentaamana. Eihän hyvyydestä, onnesta ja ilosta saa revittyä samanlaisia uutisotsikoita kuin pahuudesta, onnettomuudesta ja surusta. Pontus Purokuru toteaaakin blogissaan:

*Useimmilla toimittajilla on tarjota vähemmistöille samaa kuin poliitikoilla, eli kylmää keltaista suihkua niskaan, moralismia ja pakkotoimia, vaatimuk-
sia kontrollista ja kurista.*

Mistä tämä syvääkin syvempi hiljaisuus johtuu? Et varmaan ole koskaan ajatellut, koska et tietenkään tämän vallitsevan hiljaisuuden vuoksi ole mitään koskaan kuullutkaan, mitään mistä pitäisi vaieta – ja mitä pitäisi ylipäätään ajatella.

Vaikenemisen syy löytyy siitä, kuten James W Prescottin tutkimuksesta "Kehon mielihyvystä ja väkivallan alkuperästä" (Body Pleasure and the Origins of Violence) käy ilmi, **yhteiskunnan muuttamiseksi pitää välttämättä muuttaa ihmiskunnan harjoittamia kasvatus- ja koulutusmenetelmiä sekä ihmisten keskinäisiä tapoja.** Tämä tarkoittaa nykyisten arvojemme ja nykyisen käyttäytymisemme lähes täydellistä romuttamista. Tämä tarkoittaa yksiselitteisesti kaksinaismoraalin hylkäämistä – käytännössä. Raha ja rikkaudet eivät saa määrätä elämäämme. Laitokset, yritykset, järjestöt, piirit ja liikkeet, eivätkä mitkään salaseurat saa enää pakottaa ketään työskentelemään näiden tahojen ahneuden tyydyttämiseksi.

Luuletko että nuo tätä kuolemanrulettia pyörittävät tahot suostuvat luopumaan saavutetuista eduista vapaaehtoisesti? Luuletko, että nuo tahot eivät tule tekemään mitä tahansa tarpeellista, jotta heidän asemansa ei joutuisi uhatuksi tai paljastetuksi? Vai kuvitteletko hyväuskoisesti, että tällaista tahoa ei muka edes ole olemassa muualla kuin joidenkin ihmisten liian vilkkaassa mielikuvituksessa? Lue J.F.Kennedyn puhe 27.4.1961 Waldorf-Astoria hotellissa. Mieti mitä Kennedy todella sanoo, älä kuvittele mitä J.F. on sanovinaan!

"The very word "secrecy" is repugnant in a free and open society; and we are as a people inherently and historically opposed to secret societies, to secret oaths and to secret proceedings. We decided long ago that the dangers of excessive and unwarranted concealment of pertinent facts far outweighed the dangers which are cited to justify it. Read More: <http://www.knowledgeoftoday.org/2011/12/new-world-order-exposed-john-f-kennedy.html>

Olisiko Lee Harvey Oswald ollut niin pirun taitava, että sai 22.11.1963 pulttilukkoisella, kuuden panoksen lippaan omaavalla Mannlicher-Carcano M91/38 kiväärillä 8,3 sekuntiin 3 laukauksella (vain kolme löytynyttä hylsyä) aikaan ainakin kahdeksan, ellei enemmän, luodinosumaa ihmiseen, Kennedyä kuljettaneeseen 4-oviseen Lincoln Continental avoautoon, ka-

tuun tai ruohikkoon. Kolmesta luodista sateenvarjon alla kadunlaidassa kyyhöttäneen (vaikka oli aurinkoinen päivä) sekä kadulla seisseen, kätensä juuri ennen laukauksia ylös nostaneen ja limon näin lähes pysäyttäneen, kahden miehen katseen alla kaksi osui presidentti Kennedyyn, joista toinen epätodennäköisesti haavoitti myös kuvernööri Connallyä kahdesti ja kolmas ratapihan alikäytävän betonipilarin edessä, Commerce-streetin ja Main-streetin välissä seisonutta automyyjä James Tagueta. Loput osumat kohdistuivat seuraavasti: Neljäs osui yhteen Elm-streetin reunakivistä, viides Stemmons Freeway kylttiin, joka "teloituksen" jälkeen nopeasti vaihdettiin, kuudes lävisti Continentalin tuulilasiin, seitsemäs uursi uran Elm-streetin reunakiveyksessä olleen viemäriaukon viereiseen nurmikkoon ja kahdeksas teki uran Elm-streetin pohjoispuoleisen jalkakäytävän asfalttiin. Lisäksi T.E. Moore ja muutama muun paikalla ollut utelias ovat kertoneet, että ensimmäinen osui, siis yhdeksäs osuma ja kaikkein ensimmäisin laukaus, Elm-streetin koulukirjastovaraston viereisen liikennevalopylvään poikkipuuhun – kerrassaan aivan fantastinen saavutus Oswaldilta, varsinkin kun kuuteen muuhun luodin osumajäljen aikaansaamiseen ei tarvittu ainoatakaan laukausta, koska kolmesta laukauksesta kaksi osui Kennedyyn ja yksi liikennevalopylvääseen! Ja kaiken kukkuraksi, kun Kennedyn limosta etsittiin Washingtonissa ruumiinavauksen yhteydessä kallonpalasia, niin takapenkin lattiatialta löytyi käytetty, epämuodostunut, mutta muuten ehjä luoti, jonka löytäjät luovuttivat kirjekuoressa tohtori James Youngin mukaan ruumiinavausta johtaneelle tohtori Jim Humesille 22.11.1963 Bethesda Naval Hospitalissa (James Youngin kirje Gerald Fordille 27.12.2000). Luoti ei kuitenkaan koskaan tullut esiin Warren komission virallisessa selvityksessä, koska takapenkin jalkatilasta löytynyt lähes ehjä luoti ei olisi sopinut lainkaan loppuraportin esittämään kolmen laukauksen teoriaan. Varmaan koskaan missään eivät luodit olekaan kimpoilleet ees taas joka suuntaan samaan tyyliin, kuin tuolloin Delay Plazalla. Niinpä Vesa Kovanen kirjoittaa 28.2.2017 Iltasanomissa:

Kennedyn murhan tutkinta oli Yhdysvaltain turvallisuuskoneistolta tehokasta työtä. Syyllinen saatiin kiinni, motiivi oli olemassa ja teon kulku looginen. Case closed.

Logiikkaa on siis monenlaista maassa jossa fysiikan lait eivät päde kuten 911 ja eihän Yhdysvaltain hallitus vahingoita omia kansalaisiaan – eihän? Mutta palatkaamme vielä James W. Prescotttiin ja hänen apinakokeisiinsa. Prescott nimittäin havaitsi kokeissaan, että ilman emonsa kasvatusta, hoivaa, läheisyyttä ja leikkiä jääneet eristyksissä varttuneet "yksinäiset

apinavauvat" keinuttivat päätään ja/tai ylävartaloaan rytmikkäästi edestakaisin uudestaan ja uudestaan kuin pakkomielleisesti mielihyvää hakien aivan samoin kuten a) vakavista neurooseista ja aivovaurioista kärsivät, usein ilman äitiä kasvaneet vuoteisiinsa sidotut ihmislapset sairaaloissa, b) hypnoottisesti ylävartaloaan eteen taakse huojuttavat poikaoppilaat koraanikouluissa, c) hurmoksenomaisesti päätään nyököttelevät ortodoksijuutalaiset, haredit uskonnollisia tekstejä mumistessaan vaikkapa Jerusalemin itkumuurilla sekä d) ekstaasia tavoittelevat päätään ja/tai hiuksiaan rajusti es taas heiluttavat headbangerit/moshaajat punk- ja metallikonserteissa. Onko itsensä "keinuttaminen" merkki läheisyyden puutteen aiheuttaman mielihyvän korvaamisesta? Ainakin useimmat lasta sylissä pitäneet vanhemmat tietävät, että lapsi rauhoittuu ja nukahtaa helposti sylissä tai kehossa keikutettaessa? Eikö se, että mieleltään sairaat ja muita kuin tekopyhiä itseään (jopa vaimojaan) helvettiin tuomittuina eläinten kaltaisina olentoina (mm. shiksehs) pitävät ultraortodoksijuutalaiset kansoittavat bordellit esimerkiksi Tel Avivissa tai yhteisön keskuudessa hyvin yleinen lasten hyväksikäyttö, ole muka todiste, ei saatanan houkuttelusta, vaan näitä henkisesti rampoja "valittuja" riivaavan läheisyyden ja rakkauden puutteesta? Victor Malarek, The Natashas; The New Global Sex Trade Viking Canada (2004) pg. 76-8:

When you go to the area of the Stock Exchange or the Diamond Exchange, you see a lot of prostitution and a lot of very, very religious men - because these men need sex but the women in their society cannot give it to them when they want it. They also cannot masturbate because they cannot waste their sperm. So they have to do it with a women. These men also do not use condoms, therefore they must pay the pimps more. So in order to satisfy the needs of these men, we have to sacrifice these women. David is on a roll and there is no stopping him.

"With prostitution you have no rapes. You bring in these women and innocent girls are not raped. That is why I believe in prostitution and would very much like to see it legalized everywhere. I believe because of it a lot of rapes are prevented. Men, because of the way we are built, our sexual will, our potential, our necessity, we need to do this. We need sex."

MÄTÄ KAKSINAISMORAALI

Hyvän ja pahan välisellä hämärällä rajalla valo hiipuu ja ellemme ole varuillamme, pimeys hiipii huomaamatta varjoista sydämiimme. Hyvyydeksi naamioidun kaikkinaisen pahuuden peittävä naamio on kaksinaismoraali, tapamme puhua yhtä ja tehdä toista. Tapamme vastata hymyyn hymyllä mutta iskeä ensimmäisen tilaisuuden tullen tikari selkään. Kaksinaismoraali on maapallon kaikkien kansojen yhteinen uskonto ja maailmankatsomus. Vain hyvin harvat yksilöt koko maapallon mittakaavassa ovat ylipäättään hyllänneet kaksinaismoraalin – ovat karistaneet harteiltaan kaksinaismoraalin mukanaan tuoman taakan.

Kaksinaismoraalia voisikin nimittää tehokkaimmaksi käytössä olevaksi henkiseksi kontrolliksi, jonka avulla yksilön ajatusmaailma ja arvot, koko identiteetti, on muutettu palvelemaan pahuutta niin, että yksilö itse on täysin tietämätön koko prosessista. Ja tähän muutokseen ei tarvita mitään laajamittaista massapropagandaa, vaan tämän muutoksen ovat aikaansaaneet saman mielenmuokkauksen aiemmin omassa lapsuudessaan läpikäyneet läheiset ja ystävät – suusta suuhun tuhoamisenetelmällä. Tällaiset mieleltään muokatut yksilöt eivät yleensä koskaan näe mitään vikaa omassa kaksinaismoraalisessa käytöksessään. Useat heistä hyökkäävät yleensä raivoisasti niitä henkilöitä vastaan, jotka rohkenevat huomauttaa heidän pahuutta kylvävästä kaksinaismoraalistaan – moraalittomuudesta. He eivät yksinkertaisesti ymmärrä, että kaikki mitä he tekevät, ajattelevat tai tuntevat, saati että he mieltäisivät, että se tieto, joka heille on opetettu ja annetaan, on kontrolloitua viimeistä pistettä myöten. He käyttäytyvät ja tekevät työtä, huvittelevat ja suorittavat yhteiskunnalliset rituaalit kuten kuka tahansa muu ryhmän jäsen. Heille väitetään, että heille lusikoitu oppi on tieteellisesti todistettu ja että se on ehdottomasti totuus. Mieleltään muokattuja syyllistetään ja pelotellaan. Oppilaitokset, sanomalehdet, televisio, radio, koko tiedonvälitys tähtää ainoastaan heidän sitomiseensa tietämättömyyden ja ajattelukyvyttömyyden avulla ”kultin” kuuliaiseksi jäseneksi, häkkiin sulkemiseen. Erityisesti heitä leimaa heidän tukahdutettujen seksuaalisten halujensa sekä kuoliaaksi puserretun tunne-elämän aiheuttama voimakas syyllisyyden- tai alemmuudentunne.

Otetaanpa yhdessä kaksinaismoraalin malka pois silmästä. Se tuskin käy kädenkäänteessä ja siihen tarvitaan aino annos tervettä järjenjuoksua, sillä koko yhteiskuntamme on niin kaksinaismoraalin läpisaastuttama, että esimerkiksi kaiken tietävä Wikipedia määrittelee seuraavasti:

Kaksinaismoraali tai kaksoisstandardi tarkoittaa ristiriitaa yksilön tai yhteisön normien ja omien tekojen välillä.

Entä jos yhteisön normit ovat myös yksilön normien lailla kaksinaismoraaliset? Kuinka käy Wikipedian määritelmän silloin? Tällaiseen tieteen varjolla syötettiin humpuukiin törmää yhteiskuntamme etiikan eli moraalifilosofian yhteydessä tuon tuosta.

Ajatellaanpa – jos olet hyvä vain läheisille tai ehkä jopa naapureille, mutta käyttäydyt pahansuopaisesti tuntemattomia muukalaisia kohtaan, niin oletko hyvä ihminen? Olet varmaan hyvä niiden mielestä, joille olet hyvä, mutta et niille, joita kohtelet pahantahtoisesti. Ja jos olet paha vain läheisille tai ehkä jopa naapureille, mutta käyttäydyt ystävällisesti tuntemattomia muukalaisia kohtaan, niin pidetäänkö sinua hyvänä ihmisenä? Tuskinpa.

Tämän ajatusleikin avulla näemme selkeämmin kuinka kaksinaismoraali toimii. Jakamalla hyvyyden joko arvostetuksi käyttäytymiseksi tai hyväksytyksi epäinhimillisyydeksi, kaksinaismoraali peittää taitavasti pahuuden. Hyvin selkeästi käyttämämme kaksinaismoraali tulee esille siinä, että vaikka väitämme ja luulemme rakastavamme, niin emme edes tiedä mitä rakkaus on.

Rakkauden väärinkäsittäminen ilmenee erityisesti veljellisen rakkauden käsitteen sisällössä. Tuo veljellinen rakkaus, rakkaus muita kuin läheisiä ja/ tai uskonveljiä kohtaan, on kaikkien kaksinaismoralistien käyttämä piilo, naamio, jolla vältetään paljastamasta kyvyttömyys rakastaa. Erich Fromm:

Senkaltainen työnjako, jonka tunnusmerkkinä on oman perheensä rakastaminen, mutta tunteettomuus vieraita kohtaan, on ilmaus perustavaa laatua olevasta kyvyttömyydestä rakastaa...

Kuitenkin raamatussa ihmistä kehoitetaan rakastamaan itseään, eikä suinkaan vihaamaan itseään tai olemaan itsekäs:

‘Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. (Matt.22:39)

Eli myös lähimmäistä pitäisi rakastaa. Sivistyssanakirjan mukaan lähimmäinen tarkoittaa läheistä ihmistä, oman kansan jäsentä, ystävää, mutta myös ketä tahansa muuta lähelle osuvaa ihmistä – vierasta. Läheisen vastakohta on kaukainen ja vieraan tuttu. Lähimmäiseni on se, joka on vieressäni juuri nyt, tai se, jonka kohtaan satunnaisesti matkallani, työssäni tai vapaa-ajallani – olipa hän sitten vieras tai tuttu, veli tai tuntematon muukalainen, vihollinen tai ystävä. Lähimmäinen ei siis tarkoita, kuten kristityt omahyväisesti

kuvittelevat, muutamaa harvaa läheisintä ystävääsi tai perhettäsi, vaan Nasaretilaisen mukaan kaikkia ihmisiä – myös vieraita, sillä lähellä, vieressä, oleva ihminen, voi olla aivan hyvin muukalainen.

Ja vielä – näin se imeytyy verenkiertoosi: Pikku lapsikin menettää hyvin nopeasti kyvyn ajatella kriittisesti ja lakkaa erottamasta hyvän ihmisen lurjuksesta, koska maalaisjärjen käyttäminen tuntuu aikuisten keskuudessa toivottomalta ja vaaralliselta. Lapset eivät ole suinkaan tyhmiä ja he näkevät tarkasti ympäristönsä tapahtumat, mutta kun lapsi kasvatetaan teko-hymyilemän, olemaan kritiikittömän ystävällisiä, hän menettää kriittisen ajattelukyvyn ja esimerkiksi hyväksyy vanhempiensa kaksinaismoralistisen käytöksen ilmiselvänä luonnollisuutena, aivan kuin se olisi ja tulisi olemaan hänen omansa.

Voi ihan hyvällä syyllä sanoakin, että massapsykologia ei suinkaan ole autoritäärisen yhteiskunnan tuote, vaan kaksinaismoraali on massapsykologian ahjo, jossa aivopoimusi taotaan pyytämättä aina hyvyyden sulamispisteesseen saakka. Autoritaarinen yhteiskunta, kuten myös massapsykologia, ovat vain suoria seurauksia kaksinaismoraalille – moraalittomuudelle.

Ei olekaan mikään ihme, että kaksinaismoraalin erittäin vakavasti vaurioittama kansanedustaja Esko Kurvinen (kok) haluaa selvittää (IL 20.3.2014), ovatko valtionkirkkojärjestelmää vastaan kampanjoivan Vapaa-ajattelijain liiton toimintatavat "lain hengen mukaisia", sillä kokoontumis- ja yhdistymisvapautta on lain mukaan mahdollista rajoittaa, jos esimerkiksi yleinen turvallisuus, terveys, moraali tai muiden ihmisten oikeudet ja vapaudet ovat uhattuina, Kurvinen:

Yhdistys toimii uskontokuntia, erityisesti Suomen evankelisluterilaista kirkkoa, vastaan, ja sen kannanottoja voidaan pitää jopa provokatorisina ja ryhmää vastaan kiihottavina

Ajattelemaan kykenemättömänä Esko Kurvinen siis haluaa laajentaa kirkon mahdollisuutta yleisen turvallisuuden, terveyden, moraalien ja muiden ihmisten oikeuksien ja vapauksien kaikkinaiseen tuhoamiseen ikään kuin mielisairaalat eivät olisi jo ennestään aivan täynnä ja avohoidossakaan ei olisi riittävästi mieleltään harhaisia potilaita.

LUONNONMUKAINEN JA LUONNOTON

Monet meistä ovat hyvin huolissaan nauttimamme ravinnon tuotantotavasta. Reich:

Ravintoaineiden tuotantoa ja ravitsemustottumuksia kehitettäessä vedotaan yksittäisten yksilöiden henkilökohtaisiin mieltymyksiin ja tarpeisiin, ei suinkaan etäisempiin yhteiskunnallisiin tai poliittisiin seikkoihin.

Siis ravinto on oleellista, mutta ihmisen seksuaalinen ja tunne-elämä ovat epäoleellisia, sillä juuri kukaan ei ole huolissaan luonnottomasta, kaiken järjen vastaisesta sukupuolisesta käyttäytymisestämme. Eikö luonnollinen, tyydytystä tuottava sukupuolielämä olekaan ihmisille välttämättömyys, tasapainoisen elämän ehto? Mehän olemme kehittyneet tai meidät on luotu yksilöiksi, jotka nauttivat sukupuolisesta kanssakäymisestä, orgasmista. Ja kuitenkin luonnottomasta, nautintoon synnillisesti suhtautuvasta siveellisestä luonnottomasta seksuaalisuudesta on tullut luonnollista. Jos nautinnolla ei olisi muka mitään merkitystä, niin miksi meillä sitten on esimerkiksi maku- näkö- ja kuuloaisti tai me tunnemme ylipäätään minkäänlaista mielihyvää?

Ja kuinka ihminen ylipäätään on voinut lainkaan kehittyä vety- ja heliumatomeista lajiksi, joka lisääntyäkseen tarvitsee kaksi vastakkaista, toisilleen vihamielistä, sukupuolta olevaa lajikumppania, jotka eivät saa kuitenkaan lajin säilymisen kannalta tappaa toisiaan – ainakaan heti? Eikö yksikotinen androgyyni hermafrodiittikin tai jopa minttujäätelöpakkaus evoluution lopputuloksena olisi ollut todennäköisyyslaskelmien mukaan paljon luonnollisempi (väkivallattomampi) vaihtoehto kehitysopin kannalta?

Uskovaiset korostavat sukupuolista siveellisyyttä, mikä tarkoittaa lasten harjoittaman itsetyydytyksen tukahduttamista (tilalle tarjotaan rukousta eli rukous on seksuaalisen tyydytyksen korvike), esiaviollisista suhteista kieltäytymistä, nuorten ja aikuisten harrastaman epämoraalisen itsetyydytyksen kaikkinaista karsastamista, jopa sukupuolisen kanssakäymisen harjoittamista muun kuin jälkeläisten siittämisen, esimerkiksi pelkän mielihyvän vuoksi ja totta kai, erilaiset mielikuvitusta kiihottavat yhdyntäasennot, pimeässä hätäisesti suoritettua lähetyssaarnaaja-asennossa lukuun ottamatta, suoritettua siementen karistusta, ovat syntisiä, kuten kaikki muukin seksuaaliseen kiihottumiseen tähtäävä mielikuvitusleikki.

Naisten seksuaalisuus oli hirvittävä rikos Jumalaa vastaan. Pimeät voimat eli luonnollinen aistillisuus ei saanut päästä irti ja repäistä ihmisiä heku-

mallisen nautinnon pyörteeseen - himon hurrikaaniin. Sukupuoliviettien luonnollinen tyydyttäminen ei missään tapauksessa saanut häiritä suvunjatkamista eikä Jumalan tai evoluution päiväunia. Niinpä naisilta ruvettiin vaatimaan luonnotonta kainoa häveliäisyyttä. Naisen ei tullut olla sukupuolinen olento, vaan pelkkä miehen siemennesteen kätevä ja käytännöllinen, tarpeen yllättäessä saatavilla oleva kantolaite, lihakotelo – synnyttävä. Miesten luonnollinen orgastinen aistillisuus taas muuntui sukupuoliseksi karkeudeksi ja sen myötä naiset alkoivat kokea yhdynnän heitä alentavaksi. Reich:

Luonto ja "ylevä" moraali oli leimattu toisilleen vastakkaisiksi ja tämä haittaa pahasti yksilön kykyä saada yhdynnästä täyttää tyydytystä: sukupuoliset syyllisyydentunnot pirstovat yhdynnän ja seksuaalisen yhteensulautumisen (unohtamatta tunnetason järjestyttävää kokemusta - kirjoittajan huomaus) luontaisen orgastisen yhtenäistapahtuman ja aiheuttavat seksuaalisia patoutumia, jotka sitten eri tavoin ja muodoin kiertyvät päivänvaloon. Neuroosit, sukupuoliset häiriöt ja yhteisöä rikkova seksuaalisuus ovat nykyisin sosiaalisia vakioilmiöitä

Siis tilanne oli tämä jo lähes sata vuotta sitten! Luonnonmukainen aistillisuus on likaista ja likainen aistillisuus luonnonmukaisuutta. OMG

Uskovaisille luonnollinen seksuaalisuus on luonnotonta, syntistä, koska kirkko opetuksillaan on juurruttanut heihin luonnonvastaisen opin "ihmisen siveellisestä luonnosta". Uskovaiset varmaan kieltäisivät kerta heitolla koko "saatanan" sukupuolitoiminnan, ellei aina välillä esiintyisi erityistä tarvetta jälkeläisille esimerkiksi elävän tykinruuan tai uuden vaalikarjan muodossa.

Taantumukselliset tahot ovatkin, kirkko etunenässä, aina yrittäneet estää naista tiedostamasta omaa sukupuolisuuttaan, tukahduttaa kaikki hänen pyrkimyksensä murtaa sukupuoliset estymät, ylläpitää hänen sukupuolisia pelkojaan ja syyllisyydentuntoja. Naisella ei miehen komentotaloudessa ole oikeutta määrätä omasta kehostaan – edes. Komentotalouden mukaan sukupuolisuus ja jälkeläisten siittäminen ovat sama asia ja sillä siisti – nippuun ja ole nätisti. Ja silti monet miehet haaveilevat kaluaan kädessään hieroen, pornoleffoja tuijotellen, naisesta, joka kuolleen lahnan sijaan on vibraattorilla varustettu kurvikas herkkuperse - oikea kerman lypsykone.

Miehet määräävät myös naisten palkkatason. Suomessa naisten palkka on keskimäärin noin 3/4 osaa miesten palkkatasosta. Ammattiyhdistysliike voisi ihan hyvin, ellei sen johto olisi turvoksissa Riku Aallon kaltaisista työläisten selkänahasta kalttaamasta verirahasta tuntuvan toimeentulonsa

nyhtäviä elostelijoita, tehdä yksipuolisen (ilman työnantajaa) palkkata-sa-arvoa koskevan päätöksen. Miesten palkat pudotetaan naisten palkkojen tasolle seuraavaksi kymmeneksi vuodeksi ja mietitään sen jälkeen tasapalk-kaa miehille ja naisille samasta tehtävästä sitten uudestaan – jos järki yleen-säkään on alkanut miessukupuolen keskuudessa itää.

Valtaapitävien taantumuksellinen sukupuolipropaganda onkin imeytynyt miljooniin ja taas miljooniin, tuhansiin miljooniin seksuaalisesti alistettuihin, rakkauden nälkäisiin alistettuihin naisiin kuin muste imupaperiin. Ja nämä naiset ovat alistuneet, kuten naiset Pohjois Koreassa, joiden käytös suuren Johtajansa muotokuvan edessä muistuttaa pidäteltyä, häpeään syök-sevää orgasmia. Nämä naiset ovat alistuneet, koska he ovat omaksuneet verenperintönä autoritaarisen yleisideologian ja sen mukaisen puhtaan äi-tiyden – ja puhtaan nöyristelyn. He eivät tiedä, koska he eivät tiedä mistään muusta – mitään.

Ja jos jollekulle naiselle tulisi mieleen pyrkiä vapauteen, niin hän ei edes tiedä, minne hän menisi. Hän tuntee korkeintaan vain kaksi vaihtoehtoa: Sukupuolisen pakkomoraalin, joka hänelle on suositeltu ja jonka vanki hän on ja seksuaalianarkian, josta hänelle on maalailtu kauhukuvia ja joka itse asiassa on hänelle suositellun sukupuolisen pakkomoraalin aiheuttama per-versio. Täysin tuntematon hänelle on seksuaalinen, vahvasta itsetunnosta kumpuava itsesääätely, joka eroaa kuin yö ja päivä edellisistä. Hänellähän ei ole edes itsetuntoa! Kuinka hän siten voisi ylipäättään kuvitella, että hän voisi itse määrätä kehostaan, haluistaan ja himoistaan ilman, että joku mies-raakalainen ei olisi koko ajan lääppimässä puskureita, kypälöimäs-sä hilloviivaa tai tekemässä imeliä in-out ehdotuksia? Komentotaloudes-sa kasvaneena ja käskyjen kahlitsemana nainen ei luota itseensä, hyvä jos hän edes tietää mitä luottamus on. Nainen on saamansa kasvatuksen vuok-si kyvytön kritiikkiin. Hän ei ole koskaan oppinut elämään luonnollisesti. Siksi hän karttaa vastuuta teoistaan ja ratkaisuksistaan ja kaipaa aina ohjeita ja johtoa – komentoa. Nainen on niin kuin eläin, jota ei voi tarhassa, van-keudessa vietettyjen vuosien jälkeen päästää edes oman turvallisuutensa vuoksi vapaaksi. Vai luuletko, että hyvä haltija tai Yhdysvaltain merijalka-väki pelastaisi hänet jonkun saastaisen hyväksikäyttäjä-presidentti-mulkun niljakkaista käsistä. Miehiä taas on peloiteltu näinkin runollisesti:

Tajuatko elämäsi toden tarkoituksen – valon levittämisen –vai haluatko hiiltyä kesyttömien viettiesi valkohehkussa? miten paljon kuluukaan huk-kaan nuoruuden iloa ja innostusta, hukkuu suurkaupungin ruttosairaisiin luoliin, markkinaturuille, yökahviloihin, pelihuoneistoihin ja halpahintai-siin elokuvateattereihin! Niezche oli oikeassa, "sielun pohjalla on liejua"

jokaisella ihmisellä, "villit koirat haukkuvat kellarissa" irtipääsyä vaatien. Kiusaus tulee luokse hehkevänä ja viettelevänä, kuin aisti-ilon roihu yhtäkkiä leimahtaa ylimmilleen. Haluatko hetken ohikiitävän nautinnon vuoksi antaa kehosi, luonteesi ja sielusi – ajallisesti ja iankaikkisesti – tuhoutua vai ottaa vastaan pelastuksen, niin kauan kuin aikaa vielä on?

Varo siis poikani saastuttamasta itseäsi! Koska siveettömyys alkaa useimmissa tapauksissa itsesaastutuksena, niin oma-arvontuntosi ja itsekunnioituksesi tulevat kärsimään, ellet osaa pitää käsiäsi kurissa, näppejäsi erossa – synnistä. Itsesaastutuksen pahe on rikos Jumalaa vastaan. Ja synnin palkka on kuolema.

Mutta jos evoluutio oli niin ajattelematon, että ihmisestä kehittyi kaksineuvoisuuden vuoksi tappokone, koska se sai seksuaalista tyydytystä myös aggressiosta sekä uskonnollis-mystisistä kokemuksista, niin miksi luonnollinen valinta ei ohjannut ihmistä rauhaa rakastavaksi yksineuvoiseksi olennoiksi? Vai olisiko rauha luonnotonta ja sota luonnollista? Eikö suvun jatkaminen sujuisi ilman mielihyvän ja tyydytyksen tunnettakin? Ja jos taas Jumala loi ihmisen, niin miksi Jumala loi ylipäättään mielihyvän ja mihin ihmeeseen ihminen tarvitsi tyydytystä? Eikö perisynty olisi ollut vältettävissä, jos mielihyvä ei käärmeen hahmossa olisi houkutellut ihmispoloista Paratiisissa? Entä taivas? Tarkoittavatko taivaalliset ilot mielihyvän aiheuttamia iloja vai kurittamisen aiheuttamia iloja? Suudelmia vai ruoskan viiltoja?

Mutta sekä luonnollisessa valinnassa, että/tai Jumalan luomistyössä esiintyi selkeästi todellista ammattitaidottomuutta, sillä jo se, että ihmisolennolle kehittyivät niin pitkät kädet, että ne ylsivät genitaalialueille, oli kehitykseltä/luojalta vakava virhe. Nyt jo pikku lapsokaiset ylettyivät räpläämään kehossa sukuelimiään. Ja miksi helvetissä suvun jatkamisen ja oraaliseksi piti tapahtua kehosta poistuvien kuona-aineiden epäpuhtaiden ulostuloaukkojen läheisyydessä, jopa niiden keskellä? Eikö luonnollisella valinnalla tai Jumalalla ollut muka esittää parempaa ja hygieenisempiä vaihtoehtoa? Ihmisen henkiseen käyttäytymiseen perehtymätön voikin vain ihmetellä miksi me seksin suhteen käyttäydymme niin luonnottomasti, sillä juuri luonnoton seksi on seuraus henkisestä pahoinvoinnista ja kääntäen, henkinen pahoinvointi saa aikaan sen, että me tyydytämme sukupuoliviettimme ja pohjattoman rakkauden kaipuumme mieluummin parittelemalla kumiankkujen, muovinukkien tai lampaiden kanssa, kuin uskallamme pelkomme vuoksi kohdata lajitoverin, parittelukumppanin.

Hitler ja kaikki tiukkapiipot, myös nykypäivän uskonnolliset siveyspoliisit ovat sitä mieltä, että sukupuolitaudit, esimerkiksi syfilis aivokuppana, ovat seurausta siitä, että ihmiskunta on prostituoinut rakkauden (perisynty). Ja

syfiliksen aiheuttamat moraaliset sekä henkiset vauriot riittävät tuhomaan koko kansan hitaasti mutta varmasti. Hitler:

Tämän henkisen elämämme juutalaistuminen ja pariutumisviettimme kaupallistuminen turmelevat ennemmin tai myöhemmin kaikki jälkeläisemme. Tämän (syfiliksestä johtuvan) joukkosaastumisen seuraukset ovat selvimminkin nähtävissä – lapsissamme. Juuri lasten kurjuus todistaa vaikuttavimmin miten sielunelämämme saastumistaan saastuu; lasten sairaudet ovat osoituksia vanhempien paheista

Jos kristinuskon ja fasismin ensimmäisten kannattajajoukon yhteiskunnallinen asema oli verrannollinen, niin, niin on myös sekä kristinuskon että fasismin selitys henkisellet ja fyysisellet pahoinvoinnillemme aivan samankaltainen: perisynti ja kuppa. Ettei vain olisi käynyt niin, että Paratiisissa Eeva hässinyt serafi (käärme) olisi kantanut kaiken muun hyvän lisäksi vielä kuppaakin? Ei ihme, että Hitler tähdensi toistuvasti sitä, että massaa on käsiteltävä tunteisiin ja uskomuksiin, eikä suinkaan järkisyyhin, todisteluihin ja sivistykseen vetoamalla.

Yksilöä, joka on mieltänyt fyysisen itsekidutuksen, sukupuolikielteisyyden ikuisen onnen edellytykseksi, on hyvin vaikea saada edes ymmärtämään mikä on luonnollista sukupuolikäyttäytymistä ja mikä luonnotonta. Koska hänellä ei ole läheskään aina synnin pelon vuoksi edes kuvitelmia nautinnosta, siitä mille tuntuu olla onnellinen. Hän tuntee vain mekaanisen seksin tuoman tyhjyyden värittämän nopeasti ohimenevän hetken huuman – mekaanisen onnellisuuden. Luonnollisen seksuaalisuuden jyrkkä torjunta on nimittäin kehittänyt hänen elimistönsä ja tunne-elämänsä suurelta osin turraksi. Ideologisesti massat ovat esimerkillisen puhtaita neitsyitä, käytännössä rikkinäisiä, palasiksi pirstotuneita arvottomia posliinimaljakoita. Ja jotta ylipäätään ymmärtäisimme nykypäivän fasismia, niin kuulkaamme Reichiä:

*Fasismi on koneellisen sivilisaation ja mekaanis-mystisen elämäнкäsityksen autoritäärisesti nujertaman ihmisen tunne-elämälle ominainen perus-
asenne*

Velto puolestaan kirjoittaa:

Mekaaninen ihminen, joka ei enää ymmärrä elämän luonnetta itsessään, vieraantuu tarkastelemaan elämää objektiivisesti, itsensä ulkopuolena olevana. Mekaaninen ihminen uskoo vain rationaaliseen, järkeen. Mekanisti-

nen ihminen sulkee silmänsä elämän tapahtuman koko laajuudelta, syyttää tunnepohjalta elämään suhtautuvia ihmisiä mystikoiksi.

Yksilöä, joka ei ole koskaan matkannut aina onnen kukkuloille, ei saa muuttamaan tapojaan. Hän valitsee tutun ja turvallisen, autoritäärisen järjestelmän suosittelleman seuramatkan hikisine turistiajeluineen kalliinnäköisessä mutta halvassa ja mauttomassa neljän tähden lutikoita vilisevässä läävässä. Hän ei parhaassa tapauksessa uskalla koko elämänsä aikana edes poistua majoituspaikan vartioidulta alueelta, uida muualla kuin läävän vedeltään epäpuhtaassa uima-altaassa tai syödä paikallisia suussa sulavia herkkuja turistialueen ulkopuolisessa paikallisessa kuppilassa – siitähän voi saada salmonellan – herra Jumala. Hapankorppuja ja piimää on aina oltava varmuuden vuoksi mukana. Minä ainakaan en maista mitään muuta, kuin burgerin, ranskalaiset ja pitsaa – niissä ei ole listeriaa.

Kuinka voit kertoa kiireettömästä omatoimimatkastasta, elämänpituudesta seikkailusta luotettavan ja läheisen lähimmäisen seurassa halki elämän autuaitten paratiisisaarille. Kuinka onnea kokematon voi käsittää millaista on seitsemännessä taivaassa? Mitä on tunteen hellä levottomuus? Mitä tapahtuu, kun aika pysähtyy ja odottaa?

Luonnottoman seksuaalisen käyttäytymisen syy on taloudellinen ja henkinen asemamme. Valtaapitävät ja meitä hallitsevat kasvottomat tahot lakeijoihin tarvitsevat käytännöllisen menetelmän, jolla kansanjoukot saadaan pidettyä aisoissa. Paras, vaikkakaan vaikutuksiltaan ei kaikkien nopein, on häiritä ihmisen luonnollisia tunteita ja tahtoa, yksilön itsetuntoa. Aadolf Hitler:

Tehtäväni on häiritä ihmisen tahdonvapautta... Toteutan käskyjä, jotka Kaitselmus on antanut minulle... Mikään mahti maailmassa ei voi järkyttää Saksan valtakuntaa nyt, jumalallinen Kaitselmus on tahtonut, että minä täytän germaanisen tehtävän.

Ja itsetunnon häirintä on tehokkaimmillaan silloin, kun estetään ihmisen luonnollinen seksuaalisuus pakottamalla ja tehdään siitä luonnotonta siveelistä tekotunteiden sävyttämää korvikekäyttäytymistä.

Ihminen, jonka seksuaalisuus on estetty, jonka seksuaaliset halut ja läheisyys sekä luottamus on työnnetty pakon säestämänä tunteiden tunkiolle, häiriintyy henkisesti ennen pitkää aivan varmasti. Haavoittunut yksilö taas siirtää patoutuneen tuskansa joko/tai itsensä tai jonkun vielä haavoittuneeman yksilön/joukon harteille. Vallanpitäjien harjoittaman sukupuolisen tyy-

dytyksen ja sitä myötä kaikkinaisten myönteisten tunteiden eliminoinnista puhkeaa pahoinvoinnin itämisajan kuluttua kukkaan kaikki kukat maahan tallova tuhon ja tuskan lähettiläs. Ja valtaapitäville avautuvat jälleen uudet markkinat – sotateollisuuden pohjattomat markkinat. Kassa kilisee – ja pyörä jatkaa pyörimistään – tankin telaketjut kitisemistään.

Kun kansalaisen luonnollinen seksuaalinen vietti pakotetaan luonnottomaksi – siveelliseksi, hänestä muotoutuu masokisti, sadisti tai molempia – sadomasokisti. Hän heittäytyy, ei kaipaamansa äidin, vaan ääritaantumuksen helmaan. Ei olekaan mikään seitsemäs ihme, että massat ovat aina olleet politiikan tekijöiden armoilla, sillä hehän suorastaan rakastavat sitä, että joku imee heidän vertansa.

Onkin aivan turha ihmetellä, miksi massat taipuivat ennen molempia maailmasotia sekä kohtalonuskoisesti alistumaan ja turtumuksen kautta puhjeneeseen kiihkeään sotaintoiluun? Miksi massat suostuivat auliin vapaaehtoisesti petettäväksi – tapettaviksi? He olivat sisäistäneet opin ihmisen ikuisesti siveellisestä luonnosta viimeistä siveyden sirua myöten – täydellisesti. Reich:

He kuvittelivat, että maailmaa hallitsee puolueeton henki, että pikkulapset ovat sukupuolisesti "viattomia" ja että sukupuolitoiminnot ovat hyväksyttävissä vain suvun jatkumiseksi.

Ja he kuvittelivat myös, että siveellinen seksi takasi autuuden – taivaan ilot tuonpuoleisessa tai oli muka olemassa jotkut evoluution kehittämät ikuiset eettiset normit, joiden mukaan siveellinen seksi oli edellytys sivistykselle. Niinpä lapsen luonnollista sukupuolisuutta alettiin ehkäistä – valaa pakkomuottiin. Pääteemana oli pikkulapsen genitaalisen seksualiteetin ankara kaiventuminen, joka tekee lapsesta ahdistuneen, pelokkaan, auktoriteettiuskoisen, tottelevan ja autoritäärisesti arvioiden "kiltin" ja "helppohoitoisen", jopa kastraatiopelkoisen. Reich:

Se (luonnollisen seksuaalisen ehkäisy) lamauttaa lapsen kapinallisuuden, koska jokaista välitöntä, elävää ja vapaudentahtoista mielenliikettä ja tekoa alkaa myötäillä raskas ahdistuneisuus. Ihmisen tarve mukautua yhteisöön ja yhteisön kielteinen asenne sukupuoliseen ajatteluun johtavat kaiken ajattelun estymiseen ja kritiikittömyyteen.

Ihminen rakenne saadaan kehittymään autoritäärisen yhteisön edellyttämään suuntaan kytkemällä sukupuolisten yllykkeiden elävään kenttään tiukasti ja ajoissa seksuaalisia estymiä ja pelkoja.

Niinpä jos sukupuolivietti ei saa tyydytystä luontaisissa uomissaan, vietti suuntautuu erilaisia kiertoteitä korviketyydytyksiin, muun muassa keräilyyn ja kuluttamiseen tai vaikkapa penkkiurheiluun. Tällä tavoin esimerkiksi normaali luonnollinen aggressiivisuus kärjistyy raa'aksi sadismiksi, joka on keskeinen tekijä sodan massapsykologiassa. ja sukupuolisuutta rajoittavat kiellot sitä paitsi tietysti synnyttävät kyltymättömän sukupuolisen nälän. Sitten kun penkkiurheilijoiden kiihko äärimmäisen jännityksen vuoksi karkaa rakkaudettomuuden uhrin käsistä ja purkautuu väkivaltana, yhteisö on ymmällään kuten toimittaja Saku-Pekka Sundelin Ilta-Sanomissa 30.9.2018:

*Voisi kirjoittaa lisää Hongan ja HJK:n lauantaisesta hyvätasoisesta taistosta Tapiolan erinomaisella nurmella. Valitettavasti on kirjoitettava **vähä-älyisestä näytelmästä**, jota jouduimme lauantaina Espoossa todistamaan.*

*Tällaisille kannattajille, tai siis jalkapallon nimissä **tappelufantasioitaan toteuttaville keskenkasvuille**, ei haluaisi antaa riviäkään huomiota, kun he ilmiselvästi **kaipaivat aivan toisenlaista huomiota**. Miettikää, miten absurdi koko tapaus on. Yritäpä selittää kenelle tahansa, miksi joukko nuoria miehiä (yhtään naista ei näkynyt) ryntää keskellä kaunista syyspäivää jalkapallokentälle nujakoimaan.*

*Miten tämä kaikki liittyy jalkapalloon? No ei mitenkään. **Urheilu herättää tunteita**, mutta **Espoon tapahtumilla ei ole mitään tekemistä myöskään tunteiden kanssa**. Se oli ennalta suunniteltua surkukupaisaa pullistelua, jota kukaan muu tämän pienen piirin ulkopuolella ei edes pidä varsinaisesti pullisteluna. Se olisi koomista, jos asiaa ei pitäisi ottaa vakavasti. Suomessa on pääasiassa terve ja kehittyvä kannattajakulttuuri. Joukossa on mättä omenia. Heidän takiaan **lauantain kaltaiseen nujakointiin pitää suhtautua äärimmäisellä vakavuudella**.*

Saku-Pekkakin on pihalla kuin puutarhaletku. Kyse ei ole vähä-älyisestä vaan rakkaudettomuuden näytelmästä, ei tappelunhaluisesta keskenkasvuisuudesta, vaan pelkurimaisesta kyvyttömyydestä. Sundelin ei kerrokaan millaista huomiota "keskenkasvuiset" ovat vailla tai ymmärrä, että tapaus on hyvin helppo selittää. Häneltä jää tyhjäksi ja perustelemattomaksi toteamukseksi myös se, että urheilu herättää tunteita, mutta että episodi-Espooseen ei niitä liity. Entä mikä on se vakavuuden aste, menetelmät, joilla kyseisenlaisiin tapahtumiin pitäisi suhtautua? Saku-Pekka Sundelin kaltainen hurskastelu?

SADISMIN SATUMAA

Sitoutumaton Arhi Kuittinen, mediakouluttaja, kirjoittaja, ohjaaja, tuottaja, kuvaaja, uskontotieteilijä kirjoittaa bloggissaan Finnsanity 2.5.2008 ansiokkaasti:

Sadismi on voimantunnetta. Ilman empatiaa. Hannu ja Kerttu ei olekaan satu. Empatian (toisen ihmisen sisäiseen elämään eläytyminen) väheksymistä, avuttomuuden halveksimista, voimantunteen hakemista hinnalla millä hyvänsä. Oman avuttomuuden torjuntaa toisen avuttomuuden ja tuskan sadistisella tuottamisella. Tuskan kuningas tai piparkakkutalon emäntä langettaa lähimmät ihmiset voimattomuuden valtakuntaan kokeakseen olevansa ainoa tuskasta vapaa olento.

Ja heti perään hän kysyy:

Mitä sadismi on? Tämä kysymys nousee väistämättä Itävallan inestikauhutalon (Josef Fritzl) kertomusten myötä. Miksi ihminen haluaa olla paha - ja ennen kaikkea, miksi ihminen nauttii toisten kärsimyksestä? Eurooppalaista fasismia ja ylipäättään ihmisen sotaisia viettejä ei olisi ilman sadistista nautintoa tuhosta ja kärsimyksestä.

Kuittinen tarkkanäköisesti havaitsee, että Itävallan inesti-isän, Josef Fritzlin tapauksessa oli oireellista virkamiesten ja paikallisten psykiatrien nopea julkinen torjuntareaktio. Ilman tutkimuksia pyrittiin julkisuuteen antamaan nopeasti selitys, että Josefilla olisi kaksi persoonaa. Syyt haudattiin ja seurauksia seliteltiin. Näin nopeana ja siis mahdottomana "diagnoosina" tämä väite oli vain ideologinen torjuntakeino julkisesti mediassa syytetyn kansakunnan pahuuden kysymysten neutralisoimiseksi. Ikään kuin Fritzlin toiminta ei olisi ollut tietoista vaan vain jonkinlainen sairaus. Niin kuin jokin menneisyydestä puhjennut henkilökohtainen "fasismi-virus". Eli kukaan ei olisi vastuussa mistään pahasta. Arhi Kuittinen jatkaa:

Sadisti on vain valinnut oman tuskansa käsittelemisen sadistisella transfe-renssilla muiden tuskan kautta. Sadistihedonisti tietää hyvin tarkkaan sosiaalisen hyvän ja pahan jaottelun mutta asettautuu sen yläpuolelle oman mielihyvänsä valinneena hyväksikäyttäjänä.

Koska lapsena läheisyyden luonnollinen nautinto on kielletty ja jatkuvan väkivallan uhalla vääristetty, tulee sadistiselle ihmiselle äärimmäisestä kont-

rollista läheisyyden korvike. Toisen pelko ja sen todistaminen on sadistin kontrollintunteen tärkein osatekijä. Kun lapsi on saanut kokea kauhua äidin läheisyydessä ja kokea äidin jumalallisena kaiken hallitsijana, niin sadistisen tunteensiirron omaksuttuaan hän haluaa itse olla jumalallinen kontrolloija.

Hyvä. Kuittinen olisi voinut vielä sanoa, että lapsen käsitys läheisyydestä on äärimmäinen kontrolli. Jos lapsi itse on kokenut äidin ja/tai muiden vanhempien läheisyydessä kauhua ja pelkoa, joten hänellä ei ole mitään käsitystä muunlaisesta läheisyydestä. Yksilön orgastinen kaipuu ja tunne-elämän vääristymät "sublimoituvat" ylevästi sadistiseksi kontrolliksi kuten jo Wilhelm Reich osoitti. Kuittinen:

Hallitsemalla toisen kuolettamista ja mitätöimistä, sadistisesti suuntautunut ihminen, psykopaatti, tuntee hallitsevansa omaa elämäänsä. Ja muiden. Muiden kautta omaa onttoa sielunelämäänsä.

Sadistinen psykopaatti nostaa oman kapean "tunne-elämänsä", siis sen tunteettomuuden, vääristyneisyyden, jumalallisen ihailtavaksi, kaiken mita-asteikoksi. Voimapeliksi. Muiden heikkous on halveksittavaa ja muiden heikkous on todisteena psykopaatille psykopaatin "vahvuudesta". Psykopaatti hakee voimantunnetta heikoksi määrittelemiensä ihmisten osoittamisella ja piinaamisella.

Sadismi on perusinhimillisen "suhdekyvyn" korvike, empatian korvike, vallantunnetta ja merkittävyyttä ilman tarvetta samaistua. Ihminen ottaa Jumalan roolin ja identiteetin, koska oma inhimillinen identiteetti on psykiksen tuskan hajottama ja erittäin vajaa ja epävakaa. Ihminen etsii voiman ja eheyden tunnetta muiden kustannuksella, jotta voi piilottaa oman tuskansa ja avuttomuutensa.

Ja kun me naureskelemme vaikkapa Pohjois-Korean diktatuurin aivopesukoneen seurauksien maassa matelemista, me unohdamme, että sadistiset psykopaatit ovat täsmälleen saman aivopesun läpikäyneitä. Pohjois-Korean kansalaisetkin ylistävät maansa rakasta vahvaa johtajaansa aivan samoin, kuin useat psykopaatit vanhempiaan. Kuittinen:

Psykopaatit usein kieltävät kärsineensä kokemastaan kasvatusväkivallasta ja suorastaan ihailevat "vahvoja" vanhempiaan, jotka antaumuksella kasvattivat hänestä ihmisen ja löivät ulos "tottelemattoman lapsen". Psykopaatit uskovat vanhempiansa tulkinnan siitä että lapsi on ollut "paha", perheen

"uhka". Ja että väkivalta oli ainoa keino saattaa lapsi "suoraksi, nöyräksi".

Joka tapauksessa Arhi Kuittisen blogi on yksi erinomaisemmista sadismia käsittelevistä kirjoituksia, jonka tietoverkosta voi löytää:

Sosiaalisesti älykkäät psykopaatit, sosiopaatit ja erityisesti narsistit, osavat olla ihmisiksi, silloin kun siitä on hyötyä omalle profiilille ja maineelle. Mutta empaattinen käytös on heille vain peliväline tavoitteiden saavuttamiseksi.

Sadistisen ihmisen, psykopaatin, jatkuva painajainen on oman avuttomuuden uhka ja muisto. Sitä pelkoa ja kauhua on torjuttava jatkuvalla vallantunteen pyrkimyksillä ja keinoilla.

Voidaan sanoa, että psykopaatti on lapsena murskautunut väkivallan ja lohduuttomuuden alle ja luopunut surusta ja empatiasta itseään kohtaan. Ja joka luopuu surusta ja empatiasta itseään kohtaan, luopuu myös empatiasta muita ihmisiä kohtaan. Jotta ihminen pystyy julmasti eristämään ja kieltämään oman tuskansa ja traumaattiset kokemuksensa, on ihmisen haluttava nauttia toisen ihmisen tuskasta. Tuskan yli, tuskan hallitsijana, sadistisesti valittu epäinhimillinen rooli.

Elämä on silloin vain selviytymistaistelua, jossa kaikki on kamppailua huomiosta ja resursseista. Kaikki muut ovat kilpailijoita, ystävyssuhteetkin ovat tarkasti laskelmoitavia statussuorituksia. Koska tässä ihmiskuvassa kaikki käyttävät toisiaan hyväkseen, on hyväksyttävää olla ovelampi ja käyttää toista ihmistä hyväkseen sillä aivan varmasti toinenkin ihminen käyttäisi minua hyväkseen tilanteen tullen. Psykopaatille mustavalkoisesti ne, jotka eivät ole selkeästi hänen puolellaan, ovat häntä vastaan.

Kuittinen kertoo myös selkeästi psyykeen erilaisista puolustautumiskeinoista (kuten esimerkiksi Thanatos-vietti tai erilaiset defenssit) mutta todelliseen kultasuoneen hän osuu kirjoittaessaan:

Useissa aivokuvannustesteissä on havaittu niin empatian kuin "koston tuottaman nautinnon" selkeät neurofysilogiset perustat. Jopa apinoita testattaessa aivokuvattava apina kokee sadistista mielihyvää, jos muilta varasteleva apina saa rangaistuksen.

Eli olemme jälleen sen yleisesti vaietun tosiasian edessä, että yksilö voi saada orgastista mielihyvää seksin sijasta myös aggressioista, väkivallasta. Tosiasian, joka tukee Reichin teoriaa seksin, aggression, itsekidutuksen ja uskonnollisten kokemusten yhteen kietomasta orgastisesta taivaasta, joka

selittää sen, kuinka torjuttu seksuaalisuus synnyttää väkivallan:

Suomalaiset lapsentappajaäidit ja kansainväliset sarjamurhaajat eivät ole vain omaksuneet uravalintaansa hakiessaan elämäänsä jännitystä tai ratkaisua. Jokainen tappaja toistaa oman lapsuutensa opetuksia ja asetelmia. Fyysinen väkivalta on vain yksi henkisen väkivallan muoto. Vahvempi saa perheväkivallassakin osoittaa vahvuuttaan väkivallalla ja heikompi saa olla tuskan tuntija.

Ja kun Kuittinen kysyy:

Onko Fritzlin tapaus ainutlaatuinen? Ei. Minusta se tapaus ei eroa laisinkaan jatkuvasta inestisuhteesta tai perheväkivallasta, jossa isä tai äiti on pelolla ja häpäisyllä sitonut lapsen itseensä ja heikomman rooliin valtapelissä. Se ei eroa ollenkaan sadoista tuhansista naisorjista, prostituoiduista, jotka on pakotettu seksiorjuuteen.

Itävalta on yhteiskunta, joka on järjestelmällisesti väärentänyt omaa fasisista ja sadistista historiaansa. Siksi Fritzlin tapaus nostaa jälleen itävaltalaisen kauhun tunteita esiin.

niin vastatessaan hän sohi Reichin kertomaa vastausta: fasismi niin Saksassa kuin Itävallassakin on massojen oman järjestettömän, irrationaalisen, luonteenrakenteen aiheuttama ilmaus – seuraus omasta tyhmyydestä ja – tyhjyydestä. Massat rankaisevat itse itseään luomallaan fasismin rutolla. Ja Josef Fritzl, joka huumasi ja vangitsi 28. elokuuta 1984 tuolloin 18-vuotiaan tyttärensä Elisabethin (tapauksen paljastumishetkellä 42-vuotias) kellariinsa ja piti tätä seksiorjanaan 24 vuoden ajan, oli vain massojen käytöksen uhri, mutta ei suinkaan viaton uhri..

Ja lopuksi Sadistisen persoonallisuus(häiriön) (sadistic personality disorder) diagnostiset tutkimus-kriteerit (DSM-III-R 1987: 371):

A Läpikäyvä julman, alentavan ja aggressiivisen käyttäytymisen malli (pattern), joka on alkanut varhaiseen aikuisuuteen mennessä ja tulee toistuvasti esiin ainakin neljällä (4+/8) seuraavista tavoista:

1. On ollut fyysisesti julma tai väkivaltainen dominanssin aikaansaamiseksi ihmissuhteessa (ei pelkästään jonkun persoonattoman edun saamiseksi, kuten esimerkiksi rahojen ryöstämiseksi).
2. Alentaa tai nöyryyttää toista muiden läsnä ollessa.

3. On kurittanut jotakuta kontrollissaan olevaa raa'alla tavalla (esimerkiksi lasta, opiskelijaa, vankia tai potilasta).
4. On huvittunut tai saa mielihyvää muiden psyykkisestä tai fyysisestä kärsimyksestä (mukaan lukien eläimet).
5. On valehdellut tarkoituksena vahingoittaa muita tai tuottaa heille tuskaa (ei pelkästään saavuttaakseen joku muu päämäärä).
6. Saa muut tekemään tahtonsa mukaan pelottelemalla heitä (uhkailulla tai jopa kauhulla).
7. Rajoittaa läheisten autonomiaa, esimerkiksi ei salli puolison lähteä yksin ulos tai sallii teini-ikäisen tyttären osallistua juhliin.
8. On "lumoutunut" väkivallasta, aseista, kamppailulajeista, vahingoittamisesta tai kidutuksesta.

B Käyttäytyminen (A:ssa kuvattu) ei ole ollut suuntautuneena vain yhteen ihmiseen (esimeriksi puolisoon tai lapseen) eikä sen tarkoituksena ole ollut pelkästään seksuaalinen kiihottuminen (kuten seksuaalisessa sadismissa).

SIVEETÖN JA SIVEELLINEN

Tämä luku on oleellisin kirjasen luvuista paljastettaessa vapautta vastustavien voimien kierot toimintatavat, heidän massoihin kohdistamat psykologiset manipulointi menetelmät, koska tämä pureutuu psykologiseen ydinkysymykseen: siveetön vai siveellisyys.

Kun puhumme luonnollisesta ja luonnottomasta hyvin iso osa kuulijoista pysyy vielä rattailla, mutta kun ryhdymme puhumaan siveettömästä ja siveellisestä seksuaalisuudesta, suurin osa kuulijoista putoaa kyydistä. Tämä johtuu meihin kohdistuneen taitavan massapsykologian armottomasta voimasta, meihin suunnatun massapsykologian tehosta. Meidän sisuskaluihin on hehkuvalla polttoraudalla syövytetty käsitys seksin synnillisyydestä, perisynnillisyydestä – ylipäättään koko ihmisen sukupuolielämän kaikkinaisesta siveettömyydestä.

Me kuvittelemme, että: On siveellistä – kunniallista, hyveellisestä, turmeltumatonta ja moraalisesti, siis siveellisesti oikein, hävetä sukupuolisia toimintoja. Ikään kuin omatunnonvaivat kertoisivat sen, mikä on oikein ja mikä väärin. Kolkuttava omatunto ei kuitenkaan kerro mikä on oikein, mikä väärin. Se että omatunto kolkuttaa, pitäisi sen sijaan saada meidät kysymään: miksi se kolkuttaa? Mikä ei ole kohdallaan?

Kristityt pitävät selviönä että: Siveelliseen sukupuolisuuteen kuuluu se, että lapsia ja nuoria rangaistaan, kielletään tai varoitetaan itsetyydytyksestä. Esiaviolliset sukupuolisuhteet ovat joko kokonaan kiellettyjä tai ei ainakaan suotavia. Tiukkapipoisimmat kristityt eivät suvaitse edes suuseksiä, saati anaaliyhdyntää, kuukautisten aikana suoritettua yhdyntää, keskeytettä yhdyntää, ehkäisyä, raskaudenkeskeytystä tai yhdyntää ilman suvunjatkamistarkoitusta. Seksiä ei siis sovi harrastaa pelkän nautinnon vuoksi. Useiden kristittyjen keskuudessa selibaattia jopa suositellaan. Ja homoseksuaalisuus on usean uskonnollisen liikkeen mukaan, jos ei kuoleman synti, niin ainakin yksiselitteisesti – synti.

Kaikki tämä edellä kuvattu, mitä me tai kristityt kuvittelemme olevan siveellistä sukupuolista suhtautumista ja käyttäytymistä, on luonnossa – ei epäsiveellistä – vaan luonnotonta. Vaikka tavoittelemme siinä mitä laitamme suuhumme luonnonmukaisuutta, niin seksuaalisuutemme ei ole lainkaan luonnonmukaista. Eläimet tai kasvit eivät, kuten eivät ihmiset, alkuunkaan häpeä sukupuolisuuttaan tai halveksi lajikumppaniaan tämän seksuaalisuuden takia. Pitäisikö meidän ryhtyä valvomaan ihmisen sukupuolisen käyttäytymisen ohella myös sitä, miten syömämme elintarvikkeet ovat oikein syntyneet – ilman eläinten välistä ehkäisyä, kasvien pölyyntymistä tai ilman

risteytystarkoitustako? Kaikki tällainen luonnonmukainen elintarvikkeiden kasvu- ja kasvatus pitäisi samoin kuin siveellinen seksuaalisuus siveellisyyden nimissä kieltää – niinkö?

Kun vapautta tavoiteltaessa tavoittelemme normaalia – siis luonnollista seksuaalisuutta – niin me tavoittelemme seksuaalisuutta ilman häpeää ja – ilman siveyspoliisien määrittelemää pakkoa. Tämä on hyvin huomion arvoista, sillä "siveellinen", vallalla oleva seksuaalisuus perustuu häpeään, pelkoon ja pakkoon. Nimenomaanhan "siveellinen" seksuaalisuus, ei luonnollinen seksuaalisuus, johtaa pakko- ja lapsiavioliittoihin (esimerkiksi Islamin lapsiavioliitot ja avioliiton ulkopuolisen jälkikasvun ja seurustelusuhteen "laillistaminen"). Ja "siveellinen" seksuaalisuus johtaa myös kaikenlaiseen seksuaalisesta kyvyttömyyttä seuraavaan rikolliseen siveettömyyteen: esimerkiksi ihmiskauppaan, raiskauksiin, prostituutioon ja hyväksikäyttöön. Sillä meihin on juurrutettu pinttynyt käsitys, että "siveellinen" seksi olisi siinä oikein ja hyvää, mutta juuri pakkoon, pelkoon ja häpeään pohjautuva (ei saa tehdä sitä, eikä tätä – eikä varsinkaan tota) "siveellinen" seksuaalisuus johtaa seksuaalisuuden tukahduttamiseen, kieltämiseen. Ja seksuaalisuuden tukahduttamisen taas on havaittu johtavan vakaviin henkisiin häiriötiloihin – sairaalloiseen korvikekäyttäytymiseen. Korvikekäyttäytyminen voi häiriön vakavuudesta riippuen ilmetä yksilössä kaikkena postimerkkien keräilyn ja kannibalismin välillä. Sadomasokismi ja narsismi ovat yleisimpiä ja vaarallisimpia henkisestä sairastumisesta, kyvyttömyydestä ja orgasmin pakonomaisesta kaipuusta johtuvia seurausilmiöitä. Ja henkiset häiriötilat taas vastavuoroisesti aiheuttavat luonnolliseen seksuaalisuuteen kohdistuvaa lisähäpeää, jäytävää pelkoa ja pakkokäyttäytymistä - Ouroboros!

Mutta ihmiset ovat niin perin pohjin aivopestyjä siveellisyyden puhdistusaineella ja siihen leimatulla hyvyydellä, että he haluavat pitää kynsin ja hampain kiinni "siveellisestä" hyvyydestä, koska he ensinnäkin kuvittelevat, että "siveellisyys" on hyvää ja toiseksi, toiseksi, että luonnollinen seksuaalisuus on muka pahaa – ja kolmanneksi, että siveellisyyden vastakohta on siveettömyys. He eivät näe, että meille myyty "siveellinen" seksuaalisuus on todellisuudessa tekosiveellistä, luonnotonta – silkkaa häpeään, pelkoon ja pakkoon pohjautuvaa siveettömyyttä, ihmiset hulluuteen ajavaa puhdasta pahuutta – silkkaa siveettömyyttä. Tässä paljastuu sanan "siveellisyys" yhteydessä sama, kuin sanojen "kiitollisuus" ja "suvaitsevuus" yhteydessä – meille on luuloteltu, että sanan "siveellisyys" sisältö on muka myönteinen, hyvää tarkoittava, vaikka sanaa käytetään melkein pä vain ainoastaan valheellisessa merkityksessä – pahuuden naamoimiseksi. Ja sanaa "siveel-

lisyys" käytetään vielä niin, että se tarkoittaa yhtä aikaa sisällöltään sekä siveellisyyttä että siveettömyyttä.

Se, että "siveellinen" seksuaalisuus on vain ovela ansa, paljastuu siinä, että "siveellisen" seksuaalisuuden aiheuttaessa henkisiä vaurioita, se ensimmäiseksi pirstoo itsetuntoa ja sitä kautta tunne-elämäämme. Ja itsetunnoltaan vaurioitunut ihminen ei ole varma itsestään, vaan kokee itsensä osin epäkelvoksi, jotenkin vajaaksi ja tuntee sen vuoksi esimerkiksi mustasukkaisuutta. Ja kun tällainen ihmisyksilö kohtaa ajatuksen, että hänen pitäisi elää toisen yksilön kanssa "siveellisessä" parisuhteessa, niin hän ryhtyy pukemaan kumppaniaan välittömästi pakkopaitaan, sitomaan ja vangitsemaan häntä – "siveellisyshän" edellyttää pakkoa – eikä suinkaan vapaaehtoisuutta. Eli "siveellinen" seksuaalisuus siementää myös entisen pakon, pelon ja häpeän lisäksi automaattisesti uuttaa pakkoa, pelkoa ja häpeää.

Epäluonnollinen, massojen mielestä "siveetön" seksuaalisuus tarkoittaa sen sijaan sitä, että yksilö on vapaa päättämään omasta kehostaan ja seksuaalisesta käyttäytymisestään. Kukaan ei pakota, eikä määräile tai valvo häntä. Hän itse päättää itsenäisesti sukupuolisesta halustaan, koska ja kenen kanssa hän solmii luottamuksellisen ja läheisen ihmissuhteen. Ja koska yksilöllä on hyvä itsetunto, hän ei tunne mustasukkaisuutta, häpeää tai pelkoa hylätyksi tulemisesta kuten siveellisessä seksuaalisuudessa. Yksilöllä on lupa tuntea luottamusta, läheisyyttä, mielihyvää, puhdasta aistillisuutta, hajuja, makuja, kauneutta – nauttia ja elää. Nainenkin saa lopulta luvan vapaasti haluta jos hän vain – niin haluaa.

Luonnollinen seksuaalisuus on itsetuntoa ja yhteisöä – rakkautta vahvistavaa, erinomaisesti tehoava vastarokote massapsykologialle. Luonnollinen seksuaalisuus ei tarkoita sitä, missä iässä lapsilla on lupa aloittaa "panoleikit" tai missä iässä sukupuolisuhteita ryhdytään ylipäättään harrastamaan, kuten siveellisen seksin taantumukselliset asiamiehet, kristityt kukkahattutädit etunenässä vanhemmille uskottelevat ja jonka vuoksi äidit niin sukupuolisuuden vaaroja pelokkaasti "Vauva"-lehdessä päivittelevät.

Yksi näiden moraalittomuuden moraalinvartijoiden lempiväitteistä on se, että sukupuoliasiat ovat muka yksityisasioita! Niihin ei sen vuoksi saa puuttua – voi hyvä pyhä pieru. Sukupuoliasiat ovat yhteiskunnassamme nimienomaan yleisiä ja on julkinen salaisuus, että valtaosa kansaa kärvistelee julkisten, yleisten ja yhtäläisten seksuaalisten käyttäytymissääntöjen seurauksena tyydyttämättömien kaipuidensa umpiviidassa kuin siipeensä saanut, haavoitettu heinäorsora. Ihme, että nykyään saa harjoittaa suuseksiäkään ilman siveyspoliisin lupaa!

Tämä taantumuksellisten piirien toiminta kohdistui myös Wilhelm Reichiin itseensä, sillä Reichistä liikkui huhuja jo hänen elinaikanaan. Häntä pidet-

tiin skitsofreenikkona, trotskilaisena, bordellinomistajana, parittajana, lasten viettelijänä, puoskarina, uutena Jeesuksena tai Lenininä, aina tilanteen ja puhujan mukaan. Reichista sanottiin, että hän on vapaan seksin kannattaja, joka suositteli "naimista" mahdollisimman usein ja mahdollisimman monen partnerin kanssa. Kaikilla näillä huhuilla ja väitteillä, paskan lapioinnilla vapauden vastustajat ja luonnollista seksuaalisutta kammoksuvat piirit, siveellisyden kuolleet lahnat, valtaapitävät lakeijoineen, yrittivät kaikin mahdollisimman keinoin tuhota Reichin työn ja hävittää tämän tekemät tieteelliset löydöt, heidän kannaltaan epämiellyttävät paljastukset.

Eikä luonnollinen seksuaalisuus tarkoita irrallisia tai holtittomia seksisuhteita, sukupuolitauti epidemioita tai yleisiä joukko-orgioita – päinvastoin. Kaikki ilmiöt lasten kielletyistä lääkrileikistä aina irrallisiin sukupuolisuhteisoin saakka ovat nimenomaan tekosiveellisen seksin, taantumuksen luomuksia. Tekosiveellisyys on siveetön synnin pesä – rietas, irstas, rivo ja raaka – likaisen aistillinen. Tekosiveellisyys ei kunnioita yksilön itsemääräämisoikeutta omasta elämästään tai kehostaan – ihmislajia.

Itsetunnon vahvat yksilöt sen sijaan eivät kaipaa massapsykologian kahleesta vapauduttuaan esiliinoja tai kaksinaismoralistien sairasta moraalitomuutta ymmärtääkseen, että kaikki yksilöt ovat vapaita, eikä kukaan saa viedä toisen vapautta.

Kaikki tämä vapaus on itsetunnon heikon, pelon, häpeän, pakon ja "siveellisen" sukupuolisen kauhun vallassa elävälle ihmiselle vaikeaa – oikeastaan mahdotonta käsittää. Matka "siveellisen" sukupuolisuuden sähkötuolista, ulos luolasta – valoon, on pitkä ja vaivalloinen – mutta aina ainakin yhden matkan arvoinen.

SUKUPUOLIVALISTUS TAKAA KESTÄVÄN KEHITYKSEN

Tässä yhteydessä on hyvä ottaa esille monen ihmisen hellimä haave, että kun nuorisoa valistetaan riittävästi sukupuoliasioissa, niin Iso paha susi, hyväksikäyttö ja seksuaalinen ahdistelu, pötkii pakoon. Nuorison sukupuolivalistajat tekevät kuitenkin karkean virheolettaman jo ennen kuin ehtivät aloittaa valistustyönsä. Esimerkiksi artikkelit "Lasten ja nuorten seksuaalikasvatus vanhemmuuden näkökulmasta" (kättilöt Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti, Lääkärikirja Duodecim 9.8.2016) ja "Opettajan opas - Nuorten seksuaalisuus ja seksuaaliterveys" (Tarja Santalahti Duodecim 5.2.2018) jättävät mainitsematta, jopa unohtavat kertoa syyn, miksi hyväksikäyttöä ja seksuaalista ahdistelua, massojen orgastista kaipuuta esiintyy ja vielä niin yleisesti. Molemmat artikkelit kyllä kiitettävästi paneutuvat seurauksiin, mutta tuollainen toiminta muistuttaa mummoa, joka pää pensaassa kutoo ilman lankaa ja puikkoja villasukkaa. Kättilöt Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti kyllä aloittavat komeasti:

Kyetäkseen kasvattamaan lasta ja nuorta on aikuisen ensin kasvettava itse. Omasta seksuaalisuudestaan epävarma tai ahdistunut aikuinen ei kykene puhumaan siihen liittyvistä asioista lämmöllä ja avoimesti. Siksi aikuisen on pohdittava omaa seksuaalisuuttaan ja omaa suhtautumistaan seksuaalisuuteen yleensä. Itseään rakastava ja omat arvonsa tunteva aikuinen on turvallinen malli aikuisuudesta lapselle. Lapsi oppii, paitsi puheesta, myös aikuisten ja vertaistensa mallista.

Kaikki on ensimmäisissä lauseissa aivan hyvin, mutta siihen se sitten valitettavasti jääkin. Sanahelinä "Aikuisten on kasvettava itse" ja "itseään rakastava ja omat arvonsa tunteva aikuinen on turvallinen malli aikuisuudesta lapselle" ovat pelkkää tyhjää humpuukia niin kauan, kun ei ryhdytä kasvattamaan ensin itse aikuisia ja opettamaan heitä rakastamaan itseään. Valitettavasti asianlaita on kuitenkin niin, että valtaosa ihmisistä ei tiedä mitä rakkaus on, saati että he osaisivat rakastaa edes itseään, joka on muiden rakastamisen ehdoton edellytys.

Ja koska totuus on tämän kaltainen, niin kuka sitten opettaisi nuorisoa, näyttäisi Bildjuschkinin ja Ruuhilahden edellyttämää malliesimerkkiä? Ei kukaan! Suurin osa vain puhuu, mutta ei tee, ja tuollainen vanhempien antama esimerkki päinvastoin lisää seksuaalista ahdistusta. Kättilöt Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti kyllä tähdentävät, että:

Lapsen tulee oppia nimet erilaisille tunteille ja häntä tulee tukea selviämään tunteissa, ei vaatia peittämään tai tukahduttamaan niitä

mutta he osoittavat artikkelissaan, että he eivät edes itse käsitä mitä rakkaus on. Ilmaukset "*rajat ovat rakkautta*" ja "*ilman pelkoa rakkaudesta jäämisestä*" ovat järkyttävää luettavaa (kirjasessa "Tiennyt Mitä Rakkaus On" yksityiskohtainen analyysi rakkauden syvimmästä olemuksesta). Ja jos rakkaus on näille kätilöille, kuten niin useille muillekin käsittämätön, niin yhtä lailla kaikki muutkin tunteet myötätunnosta alkaen ovat valistajille täyttä hepreaa. Kuka siis tukisi lasta tunteissa? Ei kukaan! Ja jos pidät tätä saivarteluna, niin selvitä aluksi miksi tunnet myötätuntoa sadistista jumalaasi kohtaan! Kätilöt jatkavat:

*Aikuisen velvollisuus on selvittää, **ketkä aikuiset ovat lapselle turvallisia**. Lapsen turvallisuus ei voi kuitenkaan olla vain lapsen omalla vastuulla. Tunteet ovat todellisia eikä niitä pidä vähätellä. Lapsen pohdintoihin tai suuriin ahdistuksiin, pelkoihin tulee tarttua ja yhdessä lapsen kanssa selvittää, mistä esimerkiksi erilaiset pelot johtuvat.*

Tässä sitä ollaan. Wilhelm Reich osoitti lähes 10 vuotta ennen II Maailmasota natsien vaarallisuuden, mutta juuri kukaan ei korviaan lotkauttanut! "*Turvalliset aikuiset*" syöksivät Euroopan tuota pikaa helvetin pyörään. Ja orgastisessa ja rakkauden kaipuussa kärvistelevät "*turvalliset aikuiset*", kaikki vanhemmat, jopa omat vanhempasi, ovat aina ja kaikkialla pelon alkulähteitä. Ja huvittavinta on se, että näiden "*turvallisten aikuisten*" pitäisi vielä sitten sukupuolivalistaa omia lapsiaan, kun he itse ovat sukupuolivietiltään ja läheisyyttä, lämpöä ja luottamusta edellyttäviltä tunteiltaan vakavasti vaurioituneet! Kätilöiden mukaan lasten pelot eivät juonnu suinkaan aikuisten henkisestä vaurioitumisesta vaan sen sijaan:

esimerkiksi vanhempien väliset jatkuvat, ratkaisemattomat ristiriidat ilman sovintoa, nähdyt seksiaktit tai koettu seksuaalinen häirintä. Myös median koteihin tuomat tragediat pelottavat lasta, ja niistä onkin muistettava lapsen kanssa puhua

Eli jälleen sama laulu, media on syyllinen pelkoihin aivan samoin kuin aggressiiviseen käyttäytymiseenkin! Tämä edellinen lainaus kertoo peittelemättä myös kätilöiden oman henkisen tilan. Mutta saako oman henkisen pahoinvoinnin vuoksi lapsille ja nuorille valehdella kuten Bildjuschkin ja Ruuhilahti, jotka seuraavaksi kaivavat pöydälle "voi hyvin" ajattelumallin:

Lapsi tarvitsee positiivista palautetta, joten aikuisen on tärkeää katsoa lastaan hyväksyvästi hymyillen ja kehua lapsensa päivittäin.

Jälleen kerran kättilöt unohtavat sen, että pelkkä hyväksyvä hymyily ja tyhjä kehu ilman omaa esimerkkiä on kuin pian poksahtava saippuakupla. Lapsi kyllä aistii tyhjän maireat sanat ja kehut, jotka singotaan ilmaan pelkän kuorrutetun "tärkeyden" vuoksi. Ei ole ihme, jos lapsi sairastuu! Ja Katariina sekä Susanna jatkavat lörpöttelyään:

Aikuisen tehtävä on antaa asioille merkitys ja sanat, jotta lapsi voi niitä käsitellä. Aikuinen on myös vastuussa katukuvien mainonnasta ja niiden tarjoamista kuvista. Aikuinen voi ostovalinnoillaan ja kantaa ottamalla vaikuttaa julkiseen tilaan

Eli aikuisen tehtävä on antaa sellaisille asioille merkitys, joita hän ei edes itse tiedä ja joita hän ei itse asiassa halua edes tietää. Ja nyt myös katukuvien mainokset ja henkilökohtaiset kulutusvalinnat vaikuttavat hyväksikäytön yleisyyteen ja seksuaalisenahdistelun laatuun - voi pyhä taivas!

On tärkeää, että aikuinen oppii suojelemaan lastaan turhalta tiedolta, vaikuttaa asenteisiin ja vallitseviin arvoihin keskustelemalla lapsensa ja nuorensa kanssa. Arvoja ja asenteita voi tehokkaasti välittää myös tekemällä rohkeita ostovalintoja. Kuluttamalla eettisesti ja kantaa ottavasti voidaan muuttaa monia asioita. Koti on lapsen arvomaailman kasvualusta.

Niin on erittäin tärkeää, että aikuinen oppisi itse suojelemaan itseään tämän kaltaiselta hölö-hölöltä ja hylkäisi valheelliset arvonsa. Autoritäärinen yhteiskunta (myös demokraattinen yhteiskunta on autoritäärinen) ja koti ovat se myrkky, joka antaa lapsille valheellisen arvomaailman. Ja tuota myrkkyä ei lapsen verestä poista raharasistinen "suosi suomalaista" tai lähi- saati luomuruoka vaikka kuinka kuluttaisi.

Alle 16- vuotiaan kanssa seksi on kiellettyä. Tärkeää on, ettei omalla lapsella ole seurustelukumppania, joka on paljon vanhempi. Viiden vuoden ikäero on todennäköisesti liikaa. Suhde paljon vanhempaan ihmiseen tai varhaiset seksikokemukset ovat usein merkkejä siitä, että lapsella ei ole kaikki hyvin.

Niinpä, lisää kieltoja, nehän kuuluvat rakkauteen, eikö niin? ? Esimerkiksi Iltalehti listaa 13.9.2015 7 Hollywood-paria, joilla on iso ikäero, suurin

jopa 60 vuotta! ja Iltasanomat kertoo 5.12.2011, että "Rakkaus ei ole numeroita". Jenni Haukion vanhempien, Ritvan ja Teuvon ei olekaan syytä olla huolissaan siitä, onko heidän lapsellaan Jennillä kaikki varmasti hyvin, kun aviomies Sauli Niinistö on vastoin seksuaaliterapeuttien neuvoja vain 29 vuotta vanhempi? Tarja Santalahti puolestaan aloittaa artikkelinsa "Nuorten seksuaalisuus ja seksuaaliterveys" näin maailmaa syleilevästi:

On tärkeää, että jokainen kasvattaja pohtii aluksi omaa suhdettaan seksuaalisuuteen ja sukupuoleen. Omat arvot ja asenteet vaikuttavat aina, kun puhutaan seksuaalisuudesta ja sukupuolesta.

Vahinko vaan, että oman seksuaalisuuden pohdinta jää useimpien meidän kohdalla tyhjäksi toiveiden tynnyriksi. Millä lapsuudessaan sukupuolisesti ja tunteiltaan haavoitettu aikuinen voi mitään puntaroida? Tai:

Jokaisen aikuisen tehtävä on auttaa nuorta vahvistamaan käsitystä omasta seksuaalisuudestaan, sukupuolestaan, kehostaan, seksuaalisesta identiteetistä ja seksuaalisesta minäkuvasta.

Seksologi, psykoterapeutti Santalahden mukaan siis jokaisen sairaankin, joita valta-osa aikuisista on, pitäisi auttaa nuorta vahvistamaan omat vääristyneet käsityksensä, niinkö? Ja ellei mieleltään sairas kelpaa vahvistustehtävään, niin mistä seksologi löytää ne mieleltään terveet, television viihdeohjelmistako? Ja kuten edelliset kättilöt, niin Santalahtikin viisastelee valheelliset metodinsa peittääkseen:

Seksuaalikasvattajan on selvitettävä ensin itselleen ja sitten oppilaille käytettyjen sanojen merkitys, jotta väärinymmärryksen riski pienenee mahdollisimman vähäiseksi ja varmistetaan se, että puhutaan samasta asiasta.

Siis on selvitettävä ensin itselleen, niinkö? Entä jos edes seksuaalikasvattaja Santalahti ei osaa itse selvittää sanojen merkityksiä, vaan vain kuvittelee selvittäneensä? Ja huomioitavaa on, että Tarja ei missään koko artikkelissa mainitse sanaa "rakkaus", vaikka nuoret käyttävät sanaa "rakastella" hyvin usein synonyyminä esimerkiksi sanalle "paneskella" tai sanaa "rakas" synonyyminä sanalle "torttu" tai "tötterö". Sitten Santalahti ilmoittaa:

Hyvä seksuaaliterveys edellyttää positiivista ja kunnioittavaa asennetta seksuaalisuuteen, seksuaalisiin suhteisiin sekä halutessaan mahdollisuutta nautinnollisiin ja turvallisiin seksuaalikokemuksiin. Hyvän seksuaaliter-

veyden toteutuminen vaatii kaikkien ihmisten seksuaalisten oikeuksien kunnioittamista, suojelemista ja toteuttamista.

Hyvä ja esimerkillinen kasvattaja kertoisi tässä vaiheessa, kun lapsi näkee ensi kerran kynn, että on syytä olla varovainen. Sen sijaan Santalahti ei hiiskahdakaan yhteiskunnassamme voimakkaimmin näkyvistä ihmisten seksuaalisten oikeuksien vastustajista; tunnustuksellisista kristityistä, joihin kuuluu muun muassa kaikki kirkkoon kuuluvat ja kuulumattomat fundamentalistiset ääriliikkeet, kristillisdemokraattinen puolue kokonaisuudessaan, niin sanotut siniset, persut, kepulaiset, demarit, ruotsalaiset, vasemmistoliitto, kokoomus ja vihreät. Viherfasisteihin kuuluvaa, entistä vihereiden varapuheenjohtajaa ja kansanedustaja Rosa Meriläistä myöten, jonka henkilökohtaisesta jonkin asteisesta sukupuolisesta häiriökäyttäytymisestä kielivästi mainostaa julkisesti sukupuolensa sukelinten hyvienmakuisuutta (<https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000004222053.html>) ja harrastustaan, vaginapainonostoa (<http://www.huonoaiti.fi/kokeilisitko-pimppibodausta/>). He kaikki näyttävät suvaitsevaista koska he kärsivät vakavasta narsistisesta persoonallisuushäiriöstä.

Todellisuudessa he haluavat valtaväestöön eri tavoin sukupuolisesti suuntautuvatkin yhtä lailla kiedotuksi samaan orgastisen kaipuun ja tunteet tukahduttavaan verkkoon kuin he itse ovat. Eihän Suomessa ole ainuttakaan tahoa, joka suojelisi yksilön "*seksuaalisten oikeuksien kunnioittamista, suojelemista ja toteuttamista*". Miksi seksologi ei itse näytä esimerkkiä nuorille raivaamalla tie oikeudelle elää vapaana, vaan tyytyy pelkästään jeesustelemaan aidan takana:

Sinulla on oikeus elää vapaana uskonnollisten tekstien, uskomusten, aatteiden ja perinteiden rajoittavista tulkinnoista tai omaan kehoon puuttuvista loukkauksista seksuaalisissa asioissa.

Osoittaako Santalahti omalla toiminnallaan, kuten hän artikkelissaan kasvattajalta edellyttää, että hänen kasvatusoppejaan kannattaa kuunnella? Täydellisen ajattelukyvyttömyytensä Tarja paljastaa laukoessaan:

Seksuaalioikeuksien edistäminen on tärkeää kestävän kehityksen saavuttamiseksi ja ihmisoikeuksien turvaamiseksi.

Siis seksuaalioikeuksia edistämällä savutetaan kestävä kehitys ja ihmis-oikeudet, niinkö? Ja estetään vielä ilmastonmuutoskin, ei kai? Vaikuttaa pikemminkin sille, että vieteiltään ja tunteiltaan tasapainoinen terve ihmi-

nen antaa piut paut koko kestäväälle kehitykselle. Ja terveiden ihmisten keskuudessa ei kukaan viitsi edes keskustella jostain ihmisoikeuksista koska ne ovat itsestäänselvyyksiä. Santalahti ei ymmärrä edes todellisuutta, jossa hän harhailee kuin unissakävelijä ohjeistaessaan:

Kasvatuksen ei tule olla valtapeliä, vaan molempien kokemusta ja ajattelua hyväksi käyttäen syntyvää uutta kasvua ihmisenä.

Missä yhteiskunnassamme ei muka ole kyse valtapelistä? Missä yhteiskunnassamme todella vaalitaan käytännössä ihmisen henkistä kasvua? Ja Tarja puhuu kuin pikkulapselle löperrellessään niitä näitä lasten ja nuorten mielenliikkeistä

Mieli tuottaa mielikuvia itsestä. On tärkeää kuunnella, miten nuoren mieli puhuu hänelle itsestään. Kehuuko ja kannustaako mieli vai solvaako mieli nuorta itseään.. Tärkeää on se, että mikään ei saa mennä rikki, keneenkään ei saa sattua, mitään peruuttamatonta ei saa tapahtua.

Eikö paljon tärkeämpää ole ottaa selville se, miksi nuorten mieli harhailee, itsetunto horjuu? Kuka tai mikä nuoren itsetuntoa pirstoo? Voi ihme surku, mikään ei saa mennä rikki, vaikka kaikki on jo pistetty palasiksi jo vuosia sitten, ennen kuin yksikään seksuaalikasvattaja saapui palokuntansa kanssa paikalle. Usein peruttaminen tuolloin on jo mahdotonta! Tuolloin lapsen itsetuntoa ei enää vahvista, kuten Santalahti kuvittelee "varmuus siitä, että itse on ihana ja hyvä, on helpompi ilmaista hyvä tunne", koska itsetunnoton ei pysty kokemaan enää mitään varmuutta. Ja Santalahti kyllä tietää, että:

Pohja seksuaaliselle hyvinvoinnille luodaan varhaislapsuudessa.

Mutta silti hän ei näe, väittäessään että:

Seksuaalisen kehityksen neljännellä portaalla (6–12-vuotiaana) ihastuksen kohteena on tavallisesti joku arvostettu ja ihailtava nuori tai aikuinen, esimerkiksi julkisuuden henkilö

Fanitus on ensimmäinen todella näkyvä merkki lapsen rapautuneesta tai parhaillaan rapautuvasta itsetunnosta. Itsetunnoltaan vammautunut yksilö tarvitsee, saadakseen jokapäiväisen tyydytyksen, sankareita, tähtiä, idoleita, mestareita ja legendoja, yksilöitä, jotka ovat usein henkisesti jopa vammautuneempia kuin itse fanittaja. Santalahden mielestä fanitus sen sijaan

on merkki terveestä henkisestä kehityksestä. Sitä paitsi Tarja kuvittelee erheellisesti, että antamallaan ja suosittelemillaan ohjeilla nuori:

voi heittäytyä nauttimaan seksistä ilman pelkoa, eikä hän koe turhaa häpeää tai syyllisyyttä siitä... Pettymys, syyllisyys, ahdistus ja hylätyksi tulemisen pelko ovat varmasti molemmille (seurusteleville) osapuolille syntyviä ja käsiteltäviä tunteita.

vaikka todellisuudessa tulee käymään juuri päinvastoin. Seksi raaistuu entisestään, siitä tulee vääjäämättä tunteetonta mekaanista molemminpuolista hyväksikäyttöä. Seksuaalinen häirintä ei häviä, vaan piiloutuu ja yleistyy sekä saa uusia valistajille vielä arvaamattomia muotoja. Ja sukupuolisen kanssakäymisen vähetessä mielenterveysongelmat tulevat räjähtämään.

Glancing backwards he arrives
just before storm clouds
with a lightning conductor
in his leather back

At the moment of despair
puffy circus train is here
hey fire-eaters and clowns
lion tamers, chain kings

For us all first round is free
to be trapped like
a mouse, it's custom to be
on the house

And the wheel of fortune spins and spins
until it stops finally
sis, six and six - lucky numbers - jackpot
official supervisors
with their smirk confirm all -
so far it's all on Mr. Goodbar

Digging for gold is so easy
to find quite another thing
like distant stars truth each
eyes cannot reach

Tick tock says the clock
around goes the carousel
endless circle in a sex cell
what a magic spell

KIVA TUTKIA PIMPPIÄ JA KIKKELIÄ

Kun massapsykologisessa tartunnassa kyse on massojen luonnollisten seksuaalisten viettien sekä luonnollisten vastarakkautta synnyttävien tunteiden tukahduttamisen aiheuttamisen henkisestä ja fyysisestä väkivallasta, niin on aiheellista syventyä yhden lehtiartikkelin pohjalta yksityiskohtaisesti perusteluihin, joilla Reichin teoria yritetään osoittaa merkityksettömäksi. Tämä artikkeli on Helsingin Sanomien kuukausiliitteessä 7.9.2013 julkaistu Saska Saarikosken "Pedofilia haluttiin laillistaa". Artikkelin alaotsikko "Seksivallankumouksen kuohuissa 1970-luvulla jotkut halusivat vapauttaa myös lasten ja aikuisten välisen seksin" antaa jo aavistuksen mitä tulemaan pitää.

Saarikoski aloittaa artikkelinsa kuvaamalla ensin, kuinka seksuaalisen vallankumouksen ensikuohuissa 1970-luvulla eräät Saksan vihreisiin kuuluneet poliitikot, kuten Daniel Cohn-Bendit, halusivat laillistaa pedofilian:

Vähitellen pedofilien toiminta alkoi herättää kiusallista huomiota. He saivat vastaansa varsinkin naisryhmät, joiden mielestä seksivallankumous oli lähinnä vapauttanut miehet sikailemaan vapaasti.

Saarikoski jatkaa kertomalla, että uuden aja voidaan laskea alkaneeksi vaikkapa vuonna 1948. Silloin ilmestyi hyönteistieteilijä Alfred Kinseyn kuuluisan seksiraportin ensimmäinen osa. Tulokset olivat hätkähdyttäviä. Kinsey osoitti, että monet sairaina pidetyt seksuaalisuuden muodot, kuten homoseksuaalisuus, olivatkin normaaleja ja melko yleisiä asioita. Raportissa kuvailtiin myös lasten ja nuorten seksuaalikokemuksia. Kinseyn mukaan poikasikiöillä voitiin havaita erektioita ja vastasyntyneillä tyttövauvoilla emättimen kostumista. Ihminen oli seksuaalinen olento alusta lähtien. Kinseyn työtä jatkoivat 1960-luvun lopulla William Masters ja Virginia Johnson, jotka seurasivat seksilaboratoriossaan lähietäisyydeltä 10 000:ta yhdyntää. He romuttivat joukon uskomuksia erityisesti naisten seksuaalisuudesta. Näin seksistä tuli luonnollinen asia, johon kuului suhtautua asiallisesti ja nykyaikaisesti. Estot ja tabut olivat merkki vanhanaikaisista ennakkoluuloista. Sitä paitsi ne olivat suorastaan vaarallisia. Näin Saarikoski pääsee asiaan:

Älykköpiireissä tutkittiin innokkaasti omaperäistä psykoanalyttikkaa Wilhelm Reichia, jonka mukaan monet yhteiskunnan ongelmat, kuten väkivalta, sodat ja psyykkiset neuroosit, johtuivat siitä, että yhteiskunta oli tukah-

duttanut ihmisten seksuaalienergian. Reich oli Daniel Cohn-Benditin ja muiden 1960-luvun radikaalien esikuva.

Jos Reichin opettaessaan vanhemmille, miten lapsista kasvatetaan seksuaalisesti vapautuneita ihmisiä, tekikin joitakin virheitä, niin hän ei ollut suinkaan vapaan seksin isä, ei ainakaan sellaisen vapaan seksin, kuin Saarikoski taitavana retoorikkona on jo aiemmassa artikkelin sivulauseessaan määritellyt naisten suusta kerrottuna: *"seksivallankumous oli lähinnä vapauttanut miehet sikailemaan vapaasti"*.

Tästä tavasta käyttää muita näkemystensä ilmaisemiseksi kiertoteitse Saarikoski, jos kirjoistustyylistä ja suhtautumisesta saamaansa palautteeseen (vaikeneminen) kirjoittajan taholta voi jotain ylipäättään päätellä, hän pitää itseään älykkäänä ja taitavana, kriitikon yläpuolisena toimittajana. Nyt Saarikoski sivuuttaa artikkelissaan Reichin työn tulokset *"monet yhteiskunnan ongelmat, kuten väkivalta, sodat ja psyykkiset neuroosit, johtuivat siitä, että yhteiskunta oli tukahduttanut ihmisten seksuaalienergian"* mennen tullen sillä, että hän tekee Reichista muun muassa pedofiilien ja sikailemaan vapautettujen miesten esikuvan! Saarikoski ei hiisku sanallakaan siitä, että Reich ei suinkaan sanonut *"monet yhteiskunnan ongelmat"*, vaan Reich sanoi: *"kaikki yhteiskunnan ongelmat"*

Ero on järisyttävä. Älykkään Saska Saarikosken edessä on kaiken väkivallan alkuperän selitys, mutta hän ei näe sitä esikuva-hypoteesi harhansa vuoksi – tai nimenomaan sen vuoksi. Tämä esikuva-harha pätee yhtä hyvin harhaan Martti Lutherin ja Aadolf Hitlerin välillä. Esikuva-harha sumentaa kaiken näkyvyyden. Saarikoski ei aivan ilmeisesti ole tutustunut Reichin pääteokseen *"Fasismen Massapsykologi"* muuten, kuin lainaamalla tavoittehakuisesti artikkelissaan käyttämiään lähteittään, muutoinhan Saarikoski olisi kirjoittanut artikkelin väkivallan alkuperästä, eikä mieltä seksuaalisesti kiihdyttävistä pedofiileistä. Tosin Saarikosken työnantaja Helsingin Sanomat olisi tuskin julkaissut kyseistä artikkelia, lehden toimitukselliseen linjaan vedoten. Ja tietenkin eri asia on, olisiko Saarikoski edes uskaltanut uhmata kyseisellä artikkelilla lehden toimituksellista johtoa. Tietysti selitys voi olla myös niin raadollinen kuin, että Saarikoski itsekkin on *"tukahdetun seksuaalienergian"* sokeuttama. Joka tapauksessa, koska Saarikoski ei käsitä luonnollisen ja luonnottoman seksualiteetin eroa, hän ei pysty mihinkään muuhun, kuin kyseenalaistamaan Wilhelm Reichin ansiot – edes tutustumatta niihin.

Kuten aivan alussa jo oli puhe, kaikki meistä eivät suinkaan ole yhtä vaikean rakkaudettomuuden-taudin tartunnan saaneita, mutta vakavasti, parantumattomasti sairastuneet, tarvitsevat tautia levittäääkseen kaksinaismo-

raalia noudattavia kuuliaisista juoksupoikia, kiukaalle löylyn lisää heittäjiä, vaalityöntekijöitä, talkooväkeä, tartuttaakseen kuin sopulit hanta-virusta, tappavaa rakkausanemiasa massojen syviin riveihin. Infektoitunut yksilö ei oireile eikä kärsi taudista, joskaan se ei myöskään tule koskaan todennäköisesti paranemaan infektiosta, vaan tulee levittämään sitä lopun elämäänsä. Tautia levittävien yksilöiden määrä on suoraan yhteydessä näiden elinoloihin, kuten saatavilla oleviin rakkauden korviketoimintoihin Seuraavaksi Saarikoski kertoo lukijalle, että feministit muuttivat vapaan seksuaalisen sallivan ajattelutavan omalla ajatustoiminnallaan.

Seksuaaliliberaalit olivat 1960-luvulta lähtien julistaneet, ettei valtion pitänyt puuttua siihen, mitä vapaat ihmiset makuuhuoneissaan puuhailivat. Feministien mielestä piti katsoa myös valtasuhteita: miehen ja naisen, vanhemman ja nuoremman, esimiehen ja alaisen. Alistettu ei voi valita vapaasti... Feministit nostivat esiin uhrin näkökulman, ja kuka oli enemmän uhri kuin avuton, hyväksikäytetty lapsi?

Suomessakin ryhdyttiin tekemään 1980-luvun alkuvuosina tekemään tutkimuksia lasten hyväksikäytön yleisyydestä vaikka seksuaalitutkijoita esimerkiksi Yhdysvalloissa syytetään yhä lähes säännönmukaisesti pedofilian levittämisestä. Suomessa tutkimuksia onneksi voitiin tehdä – ja vähitellen tulokset alkoivat taltuttaa pahinta paniikkia. Tutkimukset osoittivat, että peräti 40 prosenttia koululaisista oli joskus leikkinyt lasten välisiä seksileikkejä, joihin saattoi liittyä jopa yhdyntää. Jos aikuiset eivät olleet puuttuneet leikkeihin, niistä ei yleensä ollut jäänyt lapsille kuin kivoja muistikuvia. Kuten jo Alfred Kinsey oli todistanut, lapset olivat seksuaalisia olentoja syntymästään lähtien. Mutta heidän täytyi saada olla sitä omalla tavallaan, omassa rauhassaan, suojassa pahalta maailmalta.

Saarikoski nimeää kirjoituksessaan myös sellaiset tunnetut pedofiilit kuin Jammu Siltavuori, Marc Dutroux, Gary Glitter ja Jimmy Saville. Sen sijaan hän ei mainitse, koska ilmeisesti politiikkoja koskevat eri julkisuussäännöt kuin muita kansalaisia, 59-vuotiaasta Rkp:n kansanedustaja Rainer Erlundia, joka oli soittanut 15-vuotiaalle teinitytölle kaksi puhelua ja ehdottanut autolla ajelua ja yhteistä hotellihuonetta. Hovioikeus katsoi maaliskuussa 2000 Erlundin syyllistyneen lapsen seksuaalisen hyväksikäytön yritykseen ja korotti rangaistuksen 45 päiväksi ehdollista vankeutta sekä muutti vahingonkorvauksen määrän 73 000 markaksi. Erlundia painostettiin eroamaan eduskunnasta, mutta hän ei suostunut – eikä tietenkään. Erlundilla oli muuten jo aikaisempi tuomio lapsen vapaudenriiston yrityksestä vuodelta 1983. Seksuaalipoliittisen yhdistyksen Sexpon toiminnanjohtaja Tommi Paalanen

kutsuu ilmiötä "*kulttuuriseksi skitsofreniaksi*". Me vahdimme raivokkaasti yhteiskunnan suojaikärajaa, jottei meidän tarvitsisi käsitellä sitä, mitä oman päämme sisällä tapahtuu. Saarikoski puolestaan lopettaa artikkelinsa:

Olemme nähneet liian paljon sellaista, mitä emme ikinä olisi halunneet nähdä. Siksi tiedämme nyt asioita, joita 1970-luvulla ei ymmärretty. Me tiedämme, että kaikki ihmiset eivät ole hyviä. On myös pahuutta, jolta täytyy suojautua. Mutta onneksi me tiedämme senkin, että pahuus ei ole kaikkialla. Valtaosa homoista ei jahtaa nuoria poikia, eivätkä isät yleensä ahdistele tyttäriään. Seksuaalinen vallankumous ei ole tehnyt meistä onnettomampia vaan onnellisempia. Seksi on kuin onkin hyvää ja luonnollista. Pimppi ja kikkeli ovat iloinen asia.

Mikä sitten oikein oli Saska Saarikosken agenda? Hän maalaa "*vapaan seksin mukanaan tuomat sikailijamiehien*" esikuvana toimineen, monet yhteiskunnalliset ongelmat muka osoittaneen Wilhelm Reichin toimet hölynpölyksi ja vaikenee siinä sivussa täydellisesti koko ajan yhä laajemmassa mittakaavassa esiin tulevasta uskonnollisissa- ja perheyhteisöissä paljastuvasta seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Saarikoski mainitsee myös julkisuudessa paistatelleet pedofiilit mutta jättää kokonaan huomioimatta yleisen trendin: seksuaaliteetin ja tunne-elämän tukahduttamisen. Seksuaalinen hyväksikäyttö hakeekin yhteisössä koko ajan uusia muotoja aivan kuten voimakkaasti virtaava joki, joka muuttaa alituisesti uomaansa.

Yhteisön valvoma "*siveellinen*" kahlehdittu seksuaalisuus, vapaa seksi ja valvomaton henkilökohtainen "*siveellinen*" seksuaalisuus ovat kaikki samasta ilmiöstä kertovia ilmauksia, eri yhteiskunnallisessa ilmapiirissä vaikuttavia käytäntöjä – massojen sukupuolisen käyttäytymisen tukahduttamista ja luonnollisen sukupuolisuuden estämistä. Ja Saska Saarikosken olisi hyvä tietää sekin, että massojen luonnollisten seksuaalisten viettien sekä luonnollisten vastarakkautta synnyttävien tunteiden tukahduttaminen aiheuttaa seksuaalisen perversiökäyttäytymisen lisäksi hyvin oleellisia muutoksia ihmisen jokapäiväisessä käytöksessä. Yksilöstä kehittyy esimerkiksi sadisti, masokisti tai vaikkapa sadomasokisti, joka nauttii, saa seksuaaliseen orgasmiin verrattavan tyydytyksen tappamisesta ja jopa – tapetuksi tulemista. Mutta väkivallan juuret eivät Saarikoskea, eivätkä suurta yleisöä jaksa kiinnostaa. Saarikosken agenda on sen sementointi, että "*pimppi ja kikkeli ovat iloinen asia*", eihän nyt niin kiva jutska voi aiheuttaa millään mitään ikävää.

TAHDON RIEMUVOITTO

Hitler ymmärsi erinomaisesti lippujen, laulun, symbolien, värein ja valojen vaikutuksen massoihin. Vaikka Hitler ei päässyt Wienin taideakatemiaan niin hän oli todellinen taiteilija – performanssitaiteilija. Kansallissosialistien yleisötilaisuudet olivat taitavasti ohjattuja: erityistä huomiota kiinnitettiin paikkojen koristeluun kukilla ja natsisymboleilla. Soihtukulkeet, kuorolaulu, rummut, fanfaarit, loputon lippumeri, maata jytyttävät rytmikkäät marssiaskleet ja näyttämön tehokas valaisu virittivät osallistujat oikealle taajuudelle. Alkuviritykset pitivät yleisön tehokkaasti pihdeissä ja ne saattoivat kestää tuntikausia. Kun pääpuhuja Hitler vihdoinkin saapui yleisön eteen, katsojat kokivat pohjattomien tunteiden hehkuvan aallon tempaavan, vievän heidät vastustamattomasti mukaansa.

Me nauramme näkemillenne filminpätkille, jossa Aadolf lähes karjuu, mutta vilkaisemalla yhtä propagandistista pientä pätkää, jonka tarkoitus on tehdä Hitler tarkoituksella naurunalaiseksi, me emme hölmöyksissämme osaa kuvitella koko puhetilaisuutta alusta alkaen ja siellä vallitsevaa sähköistä ilmapiiriä, korkeajännitteistä ukkosta ilmassa. George Ward Price on kuvannut Hitlerin puhujanlahjoja seuraavasti:

*Alku on hidas ja kangerteleva. Vähitellen hän lämpenee, kun suuren joukon henkinen **ilmapiiri on syntynyt**. Sillä hän vastaa tähän metafyyssiseen yhteyteen sillä tavalla, että jokainen jäsen tuntee olevansa sidottu hänen yksityisen myötätuntonsa ketjulla.*

Walter Langer kuvailee:

*Hänen kokouksensa olivat aina täynnä, ja päästyään puheensa loppuun hän oli täysin mykistänyt kuulijoittensa kriittiset äänet siinä määrin, että **he olivat halukkaita uskomaan melkein mitä hyvänsä hän sanoi**. Hän imarteli ja mairitteli heitä. Hän heitti heille syytöksiä jonakin hetkenä ja huvitti heitä seuraavana hahmottelemalla olkinukkeja, jotka sitten ripeästi tyrmäsi. Hänen kielensä oli raippa, joka ruoski esiin yleisön tunteita. Ja jotenkin hänen onnistui aina sanoa, mitä yleisön enemmistö jo salassa ajatteli mutta ei vielä osannut pukea sanoiksi. Kun yleisö alkoi vastata, se puolestaan vaikutti häneen. Ennen pitkää hän ja hänen yleisönsä humaltuivat hänen puheensa emotionaalisesta vetovoimasta tämän kaksipuolisen suhteen ansiosta.*

Stanley High kertoo:

***Kun hän huippukohdassa huojuu puolelta toiselle, kuulijat huojuvat hänen mukanaan; kun hän kumartuu, niin hekin kumartuvat ja kun hän lopettaa, niin he ovat joko mykkiä ja hiljaisia tai sitten nousevat kiihkois-
saan seisomaan.***

Newsweek:

Naiset pyörtyivät, kun hän, kasvot punaisina ja vääristyneenä ponnistuksesta, puhalttaa maagista oratoriotaan.

Minkä seremoniamestarin kirkko menettikään saksalaisessa messiaassa Aadolf Hitlerissä, sillä kirkon harjoittama massapsykologia ei koskaan ole yltänyt lähellekään samaan loistokkuuteen kuin mitä Leni Riefenstahlin ohjaama dokumenttityyppinen propagandaelokuva "Tahdon riemuvoitto", joka kuvaa Saksan kansallissosialistisen työväenpuolueen puoluekokousta Nürnbergissä vuonna 1934. Kirkon oppi kuitenkin pyrkii aivan kuten Hitlerinkin, tahdon murtamiseen. Hitler, mies joka oli Kaitselmuksen valittu välikappale, julistikin:

Tehtäväni on häiritä ihmisen tahdonvapautta... Toteutan käskyjä, jotka Kaitselmus on antanut minulle...

Eikä vain ja ainoastaan silmänruokaa ja sulosointuja korville. Natsit käpälöivät taitavasti myös massojen piilotajuntaa. Lippu – punainen pohja, jossa valkoisen pallon sisällä on musta hakaristi – loistavaa työtä. Sillä punainen pohja voimistaa aggressiivisuutta, se symbolisoi verta, elämänvoimaa, rohkeutta, päättäväisyyttä ja vihaa – ylipäättään Kaitselmuksen herrakansalle osoittamaa koko tehtäväkuvaa. Valkoinen pallo punaisella pohjalla kuvaa puhtautta, syyttömyyttä ja viattomuutta, kuten herrakansan kuvitelmaa itsestään. Ja valkoisen pallon sisällä musta hakaristi, svastika, joka pohjimmiltaan on seksuaalisymboli, mutta painajaismaisen mustaksi väritettynä rattaan pyöränä se symbolisoi herrakansan koron ja hyökkäysvaunujen telaketjujen alle murskaantuville muunrotuisille tuhoa ja kuolemaa.

Kristittyjen massapropagandan kannalta puolestaan oleellista on se, että jumalanpalvelus- ja kokoontumistilaisuuksissa kirkoissa vallitsee keino-tekoinen, mutta kuitenkin salaperäinen puolihämärä. Kirkkosalin holveissa kiirivä kaiku on myös erittäin oleellinen tekijä "pyhän" tilavaikutelman aikaansaamiseksi. Jos mahdollista, kynttilät palavat ja pyhä savu leijailee urkujen hypnotisoiman väkijoukon keskellä. Valonheittimet on sijoitettu ajatuksella muistuttamaan alitajuisesti massoja palvonnan pääkohdista koh-

distamalla kirkas valopiste esimerkiksi alttaritauluun, saarnastuoliin, pyhäinkuviin tai kattoholviin – kohti Jumalan luomaa, sinua odottavaa ihanaa taivasta. Erityisesti tilaisuuden järjestäjän on korostettava huomion kiinnittämistä palvontapaikan koristeluun, vaikkapa kukkiin tai palmun oksiin sekä kristus-symboleilla sekä tietysti palvontamenoja johtavien esipaimenten pukujen arvokkuuteen ja loistoon. Kun oikea aallonpituus on viritetty ja tunnelma tiivistyy osallistujien sydänalaa, majesteettiset urut rikkovat pauhullaan tunnevallin ja taivaallinen enkelikuoro kajauttaa, tilaisuudesta riippuen, milloin ilonsa, milloin surunsa, riemunsa tai kaipauksensa holvitettuun ikuisuuteen – massapsykologiaa verrattomimmillaan. On aika aloittaa narrien johdolla näytelmä:

'Is everybody in? Is everybody in? Is everybody in? The ceremony is about to begin

Taitava paimen on kuin käärmeenlumooja. Paimennettavat huojuvat kyyneleet silmissään pelkistä kirkonmiehen taidolla asetetuista sanoista penkeissään kuin huumaantuneena – orgastisen ekstaasin partaalla hoippuen. On äärimmäisen helppo kuvitella, kuinka kristityt vuosituhansien saatossa ovat maan matosena joutuneet hiljaisen viikon aloittavana Palmusunnuntaina tuon huumaavan tunnevirran vietäväksi ja – vieteltäväksi. Mielenliikuttuksen ja tunnekuohun keskellä alitajunnasta nousevat sykhdyttävät kuvat palmunlehviä heiluttelevasta hoosianna ylistyshuutoja ilmoille kajauttavasta tuhatpäisestä väkijoukosta. Sydän melkein pakahtuu Vapahtajan kahlaessa aasin selässä kohti syntien sovitusta kadun suorakaiteen muotoisille kivilaatoille heitetyistä kukkien terälehdistä muodostuneessa ikuisen elämän meressä. On niin ihanan tyyntä ennen pitkänperjantain myrskyä. Ja silmien edessä kangastelee kaukaisuudessa taivaan portti – onni ja autuus ovat miltei käsien ulottuvilla - halleluja – kyllä Jeesus hoitaa homman!

Kuvan kristittyjen harjoittaman propagandan tehosta antaa se, että apulais-oikeusasiamies Jussi Pajuojan julkistetun päätöksen mukaan (IS 7.8.2013) koulun kevätjuhlassa laulettua Suvivirttä ei ole syytä pitää uskonnollisena toimintana. Kansanedustaja Sari Sarkomaa (kok) kun oli Facebook päivityksessään todennut:

"Suvivirren laulaminen kevätjuhlassa ei ole uskonnon harjoittamista. Suvivirsi on osa suomalaista kevätjuhlaperinnettä."

No Suvivirsi on merkittävä osa suomalaisten alitajuista masokistista alistusperinnettä:

Se (luonto) meille muistuttaapi hyvyttä, Jumala... Mun sieluni, sä liität myös äänes' kuorohon ja armon Herraa kiität, kun laupias hän on

Suvivirressähän ylistetään, kuin Pohjois-Koreassa, "kyynelet silmissä", suurta hyväsydämistä johtajaa, sadistisen armollista ja laupiasta Jahvea, joka ei koskaan anna anteeksi, mutta armonlaukauksenkin ampuessaan ampuu heti niskaan, eikä suinkaan hovin vuoksi ammu kiduttaakseen ensin polveen.

On ilmiselvää, että fasistien ja kristittyjen seremoniamenot ja symbolit kiihottavat voimakkaasti ihmisen elimistön syviä kerrostumia, alitajuntaa, sitä vahvemmin kuta heikommin hän on sukupuolisesti sekä tunne-elämältään tyydyttynyt, kuta nälkiintyneempi hän on seksuaalisesti. Kiihotuksen voiman ja häiriintyneisyyden aseteen välillä vallitsee kiinteä yhteys, niin sanottu korrelaationsuhde.

Tästä alitajuisten tuntemusten temmellyksestä saa arvokkaampaa oivaa ensikäden havaintoaineistoa tarkkailemalla vaikkapa ennemmin tähti-, sankari- ja julkkiskulttia, kuin lukaisemalla seksuaalitetettä sivuavia sepustuksia. Reich:

Mystisten elämysten sisältö ja suunta vaihtelee ja niiden muodot muuttelivat mutta niiden seksuaalinen pohja on yleispätevää ja luonteenomaisesti sama.

Aina! Vaikka osa "tieteenharjoittajista" pitää vapaata tahtoa, ihmisen mahdollisuutta valita, epätieteellisenä käsitteenä, jota sen epätieteellisyyden vuoksi ei voi käsitellä ja josta ei tahraamatta mainettaan voi edes puhua niin ainakin äimistellä voi sitä, kuinka nerokkaasti juutalaisten ja kristittyjen usko ja fasistien opinkappaleet on punottu. Uskonnon keksinyt, olipa se sitten yhteisö, yksilö tai Jumala on unohtamatta pienintä piiruakaan hionnut halkeihiuksenhienoimmat nyanssitkin. Fasismin "teoreetikot" puolestaan olivat ainakin alitajuisesti perillä jopa väripsykologiasta. Terävän ja viekkaan ovelan sommitelmien, varsinaisten koruompeleiden lopputuloksena syntyivät tuskalliset, julmat ja raa'at kidutusvälineet, joiden tavoitteena oli yksilön tahdon murtaminen, hänen täydellinen alistaminen.

Katkaistaankohan tahdon lobotomialeikkauksessa otsalohkojen yhteydet taemmas aivoihin kummallekin puolen päätä porattujen reikien kautta. Tämän katkaisemisen ajateltiin aikoinaan virheellisesti vastoin tosiasioita helpottavan ahdistuneisuutta, syyllisyyttä ja pelkoja, joiden katsottiin muodostavan psykoosin emotionaalisen ytimen.

MUOVIRIHKAMAN ALAMAISET

Fasismin (äärioikeiston ja taantumuksen) todellinen luonne onkin käytännössä paljon monimutkaisempi kuin meille on päättäjiemme toimesta uskoteltu. Fasismi ei ole yhden pienen miehen päätöntä mielivaltaa, vaan rakkaudettomuuteen tukehtuvien sokeiden ihmismassojen uskonnollista piirileikkiä. Sen tunnusmerkkejä ovat vetoaminen esivaltaan, ylimpään mahdolliseen auktoriteettiin, ajatusten manipulointi yhdenmukaisiksi puhekupliksi, älymystön ja toisinajattelijoiden vaientaminen sekä kansanjoukkojen laajamittainen käsittely massapsykologian menetelmin. Gandhi sekä Tuavii olivatkin aivan oikeassa: meistä on tehty vaalikarjaa ja muovirihkamaa ahmivia kuluttajia, rahan ja materian orjia. Kuinka kärkkäästi me päästämme kään petomme irti ja hyökkäämme sen onnettoman kimppuun, joka uskalltaa olla toista mieltä tai tehdä toisin kuin muut.

Ja kuinka tiukasti me taistelemmekaan tuulipuvuissa ilmaisista muoviämpäreistä ja turkiksissa paikasta, keskenään sekä sairaanhoitajien kanssa, rokotusjonoissa saadaksemme suojan sikainfluenssaa vastaan. Valtaapitävät voivat vetäytyä omiin maailmoihinsa ja keskittyä yllelliseen elämäänsä ja rahojensa laskemiseen meidän repiessä samaan aikaan toisimme ale-hintaisten Nutella-purkkien vuoksi riekaleiksi (Talouselämä 31.1.2018). Me itse olemme huomaamattamme vapaaehtoisesti pukeneet päällemme mustat pääkal-lounivormut. Kuinka kuuliaisesti me valvommekaan toisiamme.

Voimme sinisilmäisesti luulla, että emme ehkä koskaan saa tietää, mikä oli Hitlerin yksityiskohtainen tehtävä ja miksi Ikuinen Tahto hylkäsi hänet, ellemme katso ympärillemme – ja ymmärrä näkemäämme.

Pelottelu alkaa usein jo varhaislapsuudessa: jollet ole kiltti ja tottele vanhempiasi menetät mahdollisesti tissin, tutin, helistimen, pehmonallen, jälkiruuan, karkkipäivän, viikkorahat, joululahjat, pahimmassa mahdollisessa vaihtoehdossa vanhempiesi, isäsi ja äitisi, rakkauden. Vaippojasi ei vaihdeta ja sinut suljetaan yksin huoneeseesi. Julminta, mitä lapselle voi tehdä, on uhkailla häntä hylkäämisellä. Rakkauden menettämisen pelko tekee ketnet tahansa mielipuoleksi. Kristityillekin nousee kylmä hiki otsalle pelkästään ajatuksesta, että Herra mahdollisesti hylkäisi heidät.

Kun kasvat aikuiseksi, otteet vain kovenevat – ja tahti kiihtyy. Jos et käytädy kuten muut kunnialliset kansalaiset, sinua uhkaillaan tilanteen mukaan vaikkapa maineen menettämisellä, häpeällä, joulupukilla, työttömyydellä, kilpailukyvyn katoamisella, markkinavoimilla, valuuttaputkella, pörssiromahduksella, ulosotolla, geenimanipuloidulla ruualla, kasvihuoneilmiöllä, terroristeilla, maailmanlopulla, helvetin tulella, paholaisella, veron-

korotuksilla ja tietenkin poliisilla. Ole kiltti, ajattele positiivisesti ja ennen kaikkea – tottele – passivoi itse itsesi. Fromm kirjoitti näistä osaansa nurkumatta tyytyvistä kasvottomista uusavuttomista seuraavasti:

Passiivinen ihminen on kuin vauva. Loppujen lopuksi on yhdentekevää mitä hän kuluttaa: hän odottaa niin sanoakseni aina suu auki pulloa. Ja saa sitten verkalleen tyydytyksensä joutumatta itse tekemään yhtään mitään.

Ja tehokkaana uhkailun muotona on kautta aikain käytetty myös lauman ulkopuolelle joutumisen uhkaa, eristämistä. Jo Platon kirjoitti:

Lauman keskuudessa olemme toisillemme ystävällisempiä kuin monet eläinlajit. Niitä kohtaan, jotka jäävät lauman ulkopuolelle, me kuitenkin olemme yhtä julmia kuin mikä tahansa eläinlaji, kaikista moralistien ja uskonnollisten julistajien opetuksista huolimatta. Älymme tekee meidät vielä kykeneviksi rajoittamaan sellaisten yksilöiden elintilan niin ahtaaksi, että kaikkein verenhimoisillammekin pedolle moista elintilaa pidettäisiin riittämättömänä.

Itse asiassa Platon erehtyi – me olemme vielä julmempia. Ihminen on ilmeisesti ainoa kädellinen, joka tappaa ja kiduttaa oman lajinsa jäseniä ja niiden vielä syntymättömiä poikasiakin ilman mitään syytä - huvikseen ja joka lajina tuntee seksuaalista mielihyvää sekä saa vielä sukupuolista tyydytystä niin tehdessään.

Ja ihmisiin tukahdutettujen viettien ja tunteiden vuoksi kohdistuva henkinen pahoinpitely tekee heistä laumayksilöitä. Eksynyt lammas hakee turvaa laumasta ja lauman osaksi muovautuminen on osa lampaan puolustusmekanismia, yritystä selvitä hengissä. Niinpä ei ole mikään ihme, että ihminen ajelehtii voittopuolisesti lauman positiivisen flow-virran viettäen.

Myös kuoliaaksi vaikenemista, sensuuria ja yleistä mielipidettä on testattu menestyksellisesti, koekaniinina tietysti mahdolliset toisinajattelijat. Nykyisin toimittajat ovat pääosin "virakupuvuttomia" poliiseja, joiden tärkein tehtäviä on turvata vapauden verhon suojassa, ei kansalaisten, vaan omistavan luokan ja heidän lakeijoidensa harvainvalta. Kuvaavaa tälle toiminnalle on, että Trumpin ja Putinin Helsingin tapaamisen jälkeen 18.7 Ilta Sanomien Riikka Nykänen ylisti estoitta suomalaista poliisia ja turvallisuusviranomaisia näin:

Kohteliaalla käytöksellään ja ystävällisellä asenteellaan Suomen poliisi osoitti, miten pohjoismainen yhteiskunta ja ajattelutapa toimivat.

Suomessa poliisi ei yritä vaikuttaa pelottavalta, rehentele arvovallallaan ja käytä siekailematta voimakeinoja. Monessa muussa maassa asia on toisin.

Saman päivän Iltalehdessä Donald Trumpin ja Vladimir Putinin lehdistötilaisuudesta muka häiritsevän käytöksen (näytti vain paperia, jossa viitattiin ydinasekieltoa koskevaan sopimukseen) vuoksi poistettu yhdysvaltalainen toimittaja Sam Hussein kertoi STT:lle (IL 18.7.2001) että häntä kohdeltiin salista poistamisen yhteydessä poliisin toimesta rajusti:

Kaikki tuntui hyvin alistavalta. En usko, että lehdistöä kohdeltaisi tällä tavalla edes Trumpin Amerikassa, ainakaan vielä. Kun huusin, että tämäkö on lehdistönvapautta Suomessa, he kahlitsivat käteni ja jalkani ja laittoivat minut poliisiautoon

Riikka Nykänen ei ymmärrä, miksi Gestapon ei tarvinnut hymyillä, mutta Suomen sinivuokkojen täytyy. Kaikkialla "demokratioissa" poliisi enemmän tai vähemmän onnistuneesti käyttäytyy julkisesti ystävällisesti ja kohteliaasti sekä hymyilee, mutta kun uteliaat katseet eivät saavuta, kun silmä välttää, poliisi paljastaa karvansa ja oman sisäisen tyhjyytensä (poliisiksi hakeutuu pääasiassa sadismiin, väkivaltaan sekä valvontaan viehtyneitä henkisesti kieroutuneita kusipäitä, jotka tuntevat mielihyvää muiden alistamisesta) kuten Sam Husseinin tapauksessa presidentinlinnan takahuoneessa. Riika Nykänen:

Suomen poliisi ei ainoastaan turvannut Helsinkiä järjestelmällisesti, perusteellisesti ja jämäkästi, vaan myös ystävällisesti. Tehden kuitenkin samanaisesta selväksi, että häiriköintiä ei sallita.

Kohteliaalla käytöksellään ja ystävällisellä asenteellaan Suomen poliisi osoitti, miten pohjoismainen yhteiskunta ja ajattelutapa toimivat. Suomessa poliisi ei yritä vaikuttaa pelottavalta, rehentele arvovallallaan ja käytä siekailematta voimakeinoja. Monessa muussa maassa asia on toisin.

Niinpä, juuri näin Riika – häiriköintiä ei Suomessa sallita (herran pelko on viisauden alku) ja eihän Gestapokaan sallinut Kolmannessa Valtakunnassa minkäänlaista rettelöintiä! Häiriköinnillä Riika ilmeisesti tässä viittaa Sam Husseinin ja A4 paperilappuun. Mutta mikä on loppujen lopuksi häiriköintiä tai rettelöintiä – epäkohtien tai kuoliaaksi vaiettujen asioiden esiin nostaminenko, Riika?

Niinpä kun ylikomisario Pekka Höök Helsingin poliisilaitokselta kertoo, että henkilö poistettiin tiedotustilaisuudesta poliisin mielestä "häiriön" ai-

heuttamisen vuoksi, niin samalla Höök huomaamattaan toteaa poliisin/turvamiesten itse aloittaneen häiriköinnin yrittäessään ottaa Husseinilta lapun väkisin pois (IS 17.7.2011). Ja kun Hussein ei suostunut poliisin/turvamiesten mielivaltaan, hän nosti metelin, jonka jälkeen poliisin oli helppo tehdä hänestä syyllinen ja raudoittaa takahuoneessa häirikkönä – sikamaista käytöstä!.

Poliisi yritti ottaa mieheltä lapun pois, mutta mies aloitti voimakkaan metelöinnin ja häiriköinnin. Tämän jälkeen hänet jouduttiin poistamaan paikalta poliisin toimesta.

Jos meillä tuollainen tilaisuus on, ja joku sitä tilaisuutta häiriköi, niin tällainen henkilö tietenkin poistetaan sieltä paikalta, otetaan kiinni ja puhutetaan, jotta saadaan selville, mistä tässä on kysymys.

Pelkkä A4 kokoisen paperilapun pitäminen kädessä lehdistötilaisuudessa on siis ylikomisarion mielestä kuritonta häiriköintiä, josta oli rangaistava kovakouraisesti? Ja se oikeuttaa lehdistön sananvapautta puolustavan miehen raudoittamiseen ja useiden tuntien säilöönottoon, niinkö? Miksi Husseinin ei annettu pitää paperilappua kädessään, puhua ja esittää kysymyksensä? Höök hurskastelee:

Jos hän (Hussein) kokee noin tapahtuneen, niin hänen pitäisi tehdä rikosilmoitus tai kantelu, jossa selvitettäisiin, että onko noin tapahtunut. Jos hän niin tekee, ja tuosta tulee tutkinta, niin en voi ottaa hänen väitteeseensä tässä vaiheessa mitään kantaa.

Höökkin ehdottama rikosilmoituksen tekeminen taas on ajanhukkaa, sillä kuka ulkopuolinen vahvistaisi Husseinin kohtelun takahuoneessa, koska itse poliisi tutkii poliisin mielivaltaisen toiminnan ja fasistinen raudoitus on tapahtunut utelioiden katseiden ja lehtikuvaajien tavoittamattomissa? Arja Paanasen pääkirjoitus Ilta-Sanomissa 20.7 paljastaakin kyseisen lehdistötilaisuuden totalitaarisen luonteen:

Me suomalaistoimittajat olisimme halunneet kysyä kummaltakin presidentiltä, mitä tuloksia he saivat aikaan Itämeren alueen turvallisuuden parantamiseksi. Taka-ajatuksena oli tietysti pelko siitä, että toivottavasti ei saatu ainakaan aikaan sopimuksia Itämeren alueen turvallisuuden heikentämiseksi. Kysymystä ei meille annettu, joten emme voi arvioida edes sitä, oliko mahdollinen vastaus ollut rehellinen.

Paanasen kirjoitus todistaa, että koko lehdistötilaisuus oli teatteria, sillä hän lipsauttaa, että toimittajille oli jaettu kysymykset etukäteen (kuinka moni lukijoista tiesi tämän) ja Putin sekä Trump vastasivat vain siihen, mitä oli etukäteen sovittu ja mikä heille sopivaa. Paananen:

Kumpaankaan presidenttiin ei siis pidä uskoa eikä totuuteen pyrkiminen ole heille mikään itseisarvo, vaan kaikki tähtää Venäjän ja Yhdysvaltain oletettujen etujen puolustamiseen. Ulkopuolisen silmin tosin näyttää, että molemmat presidentit ovat jo aikaa sitten menettäneet käsityskykynsä siitä, mikä on heidän oma etunsa ja mikä on heidän maansa etu.

Paanasen vuodatuksen perusteella voi vain ihmetellä, miksi media edes uutisoi koko valesirkuksesta tai Suomen veronmaksajat maksavat näiden valehtelija-öykkäreiden oleskelun tai turvallisuuden takaamisen tapaamisen yhteydessä? Jos kovanaama ja rehentelijä haluavat valehdella koko maailmalle, niin miksi heidän sallitaan valehdella kullatuissa kulisseyksissä televisiokameroiden edessä? Miksi näiden moukkia ei viedä lähimmälle kaatopaikalle, jossa heidän valheisiinsa kyllästyneet kansalaiset saavat heitellä heitä vapaasti mädillä kananmunilla?

Vastaus on hyvin yksinkertainen. Ensinnäkin siksi että media, toimittajat, nuolevat näitä moukkia ja raportoinnillaan luovat moukille ajattelukyvyttömiä kansalaisia sokaisevan sädekehän, että he olisivat jotenkin erikoisia ja arvokkaita. Siksi, että toimittajat pelkäävät. Että, elleivät he istu hiljaa ja tee niitä kysymyksiä jotka heille on annettu, näyttele osaansa, heistä tehdään häiriköitä – kuten Husseinista. Ja toiseksi, kansalaisten elämä alituisessa pelossa hyödyttää valtaapitäviä, sillä pelossa eläviä on helpompi hallita, koska pelko tukahduttaa itsenäisen ajattelun – ja vallan vahtikoiria, mediaa, ei vallan vahtijoita, vaan vallan uhkaajien vahtijoita, sillä heitä tarvitaan levittämään pelkoa edelleen.

Tämä on ihmiskunnan kohtalonkysymys (Demokraatti 12.11.2016)

Donald Trumpin ja Vladimir Putinin diili voisi uhata Suomea (Verkkouutiset 3.2.2017)

Angela Merkel: ”Euroopan on nyt taisteltava kohtalostaan” (Uusi Suomi 28.5.2017)

Trump ja Putin, Euroopan kohtalon viikko (IS 7.7.2018)

Helsingissä on aiemminkin neuvoteltu maailman kohtalosta (IS 16,7,2018)

Useimmat tiedotusvälineissä työskentelevistä toimittajista vaikeneekin mieluummin hankalien uutisten yhteydessä kuin kyseenalaistaa vallanpitäjien, tai työnantajansa mielipiteen, työpaikkansa ja uraputkensa. Eiväthän he, uljaat sananvapauden esitaistelijat, voi purra sitä kättä, joka ruokkii heidät. Vapaa lehdistö on tänä päivänä lähes kaikkialla vain suhteellisen vapaa – vapaus yltää yhtä pitkälle kuin nuora, joka on toimituksessa sidottu kuuliaisiksi koulutetun vahtikoiran kaulaan. Vallan vahtikoirat, sylipuudelit, ovat vain näennäisesti vahtivinaan samaan aikaan kun ne heiluttavat häntäänsä uuden makupalan toivossa.

Toisinajattelijoita on myös yritetty kautta aikain todistaa mielenvikaisiksi tai heistä on yritetty tehdä häiriköitä, naurettavia pellejä, maanpetteureita, vihollisen vakoojia, jopa pahojen henkien riivaamia, itse Saatanan kätyreitä. Olisikin perin mielenkiintoista tietää, kuinka monen ajattelijan, keksijän tai taiteilijan ohdakkeinen tie onkaan historian saatossa päätenyt erilaisten painostuskeinojen seurauksena pehmustettuun pyöreään koppiin tai kansanjoukkojen osoittaessa hurmioituneena suosiotaan bravo-huutojen saattelemana suoraan lähimpään kapakkaan. Suosionosoitusten huumaanana sitä helposti unohtaa, että tyhmyydellä on taipumus tiivistyä. Vain muutama sata vuotta aiemmin sama hurraava väkijoukko, joka uskotteli itselleen elävönsä litteällä pannukakulla, mikä kaiken huipuksi oli koko maailmankaikkeuden napa, käyttäytyi näinkin sivistyneesti:

Kun Lissabonissa julkisesti poltettiin harhauskoisia, tapahtui välistä, että jollekin poltettavalle erityisen ylevän synnintunnustuksen ja peruutuksen jälkeen myönnettiin se armo, että hänet kuristettiin ennen kuin hänet heitettiin liekkeihin. Tämä tavallisesti sai katsojat raivostumaan niin, että viranomaisilla oli täysi työ estäessään kansanjoukkoja lynkkaamasta katumuksentekijää ja polttamaan tätä omin käsin.

Ja mikäli eriävän mielipiteen esittäjä ei kaikista varoituksista ja painostuksesta huolimatta ota opiksi ja mikäli hänen ajatuksensa lähtevät leviämään kuin kulovalkea tai mikä vielä pahempaa, paljastavat vallanpitäjille epämiellyttäviä tosiasioita, osuvat oikein pahasti märkivään haavaan, on lopputulos poikkeuksetta toisinajattelijan väkivaltainen kuolema. Entä kuinka halvalla sinä olet valmis myymään sielusi? Mitä vallanpitäjät ovat valmiit sinulle tarjoamaan, jotta hiljentäisit omantuntosi, vaikenisit ja ummis-taisit silmäsi?

Jos sinua ei saada kurilla ja sanelupoliitikalla ruotuun, niin lahjonta on ollut

kautta aikain ehkä tehokkain voiteluaine pelottelun ohella hallittaessa niin yksilöitä kuin massojakin. Yhteisö palkitsee aina avokätisesti vankimmat tukipilarinsa. Raha, palkkiovirat, työn sankarin ja vaikkapa erilaiset neuvoksen tittelit, kunniakirjat, diplomit, apurahat, arvomerkit, pokaalit, palkinnot, omakotitalotontti, ikuinen elämä sekä kutsu itsenäisyyspäivän vastaanotolle ovat kaikki ulottuvillasi, mikäli käyttäydyt juuri niin kuin sinun odotetaan käyttäytyvän, kumarrat kyselemättä ja kuuliaisesti kultaista vasikkaa tai tangon päähän (kuten 2Moos.32:4,24 tai 4Moos.21:8) korotettua käärmettä. Mutta se arvokkain lahja, jonka hallitsijat voivat sinulle ojentaa, on hyväksyntä, arvostus, ehkäpä jopa pikkiriikkinen nokare valtaa, tunne, että olet oman kohtalosi herra – amerikkalainen unelma. Nämä lahjat odottavat sinua, kunhan olet oppinut sisäsiistiksi, läpäissyt ulkolukuharjoitukset kunnialla, saanut stipendejä, hymypatsaan sekä valkolakin – ja aina tarvittaessa kumartanut kyllin syvään. Nämä lahjat tuovat myös mukanaan, kuin kaupan päälle, nopean nöyristelijän etuna huumaavimman tunteen, jonka valtaan pieni ihmispoloinen voi maanpäällisen vaelluksensa aikana joutua: olen menestynyt, olen arvostettu, valittu, parempi kuin muut. Mitäpä silloin on väliä sillä, vaikka suuhun olisi jäänyt ällöttävän paha maku ja kielikin olisi nuoleskelusta hiukan ruskea. Sitä varten on keksitty suusuihkeet.

Sivistyneissä länsimaisissa demokratioissa, joissa suurten massojen hallitsemisesta pahuuden ja petoksen avulla on tehty varsinaista taidetta, ihmisiä aiwopestaan ja holhotaan pienestä pitäen mitä hienovaraisimmin, itse asiassa pelkällä illuusiolla hallittaville muka luovutetusta vallasta, mahdollisuudesta päättää itse vaaleissa, äänestämällä omasta kohtalostaan. Sinulle on opetettu, että vaalit ovat kansalaisvelvollisuus, vaikka vaalit ovat todellisuudessa pelkkä farssi, jonka tarkoitus on saada sinut naurun ja hymyilyn sijasta kuvittelemaan olevasi tärkeä. Tunteisiin vetoavat teatteriesitykset ovatkin aina vedonneet arvostelukyvyltään kehittymättömiin kansanjoukkoihin kuin pelkkä peltikolari ohiajaviin uteliaisiin – he pysähtyvät – töllystelemään.

Valtaapitävät tarvitsevat ainoastaan mahdollisimman paljon äänestäjiä, korkean äänestysprosentin, jotta he voivat kirkkain silmin perustella saaneensa valtansa laillisesti kansalta. Mutta ajattele: sen sijaan, että ehdokkaat käytännössä palvelisivat äänestäjiä hyvillä töillä, auttamalla lähimmäisiään, he uhraavat vaalien alla huomattavia summia omia ja kansalaisilta verovaroin sekä erilaisin, jopa hämärin tulosiirroin kerättyä rahaa oman erinomaisuutensa kehumiseen. Tuon itsekehuun kerätyn rahan nämä ehdokkaat voisivat käyttää suoraan köyhien ja muiden vähäosaisten auttamiseen, jos he olisivat pyyteettömästi hyväsydämisinä lähimmäisiään kohtaan. Mutta silloinhan vaarana olisi, että he eivät tulisi valituksi "edustamaan" meitä, ajamaan etu-

jamme, selkokielellä – ajamaan omaa ja puolueensa etua. Ja silmissä siintävä kansalaisten kusettamisella, vastoin heidän todellisia etuja toimimisella, "ansaittu" miljoonien eläkeputki, kuten Jutta Urpilaisella (sd), Tuomo Puumalalla (kesk), Susanna Huovisella (sd), Paavo Arhinmäellä (vas), Heidi "pimeä työ" Hautalalla (vihr), Ville Niinistöllä (vihr), Antti Kaikkosella (kesk), Paula Risikolla (kok) ja Krista "linssilude" Kiurulla (sd) haihtui si kuin aamu-usva aurinkoisen elokuun aamuna.

Tällainen ällöttävää omaa kehua penikulmien päähän löyhkäävä käytös kertoo, että suurin osa kansanedustajista käytännössä "ostaa" edustajapaikkansa ajattelemaan kykenemättömiltä äänestäjiltä rahalla, ei käytännön teoilla. Ja ylipäättään tällainen omakehu kertoo, että kyseisen henkilön psyyke on vakavasti häiriintynyt, koska hänen heikko itsetuntonsa kaipaa jatkuvan omien kuvien ihailun lisäksi tuntuva ulkopuolista pönkitystä. Ja toisaalta vaalimainonnan avulla "ansaitut" edustajapaikat paljastavat vääjäämättä sen, että kansanedustajan "työ" ei suinkaan ole heitä äänestäneiden pyyteetöntä auttamista hyvyydellä, vaan että myös pahuus ja ahne eri ryhmien välinen itsekkyyks on aivan yhtä sallittua demokratiassa kuin diktatuurissakin. Näin ollen demokratia ei ole suinkaan mikään tae onnelasta, vaan aivan yhtä hyvin vaalikarjaa manipuloiden enemmistö kansanedustajista voi toimia käytännössä juuri päinvastoin kuin kansan todellinen etu vaatii. Demokratia voi siis olla – ja on, aivan samoin kuin diktatuuri, vähemmistön mielialta enemmistöä kohtaan.

Sitä paitsi ehdokkaiden käyttämät itsekehu- eli mainontamenetelmät (vaalipropaganda) kasvattavat äänestäjän mitättömyyden tuntua ja turruttaa tämän arvostelukykyä. Kun yksilöllä on vastassaan poliittiset puolueet niin voimakkaina ja niin suurina kuin niiden propaganda kertoo, hän ei voi muuta kuin tuntea olevansa pieni ja jokseenkin merkityksetön maan matonen. Fromm:

Tämä ei merkitse sitä, että mainonta ja poliittinen propaganda avoimesti korostavat yksilön merkityksettömyyttä. Päinvastoin ne imartelevat yksilö uskottelemalla hänet tärkeäksi ja esittämällä vetoavansa hänen arvostelukykynsä ja älyynsä. Mutta näillä keinoin varsinaisesti vain rauhoitetaan yksilön epäluulot ja autetaan häntä pettämään itseään.

Kaikkein huvittavinta on se, että mielialta on mahdollista, käyttämällä äänestäjiin menetelmiä, joilla heidän mielensä vallataan ja tunteet ja ajatukset suunnataan ja manipuloidaan hallitsevan harvainklikin etujen ja perimmäisten tavoitteiden mukaisiksi. Harvainklikin muodostavat demokratiois-

sa niin sanotut banksterit, ylikansallisten yksityispankkien ahneet ja omatunnottomat omistajat ja näiden etupiirit. Tämän mustekalan lonkerot ulottuvat ylikansallisten teollisuus- ja mediajättien sekä niiden hännystelijöiden kautta kaikkialle elämääsi ja vailla tuon verenimijän hyväksyntää ei yksikään, ei edes demokraattinen valtio, voi toimia katastrofitta nykyaikana sukupolveakaan.

Näiden menettelytapojen seurauksena osa kansalaisista jättää äänestämättä joko sen takia, että manipulointi on älyllisesti niin härskiä tai siksi, että manipulointi on lobotomian lailla tehnyt heistä eläviä kuolleita. Eivätkä vaaleissa ”menestyneet”, omia kuviaan vaalimainoksiinsa painattaneet ja niitä ihailleet edustajamme suinkaan ajattele parastamme. Heille parasta on ”demokraattisissa” vaaleissa saadun suuren äänisaaliin avulla pönkitetty huono itsetunto, näennäisesti natsien lailla laillistettu oma (esimerkiksi palkkiovirka) tai oman ryhmänsä etu, joka ei missään tapauksessa voi olla vähänkään pitemmällä aikavälillä banksterilauman etujen vastainen. Niinpä nämä edustajamme unohtavat aina välittömästi vaalien jälkeen äänestäjilleen tekemänsä tyhjät lupaukset ja istuutuvat tärkeän näköisinä ja itseään ihailen äänestyskaruselliin. Gandhi kuvasi tällaista itseään korvaamattomana pitävää tärkeilijää seuraavasti:

Kun menestys tekee ihmisen turhamaiseksi, hän on kuin vaunun pyörässä istuva kärpänen, joka kuvittelee panevansa pyörän pyörimään.

Entä mitkä ovat ne keinot, joita hallitsijat ja heidän lakeijansa käyttävät alamaisiinsa saadakseen heidät märehtimään toissijaisia totuuksia oleellisten sijaan, muuttaakseen meidät lyhytmuistiseksi, lauhkeaksi, vikuroimattomaksi ja helposti lypsettäväksi – ja tainnutettavaksi vaalikarjaksi? Adolf Hitlerkin kerskuikin:

Mikä onni hallitseville, että ihmiset eivät ajattele.

Nämä ajattelun lamauttavat keinot ovat erilaiset huvitukset – sirkushuveja, rakkauden korvikkeita kansalle. Viihdettä: tosi-tv:tä, sohvaperunoita, pikkumustaa, juoruja, saippuasarjoja, missejä, idoleita, väkivalta leffoja, kirj kuvia uutislakanoita, gallupeja, mäyräkoiria, rullalautoja, videopelejä, muotia, sporttia, julkkiksia, yksikätsisiä mukaan lukien kotijoukkueen päätymätön tappioputki – jännityksestä jäykkänä, pää sumeana, silmät pyöreinä ja suu appo avoinna, tai – ostoskassit pullollaan olet hallitsijoille, vallan marioneteille vaaraton, harkitsemaan, saati ajattelemaan kykenemätön elävä ruumis, tunnevammainen zombie, sirkuspelle, joka nauttii ennen kaikkea

muiden ihmisten epäonnistumisista ja onnettomuuksista. Onkin vinha hyvin perä siinä, että kun kaikki ajattelevat samoin, yleensä kukaan ei ajattele. Erich Fromm kirjoitti:

Hallitun ryhmän itsetunto pysyy sopivasti alhaalla niin, ettei kapinasta ole pelkoa... Psyykkisesti rampautunutta ihmistä voidaan käyttää helpommin hyväksi kuin vahvaa ihmistä...

Gandhi lausuikin:

Nöyrä alistuminen kykenemättömyyden tai epäluuloisuuden suututtaessa ei ainoastaan ole yhtenäisyyden esteenä vaan tekee heikomman osapuolen katkeraksi ja vihaiseksi ja luo pohjaa räjähdykselle.

VOI HYVIN

Tässä yhteydessä voisi myös puuttua opetukseen, jota levitetään edesvas-
tuuttomasti tunnuslauseella: Voi hyvin – ajattele positiivisesti. Monet ym-
märtävät tämän tarkoittavan kirjaimellisesti sitä, että negatiivisista asiois-
ta ei saa puhua, niitä ei saa edes pohtia. Ainoastaan hyvät ja kauniit uutiset
ovat kelvollisia märehdittäväksi. Mutta mistä me voimme tietää, mikä on
positiivista, jos me suljemme negatiiviset asiat jatkuvasti ajattelumme ulko-
puolelle? Sitä paitsi aivot toiminta, jota voidaan nimittää ajatteluksi, edellyt-
tää eri vaihtoehtojen olemassaoloa. Pelkän yhden ainoan oletaman jatku-
va toistaminen on pikemminkin itsehypnoosia, joka on kätevä ja halpa tapa
pyykätä yhdellä ainoalla mantralla aivonsa vapaaehtoisesti syväpuhtaaksi.
Tällaisen huuhteluohjelman läpikäyneelle on helppo uskotella, että kiilto-
kuvat, vaahtokarkit ja hauskaasti helisevät sanat ovat avain ikuiseen onneen,
henkisesti korkeammalle värähtelytasolle, positiiviseen paratiisiin. Jo Bert-
rand Russel kirjoitti:

*Senlaatuinen hyve, joka luodaan tietämättömyyttä hoivaamalla, on hauras
ja murtuu heti, kun asianomainen joutuu kosketuksiin todellisuuden kanssa.*

Pelkällä ajattelulla ei ole muuten mitään tekemistä rakkauden kanssa. Ajat-
telu ja ajatukset ovat sanoina neutraaleja ja ilmaisevat korkeintaan muun
muassa sellaisia asioita kuin harkitsemista tai suunnittelua sekä vertaamis-
ta. Silti eräät kirkonmiehet väittävät, että ajatukset voivat olla syntejä. Kuin-
ka ihmeessä ihminen voi erottaa hyvän ja pahan, jos hän ei uskalla synnin
tai pahanolonpelon vuoksi pohtia eri vaihtoehtoja, ajatella toisinaan myös
kiellettyjä ja negatiivisia asioita?

Ja muista, hymy ei suinkaan ole mikään rakkauden, ei edes ystävyys- tai
luotettavuuden tae. Jos vanhemmat ovat kasvattaneet lapsen lahjomalla, lap-
si on oppinut nopeasti hymyilemään aina, kun hän on halunnut saada oman
tahtonsa läpi. Tekohymy on mestarimanipuloijan tavaramerkki. Silti kaikki
meistä eivät ikinä opi tunnistamaan tätä ”hurmaavaa” tekohymyä, joka naa-
mioi hymyn taakse piiloutuneen pelon, kylmyyden, välinpitämättömyyden
ja vihamielisyyden. Nämä ihmiset naruttavat itsensä ja nauttivat toisten na-
ruttamisesta. Läpinäkyvimmillään tämän myrkyllisen tekohymyn voi het-
kellisesti havaita politiikan tai pankinjohtajan kasvoilla. Iljettävimmillään
ja irvokkaimmillaan tekohymy ilmenee buddhalaisten sekä kiihkouskovaisten,
etenkin valittuina ja itseään muita parempina pitävien Jehovan-todista-
jien, hymyyn väkisin vääntyneissä suupielissä heidän tyrkyttäessään sinul-

le valmiiksi puhkaistun pelastusrenkaan sisältäviä propagandalehtisiään – tai pötypuheitaan.

Historiaa suurennuslasilla tarkkaillessa huomaakin, että suurimmat pahan-tekijät, massamanipuloijat ovat lähes aina olleet juuri niitä sivistyneesti ja hyvin käyttäytyviä, sliipattuja, siististi pukeutuvia, lapsia mielellään sylissään pitäviä, heidän hiuksiaan hellästi silittäviä ja heille hymyileviä sekä väkijoukoille mielellään vilkuttavia ja siksi korkealle arvostettuja yhteisömmen jäseniä, kunniallisia kansalaisia.

Sinä päivänä, kun heidän sysimusta ytimensä vaikkapa vahingossa paljastuu, heidän sisimmät tunteensa ja ajatuksensa tuodaan päivänvaloon, me pyörittelimme päätämme ja päivittelemme yhä uudelleen ja uudelleen epäuskoisina, kuinka tämän ihmisen pahuus oli ylipäättään mahdollista – hänhän oli niin hieno ja hyvä ihminen! Siksikö, että me ilmeisesti erehdymme aivan yleisesti pitämään todellisena hyvyytensä pelkkiä kulisseyksiä, käytöstapoja, kauniita kiiltokuvia, vieläpä niiden häikäisevää pintaa, vaikka vanhan kansan sananlasku sanoo: ”Koiraa ei ole karvoihin katsominen.” Olisiko han syytä tehdä niin kuin Erich Fromm ehdotti:

Meidän on lakattava vain kuuntelemasta sanoja ja ruvettava tarkasti pohtimaan, kuka ja millainen tuo puhuja on olemukseltaan, luonteeltaan.

Hitlerin vanha työtoverikin muisteli muuten myöhemmin:

Hän oli miellyttävä keskustelukumppani, suuteli naista kädelle, mukava sestä, joka antoi lapsille suklaata, mutkaton kansanmies, joka puristi pienviljelijöiden ja työläisten känsäisiä käsiä.

Eikä edes se riitä, että tietäisi kuka puhuja on. On opittava ymmärtämään, mitä itse sanoihin, niiden sisälle, on kätkeytyä ja opittava näkemään sanojen taakse! On nähtävä, mihin puhuja pyrkii sanoillaan, mitkä ovat puhujan perimmäiset tavoitteet. Sillä sanat voivat puhuttuna helistä korvissa ihanasti kuin kulkuset mutta toteutettuna viiltää syviä haavoja kipeästi kuin lasinsirpaleet. Ja nimenomaan sekä erityisesti juuri rakkaudesta puhutaan mielellään sanoilla, joilla ei ole minkäänlaista sisältöä tai merkitystä, sanoilla, jotka ovat työpöyhjiä – täyttä hölynpylyä. Sillä pelkkä sana "rakkaus" on massoille kuin suussa sulava makeinen – lupaus saavuttamattomasta onnesta. Sanaa "rakkaus" onkin valtapitävien ja heidän lakeijoidensa toimesta käytetty, kuten esimerkiksi myös sanoja "velvollisuus", "omatunto", "isänmaallisuus" ja "myötätunto" naamiona ja yhä edelleen käytetään, sanoina, joiden varjolla tuhotaan toisia ja omaa minää.

Yksi tarkastelun arvoinen aihe on järjen käyttö ja järkiperaistaminen. Pelkäästään sen pohjalta, kuinka looginen henkilön esittämä lausuma on, me emme pääse selville, olemmeko tekemisissä järjen käytön kanssa, vaan meidän on ulotettava tarkastelu koskemaan myös henkilön psykologisia vaikuttimia. Ratkaisevaa ei ole se, mitä ajatellaan, vaan miten ajatellaan. Fromm:

Ajatus joka on tulos aktiivisesta ajattelusta (järjen käytöstä) on aina uusi ja alkuperäinen; ei välttämättä alkuperäinen siinä mielessä etteikö joku muukin olisi voinut ajatella samoin tavoin, vaan alkuperäinen siinä mielessä, että henkilö on käyttänyt ajattelemista välikappaleena, jonka avulla hän on keksinyt jotakin uutta ulkopuolisesta maailmasta tai omasta sisäisestä maailmastaan. Järkiperaistamisilta puuttuu tämä keksivä ja paljastava ominaisuus; ne (järkiperaistamiset) vain vahvistavat tunneperäisiä ennakkoluuloja, jotka henkilöllä jo on ollut. Rationalisointi, järkiperaistaminen ei ole työväline, jonka avulla pyritäisiin tunkeutumaan todellisuuteen, vaan se on jälkikäteen tapahtuva yritys (jälkiviisauden muoto) saattaa omat toiveet sopusointuun olemassa olevan todellisuuden kanssa.

Samoin kuin ajattelussa on tuntemisessakin erotettava aito tunne (esimerkiksi rakkaus valerakkaudesta ja rakkaus kiimasta – kiima ei ole, kuten ei hikoilukaan, tunne), jonka alkuperä on meissä itsessämme, valetunteesta, joka todellisuudessa ei ole meidän tunteemme, vaikka luulemme, että se on sitä. Tähän merkityksettömien sanojen ja tunteiden kutomaan harhaluulon seittiin sotkeutuvat myös hyvin useat avioliiton satamaan ankkuroivat nuoret parit. Kun kukaan ei ole koskaan varoittanut näitä elämäkokemusta omaamattomia nuoria hymykuoppien pohjilla väijyvistä käärmeistä, niin vielä soidintanssin pyörteissä silmissä siintää unelma kaiken voittavasta ikuisesta rakkaudesta. Mutta haaveet tallautuvat sammakkoprinssien ja silikoniprinssien sokeankiihkeän sukupuolisen halun ja täyttymättömien unelmien piirileikin nostattamaan arjen kitkerään tomuun. Pölyn laskeutuessa unelmat pirstoutuvat ja hyvät pöytätävät unohtuvat. Useat elävät koko elämänsä täyttymättömien toiveiden tynnyrissä ainoana ravintonaan katkeruudella kuorrutettu ja pettymyksissä paistettu pettu. He kantavat parasta ennen -päivämäärää sisällään ennen kuin elämä ehtii edes alkaa.

Ja jos perehtyy vaikkapa sellaiseen älylliseen petokseen, kuin buddhalaisiin kirjoituksiin, niin huomaa hyvin nopeasti, että niissä rakkauden sijaan käytetään aivan yleisesti sanaa "myötätunto" silloin, kun kuvataan suhdetta kanssaihmiisiin. Mutta sana "myötätunto" ei sanana sinänsä sisällä minkäänlaista arvolatausta. "Myötätunto" ei ole sana, joka sinällään kertoisi, ovatko tunteesi ja perimmäiset aiheet hyvät vai pahat. Vasta se sana tai ne sa-

nat, joihin sana "myötätunto" liitetään, kertovat kuulijalle mitä tarkoitat silloin, kun tunnet myötätuntoa jotakuta kohtaa – myötätuntoahan voi tuntea vaikkapa rotuerottelua tai kuolemanrangaistusta kannattavia, Somalian rannikon merirosvoja tai pörssissä sisäpiiritietoa käyttävien pelureiden pohjaton ahneutta kohtaan.

Toinen ”myönteinen” tunne, on myötätuntoa lähellä oleva ”kiitollisuus”. Vaikka ihminen voikin osoittaa vilpittömästi kiitollisuutta lähimmäisilleen, niin aivan yhtä hyvin voi kiitollisuuden tunne kohdistua esimerkiksi henkilöön, joka kostaa hänen puolesta. Moni tunne ja asenne, kuten esimerkiksi arvostus, kunnioitus, kiitollisuus, ystävällisyys, suvaitsevaisuus tai vapaaehtoisuus, saavatkin lopullisen merkityksen vasta silloin, kun ne kohdistuvat tai liittyvät asiayhteyteen, toiseen sanaan tai toisiin sanoihin. Sanoilla on äärettömän helppo pettää muitakin kuin ajattelematon kuulija. Hanns Sachs kirjoittikin:

Pelkät sanat, käytettiinpä niitä miten taitavasti ja runsaasti tahansa, eivät yksin pysty saamaan aikaan sitä, mitä nimitetään toisen ihmisen sisäiseen elämään eläytymiseksi [empatiaksi] tai samaistamiseksi [identifikaatioksi], siis välitöntä tietoa maailmasta, joka ei ole omamme.

Me emme siis kykene ymmärtämään sanojen empatia ja sympatia sisältöä, koska me emme osaa itsekkäässä omassa minässämme eläytyä ja samaistua toisen ihmisen asemaan. Me kykenemme ainoastaan osoittamaan myötätuntoa, joka hipoo hyvin usein sääliä ja surkuttelua. Eläytyminen toisen henkilön asemaan on meille yhtä vierasta – ja mahdotonta, kuin kävellä kilometri toisen kengissä. Fromm totesi:

Tiedottomien aineksien toiminta on opettanut meidät suhtautumaan epäilevästi sanoihin ja opettanut, ettei niitä ole ottaminen nimellisarvostaan.

No ei ainakaan vaikuta sille, että olisi opettanut - päinvastoin, sillä sellaisia sanoja kuin hyvyys sekä nykyisin muodissa olevaa myötätunto viljellään laajalti sanan rakkaus korvikkeena, koska näillä sanoilla, etenkin sanalla myötätunto, pystytään niin helposti naamioimaan niitä kylvän henkilön omissa teoissa ilmenevä kaksinaismoraali.

Ja rakkauskoko muka olisi yhdistelmä kiitollisuutta, ystävällisyyttä ja myötätuntoa niin kuin buddhalaiset väittävät? Minä voin tuntea kiitollisuutta sellaista ihmistä kohtaan, joka auttoi minua huijaamaan, ystävällisyyttä sellaista ihmistä kohtaan, joka on rikoskumppanini ja myötätuntoa rikostoveriani kohtaan, joka ryöstön yhteydessä sai poliisin ampuman luodin käteen-

sä. Ja olla ystävällinen sille, joka tarjosi minulle ryöstön jälkeen savukkeen! Ei ole mikään ihme, jos noihin kolmeen tunteeseen nojautuva seksi, kuten buddhalaiset väittävät, muuttuu hyvin nopeasti tylsäksi ja saa ihmiset tuntemaan vastenmielisyyttä, ehkäpä jopa lopulta sulaa vihaa toisiaan kohtaan. Minähän voin tuntea myös kiitollisuutta, ystävällisyyttä ja myötätuntoa ainakin hetkellisesti tai vaikkapa vain näennäisesti sellaista naista kohtaan, joka tarjoaa kehoaan, sukupuolielimiään käyttööni pientä rahallista korvausta vastaan. Seksi, joka pohjautuu pelkästään kiitollisuuteen, ystävällisyyteen ja myötätuntoon, ei muistuta edes pelastusarmeijan tyhjää joulupataa. Tuollainen mekaaninen, kahden eri sukupuolen suorittama hetkellinen limakalvojen toisiaan vasten hinkkaaminen ei yllä edes aina sen tympeän tekohymyn tasolle, jonka suomme toisinaan toisillemme hypermarketin kassajonossa, lomahotellin matkalaukunkantajalle tai talviurheilukeskuksen hissipojalle. Buddhalaiset keuhvat myös jalostavansa rakkautta ja myötätuntoa mielenrauhan ja sympaattisen ilon avulla koko maailman tarpeisiin. Huh, huh! Luit aivan oikein, siis rakkauden ja myötätunnon jalostus tapahtuu nimenomaan sympaattisen ilon avulla, joka tarkoittaa iloa toisen ilosta, riemua toisen riemusta.

Miten minun riemustani voi jalostaa muiden riemun avulla korkeampaa riemua muille? Varsinkin jos riemuni kumpuaa säälistä eli myötätunnosta? Tämä sympaattinen ilo onkin samanlainen hämäävä sanaleikki kuin myötätunto. Oletko koskaan kuullut antipaattisesta ilosta tai epämyötätunnosta? Entä vastatunnosta? Antipatiolla tarkoitetaan yleisesti vastenmielisyyttä ja sympatia käsitetään myötätunnon sekä myös säälin synonyymiksi. Vastenmielisyys on siis myötätunnon vastakohta eli kääntäen, säälin vastakohta on julmuus. Kummatkaan sanat (vastenmielisyys ja sääli) eivät sinällään sisällä minkäänlaista arvolatausta. Vasta se sana jonka yhteydessä sympatiasia tai antipatiasia käytetään, kuten jo myötätunnon kohdalla, kertoo sympatiasia tai antipatiasia sisällöstä, sen laadusta.

Sen sijaan sana "myötätunto" on saanut ajattelijan korvissa hyvin ikävän kaiun. Koska ihmisen täytyy jo julkisuuskuvansakin vuoksi vaikuttaa hyväsydämiselle hyväntekijälle, niin hänen täytyy osoittaa jokaisessa mahdollisessa tilanteessa ja mahdollisimman julkisesti myötätuntoa. Ja koska sanan "myötätunto" synonyymi on sääli, niin vaikuttaa usein aivan sille, kuin myötätunnon osoittaja on säälin sijaan pikemminkin tunteeton (joka on sanaan sisällöltään hyvin läheinen sanalle "sääli"), koska hän ei halua, että kukaan epäilisi häntä ainakaan julmaksi.

Empatia (kreikan ilmaisusta em pathos, tuntea sisälle) taas tarkoittaa puolestaan kykyä asettaa itsensä toisen henkilön asemaan ja ymmärtää toisen tunteita. Tähän buddhalaiset eivät pysty, sillä silloinhan he tyhjän ja valheelli-

sen sympatian sekä myötätunnon sijaan joutuisivat sanomaan suoraan, että he eivät pyri toiminnallaan synnyttämään iloa surun keskellä, vaan surua ilon keskelle, eivätkä odottaisi, että saavat tekonauraa (riemua riemusta) jonkun surevan ihmisen kanssa. Juuri tämä tekonauru, surkastunut kyky iloita aidosti sydäimestään, on syy siihen, miksi Dalai-lamankin nauru, silloin kun hän yleensäkin nauraa, kuulostaa ontolle ja jotenkin tyhjälle, heikottavalle ja ilottomalle – kuolleelle.

Buddhalaiset näyttävätkin meille mielellään alati hymyilevän ulkokuorensa ja selittävät tuntevansa myötätuntoa kaikkea elollista kohtaan. Tarkkaavainen lukija löytää heidän "pyhistä" kirjoituksistaan, kuten "Tiibetiläinen Kuolleiden kirja", kuitenkin sellaisia buddhalaisten perimmäisiä ajatuksia paljastavia ilmaisuja heidän myötätuntonsa kohteista, muista ihmisistä, kuin "*likainen lantakasa*" ja "*alhaisista alhaisin*". Samaan aikaan hengelliset johtajat ylentävät itsensä. He antavat kutsua itseään kunnianimillä ja odottavat, että heitä kumarrellaan ja heitä kohdellaan kunnioittavasti. Ja enää eivät moraalia valvo kristityt katupartiot ja yhden epäilevän katseen seurauksena ei kimppusi käyneet kristityt "virkamiehet" – inkvisiittorit välittömästi kaiva esiin tulitikkuja tai peukaloruuvia, vaan avoimen fyysisen kidutuksen ja tappamisen ovat korvanneet erilaiset pitkälle jalostetut manipulointitekniikat. Henkinen hyväksikäyttö, jossa ennalta arvattavia reaktioitasi, käytetään hyväksikäyttäjän hyödyksi, on hyvin yleistä. Eikä nykyisin kansaa manipuloi pelkästään kirkko vaan "kidutusleikkiin" ovat ryhtyneet kirkosta mallia ottaen myös hallitseva yläluokka, pääoma piirit sekä heidän kätyrinsä, poliitikot. Nykyisin pääministerin sanat, pörssikurssien vedätykset tai jopa kulmakarvojen kohottaminen saattavat riittää pelon kipinän syttämiseksi ja eriävän mielipiteen tai arvostelun vaimentamiseksi.

Esimerkiksi Uskontojen uhrin (ry) unohtaa kuitenkin kaikkein oleellisimman. He eivät ymmärrä, saati näe mihin nämä "sairaiden" ja "pikaista psyykkistä apua" tarvitsevien yksilöiden johtamat uskonnolliset yhteisöt, kuten esimerkiksi kaikki kirkotkin, pohjimmiltaan pyrkivät – itsetuntoa heikentämällä tahdon murtamiseen. Yksilölle, jonka itsetunto on pirstottu puolikuoliaaksi pelottelemalla, on todella kivutonta uskotella mitä pöty-puppua tahansa. Itsetunnottomat massat uskovat mihin tahansa ja heitä on lapsellisen helppoa pillipiiparin hallita!

Entä jos jauhot pussissa ovat puhtaat, jos jonkun uskonnon tarkoitusperät ovat pyyteettömän hyvät tai tuon uskonnon Jumala jopa olisi hyvä, niin miksi tällaista uskontoa ja Jumalaa pitää suojella minkäänlaisilla lailla tai aseilla? Vastustavatko ihmiset pyyteetöntä hyvyttä ja rakkautta todella niin tiukasti, että se pitää suojella lailla, kuten puoluetuki, vanha rakennus tai joku luonnonsuojelualue? Höpö höpö ja paskan marjat! Lailla suojeltu rak-

kaus on todellisuudessa kansalle rakkautea syötettyä pelkkää valerakkautta? Ja koska lainlaatiija tietää kyseessä olevan valhe, valhe täytyy tietysti suojata lailla!

Ja esimerkiksi poliitikot (erinomaiset esimerkit muun muassa Paavo Väyrynen, Jutta Urpilainen, Krista Kiuru ja Antti Rinne) sekä virkamiehet suosivat ennen kaikkea manipulointistrategiaa, jossa ikävä puheenaihe vaihdetaan ensi tilassa sopivammaksi, keskitytään näennäisargumentteihin ja esitettyyn kysymykseen vastataan merkityksettömän monisanaisesti. Tämä toimintatapa tulee erityisen hyvin esille Suomen Irakiin käännättämän turvapaikanhakijan kohtalossa. Mieshän tapettiin vain muutama päivä Irakiin palauttamisensa jälkeen. Maahanmuuttovirasto on todennut tapaukseen liittyen, ettei se ole vastuussa yksittäisen turvapaikanhakijan kohtalosta – eipä tietenkään, maahanmuuttovirasto ei ole vastuussa mistään!.

Totta onkin, että päävastuu on Sipilän hallituksella, joka loi Suomeen aiempaa tiukemman maahanmuutto- ja turvapaikkalainsäädännön sekä "asenne-raamit" Migrin ja oikeuslaitoksen toiminalle. Suomi veti hätäpäissään maahanmuuttolinjansa liian tiukaksi, jopa siinä määrin, että eräs ranskalaistuomari esti irakilaisen turvapaikanhakijan palauttamisen Suomeen, jottei tätä palautettaisi Irakiin.

Ja mitä tekevät poliitikot pääministeri Juha "syytön olen tämän miehen vee-reen" Sipilä tai sisäministeri Juha "ei ole poliittinen mielipidekysymys" Mykkänen? Vetäytyvät vastuusta! ja entä lehdistö? Se tyytyy valittelemaan tapahtunutta Kreeta Karvalan suulla (IL, 13.2.2018):

Hyvinvointi-Suomella on varaa olla inhimillisempi, myös ihmisoikeudet ja ehdottoman palautuskiellon edellytykset pitää ottaa nykyistä vakavammin, ja maa-arviot päivittää riittävän usein todellista turvallisuustilannetta vastaaviksi. Toivottavaa on myös, että Suomeen jo kotoutuneille kielteisen päätöksen saaneille järjestyisi työn kautta nykyistä helpompi väylä jäädä rakentamaan Suomea.

Niin – on helppoa valitella ja toivotella laittamatta itse tikkuakaan ristiin oman maan hallituksen rikollisen (se, että säätää lain, jonka mukaa rikos ei ole rikos, ei suinkaan vapautta vastuusta) toiminnan vuoksi, koska se on – demokratiaa!

Kirkko puolestaan käyttää lähetystyössään läpiviemisstrategiaa, jossa manipuloija käyttää sellaisia tekniikoita kuin arvovallalla pelottelu ja tunnetason hyväksikäyttö. Keskustelussa sinuun luodaan epävarmuutta, jonka sinulle tuputettu ehdoton joko – tai -vaihtoehto muka ratkaisisi. Sinua voidaan uhkailla ja painostaa. Sinulle voidaan valehdella ja kerrottua tietoa voi-

daan valikoida. Huono omatuntosi pyritään herättämään horjuttamalla tunteitasi. Ja koska Jeesus ei ole paikalla, sinulle voidaan esittää ”auktorisoitu” eli virallinen, mutta silti kuvitteellinen ja/tai vääristelevä näkökanta hänen opeistaan, kuten varhaisimmat kristityt tekivät. Menetelmä on erittäin tehokas silloin, kun henkilö, johon vedotaan, ei ole paikalla – tai on tapettu. Jo lapsille tarkoitetuissa piirroselokuissa ”Unien kuningas” ja ”Egyptin prinssi”, Joosef ja Mooses, sekä kyseisistä henkilöistä kertovissa Raamatun tarinoissa käytetään iljettäviä manipuloinnin tekniikoita, joita opit tunnistamaan nimellä: tunteiden manipulointi, jossa tapahtumille haetaan hyväksyntää vetoamalla kuulijan tunteisiin tai tunteiden kaltaiseen suhtautumiseen (jännitys, myötätunto, sääli, viha, suuttumus, halveksunta, oikeudenmukaisuus, järkytys, pelko, kosto ja toivo), sekä katsojan/lukijan tietoisesti vieritettyihin virhepäätelmiin nojautuvaa manipulointia, jossa oman henkilökohtaisen vakaumuksen vastaiset tosiasiat (orjuuttaminen ja orjuus) yksinkertaisesti kielletään ja esitetään kuulijalle asioiden kulusta yksipuolinen ja väristelty, totuudenvastainen näkökulma.

On olemassa vielä yksi erittäin mielenkiintoista manipulointitekniikka, joka ovat ehkä kaikkein yleisin ihmisyksilöihin käytetty sumutusmenetelmä. Siitä ei julkisuudessa puhuta juuri lainkaan, ei tietenkään, koska se on niin ehdottoman ylivertainen, eivätkä psykologit kiinnitä siihen mitään erityishuomiota, koska hekin ovat, kuinka ollakaan, nielaisseet sen. Voimme perehtyä siihen ensiksi kristittyjen yleisesti esittämän väitteen ”*on todisteita siitä, että Pyhä Henki on parantanut sairaita*” avulla. Väitteen esittäjä päätelee, että jos joku tekee yhdenkin hyvän teon, niin tuon tekijän kaikkien tekojen täytyy olla automaattisesti hyviä. Mutta mitä itse Herra ilmoittaa profetta Danielin suulla:

Ja keskellä sortoa heille suodaan pieni menestys, ja monet liittyvät heihin teeskennellen. (Dan.11:34)

Tässä se on, alaston totuus ilman minkäänlaista vyöverhoa. Jakeet kertovat yksiselitteisen lahjomattomasti, että pienen menestyksen myöntäminen (mm. luvattu maa, syntien anteeksi antaminen) on yksi Herran erittäin menestyksellisesti käyttämistä manipulointimenetelmistä. Koraanista löydämme sitä paitsi aivan vastaavan ajatuksen:

Almut on tarkoitettu... niille, joiden sydämet on voitettava. (9:60)

Uskovaiset käyttävät tätä ”pienen hyvän teon” taktiikkaa kerskuessaan, mitä hyvää uskonnot, kirkko ja yksittäiset Pyhän Hengen ohjaamat hurskaat

uskonmiehet ovat maan päällä saaneet aikaan hämärtääkseen Herran todelliset, rakkaudelle vihamieliset tarkoitukset. Demokratioissa poliitikot tarjoilevat tätä kyseistä ”leivän varastamista muruja ripottelemalla” -taktiikkaa tyytymättömien kansanjoukkojen rauhoittamiseksi todella taitavasti. Jos et ole koskaan nähnyt leipää, on sinulle helppo uskotella murujen olevan juuri se leipä ja/tai että leivästä ei todellakaan ole enää jäljellä, kuten poliitikot uskottelevat, mitään muuta jaettavaa kuin ne viimeiset murut, joita he niin epäitsekkäästi jakelevat kaikkinaisen hädän lievittämiseksi.

Eikä sitäkään, että lennetään Suomesta business-luokassa Washingtoniin kerjäämään myötätuntoa sadistiselta Herralta rukousaamiaiselle (National Prayer Breakfast) Yhdysvaltain presidentti Donald Trumpin kanssa, kuten neitsytselibaattori, hillitolppa Timo Soini tekee vaimonsa Tiinan kanssa nyt helmikuussa 2018, voi pitää aivan normaalin ihmisen käyttäytymisenä. Illan isäntä on kaikilla mittapuilla henkisesti sairas narsisti, Soini on itse häikäilemätön pyrkuri, joka ratsastaa vaikka kuolleen, kuten Tony Halmeen, ruumiilla, armoa rukoillaan sadistilta ja viulut maksaa Suomen kansa – hal- leluja.

"Minä keskustelen vaikka Kiinan keisarin kanssa",

Soini kirjoitti ja lisäsi, että Suomessa on uskonnonvapaus ja vapaus uskoa No Soinilla varmaan olisi ollut rattoisia keskusteluhetkiä myös SS-teloituskompanian edessä. Rukousaamiainen on massan manipulointia esimerkin voimalla ja sitä ovat aiemmin harrastaneet muun muassa Laura Huhtasaari (ps), Sari Essayah (kd), Eija-Riitta Korhola (kok), Päivi Räsänen (kd) ja Antero Laukkanen (kd).

Ja kun rukoillette, älkää olko niin kuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katuja kulmissa, että ihmiset heidän näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle (Matt.6:5,6)

Ja "uskovat" eivät suuressa lähimmäisen rakkaudessaan edes käsitä, että uskonnonvapaus on Suomessa alle 10-vuotiaalle kirkkoon kuulumattomalle lapselle vapautta kuunnella aamun avauksessa tai elämäkatsomustiedon oppitunnilla sitä, että rehtori tai opettaja ilmoittaa muiden oppilaiden läsnä ollessa hänen joutuvan helvettiin.

NAAMIAISET

Ja seuraavaksi esille seikka, johon yhteiskunnasamme ei ole havahduttu lainkaan tai jos sitä on huomioitu, sitä on pidetty harmittomana yksittäistapauksena. Kirjassaan ”Pahan psykologia” M.Scott Peck kirjoittaa:

Yksi syy, miksi pahuudesta on niin vaikea kirjoittaa, on sen salakavaluus. Pahat ovat keskittyneitä pitämään täydellistä kuvaa itsestään. Pyrkimys vaikuttaa moraalisesti moitteettomalta, vie kaiken heidän aikansa. Moraalisuus on heille erittäin suuren huolen aihe. Yhteiskunnan normit ja muiden ihmisten mielipide ovat heille tärkeitä asioita. Pahoilla ei tunnu olevan min-käänlaista tahtoa tai pyrkimystä hyvyteen, mutta he haluavat erittäin kiihkeästi vaikuttaa hyviltä. Heidän hyvyytensä on kokonaan teeskenneltyä. Se on pelkkää valetta...

Eli Peckin huomiota yksityiskohdistamalla voidaan todeta, että nyky-yhteiskuntamme yleinen ja yhtäläinen rakkaudettomuus luo sadisteille ja pedofiileille rehevät kasvuolosuhteet. Nuo kasvuolosuhteet olivat aiemmin huomattavasti niukemmat ja piilotetut ruumiillisen kurituksen valvonnassa kirkonseinien, sisäoppi- ja kasvatuslaitosten suojiin. Ja nyt kun nuo vuosisatoja jatkuneet tapaukset ryöppyävät seinien sisältä sivustakatsojien silmillemme niin, niitä on helppo päivitellä, kun ei ymmärrä, että omat vanhemmat ja heidän vanhempansa omalla käytöksellään (kädet rukoiluasentoon ristittyinä vaienneet sivustakatsojat) mahdollistivat kyseisen henkisen ja ruumiillisen kidutuksen. Nyt nuo runsaan rehevät kasvuolosuhteet sadismille ja seksuaalisille perversioille löytyvät hoito- ja avustustyön laajalta kentältä – instituutioista. Minne muualle yhteiskunnassamme sadisti ja pedofiili voiskaapa piiloutua paremmin kuin naamioitumalla instituutionaaliseksi, kunnioitusta herättäväksi hyväntekijäksi.

Esimerkiksi Financial Times -sanomalehden naistoimittaja Madison Marriage osallistui tammikuussa 2018 jo yli 30 vuoden ajan järjestettyyn varakkaiden yhteiskunnan tukipylväille, politiikan ja talouselämän sekä viihdeteollisuuden vaikuttajille – kaikki miehiä, tarkoitettuun Lontoon The Dorchester-hotellissa The Presidents Club -hyväntekeväisyysgaala-illalliseen, jonka tarkoituksena on kerätä varoja lontoolaisten Great Ormond Streetin sairaalan ja Evelina Londonin lastensairaalan toiminnan tukemiseen. Gaala-ilallinen, josta lisää hiukan myöhemmin, oli todellisuudessa seksin puutteessa kärvistelevien silmäätekevien miesten kypälöinti-, kopelointi- ja ahdistelugaala! Iltalehti puolestaan kertoo sunnuntai 11.2.2018:

Britannian pääministeri Theresa May on määrännyt kiireellisen tutkimuksen hyväntekeväisyysjärjestöjen työntekijöiden käytöksestä. Haitin vuonna 2010 tapahtuneen maanjäristyksen jälkeen muun muassa Oxfamin työntekijät järjestivät viljejä seksijuhlia alaikäisten tyttöjen kanssa, kirjoittaa Sunday Times. 98 maassa toimiva Oxfam oli tietoinen asiasta, mutta peitteli sitä vuosia.

Sunday Times kertoo, että pelkästään viime vuonna yli 120 hyväntekeväisyysjärjestöjen työntekijää syytettiin avustettavien seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Näistä 87 oli Oxfamin työntekijöitä ja 31 Pelastakaa lapset -järjestön työntekijöitä. Timesin mukaan järjestöihin on hakeutunut töihin pedofiileja. Järjestöt ovat olleet tästä tietoisia. Osalle on annettu potkut, mutta tapauksista ei ole läheskään aina raportoitu viranomaisille.

Punaisen ristin entinen työntekijä Andrew MacLeod kertoi Sunday Timesille, että järjestö ei ollut onnistunut vastaamaan "institutionaaliseen pedofiliaan" järjestön työntekijöiden keskuudessa. Hän kertoi olevansa järkyttynyt siitä, mitä näki Filippiineillä (siis Haiti ei suinkaan ollut yksittäistapaus). Vastaavanlaisia seksuaalisen hyväksikäytön tapauksia on raportoitu useista maista, joissa avustustyöntekijät ovat toimineet.

Ja Iltalehti jatkaa 14.2.2018 hyväntekijöiden seksuaalisten hyväksikäyttäjien paljastusta:

Pariisissa päämajaansa pitävä kansainvälinen Médecins Sans Frontières (MSF) -järjestö eli Lääkärit ilman rajoja on joutunut myös osalliseksi hyväksikäyttöskandaalista.

Järjestö tiedotti keskiviikkona, että se sai viime vuonna toimintaansa liittyen peräti 146 valitusta tai kantelua, joista 24 liittyi seksuaaliseen häirintään tai raiskauksiin. Asiasta kertoi uutistoimisto AFP. MSF erotti 19 työntekijäänsä ja antoi varoituksen useille muille. Järjestön mukaan todellinen hyväksikäyttäjien ja raiskausten määrä saattaa kuitenkin olla vielä tätäkin suurempi, sillä listassa ovat mukana vain järjestön päämajan tietoon asti päätyneet valitukset.

Mikä onkaan parempi naamio kuin lapsia auttavan hyväntekijän naamio! Tosin papit omaavat vielä tehokkaamman naamion, taivaaseen eksynyttä lammasta taluttavan Jeesuksen naamion, mutta hyväntekijän naamion takaa voi väijyä vielä huomaamattomammin. Ja tietysti voi päättään pudistellen toivioajatella, että nämä ovat muka harvinaisia yksittäistapauksia. Valitettavasti näin ei kuitenkaan ole, eivätkä pedofiilit ole ainoita, jotka toimi-

vat hyväntekijän ja auttavan ihmisen vaatteissa, vaikka sisältä ovat raatelevia vesikauhuisia koiria.

Hyvä esimerkki on avustustyöntekijöihin myös lukeutuvien lääkärien ja sairaanhoitajien, kuten edellä oli esillä, mutta ei pelkästään avustustyöntekijöinä, vaan sadisteina aivan tavallisen sairaalan tai terveyskeskuksen työntekijänä. Suomessa esimerkiksi koko sairaanhoitojärjestelmä perustuu käytännössä lääkärin ja sairaanhoitajan auktoriteettiasemaan – käskyttämiseen. Lääkärin sana on totuus ja hänen ei tarvitse kuunnella potilasta vasta kuin viimeisen pakon (kuoleman) edessä kertomaan havainnostaan. Ja tämä käyttäytyminen koskee suurinta osaa sairaaloiden henkilökuntaa. Ja jos potilas on eri mieltä diagnoosista tai arvostelee lääkärin toimintaa, varsinkin jos potilas korottaa ääntään koettuaan joutuneensa tulleen painostetuksi, ellei jopa silmään sahatuksi, hänet vaiennetaan kätevästi kutsumalla väkivaltaisia otteita käyttävä vartija paikalle sekä kirjaamalla epikriisiin epäily potilaan mielenvikaisuudesta ja mahdollisesta M1 lähetteen kirjoitustarpeesta. Keskustelusta ei tuossa tilanteessa ole toivoakaan, koska lääkärin ja sairaanhoitajan koulutuksessa ei opeteta ratkaisemaan erimielisyyksiä avoimella keskustelulla vaan jankuttamalla (hiljaa, minä puhun nyt), uhkaamalla (jos et tee niin kuin sanon, niin sinua ei hoideta) ja tietysti – vaikenemalla. tämän kaltainen työyhteisö on otollinen sadistin kutsumusammatti, jossa jo ammatti sinänsä antaa auktoriteettiaseman jonka turvin voi kyykyttää pienempiä ja sairaita ihmisiä, kokea vallan tunnetta, ilman ilmi tulemisen vaaraa. Erinomaisen kuvan näiden hellien valkoisten sisarten ilmeisen yleisestä luonteesta saa Iltalehden uutisoinnista 9 ja 10.9.2018:

Opettaja kertoo sairaanhoitajaopiskelijoiden karuista kokemuksista työharjoittelussa: Tiuskimista, väheksymistä ja syrjintää

*Sairaanhoitajat eivät enää vaikene harjoitteluajan alistamisesta: ”Huudettiin toisten kuullen niin, että melkein kyyneleet tulivat silmiini... Sairaalas-
sa on tiukka hierarkia, väsymystä ja turhautumista. Monet lähtevät kosta-
maan omia huonoja kokemuksia. Törkeää kohtelua on tapahtunut erityises-
ti hoitajien kesken”.*

Kaikkalainen avustus- hyväntekeväisyys ja hoitotyö ovat myös kutsumusammatteja epäitsekkäille ihmisille. Nämä ihmiset julistavat mielellään epäitsekkyytään ja osoittamaansa epäitsekästä rakkautta, jota aivan yleisesti kuulee mainostettavan mitä arvostetuimpana ja jalostuneimpana rakkauden muotona. Mutta epäitsekkyys on kaikkein vihonviimeisempiä asioita, joilla on mitään tekemistä rakkauden kanssa. Epäitsekäs ihminen ei ha-

lua itselleen edes rakkautta. Tästä myrkkypikarista Erich Fromm totesi, kuten jo aiemmin oli esillä, tyhjentävästi:

Epäitsekäs ihminen ei halua mitään itselleen, hän elää vain toisten hyväksi, hän on ylpeä siitä, että hän ei pidä itseään lainkaan tärkeänä. Hänen kykynsä rakastaa ja nauttia elämästä ovat surkastuneet. Hän on itse asiassa täynnä vihamielisyyttä elämää kohtaan, ja hänen epäitsekkuutensa taakse kätkeytyy vaikeasti todettava, mutta silti voimakas itsekeskeisyys.

Epäitsekkyys on itse asiassa pahinta itsekkyyttä. Muiden miellyttämiseksi tai omien pelkojen vuoksi ihminen ei ole halukas tai ei uskalla valita omaa käytöstään ja toimii muita miellyttääkseen paeten samalla todellisia tarpeitaan, halujaan tai motiivejaan. Käyttäytymisen ajuri on tällöin esimerkiksi pelko, vastuunkantokyvyttömyys tai miellyttämisen tarve. Ihminen ei ole aito eikä oma itsensä ja hänen sisäinen ja ulkoinen maailmansa ovat jatkuvassa ristiriidassa. Epäitsekkyys on nimittäin myös näennäistä, kyvyttömyyttä vastuunkantoon ja valintojen tekemiseen. Tämä ilmenee niin, että ihminen toimii toisten toiveiden ja halujen mukaan, vaikka todellinen syy toimia näin on häneen itseensä liittyvä.

Ei olekaan ihme, että maan matokset eivät ymmärrä epäitsekkyuden itsekkyyden ja pyyteettömyyden välisiä eroja, koska sanojen sisällöt menevät yli hilseen kaikilta filosofeiltakin. Monet eivät näe, että altruismi ei suinkaan ole kyse epäitsekkyuden ja pyyteettömyyden yhdistelmästä, kuten yleisesti väitetään, vaan altruismissa toisen hyvä asetetaan oman edun edelle pelkästään pyyteettömästi ilman itsekästä tai edes epäitsekästä punnintaa. Altruismi ei tarkoita epäitsekästä ja pyyteetöntä, koska epäitsekäs ja pyyteetön ovat toistensa vastakohtia. Ihminen joka pitää itseään epäitsekkäänä ei yksinkertaisesti voi tajua pelkkää pyyteetöntä toimintaa, vaan hänen on aina nostettava epäitsekkuutensa jalustalle, korostettava epäitsekkuuttaan, kyvyttömyyttään rakastaa. On ymmärrettävä, että ihmisten parissa epäitsekästä "vale-altruismia" käytetään aivan yleisesti oman maineen ja hyväntehtijän oman sosiaalisen aseman parantamiseen – itsekkäseen, rakkaudelle vihamieliseen oman edun tavoitteluun. Wikipedian puhuukin puuta heinää:

Egoismin mukaan ihmisen tulisi toimia oman etunsa mukaisesti, vaikka se olisi (tai näyttäisi olevan) ristiriidassa muiden etujen kanssa. Egoismin vastakohtana on täten altruismi.

Tässä näkyy selvästi rakkausanemian kirjoittajaan älylliseen kykyyn aiheuttama vaikutus. Kirjoittaja erehtyy pitämään epäitsekkyyttä ja itsekkyyttä

toistensa vastakohtina, vaikka rakkaudesta ja moraalista puhuttaessa ne ovat toistensa synonyymejä – kaksikasvoinen kolikko. Fromm:

Itsekäs ihminen ei kykene rakastamaan toisia ihmisiä; mutta aivan yhtä vähän hän kykenee rakastamaan itseäänkään.

Viimeistään siinä vaiheessa, kun Wikipedian filosofit sotkevat rakkauden, altruismin ja uskonnot, heillä palaa puuro lopullisesti pohjaan:

Altruismi esiintyy keskeisenä teemana monessa eri uskonnossa. Kristinuskossa altruismi alkaa Jumalan rakkaudesta ihmisiä kohtaan ja kiteytyy lähimmäisenrakkauteen. Buddhalaisuudessa esiintyy myös universaali altruistisuus. Kristinuskoon verrattuna buddhalaisuus keskittyy enemmän kaikkeen olevaan verrattuna kristinuskon ihmiskeskeiseen rakkauteen. Mahayana-buddhalaisuudessa tavoite on jopa viivyttää omaa pelastustaan toisten takia. Islamissa altruismi on moraalinen teko, jokaisen muslimin velvollisuus ja todellisen uskon ehto. Altruismi ilmenee islamissa etenkin almuina, joita muslimit pitävät Jumalan säätämänä velvollisuutena. Almuja annetaan huonommassa asemassa olevalle yhteiskunnan parhaaksi.

Joka väittää, että kristinuskon oman poikansa teurastamisen hyväksynyt ja Egyptin massamurhan ja Jerikon kansanmurhan pääarkkitehti toiminut Herra Jumalalla on jotain tekemistä rakkauden kanssa, on mieleltään vaikeasti sairas ja hän ei erota käytännössä ennen ruoskaniskuja edes sadismia ja masokismia toisistaan. Buddhalaisuuden altruismi taas on verrattavissa Pohjois-Korean juče-aatteen aivopesun läpikäyneeseen kaaderi-robottiin, joka ei malta olla menemättä edes nukkumaan, pyydystääkseen puolueen korttelikomiteoille lisää käskytettäviä ja juurihan esillä olivat almut eli syötit ja niiden merkitys, pyydystettäessä uusia kaloja katiskan.

Voikin vain kysyä, kuinka moni hyväntekijänä tunnustettu ja hyväntekijänä itseään pitävä ihminen todellisuudessa toimii pyyteettömästi. Jotkut harrastavat hyväntekeväisyyttä omatuntonsa parantamiseksi, toiset taas sosiaalisen statuksen saavuttamiseksi, monet siksi, että saavat kokea auttavansa tai että kokevat auttamisen olevan oikeudenmukaista. Lähtökohtaisesti hyvin useat siksi, että heillä on kristillinen maailmankatsomus ja he kuvittelevat rakkaudelle vihamielisen epäitsekkyuden olevan osoitus lähimmäisen rakkaudesta, jonka he kuvittelevat olevan rakkautta, koska he eivät tunne rakkautta, ainoastaan kuvittelevat tuntevansa.

Ja useimmat hyväntekijät tekevät hyvää siksi, että he alitajuisesti yrittävät välttää katsomasta omaa kuvaansa peilistä. He eivät halua nähdä itseän-

sä vääryydestä vaienneena ja nimenomaan toimettomana sivustakatsojana. Hyväntekeväisyys eli almut ovat ne lumeteot, joilla vältytään näkemästä itseään ja samalla nuo lumeteot ovat oiva esimerkki siitä, kuinka hyvää tekemällä todellisuudessa kylvetään pahuutta.

NILJAKAS HUORIPUKKI

Ja on muistettava, että isännän ja orjan välisessä suhteessa on saavutettavissa molemminpuolisia hyötyjä. Orja saa ruokaa sen verran ja suojaa kuin on tarpeen voidakseen työskennellä isänsä hyväksi. Kansallissosialistit rakennuttivat Kolmannen valtakunnan moottoritiet ja kaikki juutalaiset eivät onneksi kuolleet keskitysleireillä – Trumpkaan ei ole niljakas "huoripukki" joka ikinen päivä, vaikka tykkääkin kouria vastakkaista sukupuolta ahterin alueelta aina kuin se on mahdollista – hänenkin täytyy saman logiikan mukaan olla ehdottomasti todella kyvykäs ja fiksi.

Tämän saman logiikan mukaan Ilta-Sanomien päätoimittaja Ulla Appelsinin päivittelee 16.7.2014 sisäministeri Päivi Räsäsen mölätysten aiheuttamaa joukkoeroa kirkosta kommentissaan "Kenen kasvot kirkolla on" muun muassa seuraavasti:

Kansanedustajana Viitames ymmärtää varsin hyvin, keitä hänen eronsa eniten kirpaisee. Ei suinkaan Räsästä. Kun kansanedustaja vie veroeuronsa kirkosta pois, hänen kotiseurakuntansa on taas yhtä (varakasta) maksajaa köyhempi. Viitames ei toki ole yksin. Viime päivinä tuhannet kansalaiset ovat jättäneet kirkon. Heidän joukossaan on varmasti monia, jotka eivät ole tehneet eropäätöstä kevyin perustein tai populismin innoittamana vaan päinvastoin, vakaasti harkiten. Silloin sitä on ehdottomasti kunnioitettava. Mutta ehkä on muitakin. Heitä, joille Räsänen – jälleen kerran – vain tarjosi ylevältä vaikuttavan syyn lakata maksamasta kirkollisveroja. Näiden ihmisten protesti ei kuitenkaan tunnu Räsäsen kukkarossa. Se tuntuu muualla. Kuinka moni kirkon jättänyt esimerkiksi tietää, että kolmasosa kirkon tuloista menee lapsi- ja nuorisotyöhön? Kirkon rahoilla lukemattomat pienet suomalaiset koululaiset ovat saaneet turvaa iltapäiväkerhoista. Ilman iltapäiväkerhoa moni 7-vuotias olisi yksin kotona. Kirkon perheneuvonta on pelastanut monia avioliittoja, moni köyhä on saanut kirkosta ruokaa. Ilman kirkkoa monella elämän murjomalla ihmisellä ei olisi yhtään olkapäätä, jota vasten nojata. Kirkko joutuu vaalimaan myös yhteistä kulttuuriperintöämme: harva taitaa haluta – tuskin kansanedustaja Viitameskään – että ikivanhat kirkkomme romahtavat huollon puutteessa lahonneina maahan. On niin kovin helppoa klikata hiirellä pari kertaa nettisivuilla. Hyvästi, kirkko! Klik. Siitäs sait, Räsänen! Klikklik. Harva lienee ajatellut samalla vievänsä varoja myös rippikoululeiriläisiltä, perhekerhoissa käyviltä äideiltä ja apua hakevilta alkoholisteilta. Kyllä: kirkolla on nyky-yhteiskunnassamme isoja ongelmia, jotka sen on itse selvitettävä. Joihinkin se on myös itse

syypää. Mutta on väärin antaa kirkolle vain Päivi Räsänen kasvot. Sillä silloin me unohdamme ne kirkon toiset kasvot – ne, jotka kumartuvat itkevän ekaluokkalaisen puoleen ja ne, jotka hymyilevät yksinäiselle vanhukselle.

Appelsinin historiantuntemus on tekstin perusteella ohuempaa kuin hämähäkinseitti. Appelsin ei ole kuullutkaan Natsi Saksan Kansanhuollosta, Talviapu keräyksistä, Elämän-lähde kodeista, Voimaa ilosta kampanjasta, Hitler Jugendista tai Saksan tyttöjen liitosta (BDM)? Rahaa ja taloudellista tukea kerättiin köyhille, vähävaraisille ja aliravituille, lapsilisät, äitiysavustukset sekä lomarahat otettiin käyttöön, vankilasta vapautuneita rikollisia tuettiin, kansakunnan sikoja ruokittiin kotitalousjätteillä, työtä oli tarjolla moottoritietyömailla, ahkeruus, siveys ja vanhempien kunnioitus olivat arvossa, työolosuhteita parannettiin. Vuodesta 1938 lähtien pronssisia, hopeisia ja kultaisia äidinristejä jaettiin lapsirikkaille naisille. Kuinka moni saksalainen lapsi saikaan turvaa iltpäiväkerhoista? Kuinka moni avioliitto pelastuikaan? Kuinka moni köyhä sai ruokaa tai olkapään johon nojata. Ja etteivätkö natsit vaalineet muka kulttuuriperintöä? Ja kaiken kukkuraksi kadut puhdistettiin alkoholisteista, taskuvarkaista, sutenööreistä, prostituoiduista ja kaiken maailman kerjäläisistä.

Abortin ja homojen leppymätön vihollinen, itsensä ylentäjä Päivi Räsänen sen sijaan toivoo ilosanoman edistämiseksi kaduille lisää verta ja väkivaltaa mölättyhän hän (Radio Dei ja Seurakuntalainen 30.5.2012):

Ajattelen, että jokaisen kristityn ja seurakuntien tehtävä on edistää kristillistä uskoa ja pitää esillä sanomaa Jeesuksesta, joka on sovittanut ihmisten synnit ja joka on Jumalan vastaus ihmisten raadolliseen todellisuuteen. Siitä nyt saatu todella ikävä merkki Hyvinkäällä. Tällaisissa tilanteissa näyttää kyllä toisaalta seurakunnille ja kristityille tarjoutuvan erinomaisia tilaisuuksia - mahdollisuus pitää evankeliumin sanomaa esillä ja tuoda lohdutusta.

Niinpä niin - osoitteeton väkivalta tarjoaa kristityille erinomaisia tilaisuuksia propagandansa levittämiseen ja pitää ihanasti esillä sanomaa Jeesuksesta ja tuo lohdusta - täyttää väen paljoudella muuten tyhjän panttina seisovat kirkonpenkit! Ja eikä Ilta-Sanomien kustantajakaan varmaan sure verilöylyjen nostamaa lehden levikkiä - kun patruunan hylsy koulun lattialle kilahtaa, niin raha lehden omistajan taskuun vilahtaa.....

Ulla-tyttönen unohtaa, tai hän ei tiedä, kansallissosialismin toiset kasvot yhtä autuaan helposti kuin ne kirkon toiset kasvot. Eikä puolusteluksi kelpaa suinkaan se, että kansallissosialistisessa Saksassa sosiaaliavun saajia kar-

sittiin muun muassa rodun mukaan, kristitythän karsivat vielä nykyään jopa hautausmaan asukkeja – kuolleita, uskon mukaan! Kristityt siivilöivätkin hyttysen huomattavasti hienovaraisemmin kuin natsit!

Appelsinin leivänkannikan ojentaminen hirsipuussa roikkuvalle janoiselle on siis ilmeisesti yhtä hyväsydäminen teko kuin suloisten pääsiäistipusten uuttaminen, hävittämien alle 72 tunnin ikäisinä myrkkyluoksessa! Mutta Ulla Maija Applesinin mielestä oppi – kaikkinaisen väkivallan siittäminen pirstaloimalla yksilöiden itsetuntoa, oppi, joka tähtää oppilaan omasta tahdosta luopumiseen, oman aivotuiminnan lopettamiseen, ei ole vaarallinen, kunhan saa vastapalvelukseksi edes yhden hymyn....

Mutta miksi Donald Trump? Ensinnäkin siksi, että hän on mitä mainioin esimerkki siitä, kuinka massapsykologia toimii (jo siksi, että hänellä on joko vakavia vaurioita kasvojen alueen hermostossa tai sitten hän hampaittensa pesun sijaan harjoittelee päivittäin peilin edessä kasvojenilmeitään ja eleitään, joilla hän vahvistaa tyhjiä sanojaan); arvostelukyvöttömät ja älyltään korkeintaan keskinkertaiset, taantumukselliset, tunteitaan käsittelemään kykenemättömät naisten narsistiset alistajamiehet ja itse asemaansa sisäsiististiti mukautuneet naiset, jotka luulottelevat ainakin alitajuisesti itselleen olevansa himoittuja näytekappaleita tai korvaamattomia kodin hengettäriä, äänestävät ilman epäilyksiä presidentiksi miehen, joka on henkisesti hyvin vakavasti sairas narsistinen rahanahne psykoottikko – nero idiootti.

Kun esimerkiksi HS toimittaja Laura Saarikoski analysoi Trumpin puheita (HS 15.7.2018), niin hän antaa lukijoille kuvan, että Donaldin käytös on pelkkää valtiomiehen ovelaa taktiikkaa. Vuoden journalistiksi 2017 valittu Laura ei hiisku sanallakaan, että Trumpin puheet sisältävät päivästä päivään useita eriasteista psykopaattisista sekä narsistista persoonallisuushäiriötä sairastavalle henkilölle ominaista piirrettä, kuten uhkailua, alistamista, imartelua, liioittelua, muiden vähättelyä, myönteäelämiskyvyn puutetta, toistuvaa syyttämistä, raivokohtauksia, kuuliaisuusvaatimusta, ristiin puhumista, nimittelyä, mahtailua, kerskailua, itsekeskeisyyttä, lipevyyttä ja pinnallista viehätysvoimaa sekä pohjatonta itsekehua. Silti ja nimenomaan juuri siksi useat naiset antoivat presidentinvaaleissa äänensä Trumpille ja varmaan useampikin kuin yksi naisista olisi valmis Trumpin tähden pumpauttamaan pusuhuuliinsa hyaluronihappopohjaista täyteainetta, kasvattaa meijeriensä kokoa implanteilla tai herkkupersettänsä rasvansiirrolla. Tekeehän tavallisessakin elämässään niin moni julkisuuden- ja/tai läheisyydenkipeä naaraspuolinen tussuaan puolisalaisesti yleisesti paljastava ja kauppaava tusinajulkiskin niin, ilman pienintä toivoakaan Trumpin liimanäppien lähentelystä – raha, jopa hetken julkisuus riittää – ontossa parisuhteessa pelkät tyhjät lupaukset.

Ja toiseksi, mies, joka ei osaa pitää limaisia näppejään erossa naisten tavara-
rasta, kermapiirakasta, vetoaa ilman muuta kiihottavasti valtaapitäviin mie-
hiin ja heidän seksuaalisesti perversseihin lakeijoihinsa. Sillä yläluokka ja
yhteiskunnallisten vaikuttajien joukko on aina kyllä kieltänyt "alamaisilta"
seksuaaliset "huvit" siveellisyyden nimissä, mutta heti kun valvova silmä
välttää, he itse ovat tekemässä juuri sitä, minkä muilta kieltävät – porsaste-
lemassa "rakkauden" lätissä, kuten äskettäin The Presidents Club -gaalail-
lallisilla Lontoossa, joka oli gaalailallisten sijaan seksuaalisen häirinnän ja
paljastaviin sekä ihonmyötäisiin asuihin pukeutuneiden naisten massa-ah-
distelutilaisuus - sukupuolisesti kieroutuneiden silmäätekevien seksuaalinen
massapropaganda gang bang. Ja tietysti osuva kertomus siitä, kuinka itses-
tään liikojä luulevat yhteiskunnan silmäätekevät keräävät rahaa hyvänteke-
väisyyteen käyttämällä tässä tapauksessa naisia sukupuolisesti härskisti hy-
vään – tekemällä hyvän varjolla pahaa! Ja jotkut naikkoset vielä nautti-
vat siitä. Gaalassa paikalla ollut Kate kuvaili (IS 31.1.2018):

*Kaikilla huoneessa olleilla miehillä oli paljon valtaa, ja koska he lahjoitta-
vat rahaa hyväntekeväisyyteen, he kuvittelevat omistavansa koko maailman.
He uskovat, että heillä on oikeus kouria sinua koska vaan*

Täytyy vain toivoa, että Trumpin naisten haarojenvälikourintakabinetti, joka
näyttää vilisevän olevan isäntänsä lailla seksuaalisesti vakavasti häiriinty-
neitä häntäheikkejä ja vaimonsa hakkaajia (Rob Porter, David Sorensen), ei
keksisi aloittaa orgastisen kyvyttömyytensä ja tunnevammaisuutensa vuoksi
vaimojensa hakkaamisen sijaan purkaa viettejään vielä sotaorgioihin!

Onkin, myös #metoo kampanjoijien, muistettava, että meitä on joka junaan:
Osa ei pidä siitä, että miehet edes lainkaan lähestyvät heitä ja osa taas suo-
rastaan rukoilee, että edes joku mies lähestyisi häntä, raahaisi hänet kuin ki-
vikaudella luolaansa ja antaisi oikein isän kädestä – pamppua.

Miksi muuten useat "julkkisnaiset" näyttävät edellä mallia taviksille uhkeis-
ta muodoista ja muhkeista pakaroista, eikä pepun feikkaaminen pienem-
mäksi tule nykytrendien valossa kuuloonkaan – suurta pylyä pitää nimen-
omaan korostaa? Niinpä jo nuoretkin tytöt, elähtäneistä puumista puhumat-
takaan, virittävät idoliensa antaman esimerkin mukaan ylleen ihonmukai-
set leggingsit ja vielä mahdollisimman ohuet. He eivät itse tajua, että he pal-
jastavat trikoilla, jotka ovat niin kireät, että ne soivat, ulkoiset sukupuolieli-
miä ja persvakoansa myötä ahterinsa sekä reisiensä selluliitti-syltitynsä kai-
kille nälkäisille töllistelyille. Monet naiset pitävät käytäntöä aivan normaali-
na epänormaaliutena ja annas olla mikä älämölö syntyikään (HS 20.2.2018),
jos pikaluistelijan etumus paljastaa pelkän muuhun pukuun nähden eriväri-

sen kangastilkun vuoksi tämän sukupuolielinten paikan. Ja vielä kauheampaa on, jos miesluistelijan "kangaspaikka" on pullistunut!

Vain yksilö, jolla on jokin sairas tarve, kuten häpeä, tuijotella alinomaa toisten haarojenvälejä tai persettä yleensäkin (tai paljastavia kilpaurheiluasuja yleensäkin), voi menettää mielenrauhansa seuratessaan kilpaurheilua. Sen sijaan myötä häpeää ei juurikaan ilmene "trikoo-taivaan" tirkistelijöillä edes #metoo - liikkeen sisällä, koska jo alun perinkin leggingsit, kuten "push-upitkin" on kaupattu muotojen korostamiseksi – itsensä tyrkyttämiseksi.

Ainoa syy oman "perseensä myyntiesittelyyn", itsensä imarteluun, on alitajuinen kaipaus olla haluttava seksiobjekti, rakkaudettomuus, aivan samoinhan punapersepaviaani naaraatkin levittelevät takalistoaan. Ja lisää kiimaa puutteenmyllyyn lyövät etunenässä lähes joka päivä maamme iltapäivälehdet, jotka puheissa ovat naisen seksuaalista hyväksikäyttöä vastaan, mutta artikkelit puhuvat aivan toista, niljakasta esimerkiksi: "Helena Ahti-Hallbergin, 49, antava kaula-aukko varasti huomion tanssikisassa" 12.3.2017 IS, "No nyt on melkoisen antava kaula-aukko!" 26.6.2013 IL, "Charlize Theronin erittäin antava kaula-aukko sai kamerat räpsymään – napaan asti uurretua dekolteeta ei voinut olla katsomatta" 27.3.2017 IS tai "Aika antava kaula-aukko, Miley!" 12.12.2011 IL. Kukapa ei haluaisi puristella aukosta kurkistelevia nukkaisenmeheviä persikoita!

Koko kuvan orgastisen kyvyttömyyden aiheuttamasta kansaa kuristavasta seksuaalisesta häpeän- sekä syyllisyydentunteesta sekä noiden tunteiden siekailemattomasta rahastuksesta antaa Iltalehden 14.2.2018 julkaiseman artikkelin otsikko:

Seksikkäissä alusasuiissa on myös tyyliä - pystytkö katsomaan kuvat punastumatta?

Läpikuultavia materiaaleja, sensuellia pitsiä ja kiehtovia yksityiskohtia - muodikkaimmat alusasut eivät turhia peittele. Rintaliiveissä ylivoimainen ykköstreendi ovat nyt ohuet, toppaamattomat liivit, jotka paljastavat poven muodon. Myös sensuellit, strategisesti sijoitetut kirjailut ihastuttavat alusasumuodossa - ne näyttävät upeimmillaan kuin tatuoinneilta iholla. Ystävänpäivän kunniaksi etsimme alasuja, jotka saavat nyt syttymään. Uskaltaisitko pukea nämä päällesi?

Kukaan ei tähän puutteenalaisten miesten ja nimenomaan erityisesti mies-toimittajien harjoittamaan itsetyydytykseen (voyeurismi) ja häpeän- sekä syyllisyyden tunteen ajattelemattomaan edelleen levittämiseen kuitenkaan puutu, eivät edes naiset, mukaan lukien ne aktiivisimmat feministikään. Vai olisiko niin, että naisista iso osa kaikessa hiljaisuudessa hartaasti toivoo ilt-

päivälehtiin ilmestyvän tuota pikaa tasa-arvon nimissä myös miehiä, joiden karvaisen sykkivät rintalihakset ja kuumeisesti pullottava etumus, ovat vihdoin heidän seksuaalisesti värittyneiden päiväuniensa tavoitettavissa. Ja toisaalta iltapäivälehtien julkaisupolitiikka kertoo koko yhteiskunnan kärsimän rakkausanemian ohella, lehtien toimitusten, aina päällikkötasoa myöten, ensinnäkin heidän potemasta naisten rintoihin kohdistuvasta fetisismistä, mikä lieenee oire rintaruokinnan ongelmista varhaisessa vauva-iässä sekä toiseksi, ruokkii orgastisesta kyvyttömyydestä kärsivien miesten harjoittamaa kaikkinaista naisten hyväksikäyttöä. Iltapäivälehdistö, sen lisäksi, että se ruokkii otsikoinnillaan ja uutislakanoillaan massojen alhaisimpia ja likaisimpia viettikerrostumia (murhat, onnettomuudet, raiskaukset, pahoinpitelyt, julmuudet, ryöstöt – verta, väkivaltaa ja vahingoniloa), niin se lietsoo massojen luonnollisen seksin ja tunteiden kaipuun synnyttämän ikeen alle nääntymistä. Massoille ojennetaan raikkaan lähdeveden sijaan suolaista ja rikkidioksidipitoista litkua.

Ja millä tuo tunnevammainen mies voi tietää, mitä tunnevammainen nainen ei halua tai haluaa, elleivät kumpikaan, tai edes toinen heistä uskalla tunnevammaisuutensa vuoksi puhua? Äänessä ovatkin naisista lähinnä vain ne, jotka ovat oppineet vasta seksuaalisen häirinnän ja/tai hyväksikäytön jälkeen puhumaan ja pitämään puoliaan. Mutta miksi he syyttävät vain miehiä, eivätkä ennen kaikkea vanhempiaan ja yhteiskuntaa, joka opetti heidät alun pitäen vaikenemaan ja nöyrytmään? Ja koska naiset odottavat tilanteen korjaamiseksi yhteiskunnan toimia ja naiset itse ovat tuo yhteiskunta, niin naiset odottavat apua itseltään, juuri niin kuin Reich totesi: Ahdistelu on aivan omaa syytä täysin samoin kuin se, että yhteisö, massat itse synnyttivät fasismin. Veltto Virtanen tiivisti oman henkilökohtaisen vastuun pakoilun seuraavasti:

Emme näe siis kulttuurin ja sivistyksen aiheuttamaa "malkaa omaa katsettamme vinouttamassa", vaan yritämme tällä elämästä ja sen perusolemuksesta vieroitetulla minillämme keksiä erilaisia "järkeen käypiä" selityksiä päästäksemme selittämättömyyden pälkähästä.

Ja henkisesti vaurioituneen yksilön naamioituminen ei pääty suinkaan sielunhoitajan, avustustyöntekijän, hoitohenkilökunnan tai edes opettajan ammattiin. Yhtä taitavasti tällainen henkilö naamioi itsensä itseltään. Vasta kun tämän ihmisen naamiointi, "suojaväri" satunnaisesti pettää ja hän erehtyy avaamaan suunsa, esimerkiksi vaatiessaan Akseli Gallen-Kallelan maalaa-
man Aino-tarun (1891) poistamista Ateneumin seinällä, kokiessaan mielikuvituksessaan vanhan Väinämöisen alastoman ihanan Ainin törkeäksi ah-

distelijaksi, vaikka taulussa kuvattu hetki kuvastaa sitä tilannetta, kun ahven on luiskahtanut Väinämöisen käsistä järveen, mutta näyttäytyy vielä kerran naisena. Väinämöinen yrittää estää kaipuunsa kohdetta katoamasta jälleen ja koettaa ottaa hänet kiinni.

Jyväskylän yliopiston musiikin, taiteen ja kulttuurin laitoksen johtaja, taidehistorian professori Heikki Hankan mukaan ihmisten tulisi kiinnittää huomio tänä päivänä tapahtuvaan rasismiin, vääryyteen ja sellaisiin haitallisiin toimintatapoihin ja -malleihin, jotka ovat niin tuttuja, että niitä ei välttämättä edes huomaa:

Tämä on niin joutava keskustelu kuin ikipäivänä voisi kuvitella. Tulee mieleen tämä vanha sanonta, että osta elämä... Pitäisi kääntää huomio asioihin, jotka oikeasti haittaa ihmisten välistä kanssakäymistä, on alistavaa ja väkivaltaista. Oikeisiin ongelmiin siis.

Ja kukaan ei nosta minkäänlaista älämölöä vaikkapa Tampereen Messukylän sankarihautausmaan, kuvanveistäjä Rikhard Rautalinin teos, 1939–1945 sotien muistomerkin kuollutta taistelutoveriaan kannattavan sotilaan "hail Hitler" tervehdykseen nousseesta kädestä. Patsaan jalustassa on teksti:

Jos kesken kalpamme katkeaa vaikk' kentälle jäämmeikin kerran, täys onni on sen ken maataan palvella saa ees hivenen verran. Kodin uskonnon ja Isänmaan puolesta 1939 - 1945

Eli on hyväksyttävää paheksua vaimokseen luvatus naisen kaipaamista, varsinkin kun kaipaaja on vanha "niljakas" äijä, mutta on sankarillista kunnioittaa rakkaudettomuuden puolesta toisiaan tappaneita ja itseään tapattaneita nuoria miehiä kansallisuusaatteen ja tulevien verilöylyjen nimissä. Ja auta armias jos Gallen-Kallela olisi maalannut Ainoa tavoittelevan ylävartaloita paljaan miehenkõrilään jännevaksi, six-packin omaavaksi öljytyksi lihaskimpuksi, jonka pellavahousuista olisi pullistellut mahtimela, niin mitä sitten olisi tapahtunut?

Sekä naisia ahdistelleet miehet, että ahdistellut naiset ovat molemmat oman syyllisyytensä lisäksi omalta osaltaan aiheuttamansa rakkaudettomuuden uhreja. Mutta massapsykologisen orgastisen kaipuun takapiru on kirkko ja sen opettama kaksinaismoraali. Ja tietysti suuri osa hyväksikäytetyistä hakee ja saa turvaa kirkosta, sillä ilman muuta kirkko on muiden mukana päivittelemässä tapahtunutta, teeskentelemässä osanottoaan, vaikka nimenomaan kirkko oppeineen on hyväksikäytön aiheuttanut. Kukaan ei kuitenkaan vaadi kirkon päätä vadille, vaan lynkattavaksi vaaditaan kristinuskon

sijaan sijaisuhreja – kaiken taiteen sääntöjen mukaan hyväksikäyttäjää miehiä.

Ajattelemaan kykenemätön voi möläyttää, että tämä on saivartelua, mutta samaan hengenvetoon hän voisi selittää, mikä sitten synnyttää seksuaalisen ahdistelun, joku pariisilainen hajuvesikö vain mummon vanhat vanu-neet villavälihousutko?

Sen sijaan, että tyydyttymättömän orgastisen ja rakkaudenkaipuun uhreiksi joutuneet naiset ryhtyisivät toimiin tyydyttämättömän orgastisen ja rakkaudenkaipuun poistamiseksi, edes lieventämiseksi, he joko jäävät aikansa valitettuaan ja kyyneleitä vuodatettuaan sivustakatsojiksi tai sitten jatkavat yhteiskunnallisen ilmapiirin syyttämistä niin kauan, kuin joku saman ilma-piirin vammauttama jaksaa heitä kuunnella.

Entä pedofiilit? Onko pedofiili syntymästään lähtien pedofiili? Pitäisikö meidän kiertää naistenklinikoiden synnytysosastoja karsiaksemme potentiaaliset pedofiiliksi, kuten myös naisten hyväksikäyttäjiksi kasvavat pienokaiset jo tuolloin, heti syntymän jälkeen pois keskuudestamme. Tehdä tarkastuskäyntejä kodeissa, joissa viattomien ja kunniallisten vanhempien kehtoon on ilkeä paholainen tai hyvä Jumala käsittämättömistä syistä pannut moisia hirviöitä. Aiheuttaisiko pedofilian tai naisten hyväksikäytön joku murrosiässä nauttimamme elintarvike, kuten liian suolaiset perunalastut tai vain liian pitkään jatkunut rintaruokinta, imetys? Vai ovatko pedofilia ja naisten hyväksikäyttö ominaisuuksia, joka kehittyy vasta myöhemmällä iällä? Voisiko syyn vierittää väkivaltavihteelle ja tietokonepeleille, kuten kouluammuskelijain yhteydessä? Olisiko pedofilian ja naisten hyväksikäytön takana illuminaatin pirullinen salajuoni vai löytyisivätkö pedofilian ja naisten hyväksikäytön syyt yksinkertaisesti niistä olosuhteista, joissa meidän pitäisi kypsyä kohti aikuisuutta? Olisiko pedofiili tai naisten hyväksikäyttäjia ihminen, joka kerran oli pieni hymyilevä lapsi, jota seksuaalisesti käytettiin hyväksi ja/tai jonka minä, itsetunto, pirstottiin perusteellisesti palasiksi jo varhaislapsuudessa ja tuo tuho viimeisteltiin ennen murrosikää? Pedofilia on klassinen esimerkki siitä, kuinka oikeaoppisesti omaa syyllisyyttä vältellään ja vahinkoa kierrätetään (vrt, syntipukki – Jeesus otti syntimme kannettavaksi). Sillä juuri me itse, eikä mikään sattuma, Jumala tai Saatana, sysäämme kukin kiltisti omalla vuorollamme eteenpäin kaksinaismoraaliin perustavan tapamme jakaa ihmiset valittuihin ja hylättyihin. Tuon pedofiiliksi (lasten hyväksikäyttäjia) tai naisten hyväksikäyttäjiksi varttuneen yksilön lapsuudenkodissa tai hänen naapuristossaan saatettiin kyllä pitää huolta ja välittää osasta perheenjäseniä ja muista pikkulapsista, mutta osaa heistä välteltiin, jopa halveksuttiin ja ivattiin. Melko suurella varmuudella sellaisen lapsen, josta tulee aikuiseksi vartuttuaan lasten tai nais-

ten hyväksikäyttäjä, itsetunnon tuhoavat tahot löytyvät lapsuudenkodista tai sen lähipiiristä, omista vanhemmista, häntä ympäröivistä lähisukulaisista tai yhteisöstä, sen kovasydämisistä jäsenistä. Alice Miller totesi:

Syytetty ei koskaan ole ainoa syyllinen, vaan traagisten tapahtumaketjujen uhri.

Kaikissa tapauksissa tuon lapsen itsetunnon tuhonnut, tuolle lapselle tunnevamman aiheuttanut taho, onkin itse saman, kaikkialla yhteiskunnassamme vallitsevan yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden uhri. Kun lapsi on tarpeeksi monta kertaa henkisesti tai jopa fyysisesti raiskattu, kuullut toistettavan, että hän ei ole mitään, eikä hänestä tule koskaan mitään, hän sairastuu mieleltään. Hänestä tulee uhri, jota kukaan ei auta vaan jonka kaikki haluavat tuomita.

Pedofiilin oikeudenkäynnissä on aivan varmasti, joko tuomarina, lautamiehissä, todistajina tai ainakin pedofiilin hirvittäviä tekoja päivittelevänä sivustakatsojana, olla henkilö tai henkilöitä, jotka aikoinaan aiheuttivat suoraan omalla röyhkeän rakkaudettomalla käytöksellään tuomittavan hirvittävät teot. Myös se väite on aivan varmasti totta, että yleensä vain miespuoliset ja lapsettomat naisten- ja lasten hyväksikäyttäjät jäävät kiinni ja saavat rangaistuksen. Ajattelumme kapea-alaisuutta kuvaa sekin, että lapsia varoitellaan vieraista miehistä, pedofiileistä usein puhekielisellä nimityksellä “namusetä” ja nimitystä käytetään ajoittain myös tiedotusvälineissä. Namusetä on terminä sinänsä harhaanjohtava, koska hyväksikäyttäjä voi olla myös naispuolinen henkilö, eivätkä kaikki hyväksikäyttäjät houkuttele lapsia suinkaan pelkästään karkilla, eivätkä houkuteltavat edes aina ole lapsia. Nuoria naisia ei yhteiskunnassamme sen sijaan juuri varoitella hyväksikäytön mahdollisuudesta johtuen ensinnäkin sukupuolielämää koskevas- ta häpeästämme – sukupuolielämä on hyväksikäytettynäkin yksityisasia ja toiseksi, itse yhteiskunta, iso osa meistä itsestämme, hyväksikäyttää lapsia, naisia ja itseasiassa kakkia mahdollisia ihmisiä hyväksi joka ainoa päivä, jos ei nyt sukupuolisesti, niin aina taloudellisesti.

Tiedemiehet ovat esittäneet, että pedofiilian syy olisi aivoissamme, koska pedofiilialla on havaittu yhteys aivojen kehitykseen ja matalaan älykkyysosamäärään. Tällöin herää kysymys, mikä yhteys avuttomaan lapseen kohdistetulla raa’alla henkisellä alistamisella on aivojemme kehitykseen ja psyykisiin häiriöihimme? Voiko henkinen väkivalta jopa ehkäistä lapsen älykkyyden normaalia kehitystä niin kuin eräät tiedemiehet esittävät ja vaurioittaako jo henkinen väkivalta synapseja, jotka ovat hermosolujemme eli neuronien liitospintoja, kuten lasinsirpaleet ihoa? Eikö juuri, hermoimpulssien

liikennettä helpottavan, niin sanotun valkoisen aineen vajuus kerro vaurioituneista neuronien liitospinnoista?

Eikö kaiken oikeustajun ja demokratian tasa-arvoisuuden mukaan ryhdyttäessä lynkkaamaan naisten hyväksikäyttäjiä, ensimmäiseksi pitäisi Senaatintorin valaisinpylväisiin hirttää maamme kirkon papisto ja saman logiikan mukaan, jos lumi on aiheuttanut aamuruuhkassa liikenneonnettomuuksia, kertakaikkisen kaaoksen kun väki on verenhimoisena kaasua pohjassa hurrustellut lumipyryn keskellä aitiopaikoille, niin kaikki liikenevä lumi pitäisi polttaa roviolla yleisen edun nimissä. Tämä tällainen teloituskäytäntö olisi-kin verrannollinen Pohjois-Korea humaaniin tapaan nälänhädän syitä selvitellessä, sään sijaan räjäyttää ilmatorjuntatykkien suorasuuntaustulella elintarvikehuollosta vastaavat virkamiehet taivaan tuuliin. Ja Nasima Razmyar (sdp) voi rauhoittaa kansassa vellovaa verenhimoa julistamalla teennäisesti Tuomiokirkon portailta:

Kaikki katseet ja voimavarat on käännettävä siihen, että sikailukulttuuri loppuu meillä. Sikailun aika on ohi Suomessa

Nasima Razmyar ei ymmärrä, että julistuksellaan hän vain lyö lisää vetä kiukaalle, sikailukulttuuri tulee päinvastoin leviämään yhä laajemmalle ja tulee kehittämään uusia muotoja, sillä sikailukulttuurin syyt eivät katseet ja voimavarat kääntämällä saa katoamaan. Eivät kansanjohtajat, massat tai edes juuri kukaan asiantuntija ymmärrä, että ihmiset tekevät usein juuri päinvastoin, kuin heitä neuvotaan tekemään, sillä kielletty hedelmä maistuu niin paljon makeammalta. Tutkimusten mukaan lapset olivat kiinnostuneempia lelusta sen jälkeen, kun heitä painostettiin voimakkaasti olemaan leikkimättä lellulla. Vahva painostus lisäsi kiinnostusta enemmän kuin pieni painostus. Sama ilmiö pätee aikuisten osalta myös esimerkiksi ruokaan ja "rakkauteen" (mitä se lie kulloinkin tarkoittaa). Kun jokin asia on kielletty, se on välittömästi kiinnostavampaa. Esimerkiksi tv-sarjojen ja videopelien varoitukset väkivallasta oikeastaan vain lisäävät pelaamista. Myös moni kirja nostaa suosiotaan, jos se kielletään.

Nasima Razmyar on muuten 9-vuotiaana turvapaikan saanut suomalainen, afgaanisyritynen sosiaalidemokraattinen poliitikko. Kun hän on ensin maan entiseen valtaeliittiin kuuluvana paennut kotimaansa "sikailukulttuuria", mikä on keho ilmaus afgaanien ja vielä muhamettilaisten seksuaalisesti tukahdutun kansan mielihyvän saavuttamiseksi harjoittamalta silmittömältä toistensa teurastamiselta, niin sen jälkeen, hän on aivan varmasti kykenemätön näyttämään omalla esimerkillään mallia suomalaisen sikailukulttuu-

rin lopettamiseksi, sillä hänen viitekehyksensä mukaan ongelmat ratkotaan kääntämällä katseet Allahin puoleen ja – kiväärin tähtäimeen.

Ja kolmanneksi, koska yläluokka, sijoittajien, silmäätekevien ja heidän esimiestensä ajatukset pyörivät yhtenäen lähes yhtenäisesti, kuten esimerkiksi Tarja Halosen miehisellä viehätysvoimallaan charmannut Silvio Berlusconi ”bunga bunga” bileineen, samaa rataa; rahaa-seksiä-rahaa-lisää seksiä-lisää rahaa, niin ei ole mikään ihme, että heidän hengenheimolaisensa, Donald Trumpin hallituskausi, on saanut pörssin rahan aiheuttaman kiiman vuoksi hepin lailla nousuun. No - pörssinousu tulee vielä aiheuttamaan aivan varmasti ennen näkemättömiä orgastisia kokemuksia, kunhan sildenafiilin vaikutus lakkaa. Toinen erinomainen sumutustekniikka on jo aiemmin sivuamme kasvatus- ja opetusmetodi palkinto vastaan rangaistus – kadotus vastaan pelastus. Ole kiltti niin saat namuja! Pelkää ja rakasta Jumalaasi, pääset taivasten valtakuntaan. Tämä kristittyjen alun perin käyttämä sumutustekniikka on koko länsimaisen kasvatuksen ja opetuksen kultainen ydin kuorrutettuna kristittyjen selkärangattomalla periaatteella: Tee niin kuin minä sanon - älä niin kuin minä teen!

Tämä manipulointitekniikka tuhoaa kansakunnan kuin kansakunnan moraalin takuuvarmasti ja tekee kansakunnista läpeensä moraalittomia – kaksinaismoralistisia, sillä kaksinaismoraali ei ole lainkaan moraalialia, se on silkkaa moraalittomuutta. Yhteiskunnan jäsenet, eivät edes kaikkein suurimpien valopäiden, muutamaa harvaa poikkeusta lukuun ottamatta, valokii- laan ei ikinä mahdu, että kasvatuksen ja opetuksen tehokkain metodi on esimerkki, esimerkin voima. Yksi valkoisen miehen vaietuimpia salaisuuksia onkin, että kalpeanaamojen valloittaessa länttä, heidän omat lapsensa karkailivat lähetyskouluista niiden hyvin ankarien opetusmenetelmien (kartta- kepillä tahditettu ulkoluku Herran pelon varjossa) vuoksi asutuksen viereisiin intiaanikyliin, koska siellä asiat opittiin ystävällisessä ilmapiirissä leikin ja muun jokapäiväisen elämän ja askartelun ohessa keskinäisessä läheisyydessä. Tästä lasten synnillisestä niskoittelusta Herraa ja vanhempia sekä Herran pyyteetöntä rakkautta luunappien ja tukkapöllyjen muodossa jaelleita opettajia kohtaan oli mutkatonta langettaa punanahoille oikeudenmukainen kuolemantuomio ja tietysti eristää vielä eloonjääneet reservaatteihin, suojelualueille, joilla suojeltiin valkoisten yhteisöjä ja heidän lapsiaan intiaanien yhteisöjä kohtaan aiheuttamalta epäystävälliseltä ja saastuttavalta vaikutukselta.

Se, että kansakunnat sekä uskontokuntien jäsenet ovat käyttäytyneet menneisyydessä mielipuolisesti tai että yksittäinen ihminen ei tiedä mitä hän tekee, ei suinkaan voi tarkoittaa sitä, että näistä teoista pitäisi vaieta. Vai voisiko menneisyyden virheet muka korjata pistämällä suunsa suppuun ja pään-

sä pensaaseen? Eikö pikemminkin menneisyydestä pitäisi ammentaa oppia vähintään ja ainakin siitä, miten päättömästi ei ainakaan tule menetellä? Ja se, että tapahtuneisiin vääryyksiin tai nykyhetken holtittomuuksiin ei omalla käyttäytymisellään mitenkään puutu, osoittaa ainoastaan sen, että vaike-nemalla hyväksyy tapahtuneen ja tapahtuvan. Tällöin vaikenija vain osoittaa rakkaudettomuutensa ja ajattelemattomuutensa: Hän ei halua korjata vää-ryyksiä ja on valmis uhraamaan omat "rakkaansa" saman rakkaudettomuu-den pedon kitaan. Ainoastaan korjaamalla menneisyyden virheet oikeus – ja vapaus ovat saavutettavissa. Alice Miller ei varmaankaan ollut vääräs-sä väittäessään:

järjettömällä käyttäytymisellä on aina esihistoriansa varhaislapsuudessa, joka pysyy luokseen pääsemättömänä niin kauan kuin aikuisten harjoitta-maa lapsen sielullisten ja ruumiillisten tarpeiden manipulointia ei tajuta julmuudeksi vaan sitä pidetään tarpeellisena kasvatustieteenä... Suu-rin julmuus, joka lapsille voidaan tehdä, on se, että heidän ei sallita ilmaisa-ta suuttumustaan ja tuskaansa ilman että heitä uhkaa vanhempien rakkau-den ja huolenpidon menettäminen...

Elämää nähnyt tarkkailija havaitseekin massojen keskuudessa vaeltaessaan (vaeltaminen ei ole kovin miellyttävää, esimerkiksi Mantan lakitustapahtu-ma Vappuna, Juhannusjuhlat tai Taiteiden yö ovat ilman humalatilaaakin ok-settavia tapahtumia) ohikulkevien silmissä tylsyyttä, välinpitämättömyyt-tä, tyhmyyttä, hätää, avuttomuutta ja vaikkapa pelkoa – rakkaudettomuut-ta. Ja on ihan turha syyttää ylipainosta pikaruokaloita ja nuorison raaistumi-sesta väkivaltaviihdettä tai peliteollisuutta. Esimerkiksi muun muassa nuor-ten alkoholismi, herpes, maamme väestön älykkyysosamäärän lasku, kan-sallinen ylipaino, kansainvälinen terrorismi, Pisa-tulosten romahdus, venä-läisten kiinteistökaupat, sikainfluenssa, itsemurhat, transponderit, kaikkial-la kukoistava narsismi, syrjäytyminen, kansallistunteen kasvu, vahvan joh-tajan kaipuu, pohjaton itsekkyyks, elintasopakolaiset, uusfasismin ja rasis-min nousu, aktiivimalli, lastenpsykiatrian läheteiden räjähdysmäinen lisäys (Euroopan maista Suomessa ostetaan eniten psykoosilääkettä), kansakun-nan yleinen tyhmistyminen, kasvavat mielenterveyshäiriöt, huostaanotto-jen räjähdysmäinen lisääntyminen, pakolaiset, mutiaiset sekä tietysti yleis-tyvät hurmiohäiriöt sekä siittiöiden laadun romahdus ovat kaikki viime kä-dessä, ei ruotsalaisen näkkileivän, jalkaväkimiinojen puuttumisen, poliisi-en vähäisen määrän, sisällöltään väkivaltaisten tietokonepelien, ruokakau-poissa myytävän alkoholin prosenttirajan tai pakolaisvirran, vaan yksinker-

taisesti ainoastaan yhteiskuntaa aivan yleisesti vaivaavan rakkausanemian - rakkaudettomuuden seurauksia,

Ja tänä päivänähän jo vihdoin viimein tiedetään, että pelkästään lapsilleen huutavat – siis pelkästään huutavat vanhemmat, voivat vahingoittaa lasta tavalla, jota voi verrata lyömisen aiheuttamiin seurauksiin. Tällaisia seurauksia ovat esimerkiksi masentuneisuus ja aggressiivinen käytös. Silti viranomaiset eivät, eivätkä yksittäiset kansalaiset puutu tähän millään lailla, koska maamme kasvatuksen henkinen perintö perustuu lyömiseen – henkiiseen väkivaltaan. Rakkaassa Suomessamme lapselle saakin aivan vapaasti huutaa – jopa karjua.

Pittsburghin- ja Michiganin yliopistojen yhteisessä tutkimuksessa seurattiin yhteensä 976 perhettä, joissa oli 13–14-vuotiaita lapsia. Tutkimuksen aluksi lapsilta kysyttiin, miten lämpimiksi he kokivat suhteensa omiin vanhempiinsa. Lisäksi tutkijat kyselivät lapsen omasta käytöksestä. Vanhemmilta puolestaan tiedusteltiin, miten kovaa kielenkäyttöä he harrastivat lasta ojentaessaan.

Tutkimuksessa havaittiin, että lapsilla alkoi ilmetä käytösongelmia jo vuoden kuluessa, jos he olivat joutuneet kuuntelemaan vanhemmiltaan suoraa huutoa ja solvaamista. Näissä perheissä lapset ajautuivat muita todennäköisemmin tappeluihin luokkakavereiden kanssa, heillä oli ongelmia koulussa, he valehtelivat vanhemmilleen ja kärsivät masennusoireista. Wang muistuttaa, että etenkin lapsen murrosiän kynnyksellä solvaamisesta tulee "myrkyä", sillä lapset yrittävät samaan aikaan rakentaa identiteettiään.

Huutaminen vahingoittaa lapsen (aivan kuten lemmikkikoiran) minäkuvaa. Se saa heidät tuntemaan kyvyttömyyttä ja uskomaan, että he ovat arvottomia ja hyödyttömiä.

Tutkijat saivat ohessa selville, että huutaessaan vanhemmat saattoivat myös haukkua lapsiaan tyhmiksi tai laiskoiksi, mikä nakersi vanhempien arvovaltaa lasten silmissä huomattavasti.

Lapsiasiavaltuutettu Tuomas Kurttila on tehnyt kirjelmän (IL 17.2.2018) opetus- ja kulttuuriministeriöön Jehovan todistajien lapsille kohdistuvan opetuksen sisällön vuoksi. Opeissa annetaan muun muassa ohjeita lapsen kurittamisesta ja uskonnollisesta yhteisöstä eronneiden karttamisesta:

*Lapsiasiavaltuutetun tietoon on tuotu Jehovan todistajien opetustilanteista esimerkkejä, joista ilmenee niin sanottuun karttamiseen ohjaaminen. Lisäksi Jehovan todistajien verkkosivuilla todetaan, että jos erotettu on alaikäinen lapsi, vanhemmilla on edelleen **vastuu** opettaa ja **kurittaa häntä**.*

Lapsiasiavaltuutettu näkee suurena ongelmana sen, että julkinen valta ei osoita riittävää kiinnostusta (eipä tietenkään, koska julkinen valta on kansanedustajia myöten täynnä tämän "rikollisen" toiminnan hyväksyviä henkilöitä) ja aktiivisuutta aihetta kohtaan.

Kun uskonnollisen yhteisön verkkosivuilla käytetään sanaa kurittaminen, niin kyllä julkisen vallan pitää siinä vaiheessa herätä miettimään, miten tämä ohje tulee ymmärretyksi, minkä sisällön se saa, ja mitä se voi saada

Kurttila myös korostaa, että ilmiö ei koske ainoastaan Jehovan todistajia, vaan myös monia muita hengellisiä yhteisöjä.

Iltalehti sai artikkelin mukaan käsiinsä saman materiaalin, joka toimitettiin Kurttilalle. Tiedot on kerätty useasta eri seurakunnasta eri päiviltä, mutta opetuksen sisältö on lähestulkoon sama. Tunneilla käsketään useaan otteeseen karttaa erotettuja. Lapsia varoitetaan olemasta missään tekemisissä liikkeistä erotettuihin. Raamattua lainaten oppitunnilla todetaan, että lahkosta eronneen kanssa ei saa edes syödä. Oppitunneilla on jopa kielletty kirkosta erotettujen tervehtiminen, sillä se saattaa johtaa syvällisempään keskusteluun. Lapsille opetettiin Iltalehden mukaan oppitunneilla:

Älkää koskaan ottako heitä vastaan kotiinne, tai sanoko tervehdystä, sillä jokainen joka sanoo hänelle tervehdyksen, on mukana pahoissa teoissa

Helsingin yliopiston kasvatustieteen tohtori Laura Revon 3–6-vuotiaiden päiväkotilasten kiusaamisesta tekemän väitöskirjan mukaan kiusaamisilmiö kehittyä aina ryhmässä. Päiväkotiryhmässä tavallisimmat kiusaamismetodit ovat leikin ulkopuolelle jättäminen, uhkaileminen ja kiristäminen. Tutkituissa ryhmissä kiusaamiseen johtava ulkoinen syy saattoi olla yhtä hyvin lapsen ihonväri kuin haalarin malli. Myös yhteiskunnan eli vanhempien rasisetiset asenteet näkyvät päiväkotiryhmissä, Repo sanoo:

Kaikki, mitä me aikuiset suvaitsemme tai emme suvaitse, heijastuu suoraan lapsiin. Se (kiusaaminen) on opittu taito. Kukaan lapsi ei synny pahaksi ihmiseksi

Niinpä niin, silmiemme edessä kypsyy katastrofi, kuin omenat puussa syksyisin – veneen tappi on irti. Mutta kukaan ei tee tapin paikoilleen asettamiseksi mitään. Venettä keikutellaan entistä rajummin ja äyskäröivätpä monet vielä humussa lisää vettä jo puolillaan olevaan veneeseen. Ikään kuin kaikki alitajuisesti toivoisivat hedelmän putoavan mahdollisimman kauka-

si puusta ja – ajelehtivan muualle. Ja useimpien ihmisten kanssa on täysin mahdotonta puhua uskomuksista – tai moraalista, ei edes päiväkotilasten "normaali" käytös huolestuta heitä. Meidän pikku kullannuppujen käytöseen ei saa missään nimessä puuttua, sehän voi vaurioittaa heidän hipiäänsä.

Kyllä se siitä, kun ne natiaiset kasvavat, he tulevat kyllä järkiinsä – elämä opettaa.

TILAISUUS TEKEE VARKAAN

Vanhan testamentin kirjoitukset voi tietysti pelkällä olankohautuksella kuitata pienen, rodultaan kirjavan ja sukurutsaisen paimentolaisheimon suusta suuhun sukupolvelta toiselle siirtyneiksi taruiksi ja myyteiksi. Siinä tapauksessa ne kertoisivat vain voimakkaasti väritettyinä menneisyydestä ja niistä oikeutetuista keinoista, joilla he selviytyivät hengissä ja valloittivat sekä asuttivat palan maata siihen aikaan Lähi-idässä vaeltelevien lukemattomien muiden sotaisten heimojen ja kansojen puristuksessa. Mutta selittämättä jää, kuinka israelilaiset keksivät tekojensa motiiviksi muihin kansoihin nähden niin ylivoimaisen oikeutuksen, muita Jumalia huomattavasti voimakkaamman Jumalan. Herran, joka jopa soti heidän puolestaan (5Moos.3:22, 9:3).

Mutta voisivatko valitun kansan uskonnon nimissä harjoittama itsensä henkinen kiduttaminen sekä autiomaavaelluksen aikaiset fyysiset koettelemukset johtaa kokonaisen kansan, kuudensadantuhannen ihmisen (Raamatun mukaan), minuuden täydelliseen romahtamiseen? Jollei Jumalaa ole olemassa, niin seuraava, muuten yksi pöyristyttävimmistä Raamatuista löytyvistä ja keista, on todellinen sadomasokistinen uskontunnustus.

Ja niin kuin Herra ennen iloitsi teistä, siitä, että teille hyvää ja antoi teidän lisääntyä, niin Herra silloin iloittaa teistä, siitä, että hävittää ja tuhoaa teidät. (5Moos.28:63)

Ja olipa tämän myrkyllisen mykysopan pääkokki kuka tahansa, ensinnäkin tarinakertojan oma kieroutunut käsitys onnettomuuksien alkuperästä, tai toisekseen evoluution aiheuttama mutaatio, kolmanneksi ehkä itsetuntonsa kadottaneen kokonaisen kansan kollektiivinen mielikuvitus tai sitten jopa neljänneksi kostolla ja verellä herkutteleva Jumala, niin yhdessä asiassa tarinankertoja on onnistunut lähes täydellisesti. Pahuus on naamioitu erittäin taitavasti, johdonmukaisesti ja salakavalasti rakkaudeksi.

Mykysopankeittäjän sanoma on sanojen, tekojen ja opetusten avulla alistaa muut täydellisesti omaan tahtoonsa. Rakkaus on kokille vain sisällötön, kauniisti helisevä sana, pelkkä makuhermoja hännäävä mauste, sulotuoksuisen uhrialttarin savuverho, jonka taakse keittiömestari on lihaveitsineen ja nahkaesiliinoineen piiloutunut. Savuverho, joka estää näkyvyyden mutta ei peitä palavan ihran suolien ja veren hajua - tuskanhuutoa, kuolevien kohtelua. Rakkaudeksi naamioituneen pahan hyvyys on kokonaan teesken-
neltyä.

Mutta mikä on se pimeys, josta tämä pahuus sikiää? Kuka oikein on sen isä? Voisiko joku lammaspaimen muka keksiä aivan itse määkivien lammaslaumojensa keskellä ajankulukseen uuden maailmanuskonnon, tarinan kantaistista, joista yksi myy sielunsa (Aabraham) ja toinen pettää isänsä (Iisak) lisäksi enonsa (Laaban), ajatuksen taivaassa majailevista Herran vihollisista, jotka tulevat vielä varisemaan alas? Ajatuksen, että jumalatkin luodaan ja että kaiken olemassaolon tarkoitus on se, että jumalat ovat olemassa ja nekin vain itsensä vuoksi, ei ihmisten? Kenen mielikuvitus on niin sairaalloinen, että se esittää opilleen esimerkiksi seuraavanlaiset selitykset?

Sinä päivänä Herra kostaa korkeuden sotajoukolle korkeudessa ja kuninkaille maan päällä. (Jes.24:21)

Kaikki taivaan joukot menehtyvät, taivas kääritään kokoon kuin kirja, ja kaikki sen joukot varisevat alas. (Jes.34:4)

Oman nimeni tähden minä olen pitkämielinen, ylistykseni tähden minä hillitsen vihani, etten sinua tuhoaisi. Itseni, itseni tähden minä sen teen. (Jes.48:9,11)

Me odotamme oikeutta, mutta sitä ei tule, pelastusta, mutta se on kaukana meistä. (Jes.59:11)

Silloin te odotatte valoa, mutta hän muuttaa sen pilkkopimeäksi, tekee sen synkeydeksi (Jer.13:16).

Eikä Herran viha asetu, ennen kuin hän on toteuttanut ja täyttänyt sydämensä aivoitukset. Aikojen lopulla te tulette sen hyvin ymmärtämään. (Jer.23:20)

Järjetön on jokainen ihminen, tietoa vailla. (Jer.51:17)

Ja tuo Jumalaa omaa vielä melkoisen asearsenaalin: Kauhu taistelulähettinä, kyky paaduttaa kenet tahansa – milloin tahansa, tappajahenki ja -enkelit SS-kaartina, raskaaseen uneen vaivuttaminen, kuulo- ja näköharhat, aurin gon ja kuun pysäyttämisen radalleen sekä kohdun avaaminen. Eikö tuollaisen aseistuksella varustetun Jumalan keksiminen – Jumalan joka vielä pysyy lukemaan salaisimmat ajatuksemme ja omaa tuhovoiman, josta ihminen voi vielä nykypäivänäkin vetypommeineen vain haaveilla – ole uskottomen saavutus pienelle paimentolaiskansalle – yhdelle mitättömälle lammas-

paimenella? Ei edes Yhdysvaltain merijalkaväki pysty pysäyttämään aikaa – vaikka kuulemma kaikkeen pystyykin. Eikö väite, että jollakulla kiivasluontoisella lammaspaimenella olisi ollut niin vilkas ja ennen kaikkea niin pirullinen mielikuvitus, että hän joutoaikoinaan kehitti huvin vuoksi aivoissaan tuon kaltaisen kaksikasvoisen Jumalan ja nimitti pirullisesti heimoveljiä naruttaakseen tuhoon johtavat opinkappaleet pelastussuunnitelmaksi, vaikuta pikemminkin kaikkien aikojen aprillipilalle – tai Donald Trumpin vaalilupukselle?

Ja että vielä parituhatta vuotta tämän tapatuman, maailmanuskonnon synnyn jälkeen tästä kansan kahlinneesta joukkopsykoosin valtaamasta massasta eroaa rikollisjärjestä, josta kasvaa jälleen uusi maailmanuskonto. Voisiko se olla sattumien sattuma, tai – mestarinäyte massapsykologian mahdollisuuksista. Ainakin Matteuksen "ilosanomaksi" naamioituun massapropagandaan on erehdyksessä lipsahaneet sanat:

Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautakammioita, ja sanotte: 'Jos me olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan profeettain vereen'! Niin te siis todistatte itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat. (Matt.23:29–31)

Matteus erehtyy jakeissa väittämään, että profeettojen murhaajia ovatkin olleet, ei suinkaan juutalaisten isä, vaan juutalaisten isät (Jeesus: "**olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat**"). Nämä Matteuksen sanat kertovat, että ainakin osa ilosanomien kirjoittajista, Jeesuksen opetuslapsista ja ensimmäisistä apostoleista tiesivät Nasaretilaisen nimittäneen Jahvea Saatanaksi, mutta siitä huolimatta he jatkoivat härskisti omien etujensa tavoittelemista, pakanoiden pyydystämistä ja hautasivat Jeesuksen sanat nimettömään joukkohautaan. Ja näiden varhaiskristittyjen käytös myös herättää enemmän kuin vahvan epäilyksen, että myös juutalaisvainot ja niihin yllyttäminen, oli pelkkä savuverho, false flag, jolla peiteltiin omaa agendaa, omien etujen ajamista. Vai miksi muuten Matteus olisi valehdellut – kerro?

Olisiko voinut käydä niin, niin kuin maailmassa hyvin usein käy - tilaisuus tekee varkaan ja kultan kiilto murhaajan? Jos joukko Nasaretilaisen vaikutuspiirissä eläneitä ihmisiä, joista yksi jopa oli kieltänyt (Matt.26:75) tämän kolmesti, sai tilaisuuden? Jos tämä kolme kertaa kiellon päälle kaveri yhtäkkiä huomasi, että "kieltämänsä" kuolleen kaverin muistolla voisikin ansaita helpolla rahaa – tehdä mojovan tilin. Ja tämä kaveri, entinen kalastaja Keefas eli Simon Pietari, hoksasi tämän merkittävän yksityiskohdan, kun

Nasaretilaisen teloituksen jälkeen tämän seuraajat, hän itse joukon jatkona, pörräsivät kuin pesänsä menettäneet pistiäiset pitkin ja poikin Jerusalemlia. Eräät ihmiset ryhtyivät antamaan pesänsä menettäneille "säälistä" taloudellista avustusta (Apt.2:45,46). Tuo "once in a lifetime" tilaisuus koitti, kun rahan himo oli kasvanut niin suureksi, että Keefas oli valmis tekemään rahan vuoksi Ananiaksen ja Safiiran kaksoismurhan (Apt.5). Tämä kaksoismurha synnytti tietyissä piirissä tietysti suurta pelkoa (Apt.5:11), aivan kuten kaikkien rikollisjärjestöjen toiminta synnyttää. Eikä suinkaan ole ihme, että seurakunta eli uskon varaan rakennettu rikollisjärjestö ajan oloon vaurastuu, sillä niinhän kaikki muutkin suojelurahaa keräävät ammattimaisesti toimivat rikolliskoplat vaurastuvat (Apt.9:31) – elleivät töpeksi.

Meillä on vain vähäisiä tietoja rikollisjärjestön alkutaipaleelta, mutta jäljelle jääneiden murujenkin avulla selviää ainakin, että Keefas osallistui kuningas Herodeksen salamurhaan houkuteltuaan Blastuksen, tämän kamaripalvelijan, ilmeisesti surmaamaan kuninkaan tämän vaatteisiin hierotun myrkyä avulla (Apt.12:20–23). Ja Keefaan toveri Paulus Tarasolainen, teltantekijä ja laintuntija sekä teloittajanakin toiminut (Stefanus), sokeutti suojelurahasta kieltäytyneen Elymaksen (Apt.13:8–11) sekä kuritti Hymeneusta ja Aleksanderia (1Tim.1:20) ilmeisesti palkkapahoinpitelijöillä.

Mitä kristinuskolla sitten on yhteistä esimerkiksi Mafian kanssa? Kun Mafia on jakautunut perhekunnittain klaaneiksi (Italiassa Calabrian 'Ndrangheta, Apulian Sacra Corona Unita ja Napolin Camorra. Yhdysvaltain mafian johdossa ovat Bonnanon, Colombon, Genovesen, Gambinon ja Lucchesen mafiasuvut eli niin sanotut viisi perhettä), niin kirkko on jakautunut kirkkokunniksi (roomalaiskatolinen, ortodoksinen, protestanttinen lukuisine alahaaroineen eli sukulaisperheineen). Sana "mafia" tarkoitti Palermon murteessa alun perin piirrettä, johon kuuluvat 'kauneus', 'rohkeus' ja 'itsevarmuus'. Henkilöt, joissa on mafiaa, olivat mafiosoja. Kirkossa taas toimintaa johtavat papit, joista käytetään aseman mukaan nimiä isä, vanhin, paimen (pastori), kaitsija (piispa) ja sananpalvelija. Pappien on oltava ulospäin lauhkeita, lempeitä ja kuuliaisista – kuin kalkittuja hautoja. Molemmat järjestöt hallitsevat pelolla. Mafia rankaisee suojelurahasta kieltäytyviä yleensä viime kädessä kuoleamalla ja suojelurahaan suostuvaisia palkinnolla, suojelulla. Kirkko taas rankaisi uskon vastaanottamisesta kieltäytyviä aiemmin aivan samoin tappamisella, nykyään pelkästään rangaistuksen uhalla – ikuisella kadotuksella. Uskon eli suojelun vastaanottajia sen sijaan odottaa ihana palkinto – ikuinen elämä. Myös mafian jäsenet, kuten ensimmäiset kristitytkin, olivat usein lähtöisin köyhistä oloista, koska sekä mafiaan, että kristilliseen seurakuntaan liittyminen on tarjonnut jäsenille

mahdollisuuden saada turvapaikka ja menestystä sekä ainakin näennäistä arvonantoa elämässä ja kristittyjen osalla vieläpä ikuista turvapaikka – tai-
vaassa.

Kristillisen kirkon jäsentä kutsutaan yksinkertaisesti kristityksi tai kirkon ulkopuolella vaikkapa hihhuliksi, kun taas mafian jäsentä kutsutaan mafi-
osoksi tai mafian sisällä kunnian mieheksi (uomo d'onore). Klaaneissa, ku-
ten kirkoissakin vallitsee tiukka hierarkkinen arvojärjestys, jossa tavallinen
rivijäsen on ”sotilas” ja noin kymmenen sotilaan päämies on ”kapteeni”.
Toisinaan myös tavallisella sotilaalla voi olla alaisuudessaan kymmenien
mafiaan kuulumattomien pikkurikollisten joukkio. Italialaisen Mafian de
facto päällikkö on capo di tutti capi eli ”päälliköiden päällikkö”, Yhdysval-
loissa kummisetä ja kummisedän kuten päälliköiden päälliköllä on palveluk-
sessä neuvonantaja, consigliere.

Mutta kuka oli syntyvän kristinuskon capo di tutti capi? Kristillisillä seu-
rakunnilla ei ilmeisesti ollut muuta päälliköiden päällikkö kuin myyttinen
Jeesus hahmo (mikä olikin aivan erinomainen psykologinen ratkaisu, sillä
koska hän ei ollut tavattavissa, häneen ei myöskään voinut vedota), jonka
nimellä perusteltiin toisistaan erillään häärivien kenttäkapteenien toimia,
rahankeruuta eli suojelurahan keruuta. Ellei sitten pelkän hahmon sijaan
kristittyjen capo ole Jeesuksen Perkeleeksi kutsuma, olemassaoltaan
epäuskottava, Herra Jumala, johon Raamatun teksti voi myös viitata (hä-
neenkään ei onneksi voinut vedota). Vaikuttaa sille että consiglieren vai-
kutusvaltaa kristinuskon alkuvaiheessa käyttivät etupäässä pyhät apostolit
kenttäkapteenit Pietari, Paavali ja Jaakob sekä asiakirjojen väärennöksiin,
muunteluun ja sepityksiin perehtyneet Matteus, Markus ja Luukas. Tosin
ilmeisesti järjestön julkisuuskuvan sekä yleisen uskottavuuden vuoksi Pie-
tarista laitettiin tietysti Jeesuksen nimissä liikkeelle kaikki diktaattorihallit-
sijat mieleen tuovia ylimaallisia taruja kuten:

*hän (Jeesus) sanoi Simonille: "Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne
apajalle." Niin Simon vastasi ja sanoi hänelle: "Mestari, koko yön me olem-
me tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä
heitän verkot." Ja sen tehtyään he saivat kierretyksi suuren joukon kaloja,
ja heidän verkkonsa repeilivät. Niin he viittasivat toisessa venheessä olevil-
le tovereilleen, että nämä tulisivat auttamaan heitä; ja he tulivat. Ja he täyt-
tivät molemmat venheet, niin että ne olivat uppoamaisillaan (Luuk.5:4–7)*

*Ja minä (Jeesus) sanon sinulle: "sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä ra-
kennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava
sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se*

on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa." (Matt.16:18,19)

Kannettiinpa sairaita kaduillekin ja pantiin vuoteille ja paareille, että Pietarin kulkiessa edes hänen varjonsa sattuisi johonkuhun heistä. (Apt.5:15)

Kaikki synoptisista ilosanomista, Apostolien teoista ja Paavalin kirjeistä löytyvä aineisto viittaa siis siihen vaihtoehtoon, että joukko miehiä, havaittuaan mahdollisuuden hyötyä Jeesuksen kuolemasta, ryhtyi rahastamaan tämän nimellä. Hyöty koostui taloudellisesta lahjoituksista, avustuksista, vieraanvaraisuudesta (majapaikka, ruoka ja juoma) sekä ruumiillisesta työstä (Paavalin mukaan) saaduista "saarnapalkkioista". Henkinen hyöty ilmeni tunnettavuutena. Sillä ilman muuta Jeesuksen tuntema tai Jeesuksen tuttu, tämän käskyjä ja vertauksia välittävä "opetuslapsi" tai "apostoli" oli myös Jumalan kaveri ja yhteisössään korkealle arvostettu henkilö, jonka asema sosiaalisessa arvojärjestyksessä oli kiistaton. Itsetunto nousi kohisten ja pään päälle ilmestyi vielä tänäkin päivänä siellä sädehtivä pyhyiden kultainen kehä!

Ilmiö on aivan yleinen nykyäänkin, joten se ei varmasti ollut uusi auringon alla tuolloinkaan. Miehet perustivat rikolliskoplan, joka suojelurahaa lampailta kerießään, käytti keritsiminä pelkoa, rangaistuksen uhkaa ja palkinnon mahdollisuutta. Kun ilmiö sai tuulta purjeisiin ja kalastajien verkot alkoivat repeillä, tahdinlyönti kaleeriorjien yllä yltyi. Valhe istutettiin aina uuden valheen päälle ja lopulta miesten pikku ansioiden keräämiseksi keksimä massojen "suojeluoppi" pääsi irti kuin kaiken alleen hukuttava mutavyöry. Rakkaudettomat massat nielivät huiputuksen viimeistä eväruotoa myöten – ja hukkuivat.

Mafiaan verrattuna kristinuskolla on verrattomana etuna se, että sen paimennettavalle ja suojeltavalle laumalle tarjoamat houkuttelevat edut, ovat kauttaaltaan aineettomia, tunteisiin vetoavia. Kerittäville lampaille tarjottavat edut perustuvat sokeaan uskoon ja uskon synnyttämiin pyörretyihin tunteisiin. Ja kun on joutunut tuon piirileikin pökerryttämiksi, on sinne tänne hoiperrellessaan valmis vaikka myymään mummonsä alushousut tai omat tekohampaansa, tyhjentämään pankkitilinsä, jopa uhraamaan lastensa tulevaisuuden ja oman henkensä suojelurahankerääjien aatteen puolesta – jos he vain niin pyytävät – ja mikseivät pyytäisi.

Oleellisimpia eroja mafian ja kristinuskon välillä on se, että mafiassa on aina kasvot, vaikkakin mahdollisimman tehokkaasti julkisuudelta piilotetut. Mafia, sen syvästi uskonnolliset, katoliset jäsenet, pyrkivät toiminnassaan voiton maksimointiin likaisimpiakaan keinoja kaihtamatta. Kun taas

kristinusko on kasvoton, jos ei ota lukuun kaikkialla eteen tulevia Jeesus krusifixejä tai Jeesus kiiltokuvia – Jeesus-brändia. Kristinusko, ryöstäydtyttyään omia aineellisia etujaan ajavien ensimmäisten kristittyjen käsistä maailmanlaajuiseksi uskonnoiksi, on luonteeltaan tyystin erilainen. Se ei pyri voiton maksimointiin, ainakaan enää, sillä anekaupan ja löytöretkien tyrehdytyä, kirkon yksinvallan tuhouduttua sen on täytynyt tyytyä suunnattomasta, ryöstämällä sekä petoksella hankkimasta omaisuudestaan saamaansa tuottoon, suojelurahaan eli kirkollisveroihin sekä saamiinsa veri-rahoihin eli lahjoituksiin sekä ilmeisesti rahanpesusta saamiinsa mittaviin ansioihin.

Kirkolle on yhteisönä paljon tärkeämpää nykyisin esipaimenten harjoittama loismainen elämä, jolla se imee kuin iilimato, veren ympäröivästä yhteiskunnasta, kuin maalliset rikkaudet (toisaalta mafiakin pyörittää pelikasinon imeäkseen ylimääräisen joutilaan rahan vetelehtimästä kansan taskunpohjilta). Ja veri-imun yhteydessä syntyneet haavat, itsetunnon pirstaloituminen ja siitä seuraava rakkausanemia, ovat ainoastaan kristinuskon levittämiä kulkutauteja. Kristityt iilimadot eivät odota pääsevänsä uintiretkelle kilisevien kolikoiden keskelle imeytyäkseen Roope Ankan räpylälajikoihin, saati omistavansa tämän kitupiikin rahasäiliön, he odottavat tekevästään "ruumiillisesta" työstä vain riittävän suurta korvausta ja – kunniaa, jos nyt ei aina kuninkaallista sviittiä tai merinäköalallista de-lux hyttiä, niin ainakin jokapäiväisen keskivertoa ylellisemmän leipänsä (nieriiä ja rapuja), laittamatta tikkuakaan ristiin – ja tietysti – taivaallisia rikkauksia, uutta maata, jossa hunaja ja mesi, vodka ja coca cola valuvat iankaikkisesti – aamen.

Kristillisdemokraattien eduskuntaryhmän puheenjohtaja Peter Östmanin mielestä sen sijaan useat viimeaikaiset synkät kehityksen merkit, kuten muun muassa perhesurmat ja kouluampumiset kertovat viestiä uskonnon-opetuksen tarpeellisuudesta. Päinvastoin, tarvetta voisi olla uskontotuntien poistamiselle, kristillisdemokraattien nettisivuilla julkaistu teksti valistaa (IL 16.1.2014). Tappavaan myrkkyyn tehokkain vastalääke on kristittyjen mielestä siis sama tappava myrkky!

Kun mafia on järjestö, joka on luonteeltaan sadistinen, niin kristinuskon on sadomasokistinen. Suoelurahaa ei makseta mafialle pelkän nautinnon vuoksi, mutta kristityt nauttivat siitä, kun saavat "ruoskia" ensin itseään ja sen jälkeen vielä olla esipaimenten ruoskittavina. Epäilyksettä selitys sille, että kristittyjen "sanoma" vetoaa kansaan huomattavasti tehokkaammin kuin mafian kaltaisen rikollisjärjestön "sanoma", piilee siinä, että kristityt ovat onnistuneesti siittäneet tuskan ja nautinnon niin, että uhri kuvittelee vihan olevan rakkautta. Pelko ja jännitys syöksevät rakkauden ja läheisyy-

den sijasta kansalaisen seitsemännen taivaan sijaan hornan pohjattomaan kuiluun – orgasmista orgasmiin.

Mafia ei ole uskonto, koska Capo di tutti capi eli ”päälliköiden päällikkö”, ei ole Jumala, vaikkakin hänellä on järjestössä jumalaan verrattavissa oleva asema – hän päättää elämästä ja kuolemasta. Kirstinuskko on uskonto, koska uskon synonyymejä ovat luulo, arvelu, otaksuma, käsitys sekä kuvittelu. Kristinuskko voisi olla yhtä hyvin nimeltään "Kristinkuvittelu", "Kristinkäsitys", "Kristinotaksuma", "Kristinarvelu" tai "Kristinluulo". On vain sattumaa, että kristityt eivät ole esimerkiksi Kristinkuvittelun kiihkeitä kannattajia. Mafiaan uskotaan vaikka se on rikollisjärjestä ja Kristinuskoon uskotaan, vaikka sen organisaatio ja oppi menettelytapoja myöten on sama kuin mafialla. On vain yksi oleellinen ero, mafia eivät uskottele, että kummisetä olisi Kaikkiavaltias Jumala, vaikka kaiken tietääkin.

Mihin me tarvitsemme kirkkoa, ellemme yhteiskuntamme fasistiseksi katojärjestöksi? Avustus-, sosiaali- ja terveystyö, samoin kuin ulkomaanapu, hautajaiset, kaste- ja vihkimenot, voidaan järjestää mainiosti ilman kansasta ahnaasti verta imevää iilimatolaumaa, Saatanapalvontamenoja, Saatanan lähetystyötä, Jeesuksen veren litkimistä ja lihan mässäystä sekä propaganda tarkoituksessa rakennettuja kirkkosaleja juhlamenoineen. Ja jos laupeuteen erikoistuneet kirkonmiehet ja -naiset eivät keksisi itselleen seurakuntien jäsenten edessä kaikkinaisen jeesustelun, tepastelun ja kirkollisverorahoilla kitattavien viinojen sijaan muuta tekemistä, niin Heikki Hursti ottaisi varman kiitollisuudella ja kyyneleet silmissä vastaan kaiken mahdollisen avun – laupiasta ja lempeää työvoimaa aina tarvitaan. Siis liperit nurkkaan ja taivasten sijaan silmät voisi kerrankin todellisuudessa luoda hädänalaisiin ja huono-osaisiin.

SIRUIKSI PIRSTOITUNEET LASIKENGÄT

Palatkaamme nyt tapaukseen Iltalehden toimittaja Anni Saastamoinen, joka on mitä erinomaisin vielä elävä käytännön esimerkki siitä, mitä "siveä seksuaalikasvatus" saa yhteiskunnan perusyksikössä, perheissä aikaan! Ja tämä ei ole suinkaan mitään kostonhimoa, vanhojen muistelua tai silmän tökkimistä tikulla, vaan havainnollinen ja yksityiskohtainen esitys siitä, miten vanhemmat käytännössä tuhoavat lastensa elämää.

Kirjasessa "Pahan Naamiot" kerroin kuinka Saastamoinen putoaa Iltalehdessä (22.3.2018) epäoleellisuuksien sudenkuoppaan. Kun ensin Anne kertoo näkökulma-artikkelissaan kokemastaan seksuaalisesta häirinnästä ja yleensä seksuaalisen häirinnän ilmenemismuodoista yhteiskunnassamme sekä vallitsevan keskustelun älyllisestä tasosta, niin hän lausuu lopuksi:

Jonkun mielestä on ehkä turhaa muistella asioita, jotka ovat tapahtuneet vuosia tai vuosikymmeniä sitten. Minä muistan tuon ensimmäisen esineel-listävän läiskäisyn yhä, sillä se näytti jollain tapaa minun asemani maailmassa. Pitäisikö minun pitää turpani kiinni siitä, kun minusta jo ennen teini-ikäni tehtiin esine?

Miten asiat koskaan muuttuisivat, jos me olisimme hiljaa? Miten tulevat vihamieliset sanat ja halventavat teot lakkaisivat olemasta, jos näistä meneistäkään ei saisi lausua sanaakaan? Tässä hetkessä #metoo -kampanjaan satavia palautteita lukiessa tuntuu, että te ette edes halua tietää, mitä meille on tehty ja tehdään. Vaikka meidän olisi turvallisempaa pitää turpamme kiinni kuin pitää kiinni oikeuksistamme, me emme vaikene. Koska jos me vaikenemme, mikään ei koskaan tule muuttumaan.

Kirjoitankin, että on ihan mukavaa, että sinä Anni auot turpaasi – jo oli muuten aikakin. Mutta kuvitteletko, että asiat muuttuvat turpaa aukomalla? "*Vihamieliset sanat ja halventavat teot*", eivät valitettavasti lakkaa, vaikka kuinka toivoisi, vaikka kuinka huutaisi. Ei, ilmi tullessaan teot vain muuttavat muotoansa, kuin virtaava joki uomaansa. On ihan oikein, että et vaikene. Mutta on täysin väärin, että et tee mitään. Kristitty kasvatuksesi, että vain usko merkitsee jotain, ratkaisee, eivät teot, kuultaakin sanojesi ja asenteittesi takaa. Miksi et voi ottaa vihdoinkin itse itseäsi niskasta kiinni, kukaan muuhan ei sitä tee?

Sitten siirryn käsittelemään yleisesti feministi-naisista: Entä mitä näille feministi-naisille on tapahtunut? Kuka heidät on lannistanut kesyiksi tahdot-

tomiksi kutomakoneen osiksi tai näennäiskapinallisiksi, hihnan päässä kulkeviksi ja hampaitaan vastaantuleville miehille väläyttäviksi trimmatuiksi villakoiriksi? Törmäsitkö sinäkin epäonneksesi pahvipäiseen luomakunnan kruunuun? Joka veltolla vesurillaan huitoi ohimenevän hetken huulille ja lähtiessään huikkasi:

Sika kivat tisut, kiitos Jeesus pillusta, ota pois jos saat!

Vai etkö edes kelvannut kenellekään rumuutesi, luonteesi tai estojesi vuoksi? Oliko vain silkkaa epäonnea, että prinssi valkoisella ratsullaan ratsasti huomaamattaan ohitsesi, pudonnut lasikenkäsi meni tuusan nuuskaksi tai suutelit aivan väärää rupisammakkoa? Miksi kohdallesi ei osunut ihminen, joka ei olisi tehnyt numeroa itsestään, jota ei olisi kiinnostanut vähääkään vaginallasi ja sen voimalla elvistely, vaan olisi ottanut sinua lämmöllä kädestä kiinni. Opettanut sinulle älyn ja tunteen hellää levottomuutta. Kuljettanut sormenpäitään ihollasi, kuvittaen sinut salaisilla rakkauden aakkosilla. Uinut kanssasi ruusun leijailevien terälehtien lempeässä sateessa ja aika olisi pysähtynyt...

En siis edes väitä, että prinssi olisi ratsastanut huomaamattaan Saastamoinen ohitse, tai että hän olisi suudellut väärää rupisammakkoa, mikä saattaa olla hyvinkin mahdollista, vaan että telaketju-feminismin syy saattaa hyvinkin olla siruiksi pirstaloituneet lasikengät, vagina-kammo ja kadotetut rakkauden aakkoset.

Kirjan "Pahan Naamiot" ilmestymisen jälkeen aloin kirjoittaa uutta kirjaa, jossa oli tarkoitus käsitellä muun muassa naisen vuosituhantista alistamista sekä Tukholman syndroomaa, jota voisi kutsua myös siveellisyys-syndroomaksi. Tätä varten lähetän Annille sähköpostin 7.4:

Näkökulmasi Torstai 22.3.2018. Sinulla on varmaan joku rakentava ehdotus seksuaalisen väkivallan poistamiseksi "turvan aukomisen" sijaan?

Johon Anni vastasi välittömästi Iltalehden toimittajana:

kuten tuossa kirjoituksessani rivien välissä ehdottelin, olisi jokaiseen ihmiseen kunnioittavasti suhtautuminen tärkeässä asemassa tässä. Jokaisen ihmisen koskemattomuutta tulee kunnioittaa. Anni Saastamoinen Uutistomittaja / IL-Uutiset

Teen vastakysymyksen välittömästi:

siis kuvittelet että kunnioittamisella seksuaalinen ahdistelu saadaan loppumaan? et voi olla tosissasi? kuinka ihmiset oppivat kunnioittamaan toisiaan? päteekö sama kunnioittaminen kouluampumisten suhteen myös?

Olen aistivinani Annin käytöksessä loukkaantumisen makua, sillä hän ei vastaa enää kysymyksiini, vaan kiertää hiljaisuuteen 7.4 lähettämäni uteluni "loukkaannuitko kun et viitsinyt vastata?" vastaamalla 8.4 lopulta:

Voi Kari, jos jokaisesta sähköpostista loukkaantuisin, en muuta ehtisikään tekemään. Työpäivän aikana vain on usein muutakin tekemistä kuin vastata epäkohteliaaseen sävyyn kirjoitettuihin sähköposteihin. Iloista viikonlopun jatkoa! Anni Saastamoinen

Toinen näytös: Lähetän Uuden Suomen Puheenvuoro blogiini 16.4 aamuvarhaisella artikkelin otsikolla ”Naiset itse aiheuttavat heihin kohdistuvan seksuaalisen väkivallan” (sensuroitu blogi löytyy nykyisin osoitteesta mas-sapsykologia.blogspot.com/2018/04/naiset-itse-aiheuttavat-seksuaalisen.html), jossa lainaan edellä mainittua Saastamoisen Näkökulma vuodatusta laajemmin:

Tämä ei ole noitavainoa. Noitavainoa on se, mitä on harrastettu vuosikymmenet pukuhuoneissa, kabineteissa, käytävillä ja pubien nurkissa, kun naissukupuolisista on puhuttu halventavasti pantavina huorina ja tyhminä lehminä ja ajateltu, että on ihan täydellisen hyväksyttävää painautua liki, vaikka toinen sanoisi selkeästi EI

Tämä kampanja ei ole rajoitettu millekään sukupuolelle, tämä on kaikille avoin foorumi tuoda esiin kohtaamiaan tilanteita. Anna tulla: kerro, mitä sinulle on tehty. Älä vaikene kuoliaaksi sitä asiaa, sillä ilman puhetta ei tule ymmärrystä. Tämä ei ole vihakampanja, tämä ei ole lynkkaamista, tämä on vain hetki ja paikka, jona sorretut vaativat saada äänensä kuuluviin. Tämä on hätähuuto, tämä on avunpyyntö, tämä on toive, että asiat nähtäisiin ja niitä pyrittäisiin muuttamaan

Miten asiat koskaan muuttuisivat, jos me olisimme hiljaa? Miten tulevat vihamieliset sanat ja halventavat teot lakkaisivat olemasta, jos näistä meneistäkään ei saisi lausua sanaakaan? Tässä hetkessä #metoo -kampanjaan satavia palautteita lukiessa tuntuu, että te ette edes halua tietää, mitä meille on tehty ja tehdään. Vaikka meidän olisi turvallisempaa pitää turpamme kiinni kuin pitää kiinni oikeuksistamme, me emme vaikene. Koska jos me vaikenemme, mikään ei koskaan tule muuttumaan.

Kirjoitan blogissa muun muassa, että:

*Ei kai ole mitään mieltä hakea apua miehiltä tai toisilta naisilta saati syyttää miehiä, sillä vallitsevat olosuhteet ovat yhtä hyvin omaa, eli yhteiskunnan aikaansaannosta? Vuosituhantinen yhteiskunnallinen ilmapiiri on opettanut, jopa käskennyt naiset kuolemanrangaistuksen uhalla vaikenemaan ja nöyrytymään? Ja koska naiset yhä odottavat tilanteen korjaamiseksi yhteiskunnan toimia ja naiset itse ovat tuo yhteiskunta, niin naiset odottavat apua itseltään. **Seksuaalinen ahdistelu on naisten aivan omaa syytä täysin samoin kuin se, että yhteisö, massat, ei suinkaan yksi Aadolf Hitler, itse synnyttivät fasismin.***

Tällä viitataan Wilhelm Reichin kirjassaan Fasismin Massapsykologia julkaisemiin johtopäätöksiin:

*Yhtä hedelmätön on (länsimaiden vaalima väite) väite, että poliittinen taantumus fasismin hahmossa muka olisi sumuttanut, vietelty tai "hypnotisoitunut" massat... Aidoille vapautuspyrkimyksille ja vapauden tavoittelulle on haitaksi, että fasismi on käsitetty ja käsitetään yhä pienen, taantumuksellisen kuppikunnan diktatuuriksi... **Puhtaimmillaan fasismi on luonteeltaan keskimääräisen ihmisen kaikkien irrationaalisten reaktioiden** (järjenvastaisten vastausten) **summa.***

Sekä totean:

*Ja jos jollekulle naiselle tulisi mieleen pyrkiä vapauteen, niin hän ei edes tiedä, minne hän menisi. Hän tuntee korkeintaan vain kaksi vaihtoehtoa: Sukupuolisen pakkomoraalin, joka hänelle on suositeltu ja jonka vanki hän on ja seksuaalianarkian, josta hänelle on maalailtu kauhukuvia ja joka itse asiassa on hänelle suositellun sukupuolisen pakkomoraalin aiheuttama perversio. Täysin tuntematon hänelle on seksuaalinen, vahvasta itsetunnon kumpuava itsesäätely, joka eroaa kuin yö ja päivä edellisistä. **Hänelähän ei ole edes itsetuntoa! Kuinka hän siten voisi ylipäätään kuvitella, että hän voisi itse määrätä kehostaan, haluistaan ja himoistaan ilman, että joku mies-raakalainen ei olisi koko ajan lääppimässä puskureita, käpälöimässä hilloviivaa tai tekemässä imeliä in-out ehdotuksia.** Komentotaloudessa kasvaneena ja käskyjen kahlitsemana nainen ei luota itseensä, hyvä jos hän edes tietää mitä luottamus on. Valtaosa naisista on saamansa kasvatuksen vuoksi kyvytön kritiikkiin. He eivät ole koskaan oppineet elä-*

*mään luonnollisesti. Siksi he karttavat vastuuta teoistaan ja ratkaisuihistaan ja kaipaa aina ohjeita ja johtoa – komentoa. **Nainen on niin kuin eläin, jota ei voi tarhassa, vankeudessa vietettyjen vuosien jälkeen päästää edes oman turvallisuutensa vuoksi vapaaksi.***

Ellet tiedä, niin kyseinen kappale viittaa "Tukholman syndroomaan". Wikipedian mukaan tutkimukset erilaisista kaappaustilanteista ovat osoittaneet, että Tukholma-syndroomaa voidaan tavata muun muassa panttivangeilla, keskitysleirien vangeilta, sotavangeilta, prostituoiduilta, inestien uhreilta, **pahoinpidellyiltä lapsilta** ja pahoinpidellyiltä puolisoilta. Kello 10:12 Saan Uuden Suomen ylläpidosta ”Varoituksen asiattomasta sisällöstä”.

Kohta a) *"Nainen on niin kuin eläin, jota ei voi tarhassa, vankeudessa vietettyjen vuosien jälkeen päästää edes oman turvallisuutensa vuoksi vapaaksi."* ja kohta b) *"Seksuaalinen ahdistelu on naisten aivan omaa syytä täysin samoin"*

Pidän varoitusta myöhästyneenä aprillipilana tai lukemaan kykenemättömän robotin tekemänä lapsuksena, koska varoitus kohdistuu asiayhteydestä irrotettuihin tieteellisesti todennettuihin tosiasioihin (Wilhelm Reich ja Tukholman syndrooma). Ja nimenomaan siksi, että juuri nuo varoitukset asiattomasta sisällöstä kohdistuvat ajatuksiin, jotka olin sijoittanut puheenvuorooni houkutteleviksi täkyiksi, joilla lietsotaan keskustelua ja pyydystetään kuin viettelevällä vieheellä yleissivistystä omaamattomia, propagandaan uskovia, helposti johdatettavia, loogiseen punnintaan kykenemättömiä, vain kuvanvaraiseen ajatteluun pystyviä sekä hysteeriset fasisitiset käytöstavat itseensä imeneitä kansalaisia puhumaan ohi suunsa ja paljastamaan ajattelukyvyttömyytensä – todelliset karvansa.

Vaikka Puheenvuoroni ei millään muotoa ollut osoitettu Iltalehden toimittaja Anni Saastamoiselle, niin yksityishenkilönä esiintyen Anni kirjoitti Twitterissä 16.4.2018 illalla kello 8:37 (20.37) osoitteettomasti kavereilleen:

*Ainii sellasenki jutun **luin tänään internetistä, että naiset on itse syyllisiä seksuaaliseen ahdisteluun ja väkivaltaan, jota he osakseen saavat. Että naiset on sillä tapaa tän yhteiskunnan rakentaneet, että kaikki pyörii seksin ympärillä ja niin edelleen ja niiin edelleeseen. Ja jatkoi kello 8:38 (20.38) ikään kuin ilkkuen: Oliko kyllä sellanen hot take, jossa naisista puhuttiin eläiminä ja muutenki melko arveluttavasti ja kappas kummaa, se katosi internetistä kuin pieru tuuleen.***

Anni siis tiesi jo tuolloin, että blogini on poistettu tunteja ennen kuin se lopulta poistettiin, vaikka se tuohon aikaan oli yhä Uuden Suomen sivuilla. Tarkistettuani Puheenvuoroni olemassaolon, ihmetyksissäni twiittasinkin hänelle kello 9:01:

ei se mihinkään ole kadonnut! eikä naisista puhuttu eläiminä, et vain osaa lukea....kuin et myöskään osaa tehdä mitään muuta kuin aukoa turpaasi kariheimonen.puheenvuoro.uusisuomi.fi/253869-naiset-ovat-itse-syyllisia-seksuaaliseen-hairintaan-ja-vakivaltaan#comment-3833281

Lisäksi lähetin Annille sähköpostia aamulla 17.4

En tiennytkään että olet vielä tyhjänpuhujan lisäksi liero. Olit niin tyhmä, että ilkuut Twitterissä: (puheenvuoroni) ”katosi internetistä kuin pieru tuuleen” kello 8.37 mutta et hölmöyksissäsi tajunnut, että vastatessani twiittaisi kello 9.01 puheenvuoro oli yhä edelleen Uuden Suomen sivuilla! Puheenvuoro katosi Uuden Suomen sivuilta vasta myöhemmin yöllä.

Ilkkumiseesi on vain yksi syy, sinä järjestit toimittajakaverisi kanssa sensuroinnin, sillä et muuten olisi voinut tietää katoamisesta mitään, ennen kuin se todella katosi! Mitähän toimittajan ammattietiikka suhtautuu tällaiseen sensurointiin?

Anni vastaa heti sähköpostilla, josta käy ilmi, että hänen ymmärryskykynsä on kyseenalainen. Anni ei näytä ensinnäkään kykenevän luetun loogiseen punnintaan (naisista puhuttiin eläiminä?). Toiseksi, "Saastis" väittää, ettei lukenut, toisin kuin twiitissään illalla 16.4, itse puheenvuoroani. Kolmanneksi, että puheenvuoroni oli muka sovinistinen ja neljänneksi, Anni esiintyy yhtä aikaa sekä yksityishenkilönä, että Iltalehden toimittajana:

En ymmärrä, miksi häiritset minua jatkuvasti. Häiritsetkö kaikkia seksuaalisesta ahdistelusta kirjoittaneita toimittajia? Valitettavaa on sekin, että en itse sinun sulokasta verbaalista ilmaisu Uuden Suomen sivuilta ehtinyt näkemään. Siitä kun olivat jotkut muut tahot tehneet noita ilmiäntoja. Et voi myöskään syyttää minua sensuurista, sillä minä en ole tehnyt päätöstä poistaa ilmeisen sovinistista tekstiäsi, vaan sen päätöksen ovat tehneet tahot Uudessa Suomessa. Nyt voisit jättää minut rauhaan. Terveisin Anni Saastamoinen Utistoimittaja / IL-Uutiset

Anni Saastamoinen rehvastelee omaamilla tiedoillaan vielä kirjoittajalle sähköpostissaan 18.4:

Sinulla on oikeus omaan mielipiteeseen mutta ei oikeutta omiin faktoihin. Palataan asiaan sitten kun osaat erottaa nämä kaksi asiaa toisistaan.

Saastamoisen lausahdus paljastaakin sen, että toimittajalla ei tarvitse olla lainkaan yleissivistystä, riittää kun omaa "yleisluulon" ja pystyy kuvanvaraiseen ajatteluun sekä kykenee imemään itseensä hysteeriset fasistiset käytöstavat. Feministithän nimittävät kaikkea, mikä ei sovi heidän pirtaansa sovinismiksi!

Koko sensurointihan olisi pikku kärpäsenpaska, ellei se sisältäisi esimerkiksi yhtymäkohtia menneisyyteen ja siten toimisi varoittavana esimerkkinä siitä, miten yhteiskunnallinen ilmapiiri on muuttumassa. Sillä puheenvuoro-blogini hyväksyneet sensuroijat ja sensuroinnin hyväksyneet sekä toteuttaneet, muun muassa Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko sekä Iltalehden uutispäätoimittaja Tuukka Matilainen, eivät ymmärrä, että sensuroidessaan blogistani Wilhelm Reichin kirjan "Fasismien Massapsykologia" lainaukset, he sensuroivat aivan saman teoksen kuin natsit sytyttäessään ensimmäisen kirjarovion Berliinin Bebelplatz-aukiolla 10. toukokuuta 1933. Samalla sensuroijat hyväksyvät feministikaaderi Anni Saastamoisen fasismia tihkuvan käyttäytymisen. Ja jos blogissani käsitelty Tukholman-syndrooma olisi jo tuolloin 1933 ollut tunnettu, niin aivan varmasti myös nuo siihen liittyvät kirjat ja artikkelit, kuten Nils Bejerotin, olisi poltettu.

Kirjasessa "Mielenhallinta, menetelmät ja todellisuus" kirjoitan tapausta sivuten, että #Metoo -liikkeen kiihkeimmät kannattajatkaan tai yksikään ainoa telaketjufeministi ei kuitenkaan uhraa vähäisiä ajatuksiaan naisten kokeman seksuaalisen ahdistelun kulttuurillisiin ja yhteiskunnallisiin syihin. Paljon mielenkiintoisempaa on inhota sisuksia kalvavan orgastisen kaipuun puutteessa kipuilevia "jormia" ja jahdata syyllisiä tai syyllisiltä vaikuttavia "vellimunia". Jotkut seksuaalista pahoinvointia kokevista naisista, kuten esimerkiksi jo aiemmin esillä ollut Iltalehden toimittaja, filosofian ja journalistiikan opintojaan Hatfieldissä Englannissa harjoittanut julkifeministi Anni Saastamoinen, jopa hyökkäävät kimppuusi, mikäli yrität puolustaa nurkkaan ajettua naista. Prescott:

seksuaalisen aggression syynä on fyysisen hellyyden ja mieltymyksen katoaminen vanhemmat-lapset -suhteesta, ja myös aikuisten seksuaalisesta käyttäytymisestä, ja uskonnolliset arvomaailmat, joissa kärsimystä ja ruumiillisen puolen torjuntaa pidetään moraalisenä ja fyysistä nautintoa epämoraalisena. Raiskaukset ylläpitävät miehen ylivaltaa naisen yli, ja ikuistavat patriarkaaliset arvot yhteiskunnassamme

"Saastishan", jonka pitäisi yleissivistyksen perusteella ja erityisesti oikein Englannissa saadun filosofian koulutuksensa perusteella tuntea Wilhelm Reichin ajatuksia ja tapaus Tukholman syndrooma, hyökkäsi kimppuuni, vaikka en edes missään vaiheessa arvostellessani hänen älyllistä limboilua sisältänyttä näkökulma-artikkeliaan (IL 22.3.2018) käyttänyt asiatonta kiel-
tää, enkä nimitellyt Anniä edes tyhmäksi lehmäksi, ainoastaan tyhmäksi, sil-
lä kun olin pieni lapsi, niin meillä oli lehmä nimeltä Eeva ja naapurissa oli
lehmä nimeltä Anni. En koskaan pitänyt niitä tyhminä, vaikka ne olivatkin
vain eläimiä ja siksi Saastamoisen vertaaminen vaikkapa Eeva-lehmään, ei
olisi lehmää kohtaan oikein.

Kyseisessä kirjassessa otan myös esille jo aiemmin ajattelukyvyttömyyten-
sä osoittaneen Iltalehden Anni Saastamoisen uuden älyttömyyden. Anni
on nimittäin päästänyt typeryytensä irti nyt uudessa näkökulma-artikkelis-
saan "Kaukametsän pakolaiset herätti jo lapsena kammoksumaan ihmisen
aikaansaamaa tuhoa" (IL 8.10.2018). "Saastis" yhtyy artikkelissaan Suo-
men ilmastopaneelin puheenjohtajan Markku Ollikaisen näkemykseen, jon-
ka mukaan kuluttajan kolme tärkeintä päästölähdettä ovat liikkuminen, asu-
minen ja syöminen. Helpointa on Ollikaisen mukaan valita liikennemuoto,
joka ei saastuta, suosia kasvisruokaa ja käyttää asumiseen energiaa, joka on
peräisin uudistuvista lähteistä.

Valitettavasti Ollikaisen neuvot ovat vain almuja oman mielenrauhan säilyt-
tämiseksi ja omien harhakuvitelmien hellimiseksi. Ja huomio, että Saasta-
moinen käyttää artikkelissaan ihmisestä sanaa "kuluttaja", vaikka juuri ku-
luttaminen on ilmastohysterikkojen mukaan syy ilmaston lämpötilan nou-
suun. Mutta ei mikä tahansa kuluttaminen ole suinkaan syy, vaan ihmiskun-
nan pelastus löytyy "vastuullisesta" kuluttamisesta, joka ei saastuta! Ikävä
vain, että ei ole edes olemassakaan sellaista kulutusta, ei edes mitään "vas-
tuullista" kulutusta, kuten jo itse sanakin kertoo, joka säilyttäisi, parantaisi
tai jopa korjaisi. Kulutus tuhoaa, hävittää ja hajottaa aina! Ei ole myöskään
olemassa sellaista liikenne- tai asumismuotoa, joka ei saastuttaisi, ellei kul-
je jalan ja asu taivaan alla. Ja kuluuhan ihminen itsekin!

Jos todella haluttaisiin tehdä jotain käytännössä, eikä vain puhua, laasta-
roida omaatuntoa tai työntää epämiellyttävät uhkakuvat syrjään, niin kai-
ken kuluttamisen olisi lopetettava heti ja välittömästi. Esimerkiksi ilmailu
lomalentoinen, autoilu työmatkoinen sekä varustelu-, viihde- ja vaatete-
ollisuus olisi julistettava pannaan ja kaikkein olisi muutettava lähes ilma-
ttiiviisiin kommuuneihin, jossa he nyhtökauraa napostellessaan räpistelivät
kuin nuijapäät kuivuvassa mutalammikossa sydämettömien sterilisaatio-vi-
ranomaisten partioidessa säteilymittareitaan silmäillen maailmaa ristiin ras-

tiin. Ja kommuunit ilman muuta ja totta kai lämmitettäisiin biologisesti kyttyvien nuijapäiden suolikaasulla!

Ja kun yhteiskunta on kasvattanut kansalaiset uusavuttomiksi, niin esimerkiksi tuhannet kuluttajat osaavat vain marssia (HS 20.10.2018), jotta heidän äänestämänsä poliitikot pysäyttäisivät heitä pelottavan ilmastomuutoksen. Iltalehti kertoi samana päivänä:

"Ilmastovaalit! Ilmastovaalit!" Rytmiikkää huudot jatkuivat eduskuntatalon edessä neljän aikaan, ja väkijoukko teki aaltoja.

*"Kotona yksin ahdistumisesta ei ole mitään iloa, vaan on **parempi kerääntyä yhteen marssimaan**", sanoo keravalainen Sini. Jenny Lucander puolestaan odottaa, että **marssi herättelee poliitikkoja: "Poliitikoilta kaivataan tekoja, ei vain mielipiteitä. Välinpitämättömyys on pahinta."** Luran ja Annan mukaan **ilmastomarssi innostaa ihmisiä. He toivovat, että mielenilmauksella on vaikutusta myös poliittiseen päätöksentekoon, jotta päätökset ohjaisivat kuluttajia tekemään hyviä, esimerkiksi liikenteeseen ja ruokaan liittyviä valintoja: "Pelkät omat teot eivät riitä, vaan asiat on vietävä seuraavalle tasolle. Päätöksiä on tehtävä nyt, ei huomenna."***

Ylen Iltauutiset puolestaan uutisoi samasta aiheesta, että tuhannet ihmiset ovat marssineet ilmastomuutosta vastaan. Marssijat eivät suinkaan toittaneet megafoneihinsa mitä he itse aikovat tehdä, vaan he toivoivat päättäjiltä pikaisia konkreettisia toimia, jotta Suomen ilmastopäästöt saataisiin pikaisesti kuriin.

Voi hyvä itku! Poliitikkojen olisi siis ohjattava kuluttajia tekemään hyviä päätöksiä. Ihminen itse kuluttajana tekee osansa osoittamalla välittävänsä ja lepyttää omaatuntoansa marssimalla tutti suussa eduskuntatalon eteen kantien passiivi-muotoon kirjoitettua ja pingviinin kuvalla koristettua kylttiä: *"Pelasta, mut jos sinulla on aikaa."* Yksilö ei voi siis itse oma-aloitteisesti tehdä mitään, ellei poliitikko näytä ensin esimerkkiä. Kuluttaja ei itse voi tehdä mitään, ei edes pelastaa pingviiniä. Vastuu vyörytetään omilta harteilta, yksityisiltä kuluttajilta, päättäjille. *"Act now idiots!"* Osta lähiruokaa lähigrillilta – lähihampurilainen!

Nimenomaan kuluttajan äänestämien päättäjien vetkuttelu on samojen kuluttajien mukaan mahdollistanut petollisen, tunteisiin vetoavan "viherpesun", kuten elokuva "Vihreitä valheita" kertoo ja elokuvassa näkyvä palmujen tieltä poltettu ja edelleen savuava sademetsän pohja onkin oivallinen vertauskuva viherpesun hinnasta ja koomassa vaeltavan kansalaisen mielenmaisemasta.

Mutta mitä kuluttajat tekevät? He kompensoivat lepyttämällä kolkuttavaa omaatuntoaan!

Yksinkertaistettuna eli käytännössä kompensointi tarkoittaa, että kuluttajan lentopäästöt hyvitetään tekemällä päästövähennyksiä jossain muualla – esimerkiksi antamalla rahaa aurinkopaneelien rakentamiseen Intiassa tai puiden istuttamiseen Afrikassa. Tavallinen kuluttaja voi valita yksityisistä kompensaatiotarjoajista itselleen sopivimman, laskea heidän verkkosivuillaan lentonsa kulutuksen määrän, ja maksaa päästöjä hyvittävän summan valitsemalleen projektille. Ja kompensointimaksun maksamalla lentely jatkuu kuten ennenkin. Herran lettas, eikö olekin siistiä? Idealista.fi sivuston Kompensointia käsittelevässä artikkelissa "Vihreämpi omatunto parilla kymppillä – mikä ihmeen lentopäästöjen kompensointi?" haastateltu Veera Papino ja päätteleeekin 8.8.2018:

En tunne matkustamisesta syyllisyyttä. Tänä vuonna olen kuitenkin alkanut entistä enemmän miettiä lentämisen ekologisuutta ja pyrkinyt ymmärtämään lentämisen ympäristövaikutuksia paremmin. On selvää, että lentäminen on epäekologista, mutta tuntuu että aiheesta on saatavilla niin ristiiriitaista tietoa, että omaa kantaa on vaikea muodostaa. En näe vähentäväni lentämistäni tulevaisuudessakaan tai muuttamaan matkustustyyliäni radikaalisti. Mutta pyrin mahdollisuuksien mukaan harkitsemaan muita tapoja matkustaa

Veera ei aio tulevaisuudessa lopettaa lentämistä. Hänelle, kuten monelle muullekin, lentäminen on ainutlaatuinen tapa oppia ihmisistä ja elämästä. Veeran mielestä syyllistäminen lentämisestä ei ratkaise itse ongelmaa.

Kaikissa kulutustottumuksissa pitäisi muistaa, että kenenkään ei tarvitse pyrkiä täydellisyyteen. Suurin osa meistä on sen verran hedonistisia, ette emme ole valmiita ryhtymään kävellen kulkeviksi teltassa asuviksi veganeiksi.

Eli kuluttajat eivät ole ilmastorikollisia, vaan ilmastorikollisia ovat ne jotka kuluttajille tuotteita toimittavat! Ja rikollinen, eli vaikkapa murhaaja voi kompensoida rikoksensa ostamalla kukkia murhatun lähimmäisille – niinkö? Oksettavaa!

Avuttomat ilmastohysterikat hyväksyvätkin tekopyhästi ja omahyväisesti pienemmän pahan kuluttamisen, mutta jollei samaan aikaan puututa ilmastomuutoksen todelliseen/kuviteltuun syyhyn, kulutusta lietsovaan maailmanlaajuiseen ahneuteen, joka on seurausta ihmisyksilöiden jo varhaislap-

suudessa alkaneesta tuhoon johtavasta kasvatuksesta (kehityopsykologi ja neuropsykologi J.W.Prescott osoittaa aggressiivisuuden psyykkisen ja neurologisen puutostilan seuraukseksi, aiheesta yksityiskohtaisesti myöhemmin alkaen luvusta "Pelon performanssi") kaikkialla maan päällä, niin katastrofi on jo huomenna täällä. Annin kuluttamiseen nojautuva neuvo on kuin henkisiltä kyvyiltään alentuneille apukoululaisille osoitettu:

Opin lapsuudessani kaksi asiaa: luontoa pitäisi suojella, mutta sen suojeleminen voi olla toisten silmissä todella ärsyttävää. Ehkä olisi jokaisen velvollisuus olla hieman ärsyttävämpi tämän asian tiimoilta - kyseenalaistaa omia kulutustottumuksia ja miettiä, mitä itse voisi tehdä.

Kun itsevihansa ja itsetuhonsa itseriittoiseksi feminismiksi terapiassa sublimoineen maatilän iltatähden, tissitraumasta kärsivän Anni Saastamoisen lapsellinen ratkaisu seksuaalisen väkivallan poistamiseksi, olisi suhtautua jokaisen ihmiseen kunnioittavasti, niin hänen mukaansa ilmastouhan poistaisi puolestaan "ärsyttävä" kulutustottumuksien kyseenalaistaminen! Ja hän ehdottaa näitä ratkaisuja vielä, vaikka hänellä on henkilökohtaista kokemusta siitä, mitä on olla koulukiusattu! Kuinka hän voi sinisilmäisesti kuvitella, että toisiamme sekä itseämme "paijaamalla" me ratkaisisimme miesten naiseen kohdistuman seksuaalisen häirinnän ja maapallon keskilämpötilan nousun? Eihän hän itsekään päässyt omien sanojensa mukaan koulukiusaajista eroon kunnioittamalla heitä, vaan hänen ratkaisunsa olivat kaikkien massapsykologian sääntöjen mukaan viha, raivo, tylyys ja inhottavuus (Anna 4.11.2017):

Anni antoi takaisin kahta kauheammin. Viha auttoi pitämään ihmiset etäällä, ja hän sai olla rauhassa. Raivo oli hyvä moottori.

Ja millä perusteilla Anni tekee eron väkivallan suhteen, joka poistuu kunnioittamalla (seksuaalinen väkivalta) ja väkivallan välillä, joka ei poistuu edes kuolemanrangaistuksella (terrori-iskut)?

Nämä kaksi Näkökulma-artikkelia "Seksuaalisesta ahdistelusta puhuminen ei ole lynkkaamista, vaan pyrkimys saada asiat muuttumaan" ja "Kaukametsän pakolaiset herätti jo lapsena kammoksumaan ihmisen aikaansaamaa tuhoa", sekä Anna lehden artikkeli 2.11.2017 Koulukiusaaminen rikkoi Anni Saastamoisen omanarvontunnon: "Olin oppinut ajattelemaan, etten ole yhtään mitään" kuten Anna lehdessä julkaistu "Saastiksen" blogissaan "Olisi kamalaa paskoa alleen" 24.8.2017 kirjoittama artikkeli "Tissi-itsetunnos-

ta – eli miksi vihaan tissejäni ja miksi #Tissiviikko2017 on ehdottoman tärkeä" kaikki yhdessä herättivät sisälläni muinaisen psykologiaan syövereihin syventyneen opiskelijanuorukaisen ja antavat tehtävälle psykoanalyysille verratonta aineistoa. Anni ja Anna lehden artikkeli vierittävät omanarvontunnon rikkoutumisen aiheuttajaksi koulukiusaamisen:

*Koulussa ensimmäiset luokat sujuivat hyvin. Annilla oli orastavia ystävyys-suhteita, joskus joku tuli kylääinkin. Mutta **pikkuhiljaa häntä alettiin kiusata**. Pienen kyläkoulun luokalla oli hänen lisäkseen vain neljä oppilasta. Anni jäi ryhmän ulkopuolelle, eikä koulussa ollut muuta porukkaa, johon lyöttäytyä.*

*– Kiusaaminen ei koskaan ollut fyysistä, mutta **se oli haukkumista ja pilakuvien piirtämistä**, kokoni kommentoimista.*

*Kiusaaminen alkoi juuri siinä iässä, jossa Anni alkoi haaveilla todellisesta ystävyydestä. Sellaisesta, **josta hän oli saanut lukea vain heppakirjoista. Jatkuva poissulkeminen satutti**. Kun hän yritti bussissa mennä jonkun viereen istumaan, häntä ei päästetty. Yhtenä iltana ennen seiskaluokan ensimmäistä aamua hänelle soitettiin ja sanottiin, ettei hänellä olisi koulussa kavereita.*

*– **Joka aamu mietin, olenko tänäänkin yksin** vai onko joku kanssani välitunnilla ja mitä tapahtuu, jos menen jonkun viereen istumaan.*

Anni ei ole varma, kertoiko hän kiusaamisesta kotonaan. Siitä puhuminen oli vaikeaa.

*– **Kiusatuksi tulemiseen liittyy häpeää. Ajattelin, että minussa on jotakin vikaa, hän sanoo.***

*Yläasteella ongelmat jatkuivat. Nyt Annista **puhuttiin pahaa selän takana ja levitettiin perättömiä juttuja**.*

*– Välillä minulla oli kaveri, mutta sitten yhtäkkiä ei taas ollutkaan. **Jatkuva epävarmuus siitä, kelpaanko jollekulle tänään, oli kauheaa***

*Kiusaamisesta puhuminen on edelleen vaikeaa Annille. Ei enää häpeän takia vaan siksi, että **koulukiusaaminen on vaikea kuvio purkaa auki. Ei ollut yhtä kiusaajaa, jota voisi syyttää. Ei selkeää syytä, miksi juuri hänet valittiin.***

Jäljet vuosien hyljeksiminen kuitenkin jätti. Annin itsetunto oli murentunut palasiksi. Hän korvasi sen vihalla. Hän tempoi itsensä raivolla läpi yläasteen. Hänestä tuli tyly, pelottavakin. Jos joku oli inhottava, Anni antoi

takaisin kahta kauheammin. **Viha auttoi pitämään ihmiset etäällä, ja hän sai olla rauhassa.**

Raivo oli hyvä moottori. Se sai suorittamaan läpi lukion ja yliopiston työelämään asti. Kunnes syksyllä 2014 moottori sammui, ja Annin masennus alkoi.

– Kai se sitten lopulta teki minut sairaaksi. Se **loputon päänsisäinen monologi, joka kertoi minun olevan huono, tyhmä, ruma ja heikko.**

– **Minuun on ohjelmoitu tiukka pärjäämisen pakko ja ajatus, että pitää olla vahva. En vain halunnut olla nössö tai muita huonompi tai heikompi. Anni arvelee, että pärjäämisen ja vahvuuden kulttuuri on syvällä hänen perheensä tavassa olla. Pidin itseäni tavallisena maalaishiirenä, ei meillä kotona koskaan puhuttu terapioista tai analysoitu tunteita.**

Hän kävi terapiassa pari kertaa viikossa ja setvi siellä myrkyllisiä ajatusketjujaan.

– **Olin täysin omanarvontunnoton. Olin oppinut ajattelemaan, että en ole yhtään mitään ja että kaikki pitävät minua idioottina. Terapeutti pysäytti minut ja sai tajuamaan, etteivät tuollaiset ajatukset ole normaaleja.**

Yksi iso askel oli se, kun vuosi sitten **Anni kertoi tervehtivänsä rohkaisevana masennuksestaan äidilleen.** He istuivat autossa, äiti ajoi. Annia jännitti. Mitäköhän äiti sanoisi? **Äiti vastasi aavistaneensa tilanteen ja katsoi Annia: ”Olis sinun pitänyt emolle kertoa.”** Myöhemmin hän kertoi sairautestaan myös isälleen.

– **Jälkeenpäin kaduin, etten ollut kertonut kotiväelle aiemmin. Tajusin, etteivät he minua tuominneet.**

Ihmisiin hän luottaa jo vähän paremmin kuin ennen terapiaa.

– **Jossain vaiheessa en uskaltanut poistua kotoa, koska pelkäsin ihmisiä. Pelkäsin, että he puukottavat selkään. Nyt osaan jo ajatella, että eivät he voi vihata minua, koska eivät edes tunne minua. Esimerkiksi jos joku ei töissä moikkaa, en ala heti syyttää itseäni siitä, että olen tehnyt jotakin väärin.**

– **Jokaisella on mörköjä kaapissa, niiden kanssa on vain opeteltava olemaan.**

Anni avautuu Anna-lehden haastattelussa lukijoille kuin konsanaan psykoterapiassa terapeutilleen. Haastattelu herättää myös mielenkiintoisia ongelmakimppejä, joita terapeutti ei ole kyennyt Annin terapiakäynneillä avaamaan, vaan on ohjannut Annin purkamaan pihisevää vihaansa rakkauden

korvaustoimintojen pariin. Annin umpisolmuja, jotka yhä edelleen odottavat ratkaisua, ovat muun muassa:

1. Miksi häntä alettiin kiusata?
2. Mikä hänessä oli haukkumisen ja pilailun arvoista?
3. Miksi hänellä oli ystävyystestä heppakirjojen antaman vääristynyt kuva?
4. Miksi hän oli yksin kotonakin?
5. Miksi kotona ei puhuttu, ainoastaan aavisteltiin?
6. Miksi Anni pelkäsi tuomitsemista?
7. Mihin muuhun kuin kiusatuksi tulemiseen liittyi häpeää?
8. Miksi Anni tunsivat olevansa viallinen?
9. Miksi Anni pelkäsi muita ihmisiä?

Hyvin useinhan henkilö kouluttautuu psykoterapeutiksi purkaakseen omia umpisolmujaan ja elääkseen (samaistuaakseen) yhdessä potilaidensa kanssa yhteisissä ongelmakimpuissa (potilas – terapeutti = morsiuskimppu). Tällöin terapeuttikaa ei pysty avaamaan mielen perimmäisiä kaappeja, koska vaikka hän näkee kaapit ja tietää, että niissä on mörköjä, hän ei itsekään uskalla avata kyseisiä kaappeja ja kohdata mörköjä silmästä silmään, koska aivan samat möröt piileskelevät hänen omissa kaapeissaan. Aivan kuten Anni kertookin, terapeutin neuvo on, että kaapeissa olevien mörköjen kanssa on vain opeteltava olemaan, ei suinkaan siivoamaan kaappeja!

Eikä psykoanalytikolta edes edellytetä Reichin tai Prescottin tutkimustöiden tuloksiin perehtymistä, koska nuo tulokset paljastaisivat vääjäämättä useiden psykiatrien omienkin mielenhäiriöiden syyt. Sama syy, alitajunnan pelot, löytyy myös sen tosiasian taustalta, että väkivallan syistä ei julkisuudessa puhuta, eivätkä syyt käytännössä ketään kiinnosta. Kukapa toimittaja nyt ryhtyisi omaa sairaskertomustaan avaamaan edes itselleen vaan vähättelee ja kyseenalaistaa huu-haa tieteen nimeämäänsä Wilhelm Reichin, aivan kuten Pentti Saarikosken poika Saska Saarikoski, jolla takuuvarmasti on mörköjä omassakin kaapissaan, tekee edellä esillä olleessa Helsingin Sanomien kuukausiliitteen artikkelissa 7.9.2013.

Annin kertomuksesta ilmenee, että hänen itsetuntonsa oli hajalla jo ennen koulukiusaamista. Anni on kasvanut tunnekylmässä perheessä jossa ei tunteista puhuttu tai ystävyystta osoitettu, ylipäättään ei puhuttu ilmeisesti lainkaan ja jossa häntä mitätöitiin ja vähäteltiin eli nollattiin jo varhaislapsuudesta, mahdollisesti jopa sikiövaiheesta lähtien, jolloin hänen omanarvontuntonsa eli itsetunto pirstaloitui. Annille on jäänyt alitajuntaan vanhempien kasvatuksen varjolla suorittaman laaja-alaisen henkisen raiskauksen seu-

rauksena alitajuntaansa erittäin voimakkaita pelkotiloja, kuten esimerkiksi yksinjäämisen, häpeän, tyhmyyden, heikkouden, rumuuden, huonouden, heikkouden, ihmisten sekä tuomion pelko – ellei peräti kauhutiloja. Ja koska Annin itsetunto oli olematon, hän valikoitui murrosiän lähestyessä luonnollisesti kiusaamisen kohteeksi! Itsetunnoton yksilö on kaikkialla yhteiskunnassa helppo saalis.

Annin järkyttävä kohtalo, häneen kohdistettu käytös, on konkreettinen malliesimerkki massapsykologiasta. Tapaus on kuin suoraan klassisesta, Annille ja useimmille psykiatreille tuntemattoman psykiatri ja psykoanalyytikko Wilhelm Reichin potilaan sairaskertomuksesta tai kehityopsykologi ja neuropsykologi James W. Prescottin apinakokeesta: Potilas (apinavauva) korvaa varhaislapsuudessa tapahtuneen läheisyyden ja luottamuksen puutteen sekä välinpitämättömän asenteen vuoksi tapahtuneen itsetunnon murenemisen korvaustoiminnolla – vihalla ja raivolla! Ellei vain keinuta yläruumistaan kuin koraanikoulun oppilaat tai päättään ees taas apaattisesti kuin ortodoksijuutalaiset Jerusalemin itkumuurilla.

Ja on todettava, että kaikki itsetunnoltaan vaurioituneet eivät suinkaan huoju, keinuta ylävartaloaan tai revi perhosilta siipiä aina tilaisuuden tullessa, vaan aivan kuten itsetunnon vaurioituminenkin voi olla eriasteista ja tyypistä, niin myös tätä vaurioitumista seuraava käytös voi ilmetä useassa eri muodossa, esimerkiksi vaikkapa oman kehon palvontana tai vihaamisena, ahneutena, itsetuhoisena käytöksenä, sukupuolisena häpeänä, kateutena, koulukiusaamisena, sydämettömyytenä, välinpitämättömyytenä, pahoinpitelyinä, kopeutena, lajikumppanien teurastamisena – kaikkina yhteiskuntaa riivaavina sairauksina.

Tuntemalla vihaa ja raivoa Anni sai alitajuisesti kyseisillä rakkauden korviketoiminnolla kaipaamaansa välttävää mielihyvää – rakkauden korviketta! Eikä Anni voi syyttää vanhempiaan, jotka rapauttivat hänen itsetuntonsa, avatakseen mörköjä vilisevät alitajunnan kaapit, sillä hän ei ymmärrä, että vanhemmat olisivat voineet tehdä jotain sellaista, raiskata nyt oman lapsensa. Eihän nyt yksikään vanhempi voi olla niin julma (IL 11.10.2018):

Jyväskyläläiselle naiselle (Äiti nimen käyttö on ilmeisesti paheksuttavaa) luetun syytteen mukaan hän olisi useita kertoja puolentoista vuoden aikana sulkenut tyttärensä huoneeseensa. Oven nainen salpasi koiranhihnalla tai narulla.

Tyttö ei päässyt ulos aina edes luonnollisille tarpeilleen. Yhden kerran tyttö joutui huoneessaan virtsaamaan lehden päälle. Nainen oli myös ”heittänyt tytön sängylle siten, että tämän pää osui seinään”. Tyttö purskahti itkuun.

Tai ehkä Anni vaistoaan, että vanhemmat ovat tehneet hänelle lapsuudessa jotain sopimatonta, mutta perheen julkista kuvaa ei sovi riepotella julkisuudessa, häpäistä. Alitajuinen pelko, vanhempien suojelu ja julkisen häpeän peikko hiljentävätkin lapsuudessa pahoinpidellyt uhrin yhtä lailla kuin seksuaalisen hyväksikäytön tai raiskauksen kohteeksi joutuneetkin naispoliisetkin. Annia on yhä tiukasti mahdollisesti jo kuolleiden vanhempiensa hänen "lihaansa" ruuvaamisissa kidutuspihdeissä – hehkuvan punaisen häpeän polttoraudan merkitsemä! Kaapin ovien avaaminen ja mörköjen ulosheitto edellyttäisi Annilta kykyä ymmärtää kasvatuksen nimissä suoritetun mielenhallinnan eli aivopesun pirunpyörteen mekaniikkaa sukupolvelta sukupolvelle – antaa anteeksi sekä vanhemmilleen, että ennen kaikkea itselleen. Sen sijaan, että Anni ottaisi selvää tosiasioista, hän mieluummin sulkeekin silmänsä sekä aivonsa ja naulaa mörkökaappien ovet kiinni. Hän ei haluaa kuulla missään tapauksessa mitään (kuten Reich ja Tukholman syndrooma), mikä saisi möröt pelon valtaan. Pelästyneet möröthän ovat sitä paitsi hengenvaarallisia vastustajia. Niiden asuinsijoja alitajunnassa uhkaava käytös saa ne hyökkäämään "vuokranantajan" kimppuun pistimet sojossa kuin pesänsä puolustava kiukkuinen ampieislauma masennuksella ja itsetuhoisilla ajatuksilla aivan kuten pikku Anni-ressukan kävi. Niinpä Anni ennemmin peloissaan syyttää omien vanhempiensa häneen syövyttämien tuhoisten käytösmallien kaikkien kaavojen mukaisesti yhä kaikkia muita kuin tarttuu mörköjä niskasta kiinni. Kuvaavaa on myös se, että vihainen Anni on valinnut viiteryhmäkseen telaketju-feministit, joka on salakavala ja äärimmäisen vihamielinen parvi muita elämässään kavalasti petettyjä ja karvaasti pettyneitä, vanhempiensa (henkisesti) hyväksikäyttämiä ja kaltoin kohtelemia tyttöparkoja.

Häpeästä johtuva vaikeneminen onkin se ainoa syy, miksi yhteiskunnan jäsenet mieluummin uskottelevat itselleen väkivallan johtuvan ihmisyksilön geneettisestä perimästä, kuin omien vanhempiensa "henkisestä" raiskauksesta. Ja ainakin niin kauan kuin naiset eivät nosta esille sikamaisten miesten käytöstä, myös vanhemmat saavat jatkaa kenenkään estelemättä vapaasti väkivallan ja vihan kylvöä – lastensa pahoinpitelyä.

Blogissaan "Tissi itsetunnosta", jonka Anni pikaisesti poisti verkosta saatuaan kopion alkeellisesta maallikko analyysistani, Anni paljasti myös kaikkia ammattitaitoisia terapeutteja kiinnostavan ongelman: Seksuaalisen häpeän, joka kohdistuu oman kehon luonnollisuuteen, alastomuuteen.

Minä en omista avokaula-aukkoisia vaatteita. Tai jos omistan, ovat ne toppeja, joissa nukun, tai toppeja, joiden päälle laitetaan pitkähihainen ja kaiken peittävä paita. Varon, ettei tissivakoni näy kuvissa ja varon, ettei rin-

tavarustukseni korostu vaatteissa, joita käytän. Miksi? Koska minä vihaan tissejäni.

*Minä vihaan sitä, että siitä saakka, kun varhaisessa teini-iässä rintavarustukseni alkoi näkyä, olen saanut kuulla tisseistäni kommentteja. Minä vihaan sitä, että jos jossakin kuvakulmassa tai jossakin vaatteessa **rintavarustukseni korostuu, saan kuulla tisseistäni kommentteja.** Tai ainakin pelkään kuulevani.*

*Olin 11-vuotias, kun keski-ikäinen mies kommentoi tissejäni "kivoiksi sitruunoiksi" ja kosketti niitä. **Siitä lähtien olen piilottanut itseni.** Seison ja istun lypsyssä, käännän olkapääni eteenpäin, en röyhistele.*

*Joitakin vuosia sitten olin kesätoissa piharakennusfirmassa, oli kuuma, joten olin hihattomassa topissa. Pidin kuitenkin huolen, ettei tissivakoni näkynyt tai **en muutenkaan ollut mitenkään saatana "tyrkky"** (millaiseksi ihminen valitettavasti tunnutaan vieläkin mielletävän, mikäli tissivako näkyy tai rinnan muoto korostuu). **"Kyllähän tuonne kelpaa mennä", sanoivat urospuoliset kollegat, kun ampiainen lensi tissivakooni ja panikoin vitusti. Tuli likainen olo, hävetti.** Olin luullut olevani vain yksi meistä, yksi lapionheiluttaja siinä muiden joukossa. **Olin unohtanut, että minulla oli tissit, että niistä oli heidän mielestään OK puhua noin, vihjata seksuaalisesti***

*Lukioaikoina olin kesätoissa ISS-nimisessä siivousfirmassa. Firman paidassa oli **vasemman rinnan päällä firman logo.** Pesin jonkin toimiston lattiaa, kun toimistossa töissä oleva mies tuli lähelle, tuijotti rintavarustustani ja **huikkasi leikkisästi mieskollegalleen "hyvät ISSit". "Hyvät Issit", mitä vittua.***

*Mä olen miettinyt sellaista sanaa kuin tissi-itsetunto. Miten **minusta on ihanaa, kuinka monet ystäväni eivät pidä tissejä mitenkään erikoisena saati hävettävänä asiana.** He käyttävät avokaula-aukkoisia vaatteita, seisovat suoraryhtisinä ja **nauravat vittumaisille tissikommenteille.** Heitä ei haittaa. **Heillä on hyvä tissi-itsetunto.** Se on ihanaa. Sen soisi jokaiselle tissilliselle, sillä on niin vitun väärin, **miten ulkopuolinen yhteiskunta saa häpeämään omaa kehoa, tai sen osaa.***

*Tällä viikolla vietetään tissiviikkoa. **Tissiviikon tarkoituksena on normalisoida tissit, poistaa turha seksuaalinen leima ruumiinosalta.** Suoda jokaiselle hyvä tissi-itsetunto.*

Anni Saastamoinen kertoo blogissaan tahtomattaankin, että hänet on varhaislapsuudessa kasvatettu häpeämään seksuaalisuuttaan ja kehoaan. Hän

vihaa tissejään, koska hänen vanhempansa, ei suinkaan Pohjois-Savon Keiteleellä sijaitsevan pienen maito-viljatilaa ympäröivä metsä (ulkopuolinen yhteiskunta), ovat opettaneet hänet vihamaan omaa vartaloaan ja luonnollista seksuaalisuutta. Anni ei edes halua kuulla minkäänlaisia, ei edes humoristisia ("Issit") kommentteja vartalostaan tai tisseistään, koska nuo kommentit avaisivat ovet kaappiin, josta kurkistaisivat möröt olisivat hänen omat rakkaat vanhempansa.

Tisseistä ei jumalauta naureta! Myös "Saastiksen" sanat "tyrkky" ja "likainen olo" kertovat, että Annin vanhempien käyttämät kasvatustenetelmät, ovat saaneet Annin pitämään alastomuutta ja sitä myöten kaikkea seksuaalisuutta likaisena ja ja näkyvää paljasta ihoa tyrkyttämisenä. Tämä viittaisi selvästi kodissa vallinneeseen tunkkaiseen uskonnon- ja vanhoilliseen ilmapiiiriin. Annin mielestä tisseillä ei saa olla "turhaa" eikä likaista seksuaalista leimaa, vaan se olisi poistettava ilmeisesti kuten rintasyöpä. Mitenkähän Saastamoisen perheessä käytiin saunassa – pimeässäkö?

Tuntuukin jotenkin käsittämättömälle, että rakas Jumala loi naarille Anni Saastamoinen mukaan lukien sellaisen rintavarustuksen, joka on vauvan imettämisen ohella seksuaalista mielihyvää tuottava eli erogeeninen alue. Tämä erogeeninen alue on kehossa oleva alue, jonka koskettelu ja hyväily tuottavat seksuaalista mielihyvää. Erogeenisia alueita on useimmilla naisilla esimerkiksi korvalehdissä, kaulalla, hartioissa, niskassa, kyynärtaimpeissa, kainaloissa, ristiselässä, navassa, reisien sisäpinnoilla, rinnoissa, nänneissä, varpaissa, sormissa, sukupuolielimissä sekä välilihan ja peräaukon seudulla. Häpykieli on naisen erogeenisin alue.

Anni ei yksinkertaisesti ymmärrä, että hän ajatuksenjuoksunsa kulkee prikkulleen samoja latuja kuin tiukkapipoisilla fundamentalisti-kristityillä tai islamisteilla. Hän voisi yhtä hyvin vanhempiansa miellyttääkseen yhdessä tissien seksuaalisen leiman, eli niiden antaman seksuaalisen viestin, niiden erogeenisen merkityksen poistamisen kanssa, vaatia häpykielen ja naisen muiden ulkoisten sukupuolten silpomista seksuaalisen nautinnon eliminomiseksi ja niiden seksuaalisen merkityksen poistamiseksi! Näin tisseistä tulisi yhtä puhtaata ja viattomaa kuin vauvan ruusunpunainen peppu – tai pitsin virkkaus!

Anni siis haluaa häpeänsä vuoksi muutoksen Herransa tai hänen vanhempiansa Herran luomistyöhön (jollei jopa Evoluution luonnollisen valinnan mekanismiin). Tisseihin pitää lyödä vastasyntyneet mukaan lukien ilmeisesti leima: "erogeeninen tissi-alue – pääsy kielletty" eli Anni haluaa häneen iskostetun seksuaalisen vihamielisyyden seurauksena normalisoida normaalit tissit epänormaaleiksi, aivan kuten kristityt ovat muuttaneet luonnollisen

seksuaalisuuden siveettömyydeksi ja tehneet luonnottomasta seksuaalisuudesta siveellistä!

Annin kannattaisi Reichin ja Prescottin ohella tutustua erityistason seksuaaliterapeutti, työnohjaaja ja Väestöliiton Seksuaaliterveysklinikan erityisasiantuntija Maaret Kallioon, joka kirjoittaa artikkelissaan "Eheytyminen seksuaalisesta väkivallasta on mahdollista", että:

Mikäli omia rajoja ja oikeuksia ei ole opetettu ja suojeltu osana elämäntaistusta kasvuprosessia, niiden tunnistaminen vielä aikuisenakin on haastavaa. Uhrilla saattaa olla puutteita lapsuudessa ja nuoruudessa perushoivassa ja rakkaudessa, minkä vuoksi rajattoman käytöksen tai väärinkäyttävien henkilöiden tunnistaminen voi olla hänelle erityisen vaikeaa. Jos kokee olevansa epäkelpo, huono tai riittämätön, on nälkäisempi näiden tarpeiden täyttymiselle ulkopuolelta, toisten ihmisten taholta. Uhrin nälkä erilaisine tarpeineen luo tekijälle otollisemmat olosuhteet vallankäyttöön. Uhrin heiveröinen minäkuva tai heikko itsetunto ovat altistavia tekijöitä, kuten myös uhrin historiassa olevat aiemmat väkivallan kokemukset tai rajattoman käyttäytymisen kohteeksi joutuminen.

Uhrin oma häpeä ja syyllisyys ovat tehokkaita suunsulkijoita. Häpeä on tuskallinen tunne, joka houkuttaa kääntämään katseen pois häpeän kohteesta.

Kallio hipaisee artikkelissaan hyvin läheltä seksuaalisen häirinnän ja seksuaalisen väkivallan syytä – massojen orgastisen ja tunne-elämän, rakkaudenkaipuun sekä läheisyyden tukahduttamista. Perushoiva on rakkautta ja rakkaus on perushoivaa, perushoivaa ei ole ilman rakkautta. Mekaaninen vaippojen vaihto ja tuttipullon suuhun työntäminen ei ole perushoivaa, vaikka se ehkä sikolätissä temmeltäville, teurastusta odottaville porsaille sitä onkin. Välähdyksenomaisetkin rakkauden pilkahdukset vanhemmilta antavat jo vauvalle elämää varten vastarakkauden eväät. Mutta jos nuo vastarakkauden eväät jäävät varhaislapsuudessa saamatta, henkilön sijalle saamien vihaneväiden laadusta riippuen, joko henkilökohtaisen tai yhteiskunnallisen tragedian siemen alkaa itää.

Maaretin mukaan uhrin heikko itsetunto, heiveröinen minäkuva sekä "uhrin alitajuinen seksuaalinen, vaikkakin ehkä torjuttu nälkä" ovat hyväksikäytölle altistavia tekijöitä. ***Jos kokee olevansa epäkelpo, huono tai riittämätön, on nälkäisempi näiden tarpeiden täyttymiselle ulkopuolelta, toisten ihmisten taholta.***

Toisin sanoen, yhtä lailla kuin tarkkanenäinen koira osaa vastaantulevan ihmisen tuoksusta päätellä millainen tämä on luonteeltaan, heilutanko ystävällisesti häntä vai murisenko vihaisesti, niin "tarkkasilmäinen" uhriaan etsi-

vä hyväksikäyttäjä pystyy paikantamaan saaliinsa usein yhtä erehtymättömästi kuin lukki virittämästään verkosta. Vai kuvitteleeko joku, että keskuudessamme ei ole olemassa verikoiria, ihmisryhmää, joka ei vainuaisi haavoittuneita, verta? Tai että ihmisellä ei olisi intuitiivista, pitkälle tiedostamatonta kykyä hahmottaa ympäristöänsä? (Wikipedia: Intuitio on sanaton, ei-looginen ja tiedostamaton tapa ajatella. Arvioimme mitkä asiat ovat turvallisia tai vaarallisia, mitä kannattaa lähestyä, mitä pelätä, olkoon kyse sitten ihmisistä, eläimistä, ravinnosta tai elottomasta luonnosta. Intuitiivinen ajattelu jakaa asiat karkeasti "hyviin" ja "pahoihin". Intuitiivinen ajattelu on suoraan sidoksissa siihen, mitä kulloinkin näemme, kuulemme, haistamme, maistamme ja tunnemme).

Seksuaalisen ahdistelun takana onkin eittämättä, aivan samoin kuin gnu-antilooppi-laumassa, naaraista sivusta tarkkaileva, valpas vainuinen ahnas saalistaja, joka tilaisuuden tullen yksilön pienimmistäkin eleistä ja asennosta haistaa haavoittuneen, niin sanotun helpon nakin. Useimmat seksuaalisen ahdistelun tai hyväksikäytön uhreista eivät koskaan tule tajuamaankaan, miksi juuri he, eikä joku toinen, joutui sadistisen elukan lailla käyttäytyvän uroksen kynsiin. He eivät ymmärrä, että ne pikkuruiset "sitruunatissit" eivät ole suinkaan hyökkäyksen tosiasiallinen syy, ainoastaan selitys. He eivät ymmärrä, että nimenomaan hänen omat vanhempansa kasvattivat hänet uhrilampaaksi.

Tätä pientä kotitarve-psykoanalyysiä vasten, ei olekaan mikään ihme, että Saastamoinen hyökkäsi alitajunnassaan piilevän vihan vuoksi Uuden Suomen blogiani (14.4.2018) "Naiset itse aiheuttavat heihin kohdistuvan seksuaalisen väkivallan" vastaan ja pyrki sensuroimaan sen, siinä saman lehtitalon toimittaja kollegoidensa tuella onnistuen. Aivan samoinhan Annin tavoin käyttäytyivät alitajunnasta kumpuavien painajaisten vuoksi #Me too -lähettiläs Heidi Lindéninkin kimppuun kadulla hyökänneet kaksi häirinnästä syytetyn elokuvapomon vaimoa (IL 4.10.2018).

Se koira älähtää, johon kalikka osuu

#Metoo -poliisien Heidi Lindénin ja Sara Rigatellin toiminnassa hämmästyttä herättää se, että he käsittelevät muutaman kymmenen suomalaisen naisnäyttelijän kokemaa seksuaalista häirintää (Lindén) sekä alistamista ja nöyryyttämistä (Rigatelli), mutta he vaikenevat, vaikka samanaikaisesti ainakin 1 300 000 (miljoona kolmesataatuhatta) suomalaista naista (47 %), joutuu elässään miesten taholta fyysisen tai seksuaalisen väkivallan kohteeksi! (EU:n perusoikeusviraston tutkimus, Yle 5.3.2014).

Heidi ja Sara kyllä päivittelevät tekopyhästi yhden tikun nokkaan nostamansa "metodihjaajan" käyttämiä manipulointimenetelmiä, mutta ovat umpisokeita omassa työyhteisössään tai koko yhteiskunnassa päivittäin kasvatuksen ja koulutuksen varjolla tapahtuvasta mielenhallinnasta. Ja eiväthän näyttelijät itsekään ymmärrä, että näytellessään he itsekkin syyllistyvät aivan samoin manipulointiin – katsojan manipulointiin. Kun näyttelijät ovat sitä mieltä, että Aku Louhimies ylittää rajoja tavalla, joka ei ole terve, niin he ovat samaan aikaan sitä mieltä, että katsojille tarjottava karkea väkivalta ja raaka seksuaalisuus on tervettä! Rigatelli hurskasteleekin Helsingin Sanomissa 19.3.2018:

Elokuva-ala on Suomessa pieni ja harvalla on varaa kieltäytyä tulevista työtilaisuuksista. Jos työntekijä ei ole valmis venymään, vastaus on usein: ta-juatko, mikä mahdollisuus tämä sinulle on? Ei ole tuotantoa, jossa ei olisi mitään ongelmia.

*Mutta muilla suomalaisohjaajilla on sentään "jonkinlainen humanismin as-
te", vaikka osa yrittääkin matkia Louhimiestä, yksi elokuva-alalla vaikut-
tava henkilö kuvaa.*

Eli se on sitä ylevää humanismia, kun pääsylipputulot kerätään rakkauden korvaustoimintoja, vihaa ja väkivaltaa, elokuvateattereihin tyydyttämään tulleilta rakkaudettomuuden uhreilta. Ja myös se Saran toteamus, että *pie-nessä Suomessa harvalla on varaa kieltäytyä tulevista työtilaisuuksista* tuo mieleen naisprostituoidut mätkimässä toisiaan käsilaukuilla, kun he kadun pätkällä riitelevät parhaista myyntipaikoista! Eikö inkvisiittoriksi ryhtynyt Rigatelli voisi vapaa-aikanaan ulottaa ristiretkensä mieluummin vallitsevien yhteiskunnallisten rakenteiden yksityiskohtaiseen erittelyyn, niiden murta-miseen, alistamisen ja nöyryyttämisen syihin, kuin yhden näiden sairaiden rakennelmien uhriin?

*millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mit-
taatte, sillä teille mitataan (Matt.7:2)*

Varsinkin kun kyse on alistamisesta ja nöyryyttämisestä, jotka ovat suo-malaisten "*kansallisia, ehkä suorastaan geneettisiä erityispiirteitä*". Mutta syiden paljastaminen ei ole mediaseksikästä, eikä tuo toimittajalle glooriaa, ammatillista arvostusta saati julkisuutta, jossa paistatella!

Ei olekaan mikään maailman kahdeksas ihme, että väkivallan syystä vai-etaan yhteiskunnassa kaikin mahdollisin keinoin, kun lähes kaikki toimit-tajat ovat itse itsetunnoltaan väkivallan vammauttamia uhreja, eikä kukaan

halua nähdä ongelman yhteiskunnallista laajuutta! Ja vaikka ihan hyvin tiedetään, mistä väkivalta johtuu, niin silti yhä joka ikinen päivä massoille uskotellaan, että väkivalta johtuu esimerkiksi geneettisestä perimästä, psyykkisistä syistä, meistä kaikista, väkivaltavihteestä, kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutteesta, yhteiskunnan kovuudesta, koulutuksen ongelmista, välinpitämättömyydestä sekä/tai tietysti – selittämättömyydestä, kuten tätä kaikkea esitettiin Kauhajien, Jokelan ja Myyrmannin tapauksen yhteydessä. Kukapa nyt oman pesänsä haluaisi liata ja rakkaita vanhempiensa ryhtyä syyttämään? Eiväthän Pohjois-Korealaisetkaan syytä koskaan rakkaita Kimejään!

Tämän aina uusien sukupolvien manipuloinnin synnyttämän massaepidemian vuoksi Annia ei hyödytä edes neuvo hakeutua hoitoon, koska hoito-henkilökunta on usein vielä potilasta paljon sairaampaa. Ja toisaalta, hyvin usein jotakuta hoitoon kehottava henkilö tarvitsisi ennemmin itse kallonkutistajaa.

Tapahtuneet, väkivallan kierre, pitäisikin nimenomaan pystyä selvittämään sääliin vaipumatta, syyttämättä tai tuomitsematta. Mutta jos koskaan ei ole kyetty puhumaan muusta, kuin ainoastaan säästä ja ainoat tunteet, joita on koskaan kyetty näyttämään, ovat olleet välinpitämättömyys, vähättely ja vihamielisyys, niin vaikeaa on. Varsinkin kun itsetunnolle aiheutetuista vammoista ei haluta missään nimessä hiiskua, jos niistä edes tiedetäänkään yhtään mitään.

Vanhempiensa henkisesti raiskaamaksi joutunut, itsetunnoltaan vaurioitunut Saastamoinen sensuroikin kollegoidensa kera Puheenvuoro-blogistani juuri häneen omaan käytökseensä osuvan kappaleen:

*Ja jos jollekulle naiselle tulisi mieleen pyrkiä vapauteen, niin hän ei edes tiedä, minne hän menisi. Hän tuntee korkeintaan vain kaksi vaihtoehtoa: Sukupuolisen pakkomoraalin, joka hänelle on suositeltu ja jonka vanki hän on ja seksuaalianarkian, josta hänelle on maalailtu kauhukuvia ja joka itse asiassa on hänelle suositellun sukupuolisen pakkomoraalin aiheuttama perversio. **Täysin tuntematon hänelle on seksuaalinen, vahvasta itsetunnosta kumpuava itsesäätely, joka eroaa kuin yö ja päivä edellisistä. Hänellähän ei ole edes itsetuntoa!** Kuinka hän siten voisi ylipäättään kuvitella, että hän voisi itse määrätä kehostaan, haluistaan ja himoistaan ilman, että joku mies-raakalainen ei olisi koko ajan lääppimässä puskureita, käpälöimässä hilloviivaa tai tekemässä imeliä in-out ehdotuksia? **Komentotaloudessa kasvaneena ja käskyjen kahlitsemana nainen ei luota itseensä, hyvä jos hän edes tietää mitä luottamus on. Valtaosa naisista on saamansa kasvatuksen vuoksi kyvytön kritiikkiin. He eivät ole koskaan oppi-***

neet elämään luonnollisesti. Siksi he karttavat vastuuta teoistaan ja ratkaisuistaan ja kaipaa aina ohjeita ja johtoa – komentoa. Nainen on niin kuin eläin, jota ei voi tarhassa, vankeudessa vietettyjen vuosien jälkeen päästää edes oman turvallisuutensa vuoksi vapaaksi.

Vai kuvitteleeko joku, että keiteletiläisen maitotilan lannan lemu tai lypsylehmien paljaat utareet mursivat pikku-Annin itsetunnon! Vai timotein korteen pujotettujen metsämansikoiden maku, pääskysen viserrys, kuikan huuto sumuisella järvellä, niitetyn heinän tai suopursun huumaaava tuoksu?

Ja lopuksi, olisimme ihan hyvin voineet ystäväystyä Annin kanssa, vaikka hän pelästyessään Wilhelm Reichin ajatuksia, yrittikin heti purra takaapäin luullessaan niitä mielipiteikseni. Sillä Anni, jos kuka, tarvitsisi, ei facebook, vaan aivan oikeita ystäviä, koska hänen vanhempansa rokottivat hänet rakaudettomuudella ja hän itse myrkytti mielensä näköalattomalla uuden aallon "punk-paska-aallolla", joka pulppuaa läheisyyden kaipuun hapettomasta lietelantasäiliöstä. Ystävyys este ei puoleltani olisi ollut edes anteeksipyyntöön puute, sillä olen jo aikoja sitten tottunut tiedoiltaan ja kokemusiltaan vajavaisiin, lapsena vanhempiensa vaurioittamiin henkilöihin (niinhän kirjoittajallekin ikävä kyllä meinas käydä). Ainoastaan tahto elää alistamatta ja vaientamatta muita, olisi riittänyt. Ainahan on olemassa mahdollisuus nousta maasta ja suoristaa selkänsä jopa ilman ahdistunutta terapeuttia ja lopettaa jatkuva selittely, iänikuinen valittaminen sekä ainainen muiden syyttely.

Verkosta löytyy mielenkiintoinen artikkeli "6 Signs You Were Raised By A Toxic Mother" (www.higherperspectives.com/raised-by-toxic-mother-2593392158.html?fbclid=IwAR2EYAIN_OLUKhHicRAAL_vQSW-dcTyovTXIp39tLPdreMu6uWToCoi6iXO0), joka kertoo, tosin naislehtimäisesti kaunistellen ja hyvin pintapuolisesti, piinaavasta henkisestä perinnöstä, jonka julma äiti siirtää käytöksellään tyttärelleen huomislahjaksi.

1. Haudot negatiivisia tunteita
2. Reagoit konfliktiin joko aggressiolla tai alistumalla
3. Salaat kiintymyksesi ja tunteesi
4. Etsit täyttymystä fyysisestä läheisriippuvuudesta, aggressiivisena olet dominoivana, alistuvana nöyrä.
5. Arvostelet lähes kaikkea ja ennen kaikkea itseäsi.
6. Odostat alituista hyväksyntää

Naistenlehtien toimituksellinen siveellisyys (lukijoita ei sovi järkyttää) jättääkin kertomatta vihan kyllästämän äidin pimeimmän puolen, ne seksuaa-

lisuuteen ja omaan kehoon vihamielisesti suhtautuvat asenteet, perinnön, jotka äiti siirtää tyttärelleen. Äiti jättää tyttärelleen, kuin jäteastiaan, omalla käyttäytymisellään jo varhaislapsuudessa itse seksuaalisuutta kohtaan tuntemansa seksuaalisen häpeän. kammon ja lian tunteen.

Jos Annilla olisi selkärankaa, niin hän avaisi julkisuudessa lapsuuskotinsa ilmapiirin, vanhempiensa kasvatusten menetelmät ja kaikkein ikävimmätkin lapsuusmuistonsa. Siten hän aivan varmasti ensinnäkin auttaisi itseään hyväksymään vihdoinkin tissinsä ja viimein koko "likaisen" kehonsa – ja tietenkin lopulta myös oman itsensä. Mutta ansiokkain hyvä teko häneltä olisi ilman muuta se, että haavansa aukaisemalla Anni osoittaisi tuhansille ja taas tuhansille vanhempiensa kaltoin kohtelemalle aikuiselle lapselle heidänkin haavojensa syntysyyt ja näyttäisi heille tien haavoittuneesta enkelistä chyeeksi ihmiseksi.

RUUSUNPUNAISET REIDET

Kaikkien kauhisteleman pedofilian lääketieteellinen määritelmä kuuluu:

A. Vähintään puolen vuoden ajan toistuvia, voimakkaita seksuaalisesti kiihottavia fantasioita, seksuaalisia haluja tai käyttäytymistä, joihin liittyy esimurrosikäinen lapsi tai lapsia (yleensä 13-vuotiaita tai nuorempia).

B. Henkilö on toiminut näiden halujen mukaan, tai halut aiheuttavat merkittävää kärsimystä tai vaikeuksia ihmissuhteissa.

C. Henkilö on vähintään 16-vuotias ja vähintään viisi vuotta vanhempi kuin A-kohdan mukainen lapsi.

Nepiofiliaa eli 0–4-vuotiaisiin lapsiin kohdistuvaa seksuaalista halua voidaan pitää pedofilian alaluokkana.

Maamme korkeimman oikeuden tuomarit olivatkin aivan oikeassa tuomittaessaan Jussu Halla-ahon: Islamismi ei ole pedofiliauskonto! Halla-ahohan julkaisi tuomioon johtaneet islamia ja somaleita koskeneet väittämänsä blogikirjoituksessaan kesällä 2008. Kirjoituksessaan hän muun muassa väitti, että islaminusko on pedofiliauskonto.

Peniksen hinkkaaminen, kuten jo edellä oli esillä, syli-ikäisen vauvan ruusunpunaisten reisien väliin hellästi kaikkien islamin lakien ohjeiden mukaan, ei ole suinkaan pedofiliaa kuten Jussi blogissaan väitti, vaan vain nepiofiliaa. Allah salli sen lähettilälleen Muhammedille ja yhä edelleen sallii hinkkauksen kaikille elimensä hallitseville oikeaoppisille muslimeil-le. Ilmankos vihervassarit ja kaiken maailman kukkahattutädit olivat Halla-aholle raivoissaan!

Mutta mietitäänpä vähän! Miksi pedofilia tekona herättää niin voimakkaita tunteita ja vastenmielisyyttä pedofiiliä kohtaan kansanjoukoissa? Jopa pedofiilin vankitovereiden keskuudessa. Siksikö, että iljettävä siemenneste valuu pitkin lapsen reisiä? Vai siksikö, että lapsen sisin särkyy, lapsi vaurioituu henkisesti? Entä miksi niin moni isä raivostuu tyttärensä ensimmäisestä sukupuoli-suhteesta? Siksi, että hänen tyttärensä immenkalvo on puhkaistu? Vai siksi, että hänen lapsensa sisin on ilkeästi särjetty?

Asettamalla kysymykset oikein, voi havaita, että aikuisia ei huoleta heidän lapsiensä henkinen pahoinpitely ja tuon pahoinpitelyn heihin aiheuttamat psyykkiset seuraukset, vaan aikuisia, vanhempia huolettaa ennen kaikkea heidän omaisuutensa, lastensa ruumiillisen puhtauden varjeleminen! Kate McCann kertookin kirjassaan Madeleine: Our daughter's disappearance and the continuing search for her:

"I asked Gerry apprehensively if he'd had any really horrible thoughts or visions of Madeleine. He nodded. Haltingly, I told him about the awful pictures that scrolled through my head of her perfect little genitals torn apart"

Eli Kate McCannin päässä pyörivät kauhistuttavat kuvat hänen (Madeleine) haralleen revityistä puhtaan täydellisistä sukupuolielimistä! Ei suinkaan Madeleine silvotusta, tuskaa vuotavasta itsetunnosta! Siksikö, että vanhemmat alitajuisesti tajuavat itsekin raiskanneensa autoritäärisillä kasvatusmetodeillaan lapsensa – henkisesti? Ja koska oma pahuus pyritään naamioimaan "huolehtivaksi" vanhemmuudeksi" niin lapsen kokema henkinen hätä työnnetään mahdollisimman kauas taka-alalle, alitajunnan taajaimmaiseen kaappiin.

Pedofilia-kammossa sekä neitsyyden menettämisen pelossa, molemmissa on siis kyse vuosituhanneista arvokkaan omaisuuden pilaantumisen pelosta, sillä puhdas ja koskematon neitsyt oli patriarkalle avioliittomarkkinoilla oivallista kauppatavaraa. Entä juutalaisten ja muhamettilaisten harjoittama poikien ympärileikkaus tai muhamettilaisten tytöille suorittama sukuelinten silpominen? Polttomerkitäänkö siinä lapsi kuin vasikka? Onko kyseessä nautinnon kokemuksen minimoinnin ohella lapsen liittämisestä tuolloin Herran tai Allahin omaisuudeksi?

Mutta mitä eroa on omaisuuden (lapsen) siemennesteellä tahrimisella sekä itsetunnon repimisellä, kuten pedofiilit tekevät tai pelkällä lapsen itsetunnon repimisellä, kuten useimmat vanhemmat tekevät? Pedofiilin siemennesteen voi aina huuhdella iholta pois, mutta entä vanhempien itsetuntoon kasvatuksen nimissä kohdistamat henkiset häpeän tikarin iskut?

Olemme nyt todella ikävän tosiasian edessä. Joko Jumala tai Evoluutio on suunnitellut tai kehittänyt, ihan miten haluat, keskitysleirin, josta meillä ei ole mitään mahdollisuutta karata, Aina uusi sukupolvi "raiskaa" henkisesti seuraavan sukupolven – loppuun, eli tuhoon asti. Henkisen raiskauksen päämenetelmät ovat lapsen luonnollisen, elämää suojelevan aggression korvaaminen autoritäärisillä kasvatustekniikoilla luonnottomaksi, osoitteettomasti vihaa kylväväksi väkivallaksi ja läheisyyden sekä seksuaalisuuden korvaaminen mekaanisen tunteettomilla ihmissuhteilla, valheella, kielloilla, häpeällä ja – alistamalla. Tätä aina uusien sukupolvien henkinen raiskaus ei ole kasvatusta, vaan on Jumalan tai Evoluution harjoittamaa manipulointia.

Näin lapsesta kasvaa "kiertotalouteen" uusi nöyrä yksikkö, joka vastavasti vuorollaan antaa viestikapulan kuuliaisesti seuraavalle sukupolvelle. Ja koska lähes kaikki ovat käyneet läpi saman manipuloinnin ja jokainen elää yhteiskunnassa, joka perustuu manipuloinnin läpikäyneiden yksilöiden

omaamaan arvomaailmaan, kaikki kuvittelevat olevansa terveitä ja normaaleja! Tässä arvomaailmassa henkisesti sairaat yksilöt ja organisaatiot määrittelevät oikean ja väärän, hyvän ja pahan. He ovat päättäneet, että heidän itsensä omalla käytöksellään siirtämä väkivalta ja sodat, ovat geneettisesti perittyä. He itse eivät voi asialle, genetiikalle, mitään muuta kuin tekopyhästi ja hurskaasti parsia omalta kannaltaan ikävimpiä seurauksia.

Ja totta kai he ylistävät aikaansaannoksiaan kuten Pohjois-Korealaiset löydettyään yhden riisinjyvän. Ja ilman muuta he vaikenivat kaikilla olemassa olevilla kielillä alitajunnassa piilevistä peloistaan ja häpeästään sekä pakenevat omantuntonsa kolkutusta erilaisiin korvaustoimintoihin kuten kulutus ja viihde, elleivät sitten turruta itseään vallalla, rahalla, huumeilla ja vihollisen verellä. Ja jos joku huomauttaa heille heidän käytöksestään, valheellisesta todellisuudesta ja pahuudestaan, he hyökkäävät kuin vihainen ampiaismau huomauttajan kimppuun. Näin tapahtui Platonin luolamiesvertauksessa luolaan palanneelle tämän kertoessa varjoissa eläville näkemästään valosta. Näin tapahtui Genesaretinjärven kapinalliselle fariseusten mitan täyttyessä tämän "jumalanpilkasta". Ja näin tapahtui Anni Saastamoiselle, kun hän ei kestänyt yhdessä blogikirjoituksessa olevien sanojen vuoksi alitajunnan hämärästä päivänvaloon kumpuavaa häpeää ja vanhempiensa kasvatuksellaan häneen lyömää lika-leimaa.

Ja vaikka Anni on siinä väärässä, että seksuaalinen hyväksikäyttö poistuisi, mikäli kunnioittaisimme toisiamme, mikäli tuo kunnioitus ja koskemattomuus eivät ylittäisi vanhempien ja lasten, sekä yhteiskunnan ja yksilön välisiin suhteisiin. Mutta jos kunnioittamisen sijaan ryhtyisimme käytännön tekoihin, paljastaisimme aina kun on mahdollisista kasvatusten menetelmät, mekanismin, joka synnyttää väkivallan, auttaisimme aivan varmasti niitä yksilöitä, jotka todella hakevat ja tarvitsevat käytännössä apua, eivätkä vain sublimoi vihaansa korvikkeeseen, kuten johonkin uuteen ismiin, piiloudu piilovihaan, kuten Anni feminismiin.

Ja jos kasvatuksen väkivaltaa tauotta hedelmöittävä kierre on Evoluution aikaansaaman luonnottoman valinnan lopputulos, ei ole olemassakaan minkäänlaista toivoa välttyä tuholta, sillä kasvihuoneilmiökin on vain väkivallan haavoittamien yksikotisten kansanjoukkojen kypsyttämä hedelmä. Mutta jos taustalla on Jumalaksi naamioitunut demiurgi, yhteiskunnalla on olemassa ohuen ohut mahdollisuus. Totesihan Wilhelm Reich kirjassaan:

Jäädä odottamaan toista Jeesusta, joka ratkaisee tämänkin ongelman

Jos Jeesuksen tehtävänä ei ollut potkaista juutalaisten ja sittemmin kristittyjen sekä muslimien demiurgi, ”kuivan autiomaan tappaja-demoni” häi-

riköinnistä pihalle, niin miksi hän olisi muka kristityille käsittämättömästi sanonut Andreaxselle ja Filippukselle:

Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos (Joh.12:31).

Keskustellessaan pelastuksen mahdollisuudesta opetuslastensa kanssa Genesaretinjärven kapinallinen taas totesi:

"Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle (Isälle) on kaikki mahdollista." (Matt.19:26)

Ja kaiken hyvän lisäksi, Jeesus lupasi:

Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen (Joh.14:3)

Mistä tästä kaikesta pitäisi ajatella? Ihminen elää ja kuolee ja syntyy uudestaan elääkseen jälleen, niinkö? Jim Morrison ilmaisi ajatuksensa ilman uskonnollista viitekehystä runossaan "Riders on the storm" näin:

*Girl you gotta love your man
Girl you gotta love your man
Take him by the hand
Make him understand
The world on you depends
Our life will never end
Gotta love your man*

Ja runossaan "L'America" :

*Come on people, don't you look so down
You know the rain man's coming to town
Change the weather, change your luck
And then he'll teach you how to find yourself*

*Friendly strangers came to town
All the people put them down
But, the women loved their ways
Come again some other day*

Tai the Doors "Soft Parade" pitkäsoitolla "Tell All The People"

*You tell them they don't have to run
We're going to pick up everyone
Come out and take me by my hand
Going to bury all our troubles in the sand, oh yeah*

RAKKAUTTA LAIN SUOJELUKSessa

Lapsella on Suomen lain mukaan oikeus turvalliseen ja virikkeitä antavaan kasvuympäristöön ja tasapainoiseen ja monipuoliseen kehitykseen. Lastensuojelutyön tarkoitus on tukea lapsia ja perheitä. Tavoitteena on lasten suotuisten kasvuolojen turvaaminen ja vanhempien tukeminen heidän kasvatustehtävässään. Mutta onko lastensuojelulaki laki vai vain pelkkä kuollut kirjain? Suojeleeko Suomen valtio lainkaan todellisuudessa suomalaisia lapsia – muuten kuin tyhjiällä lain kirjaimilla ja juhlapuheissa? Suomessa nimittäin toimii lain suojelemana useita järjestöjä ja yhdistyksiä, joiden opin-kappaleet ja säännöt sisältävät useita lasten tasapainoista ja monipuolista kehitystä rajoittavia, jopa lasten itsetuntoa ja tahtoa tuhoavia määräyksiä. Ehkä suomalaisen kasvatuksen tavoite onkin tasapainoisen ja itsetunnoltaan vahvojen lasten sijaan tottelevaiset, nöyrät ja kiltit – kuuliaiset lapset. Näiden erilaisten järjestöjen alaisuudessa toimii, ironista mutta totta, erilaisia itseään lastensuojelujärjestöiksi nimittäviä rikollista toimintaa hipoen harjoittavia yhdistyksiä. Nämä lastensuojelujärjestöt keskittyvät, kuten koko yhteiskuntakin, omien emojärjestöjensä yhteiskunnan laillistaman rikollisen toiminnan aiheuttaman lasten pahanolon jälkien siistimiseen. Pahanolon syiden etsintään ei juuri kukaan sen sijaan kiinnitä mitään huomiota, se on epämuodikasta – ja liikaa aikaa vievää. Näennäisesti "riippumattomissa" lastensuojelujärjestöissä puolestaan työskentelee lukemattomia itse itsetunnoltaan vakavasti vammautuneita henkilöitä, jotka eivät ymmärrä omaa sairauttaan ja ovat osaltaan valmiit tomerasti vihan siementen kierättämiseen. He eivät tiedä, mitä he tekevät.

Useimmat, eivät suinkaan kaikki, alla olevaan kolmikohtaiseen listaan lueteloidut kansanjoukkojen tahdon hallitsemiseen ja itsetunnon murtamiseen tähtäävien järjestöjen tunnusmerkeistä sekä toimintavoista olivat tyypillisiä natseille (varustettu merkinnällä §). Ja kuten jokainen avoimin silmin ja ajattelemaan pystyvä kansalainen voi havaita, nuo natsien käyttämät menetelmät ovat muodissa yhä tänäkin päivänä (mm. lessut, hellut, jehovat ja ääriluterilaiset). Itse asiassa nuo suurta huutoa olevat hallintamenetelmät eivät suinkaan ole mikään natsien keksintö, Raamatun mukaan jo Mooses käytti Herran johdolla useimpia niistä menestyksellisesti Israelin kansaan Siinain 40-vuotisen erämaavaelluksen aikana. Natsit vain orjallisesti kopioivat tehokkaiksi havaitsemiaan hallitsemismalleja (osan, ei kaikkia) kristillisiltä kirkoilta (katolinen, protestanttinen [luterilainen], ortodoksinen) sekä niitä lähellä olevilta uskonnollisilta liikkeiltä ja erilaisilta kristillisiltä veljeskunnilta. Nykyään nuo ajattoman muodikkaat toimintatavat ovat

ominaisia ennen kaikkea uskonnollisille ääriliikkeille, fundamentalisteille (nämä varustettu merkinnällä †). On huomattava, että rajanveto merkintöjen suhteen on toisinaan hiukan hankalaa, koska jokaisessa liikkeessä on eriasteisia toimintatasoja eri aikoina, mutta pääsääntö kullekin merkinnälle on se, että organisaatiossa esiintyy huomattavasti kyseistä toimintaa. (Evangelis-luterilaiselle valtiokirkolle tyypilliset toimintatavat ovat tyypillisiä myös muille kirkkojen pääsuuntauksille on varustettu merkinnällä *, islamistien merkillä !). Mutta käyttipä näitä toimintatapoja kuka tahansa, aina ne versovat väistämättä avuttomuutta ja vihaa ja lisää vihaa...

Joukkojen tahdon hallintamenetelmät ja itsetunnon murtamiseen tähtäävien järjestöjen tunnusmerkit

Nämä menetelmät ovat ennen kaikkea sellaisia tahdon murtamiseen tähtääviä psykologisia keinoja, joita ei yleisesti pidetä lainkaan rikollisina toimenpiteinä. Useat näistä menetelmistä ovat hyvin suosittuja uskonnollisten äärijärjestöjen lisäksi suosittuja monissa islamistisissa valtioissa (mm. Iran, Pakistan, Jemen, Yhdistyneet arabiemirikunnat, Oman, Kuwait, Bahrain, Qatar ja Saudi-Arabia) ja sellaisissa diktatuureissa kuin Gambia, Päiväntasaajan Guinea, Pohjois-Korea, Uzbekistan ja Valko Venäjä.

1. liike on rakenteeltaan totalitäärinen (se ulottaa lonkeronsa aina jäsenistönsä pierunhajuun saakka) †§!
2. liikkeen johtaja/johtajat omaksuvat autoritaarisen vallankäytön, joka käyttää nöyryyttämistä ja syyllistämistä murtamaan alempiarvoisen jäsenen itsetunnon ja oma-aloitteisuuden. Jäsen menettää arvonsa yksilönä: hänen omilla ajatuksillaan ei ole merkitystä †!
3. liikkeen, sekä mies- että naispuolinen, johto kärsii vakavasta persoonallisuushäiriöstä (narsismi ja/tai sadismi) †*§!
4. liikkeen johto (johtaja) pitää itseään erehtymättömänä auktoriteettina, omia virheitä ei nähdä, saati edes tunnusteta †*++
5. liikkeen johto levittää käsitystä, että liikkeen edustama aate (maailmankatsomus) on ainoa oikea, kaikki muut ovat väärässä †*§!
6. olot yhteisössä heikentävät ihmisen kykyä ajatella kriittisesti. Todellisuuskäsitys hämärtyy uskonyhteisön "ainoan totuuden" edessä, koska oppien vähäinenkin arvosteleminen tulkitaan lankeamiseksi pahaan. Yhteisöstä eroamista pidetään anteeksiantamattomana syntinä ja kaikki ihmissuhteet eronneeseen katkaistaan. †*§!
7. liikkeen johto edellyttää jäseniltä jopa sokeaa kuuliaisuutta †§!
8. yhteisön jäsenet kärsivät pelkotiiloista ja vainoharhaisuudesta (tottelemattomien osa helvetti, ulkopuolisten/demonien vaino), taikausko (esim.

johtajien uskotaan lukevan ajatuksia), syyllisyydentunteista, identiteettihäiriöistä, ahdistuksesta liiallisten ja ristiriitaisten vaatimusten vuoksi. †*!

9. tottelemattomia uhataan kirouksella, kadotuksella †*!

10. anteeksiantamista käytetään rangaistuksena (tunnustetuista teosta muistutetaan sadistisesti loputtomiin), anteeksiannon on korvannut sijaisuhri †*!

11. liikkeen oppeja ja sääntöjä ei saa kukaan järjestön ulkopuolinen arvostella, tulkita tai kyseenalaistaa (esim. pyhyiden vuoksi) †*§!

12. käännyännäisen ihmissuhteet voivat kärsiä: monet ryhmät rohkaisevat seurustelemaan vain toisten jäsenten kanssa. †

13. liikkeen johto valvoo kuin haaskalintu jäsenistön jokapäiväistä elämää (käyttäytymiskontrolli) †!

14. jäsenistöä määrätään, komennellaan ja käsketään, ei neuvota, opasteta, selitetä, pyydetä tai perustella †!

15. jäseniä kasvatetaan kaksinaismoraaliin (jäsenistöllä on muista poikkeavat moraalisäännöt) †*§!

16. liikkeeseen onnistuneesti kahlittuja kasvatetaan luulemaan itseään muita paremmiksi, (rodultaan, uskoltaan) valituiksi, kutsutuiksi, pelastetuiksi (pakanat, hylätyt, tuomitut, ali-ihmiset) †*§!

17. liikkeen ulkopuolisia ryhmiä kohtaan lietsotaan vihaa (esim. homot, juutalaiset, naispapit) †*§!

18. jäsenistöltä kielletään valtaväestön tapoja (hiustenleikkaus, televisio, meikit, sianliha, alkoholi) †!

19. joissakin yhteisöissä lääkityksen kieltäminen, vähäinen uni, tolkuton saunominen tai jokin muu fyysinen tekijä heikentää terveyttä. †

20. naisten mahdollista hyväksikäyttöä perustellaan liikkeen säännöillä, perinteellä (vaintaminen, synnytyskoneet) †*§!

21. jäseniä syyllistetään (huono ihminen, synnin orja, ylpeä, kelvoton, osaamaton) †*!

22. uhreista tehdään syyllisiä †§!

23. jäsenten on alistuttava järjestön hierarkiassa ylempien tahtoon, nöyrä tottelevaisuus on hyve (polvistuttava, rukoiltava armoa) †*§!

24. jäsenistö saatetaan alistaa taloudelliseen kontrollin alaiseksi (rahankäytön valvonta, pidätykset ansiotulosta, kymmenykset) †

25. jäsenyys voi johtaa kohtuuttomiin taloudellisiin menetyksiin (velanotto kurssien maksamiseksi, kymmenysten/perinnön luovuttaminen liikkeelle, työpaikasta luopuminen). †

25. liittymisestä voi seurata opintojen keskeyttäminen. †

26. Jäseniä voidaan käyttää törkeästi hyväksi: sairastumisen tai muun syyn takia hyödyttömäksi käynyt jäsen, joka on uhrannut yhteisölle koko omaisuutensa ja vapaa-aikansa, heitetään ulos kuin vanha rukkanen. †

20. jäsenen julkinen häpäiseminen sekä sosiaalinen eristäminen ovat yleisiä rangaistusmuotoja (hoitokokoukset, julkirippi, julkinen katumus, ryhmän ulkopuolelle sulkeminen, ylenkatsominen, puhuttelu, puhumattomuus, juoruilu, hihamerkit) †§!

2. Keinot, jotka mielletään monissa länsimaissa yhteiskunnassa yleensä rangaistaviksi, ellei kyseessä ole hallitsijan(oiden), jopa "laillisen" hallituksen omiin kansalaisiinsa kohdistama vallankäyttö, kurin ja järjestyksen ylläpito.

1, liikkeen jäseniä (alaisia) hallitaan ja heihin kohdistetaan järjestelmällistä henkistä, joskus jopa ruumiillista väkivaltaa (historia on opettanut, että vastustajien, toisinajattelijoiden ja syyllistettyjen ryhmien sekä yksilöiden fyysinen kiduttaminen ja likvidointi ovat verrannollisesti riippuvaisia järjestön yhteiskunnallisesta valta-asemasta - jos valtaa ei ole riittävästi, kuten nykyisin yleensä, tyydytään peiteltyyn, hienovaraiseen, henkiseen vallankäyttöön – rangaistus/palkinto – ja jos järjestö on kiinni vallan kahvassa, viha leimahtaa varmasti - ensimmäiseksi esiintyy mielivaltaisia pidätyksiä ja sensuuriin roviot syttyvät) †*§!

2, jäseniä pelotellaan rangaistuksilla (kidutuksella, vankeudella, ikuisella kadotuksella, viraltapanolla, taloudellisten etuuksien menettämisellä) †*§!

3. jäseniä uhkaillaan, heidän yllään leijuu tauotta Damokleen miekka (tulevaisuudessa tapahtuvalla lopullisella tuomiolla, fyysisellä kidutuksella, keskitysleirillä) †*§!

4, lasten hyväksikäyttöä esiintyy (sitä yleisimmin, mitä seksuaalivihamielimpi liikkeen ilmapiiri on) †!

5. lapsia kuritetaan yleisesti ruumiillisesti (henkinen kuritus, esimerkiksi huutaminen, pelottelu ja uhkailu on sallittu) †§!

6. sukupuolista tai ruumiillista poikkeavuutta (homoseksuaalisuus, vammaisuus) ei sallita †§!

3. Nämä toiminnan tunnusmerkit eivät yleensä herätä valtaväestön keskuudessa minkäänlaista närää. Jotkut niistä ovat yhteiskunnallisesti jopa niin yleisesti hyväksytyjä, etteivät kansalaiset miellä niitä lainkaan hallinta- vaan hyväksytyiksi kasvatuskeinoiksi

1. liikkeen auktoriteettien (johtajat, opettajat, ideologit) jäsenistölle (alaisille) antama esimerkki moraaliton (teot puuttuvat, ne jäävät pelkäsi puheeksi, tai sitten liikkeen johto kieltää jäsenistöltä sen, mihin itse tekee) †*§!

2. säännölliset joukko- ja juhla kokoukset (puhe-, ylistys-, siunaus- ja hartaustilaisuudet) sekä yhteisöllisyys jäsenistön mielenhallinnalle oleellista †*§!
3. tiedonkulu rajoittaminen, liikkeen kannalta vahingollinen tieto pimitetään jäsenistöltä †§!
4. tietoa ulkomaailmasta jaetaan jäsenistölle omien julkaisujen kautta †*§!
5. liikkeen aatteen ja sääntöjen jatkuva elämänmittainen ulkoluvun kaltainen opiskelu, päähän pönttääminen (kukaan ei kelpaa sellaisenaan, kukaan ei ole tarpeeksi hyvä) †*!
- 6, jäsenhankintaa perustuu lipeviin lupauksiin (eduilla houkuttelu, katteetomat lupaukset, kiristys, lähetystyö, propaganda, toisto, valehtelu) tai järjestöön kuulumattomien kelvottomuuden vatvomiseen (ihminen on mätä, epäkelpo, epätäydellinen, keskeneräinen, vajaampi, syntinen, ikuiseen kadotukseen tuomittu) †*!
7. lapset pyritään liittämään järjestöön mahdollisimman nuorina, tuolloin henkinen manipulaatio on tehokkainta (kaste) †*§!
8. usein rivijäsenistöltä kielletään puhuminen ja seurustelu liikkeen ulkopuolisten henkilöiden kanssa †!
9. erityisesti naisilta saatetaan kieltää puhuminen (liikkuminen kodin ulkopuolella) kaikkien muiden miespuolisten, paitsi miehensä ja tämän lähisukulaisien kanssa †!
10. huvitteleminen on kiellettyä (tanssi, elokuvat, muun kuin hengellisen musiikin kuuntelu) †!
11. esiaviolliset suhteet kielletty †!
12. ehkäisykielto yleisesti käytössä †!
13. seksuaalista nautintoa pidetään syntinä †!
14. seksuaalivietti pyritään tukahduttamaan †!
15. naisten seksuaalinen itsemääräämisoikeus kyseenalainen †!
16. naispuolista jäsenistöä saatetaan vaatia noudattamaan pukeutumissääntöjä †!
17. liikkeessä korostetaan perinteiden merkitystä †*§!
18. liikkeen sisällä esiintyy paljon talkootyötä (työn tuotto poikkeuksesta liikkeelle) †§
19. liikkeen ulkopuoliset arvostavat liikkeen jäsenten terveellistä elämäntapaa, raittiutta, näennäistä vaatimattomuutta, siistiä pukeutumista, huolellisesti leikattuja hiuksia, viehkoa hymyä ja ulkokultaisia käytöstapoja sekä talkootyötä †*§

Kuten jokainen voi havaita, Suomessakin toimivien uskonnollisten ääriliikkeiden ja islamistien toimitavoissa ei ole oikeastaan mitään eroa! Ja nat-

sikin eroavat esimerkiksi lestadiolaisista vain siinä, että ne eivät kohdista yhtä julmia ja autoritäärisiä "kasvatusmenetelmiä" liikkeen jäsenistöön, kuin lestadiolaiset – kiihkouskovaiset. Natsit olivat siis lempeämpiä kuin vanhakantaiset lessut!

Wikipedia kertoo, että "Suomen-evankelis-luterilaisen kirkon yhteiskunnallisen työn väkivaltatyöryhmä määritteli hengellisen väkivallan käsitteen VASTA ensimmäisen kerran 1980-luvulla. Sen mukaan hengellinen väkivalta on uskonnollissävyytteistä käyttäytymistä, jolla pyritään murtamaan tai nujertamaan uskonnollisin uhkauksin, vaatimuksin tai pakottein toisen ihmisen elämäncatsomus, elämäntapa tai mielipide – selväkielisesti ja suoraan sanottuna – pyritään murtamaan TAHTO.

Määritelmä ei anna täyttä kuvaa uskonnollisen väkivallan ongelman monimuotoisuudesta, sillä siihen liittyy paljon piiloon jääviä menetelmiä. Niitä ei aina osata, eikä haluta tunnistaa, ei varsinkaan kirkko. Väkivaltaa käyttävään ja siten haitalliseen uskonnolliseen ryhmään kuuluva ei lisäksi itse aina ymmärrä edes olevansa sellaisen ryhmän jäsen."

Suomessa vuoden 1734 lain rikoskaari määräsi jumalanpilkasta kuolemanrangaistuksen. Vuoden 1823 jälkeen sitä tosin ei enää käytännössä sovellettu, sillä tuolloin keisari päätti armahdusvaltansa nojalla muuttaa kaikki kuolemantuomiot muiksi rangaistuksiksi, tavallisimmin karkotuksiksi. Vuoden 1889 rikoslaissa oli Jumalan pilkkaa koskeva pykälä. Vuodesta 1890 eteenpäin enimmäisrangaistus jumalanpilkasta oli neljä vuotta vankeutta ja vuodesta 1970 eteenpäin kaksi vuotta. Tämä jumalanpilkkapykälä poistettiin vuonna 1998 rikoslain osauudistuksen yhteydessä, jolloin uudistetussa rikoslaissa sen korvasi pykälä uskonrauhan rikkomisesta

Vuonna 1999 tuli voimaan Suomen rikoslain 17 luvun 10 § uskonrauhan rikkomisesta. Luvun otsikko on "Rikoksista yleistä järjestystä vastaan". Lain mukaan uskonrauhan rikkomisesta voidaan tuomita sakkoihin tai vankeuteen enintään kuudeksi kuukaudeksi. Uskonrauhan rikkomiseen syylistyy mikäli:

"julkisesti pilkkaa Jumalaa tai loukkaamistarkoituksessa julkisesti herjaa tai häpäisee sitä, mitä uskonnonvapauslaissa tarkoitettu kirkko tai uskonnollinen yhdyskunta muutoin pitää pyhänä, tai meluamalla, uhkaavalla käyttäytymisellään tai muuten häiritsee jumalanpalvelusta, kirkollista toimitusta, muuta sellaista uskonnonharjoitusta taikka hautaustilaisuutta."

Eli ensinnäkin evankelis-luterilaisen kirkon johto ei tunnista omassa toiminnassaan piileviä ihmisen itsetuntoa ja tahtoa rapauttavia toimintamalleja (mm. lapsikaste, pyhäkoulu, tunnustuksellinen uskonnonopetus, ase-

ma valtiokirkkona, kirkon sisällä toimivat ääriliikkeet, kaksinaismoraali, valituksi kasvattaminen, jäsenistön syyllistäminen, pelottelu, uhkailu ja ulkokultaisuus ja – sairas palkinolla lupailu ja rangaistuksella uhkailu kasvatusmenetelmä). Albert Einstein totesikin tästä ihmisen harjoittamasta kunniallisesta käyttämisestään:

Jos ihmiset ovat hyviä vain siksi, että he pelkäävät rangaistusta ja toivovat palkintoa, olemme todella kurja porukka

Einstein siis kritisoi sanoillaan Suomen uskonrauhelain 10 § viitatessaan kirkon kurjan porukan harjoittamaan ja pyhänä pitämääns uhkailuun perustuvaa kasvatusmenetelmää?

Nämä kirkon suosimat kasvatusmenetelmät eivät toimikaan yhtä avoimesti kuten ruoska, tikari tai kivääri. Henkinen väkivalta ei juorua sivullisille. Se ei ikinä jätä jälkeensä suoraan väkivallasta kieliviä ulkoisia todisteita, mustelmia tai arpia. Suurin osa itsetunnoltaan murretuista yksilöistä ei koskaan edes ymmärrä tapahtunutta. Uhrin kuvittelevat olevansa täysin normaaleja, koska kaikki muutkin ovat normaaleja, henkisesti terveitä, virheettömiä. Uhrin jopa ylpeänä itsestään, rinta rottingilla siirtävät kavalat kasvatusmenetelmänsä ja tuhoisat käyttäytymismallinsa ajattelemattomuuksissaan seuraaville sukupolville. Eikä heidän mielipiteitään voi muuttaa, ei edes horjuttaa. Jani Kaaro kuvaa blogissaan sitä, kun jonkun yksilön henkinen reviiri uhattuna:

Kun maailmankuvamme on uhattuna, teemme automaattisesti korjausliikkeen, joka pelastaa sen kuiville. Kuten (Dorothy) Martinin esimerkki (ennustus, että maapallo tuhoutuisi valtavassa tulvassa) osoittaa, ei ole niin suurta tosiasiaa, että se pakottaisi ihmisen muuttamaan omaa maailmankuvaansa.

Tulvaa ei, eikä pelastajia Clarion-planeetalta keskiyöllä 21.12.1954 kuitenkaan tullut. Dorothy vetäytyi toiseen huoneeseen, ja pian seuraajat saivatkin kuulla hyvät uutiset. Heidän rukouksensa olivat pelastaneet ihmiskunnan. Jumalat eivät halunneet enää tuhota maapalloa. Ihmiset ottivat selityksen helpottuneina vastaan, ja Martinin ympärille muodostunut kultti vain vahvistui.

Keskuudessamme elää myös minuudeltaan totaalisesti pirstottuja, ulkoisesti normaaleja ja virheettömiä yksilöitä, joiden tahto on jo varhaislapsuudessa täysin nujerretty. He ovat sairastuneet vakavasti henkisen väkivallan seurauksesta. He ovat niitä, joista ei koskaan tule mitään ja jotka eivät kel-

paa kenellekään, siksi, että he eivät koskaan osanneet mitään, eivätkä kellekään kenellekään (isä Alois Hitler ja Wienin kuvataideakatemia). Heidän haavansa eivät nuolemalla parane, niitä ei aika itsestään paranna. Vihan tulehduksina ne vuotavat myrkyllistä tappavaa visvaa heidän mielensä perimmäisissä syvyyksissä yöt ja päivät. Hitaasti mutta varmasti, usein vuosia, joskus jopa vuosikymmeniä myöhemmin mitta täyttyy. Tiimalasin kaatuessa padot murtuvat ja sairaus puhkeaa, joskus silmittömällä raivolla ja usein hyvinkin mitättömästä syystä. Luhistuneen minän ympärilleen sylkemät, polttavat tuskan liekit voivat kärventää karrelle kaiken tielleen osuvan. Sinä päivänä voit silmiäsi pyöritellen kysyä hurskaasti: "Jumalani, Jumalani, miksi sinä sallit pahuuden?"

Länsimaissa pahuutta levittävät tietämättään ennen kaikkea, kuten Reich totesi, tavallisiksi terveiksi kansalaisiksi itsensä luulevat ja mielletyt – miellyttävät yksilöt. Länsimainen kulttuuri on niin kristinuskon ja kaksinaismoraalin läpisaastuttamaa, että ateistitkin kasvattavat lapsensa usein pääpiirteissään aivan samoin menetelmin kuin ääriuskonnolliset fundamentalistitkin. Vain käytettävien kasvatustietojen näennäinen valikoima vaihtelee ja kasvatustietoja sovelletaan joustavasti (karkeasta käskytämisestä aina hyvin hienovaraiseen houkutteluun) kunkin kasvattajan "sivistystason" ja kulloinkin yhteiskunnassa vallitsevan henkisen ilmapiiriin ja tietysti tilanteen mukaan. Aina ja kaikkialla kuitenkin törmää esimiesten ja vanhempien harjoittamaan, enemmän tai vähemmän läpinäkyvään kaksinaismoraaliin, kyvyttömyyteen näyttää itse omaa esimerkkiä, elää opetus- tensa ja neuvonsa mukaan.

Ja vaikka pedofiliaa päivitellään, niin sotien kauhut ja siviilien ruumisröykkiöt eivät saa koskaan aikaan samanlaisia iltapäivälehtien lööppejä, saati sytytä yhtä suurta intohimojen roihua facebookin keskustelupalstoilla, kuin yhden ainoan pedofiilin teot, vaikka molemmissa tapauksissa on kyse samoista rakkaudettomuuden alttarilla teurastetuista uhreista. Silti sota ja sodan edellyttämä aggressio ansaitsevat oman erityishuomionsa, sillä onhan todella mielipuolista, että ensinnäkin me lajina pidämme sotaa niin luonnollisena käyttäytymismuotona kuin toiseksi, että äidin rakkaudessa kasvatetut nuorukaiset tapatetaan rintamalinjojen molemmin puolin isänmaarakkauden nimissä. Ateenalaisten laulussa, Suomen kadettikoulun kunniamarssissa, koko sotahulluus tiivistyy seuraavaan säkeeseen:

*Kaunis on kuolla, kun joukkosi eessä urhona kaadut,
taistellen puolesta maas, puolesta heimosikin.
hehkuvin mielin puoltaan nouse syntymämaatas,
riemuiten lastesi vuoks uhriksi henkesi suo!*

Tämä sankarilliseksi ja urheaksi kuvattu isojen poikien verileikki on mitä oivallisin oppitunti tämän maailmanlaajuisen sairauden, rakkaus-anemian tuhoisista sivuvaikutuksista, oikeasta oravanpyörästä. Ja oiva esimerkki siitä, kuinka omalla esimerkillä kasvatetaan esimerkillisesti – armeijan ylimmät upseerithan tepastelevat kuin mitkään munattomat riikinkukot kaukana rintaman takana tapattaessaan alempiaan esimerkillisesti etulinjassa. Ja on muistettava, että myös osa suomalaissotilaista syyllistyi raiskauksiin rintamalla, vaikka nämä sotamuistot haluttaisiin unohtaa (IL 27.1.2018)

Useimmat tai ainakin monet äidit rakastavat lapsiaan etenkin niiden ollessa pieniä. Heillä on lasta kohtaan myönteisiä, vastarakkautta synnyttäviä tunteita. Mutta koska tämä on miesten patriarkaalinen maailma, niin äidin on mukauduttava ennemmin tai myöhemmin isän tahtoon. Ja isien, miesten tahto, joka on tosiasiallisesti pelkkää pelkurin nujerrettua tahtoa, synnyttää yhteiskuntaan lähes poikkeuksetta ilmaston, joka on vihamielinen kaikkea naisellisuutena pidettävää, ennen kaikkea vastarakkautta synnyttäviä tunteita kohtaan.

Ankarimmillaan tunneilmasto on silloin kun miehen ja naisen suhde on pelkkää mekaanista suvunjatkamista, raakaa seksiä ilman henkistä läheisyyttä ja hellyyttä. Mies tyydyttää tällöin viettinsä, himonsa, nyrkin ja hellan välissä tai purkaa paineensa pelkästään kapiolakanaan tehdystä reiästä. Niinpä suurella työllä ja vaivalla, ehtymättömällä äidinrakkaudella kasvatetut pikkuruiset poikakullat saavat tunnevarmaisten isien ohjaamassa yhteisössä hyvin usein uhrilampaan osan. Erich Fromm kirjoitti:

Tuntuu jotenkin samantekevältä, tappaako isä poikansa omin käsin, niin kuin lapsia uhrattaessa, vai käyttääkö hän hyväkseen koneistoa, jonka avulla vanhemmat tappavat toistensa lapsia, kuten sodissa.

M. Scott Peck, joka oli jäsen Yhdysvaltain hallituksen nimittämässä komissiossa, joka tutki, miten amerikkalaisen C-komppanian 16.3.1968 luutnantti Calley'n johdolla suorittama ja sittemmin aluksi esimiesten peittelemä pohjoisvietnamilaisen My Lai'n kylän verilöyly oli mahdollinen, kuvaa sodan juuria näin:

*Armeija suosii ryhmänjohtajuuden mallia, joka on täysin vastakkainen kuin se malli, mihin psykoterapia kannustaa. Sotilaiden ei oleteta ajattelevan. Ryhmän jäsenet eivät valitse johtajiaan joukostaan, vaan heidän ylempänsä määräävät heille johtajan, jonka valta on ehdoton. **Tottelevaisuus on kaikkein tärkeintä. Sotilaan riippuvuutta johtajastaan ei pelkästään rohkais-***

ta, vaan se on määrätty pakolliseksi. Armeija aivan tieteen tahtoen rohkaisee sotilaiden luonnollista taipumusta taantua ja tulla riippuvaiseksi ryhmästä.

Charlie-komppanian sotilaat tappoivat My Laissa satoja siviilejä; suurin osa näistä oli vanhoja miehiä, naisia, lapsia ja vauvoja. Uhreja kidutettiin ja raiskattiin. Kymmeniä ihmisiä vietiin ojaan ja teloitettiin automaattiasseilla. Uhrien tarkka lukumäärä vaihtelee lähteestä riippuen, tavallisimmin mainitaan 347 tai 504 kuollutta. Paikalle pystytetyssä muistomerkissä on 504 nimeä, joiden iät vaihtelevat 82 vuodesta aina yhteen ikävuoteen asti. Armeijan tiedusteluhelikopteri keskeytti teurastuksen laskeutumalla amerikkalaisjoukkojen ja bunkkeriin piiloutuneiden henkiin jääneiden vietnamilaisten väliin. 24-vuotias pilotti Hugh Thompson Jr. ilmoitti joukkojen johtajille, että hän avaa tulen, mikäli joukot jatkavat siviilien tappamista

Ei olekaan vaikea ymmärtää, että armeijan käyneet ja vieläpä upseerikoulutuksen saaneet, aseet tanassa tahdissa tepastelevat miehet ovat yleisen käsityksen mukaan mitä mainiointa, ellei jopa sitä parasta yritysten johtajainesta. Peckin havaintojen mukaan upseerikoulutuksen pitäisi itse asiassa vaikuttaa uranvalintaan aivan päinvastoin: upseerit ovat koulutuksensa perusteella todellisuudessa kaikkein epäsoveliaimpia yksilöitä johtamaan muita ihmisiä. On vaikeaa myös kuvitella, kuinka sellaiselta ihmiseltä, joka on opetettu ainoastaan tottelemaan, onnistuisi edes koirien kouluttaminen.

Ja jos vanhempien keskinäisen kunnioituksen ja rakkauden tilalla on enemmän tai vähemmän peitelty fyysinen sekä avoin henkinen alistussuhde, yhteiskuntaan syntyy väistämättä rakkautta korvaavia toimintoja, kuten omaisuuden kasausta. Tämä taas poikii yhä uudelleen ahneutta, itsekkyyttä ja vallanhimoa. Mitä rakkaudettomampi yhteiskunta on, sitä patriarkaalisempi se on. Mitä hunnutetumpia naiset ovat, sen sairaalloisempi on miesten vallanhimo. Mitä pienempi reikä kapiolakanassa on, sitä varmemmin se ennustaa luodinreikiä. Ja mitä vallanhimoisempia miehet ovat, sen väkivaltaisempi yhteiskunta on. Ahdistus tekee pelosta diktaattorin. Fromm:

Yksi tehokkaimmista ahdistuksen torjuntakeinoista on kiukku. Kun ihminen voi irrottautua passiivisesta pelosta ja ryhtyä hyökkäämään, pelkoon liittyvä tuska katoaa.

Sairaallinen vallanhimo taas poikii sata prosenttisella varmuudella kansallistunteen tai pakkomielteen tapaisen kuvitelman jumalallisesta tehtävästä, joka törmää ennemmin tai myöhemmin, jos ei mihinkään muuhun, niin ainakin kuviteltuun ulkopuoliseen uhkaan, sillä jokaisella ideologialla ja us-

konnolla on aina myös valmiiksi valittuna yksi tai useampia syntipukkeja oman suurenmoisen, erehtymättömän ja valitun ryhmän ulkopuolelta. Rakkauteen kyvyttömälle ja rakkaudessa epäonnistuneelle, orgastisesta kyvyttömyydestä hulluuntuneelle miesvaltaiselle yhteisölle tilanne on nautinnollinen – puute on käsin kosketeltavaa ja viettien tyydytystä veriorgioiden muodossa on jo kaivattukin kiihkeästi. Peck analysoi tilannetta seuraavasti:

On aivan yleisesti tiedossa, että paras tapa vahvistaa ryhmän yhtenäisyyttä on kiihdyttää heidän vihaansa ulkopuolista vihollista kohtaan. Oman ryhmän puutteet voidaan sivuuttaa, kun keskitytään vihollisryhmän vikoihin ja synteihin...

Epäonnistunut ryhmä on kaikkein taipuvaisin pahuuteen. Epäonnistuminen haavoittaa ylpeyttä ja juuri haavoittunut peto on kaikkien vaarallisin. Jos ihminen on terve, epäonnistuminen vain kannustaa häntä itsetarkkailuun ja itsensä arvostelemiseen. Mutta paha ihminen ei voi hyväksyä itseensä kohdistunutta arvostelua ja epäonnistuminen saa hänet hyökkäämään jonkun toisen kimppuun. Samoin on ryhmän laita. Epäonnistuminen haavoittaa ryhmän ylpeyttä ja yhtenäisyyttä. Sen takia ryhmänjohtajat pyrkivät aina kohentamaan ryhmän yhteishenkeä kiihdyttämällä jäsenten vihaa ulkopuolisia tai vihollista vastaan.

Niinpä niin, kun pelko kiteytyy, niin nautinto kasvaa. Lopulta kansallistunne, joka itse asiassa on vain pelkkää rakkaudettomuudesta johtuvaa patoutunutta pelkoa, riistäytyy hallinnasta ja massat ovat valmiit aloittamaan viettien tyydyttämisen kaukana rintamalinjojen takana turvassa tepastelevien munattomien riikinkukkojen johdolla. Irvokkainta sodan silmittömässä teurastuksessa on se, että isänmaanrakkauden nimissä puolustetaan nyt sitä, mitä on kerätty ja kasattu sekä kerääntynyt ja kasaantunut juuri sen vuoksi, että rakkautta ei ole ollut.

Ja toiseksi, kaiken muun jakamansa hyvän lisäksi kirkon esipaimenet ovat kriminalisoineet, laillistaneet rikolliset toimintatapansa. Ei niin, että he saisivat omasta toiminnastaan rangaistuksen, vaan niin, että se joka arvostelee ja puuttuu heidän "pyhiin" rikoksiinsa, osoittaa tuon toiminnan läpeensä läpimädän luonteen, on mahdollista tuomita vankeuteen Jumalan pilkasta! Suomi ei ole suinkaan maailman ainoa maa, jossa lasten henkinen pahoinpitely, rakkaudettomuus on lailla suojeltu ja sadomasokistiseksi kasvatettavan tunneköyhän nuorison tulevaisuus on lain kirjaimin turvattu! Ja jossa yhteisön "yleisen järjestyksen rikkominen" on järjestelmän rikollisen ja henkiseen ja fyysiseen väkivaltaan nojaavan toiminnan, lakien, tapojen, sääntöjen sekä käytännön, paljastamista.

MAAILMAN ONNELLISIMMAN KANSAN LUMOTUT ÄLYKÄÄPIÖT

Ääriuskonnolliset liikkeet ja lahkot, kuten Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys sekä Luther-säätiön naispappeutta vastustava ja homoja avoimesti halveksiva porukka, käy vain naisten ja muiden fyysisesti voimattomien kimppuun, koska he pelkäävät, että joku heitä lihaksikkaampi saattaisi vastata heidän harjoittamaan räkättämiseen luuvitosella tai suun täydellisellä sitä itseänsä – paskaa. Jos nämä Herran soturit olisivat oikeita pesunkestäviä, vanhaan hyvään malliin marttyyriutta janoavia kunnon kristittyjä, he vaatisivat orjuuden (torpparilaitoksen) välitöntä palauttamista ja ojentaisivat uskoltaan häilyväisempää naissukupuolta, vaimojaan, käyttäen lempeään, jumalan rakkaudesta kumpuavaan kuritukseen kättä pidempää, vaikka vain ennakoivana varotoimenpiteenä.

Näistä esimerkiksi SLEY:N ja Luther-säätiön pelkuri-miehistä ei yksikään ole sanoutunut irti heikompien ja vähäosaisempien kimppuun Jumalan sanan pyhyiden varjolla hyökkäävästä sankarillisen kristityn soturilauman häpeällisestä käytöksestä. Jos nämä miehet olisivat aitoja uskossaan kestäväksi koeteltuja tosikristittyjä, he Raamatun sanaan vedoten tekisivät vapaaehtoistyötä iltaisin ja viikonloppuisin esimerkiksi mellakkapampuin ja nyrkkiraudoin aseistettuna perustamassaan "mustelmasta mustelma" katu-partioissa. Ja jos he eivät tietoisesti noudata Herran käskyjä tämän sanan puolesta taistelemisesta, niin he tekevät syntiä (näinhän juuri he itse opettavat?) ja synnin palkka on kuolema!

Nämä Luther-säätiön miehet, tai ainakin osa on vielä poikasia, ovat aivan tavallisen näköisiä, kilttejä naapurin miehiä, joiden ulkoisesta olemuksesta ei voisi millään arvata, että heidän sisimmässään majailee todennäköisesti jo varhaislapsuudessa, ellei jo sikiövaiheessa tapahtuneen vakavan henkisen vammautumisen seurauksena leppymätön pikkutyranini, kaikkien kiusaajien äiti. He näyttävät valokuviissa lempeille, mutta pettävän ulkokuoren alla he ovat kuin ahnaat rukoilijasirkat. Kotioloissaan eli kotiloissaan näiden pikku ressukoiden pitäisi Jumalaa pelkäävinä luomakunnankruunuina pitää vaimonsa ilman muuta kurissa ja nuhteessa – hellan ja nyrkin välissä, mikäli he yleensä tahtovat päästä taivaaseen ja mikäli he edes ovat uskaltautuneet suunnattomassa rohkeudessaan erehtyä ja mennä naimisiin. Nainenhan on kaiken pahan alku ja juuri – todella hengenvaarallisen kostea synninpesä!

On samaan hengenvetoon todettava, että lähes kaikki kristityt, kuten myös useimmat muiden uskontokuntien jäsenistä, eivät ymmärrä tekevänsä pa-

haa – eiväthän useimmat kansallissosialistisen puolueen jäsenetkään sitä ymmärtäneet. Heille oli uskoteltu, että tekemällä pahaa, he tekevät tosi hyvää! Varhaislapsuudessa alkaneen uskonnollisen aivopesun ja läpi elämän jatkuneen henkisen manipulaation johdosta tällaiset ihmiset vaeltavat kuin lobotomialeikkauksen läpikäyneet kuolleet elävät vaaleanpunaista onnea säteilevässä haavemaaailmassa ja luulevat olevansa korvaamattomia hyväntekijöitä - synnittömiä samarialaisia. Ja ajallaan nämä henkisesti vammautuneet, ajattelukyvyttömät rakkaudettomuuden uhrin toistavat aiempien sukupolvien virheet ja niin heidän lapsensa laittavat vuorollaan vahingon kiertämään. Tahdon teurastamon tivolin karuselli pyörii pyörimistään.

Ja useimmat (ainakin 98 % kristityistä) eivät edes tiedä mitä Raamatussa lukee. He eivät ole lukeneet Raamattua, he ovat korkeintaan avanneet Raamatun vain näön vuoksi ja he uskovat siihen, mitä papisto tai jotkut tutut ovat heille valehdelleet. Eivät edes kaikki kirkonpalvelijatkään ole lukeneet Pyhää kirjaa kokonaan. Kuka nyt pankin lainahtopapereitakaan viitsisi oikeasti lukea? Monet mieltävät, että Raamattu on silkkaa roskaa, joten on pelkkää ajan hukkaa ottaa "lainantakasinmaksuehdoista", omasta kohtalostaan (Raamatun mukaan) selvää kunhan saa näyttävyyden tähden omaa itsetuntoaan vankistaakseen kirkkohäät, lapsen kastettua ja haudan, jonka äärellä urotekojasi voidaan muistella.

Entä mihin tätä parasiittilaumaa, papistoa diakoniatyössä oikein tarvitaan? Kähveltämään Miina-mummon säästöt kirkon holviin vai? Sillä mitä eroa on siinä, jos pakottaa mummoa luovuttamaan vähäiset käteisvaransa käsilaukustaan vaikka kääntöveitsellä uhaten tai helvetin tulta vapisten pelkäävä, huonon omantunnon omaava mummo testamenttaa vastapalvelukseksi diakoniatyöstä kaiken omaisuutensa vihonviimeistä latia myöten kirkolle lieventääkseen kärsimyksiään kiirastulessa?

Käteisvarojen kähveltäminen on näpistys, suuremman omaisuuden puhallus petos, mutta uskonnolliselle järjestölle lahjoitettua/testamentattua varallisuutta pidetään yleisesti jalona tekona, vaikka testamentilla saatu varallisuus on käytännössä viimekädessä kiristyksen ja uhkailun avulla hankittua varallisuutta.

Uskonnollisten liikkeiden ja järjestöjen mafiatyylinen, pelolla kiristäminen onkin Pirkko Jalovaaran ja Leo Mellerin ohella kaikkien uskonnollisten organisaatioiden ominaispiirre. Ja on huomioitava, että mafia pelottelee vain tässä elämässä kohdattavilla vaikeuksilla, kristityt, Jalovaara ja Meller etunenässä sen sijaan ikuisella pätsillä! Testamentatut ja muuten uskonnolliselle liikkeelle lahjoitetut rahat ovatkin aina henkisen kiristyksen avulla kerättyä "suojelurahaa". Käytännössä ei olekaan mitään eroa kristikunnan ja isä Ciceron välillä (IS 7.2.2018):

Brasilian poliisi on pidättänyt 13 uskonlahkon jäsentä epäiltynä ihmiskaupasta, orjuuttamisesta sekä rahanpesusta. Asiasta kertovan BBC:n mukaan lahkon johtajia syytetään jäsenten omaisuuden haltuun ottamisesta ja heidän pakottamisestaan palkattomaan työhön. Tutkijoiden mukaan Sao Paulossa sijaitsevassa kirkossa käyneitä, haavoittuvassa ja heikossa asemassa olevia ihmisiä suostuteltiin jättämään perheensä ja aloittamaan uuden elämän maaseudulla. Jäsenille kerrottiin, että lahko on täysin tasa-arvoinen, minkä vuoksi heidän tuli luovuttaa koko omaisuutensa yhteisölle. Jäsenet joutuivat työskentelemään palkatta ja vartioituna lahkon maataloilla sekä liikeyrityksissä.

Niin - esimerkiksi Suomen evankelisluterilainen kirkko ei uskalla käyttäytyä näin avoimen härskesti, mutta monen saarnaajan käytös liippaa hyvin läheltä isä Ciceron toimintamallia. Kirkko lähinnä kerää "kohtuullisesti" kirkollisveroja, kolehtia, lahjoituksia ja testamentteja kadotustuomiota pelkääviltä, vapsievilta mummo-ressukoilta. Näillä mummoiltya kiristetyillä varoilla kirkon johto kustantaa huomattavasti keskivertoa ylellisemmän elämänmuotonsa ja vodkakaviaarinsa Coca Colalla! No palkkiohan näin avuliaasta työtä, taivaspaikasta Jumalan jalkojen juuressa on suorastaan aivan mitätön – eikö olekin?

Ja ajatellaanpa, jos ala-asteen liikuntatunnilla lasten pelatessa polttopalloa, paikalle pyrhäntäisi yksi poika, joka ilmoittaisi, että tästä lähtien tytöt eivät saa enää polttaa ketään, pallo pois heiltä – ja heti. Polttaja saa olla vain poika, koska: "*Opettaja sanoi niin.*" Ja jos joku lapsista, tyttö tai poika olisi eri mieltä, määräilijä aloittaisi opettajaan vedoten uhkailun huonoilla arvosanoilla ja pelottelun jälki-istunnolla. Pahimmassa tapauksessa tämä poika kävisi käsiksi ja uittaisi vastaan panevien lasten pipot mutaisessa kuralätäkössä. Polttopallon heittokiellon pojalta saaneiden tyttöjen korvissa kaikuisi vielä koko itkuisen kotimatkan pojan ilkkuminen; "*Juo kuravettä päälle.*"

Tässä vertauksessa on koko yhteiskuntaamme vaivaavan kiusaamisen ydin, Kiusaamiseen ei ole mitään muuta syytä kuin kiusaajan huono itsetunto – vaurioitunut oma minä! Lapset tekevät juuri ja ainoastaan sitä samaa, sitä mistä aikuiset näyttävät tai neuvovat – opettavaa esimerkkiä. Ilta-lehti uutisoikin 29.4.2018 (tuorein tieto asiasta on vuodelta 2013, jolloin julkaistiin valtakunnallinen lapsiuhritutkimus):

Tilastot paljastavat karun totuuden: vanhemmat käyvät käsiksi (YHÄ) joka viidenteen lapseen

Sivuuta äkkiä totuus, äläkä vaan ajattele, että joka viides, siis JOKA VII-DES vastaantuleva lapsi on vanhempiensa fyysisesti pahoinpitelemä. Ja ainakin yhtä moni, ellei jopa kaksin, kolminkertainen määrä (ellei jopa enemmän) lapsia on vanhempiensa henkisesti pahoinpitelemä (huuto, aresti) tai laiminlyömä (vähättely, pilkkaaminen, mykkäkoulu, laiminlyönti, alistaminen, välinpitämättömyys), kauniimmin sanottuna kaltoin kohteleva! Esimerkiksi huutaminen vahingoittaa lapsen (aivan kuten lemmikkikoiran) minäkuva. Se saa heidät tuntemaan kyvyttömyyttä ja uskomaan, että he ovat arvottomia ja hyödyttömiä - ottamaan nöyrästi iskut vastaan kuvitellen ne rakkauden teoiksi. **Suomalaisista lapsista siis yli puolet, eli ainakin JOKA TOINEN on väkivallan uhri! Makaaberia!**

Kun alle 14 vuotiasta lapsia on suomen väkiluvusta noin 17 %, niin se tekee noin 900 000 lasta. Ja näistä lapsista joka viides eli 180 000 joutuu vanhempiensa fyysisen väkivallan ja vähintään 370 000, ellei vielä enemmän, todennäköisesti jopa yli puolet, joutuu henkisen väkivallan uhriksi! Vai luuleeko joku vielä, että fyysinen väkivalta on yleisempää kuin henkinen? Yhteensä siis vähintään yli puoli miljoonaa 9-luokkalaista on joutunut vanhempiensa taholta heihin kohdistuvalle erimuotoiselle väkivallalle. Ja tutkijat huomauttavat, että suurehkolla osalla lapsista ja nuorista oli sen lisäksi väkivaltakokemuksia, joista he eivät ole kertoneet kenellekään.

Voikin vain todeta, että kun noin 5 % lapsista (20 000) joutuu vuosittain koulukiusaamisen kohteeksi, niin vanhemmat "kiusaavat" lapsiaan monta kertaa koulukavereita yleisimmin ja – julmemmin, eikä kukaan puutu tähän "hellään kotitarve kiusaamiseen". Ja kaiken kukkuraksi saman päivän aivan sama Iltalehti päivittelee:

Viime aikoina julkisuuteen on tullut useita raakoja tapauksia, joissa lapsia on kohdeltu kaltoin, jopa pahoinpidelty karmivilla tavoilla. Jutut järkyttävät suuresti. Pohjalle jää aina sama kysymys: miten tämä on mahdollista? Lasten kokema väkivalta on Suomessa yllättävän yleistä. Ongelmat siirtyvät usein sukupolvien yli vanhemmilta lapsille. Siksi olisi erityisen tärkeää puuttua tapauksiin mahdollisimman varhain.

*Jokainen lapsen kaltoin kohtelu on liikaa. Ongelma on kuitenkin niin monimutkainen, ettei siihen ole yhtä selitystä tai ratkaisua. "Ennalta ehkäisevä puuttuminen ei tarkoita sitä, että jokin valvontakoneisto valvoo, vaan sitä, että kaikille perheille tarjotaan apua ja tukea mahdollisimman varhain. Neuvonnan ja avun lähteitä pitää olla tarjolla mahdollisimman varhain, jo neuvolaiästä lähtien", sanoo Lastensuojelun keskusliiton johtavan asian-
tuntijan Sauli Hyvärisen.*

Niinpä! Taas yksi asiaa tuntematon asiantuntija, jolla on rajoittunut ja valikoiva näkökyky! Vai pitäisi avun ja tuen tarjoaminen aloittaa jo neuvolaiästä lähtien - sus sinunatkoon. Eikö lasten kokemaa väkivaltaa ollutkaan sukupolvet ylittävä kysymys? Kuinka neuvoloissa sitten voidaan antaa tukea mahdollisimman varhain mahdollisesti jo kuolleille esivanhemmille? Miksi tämäkään asiantuntija ei näe ongelmien todellista syytä, massoja, vaan kiemurtelee kuin niljakas mato omasta henkilökohtaisesta vastuusta? Aivan samoin kuin massat Saksassa 1930-luvulla rankaisivat itse itseään luomallaan fasismien rutolla, niin he joka päivä rankaisivat lapsiaan ja itseään nöyryyttävällä ja alistavalla, ihmisyyttä loukkaavalla koulutus- ja kasvatuserityksellään, ajattelemattomalla käyttäytymisellään – läpimädällä kaksinaismoraalilla.

Lapset omaksuvat tietysti sen, mitä me olemme heille itse opettaneet ja miten me olemme heidät kasvattaneet. Ja lapsia ei yhteiskunnassamme ainakaan opeteta ajattelemaan. Oppilaiden päähän pöntätään satamäärin hajanaisia ja irrallisia tosiasioita – heistä tulee faktojen rekisteröimiskoneita; heidän aikansa ja energiansa menee nippelitietouden laajentamiseen tyyliin "Haluatko miljonääriksi" ja kaikkihan miljonääriksi haluavat, vaikkakin vain tyhmäksi miljonääriksi. Eikä ajattelemiseen, ajattelemisen opiskeluun jää lainkaan aikaa, vaikka ajattelemaan oppii vain ajattelemalla.

Filosofian maisteri Kaarina Hazard osoittaa Viesti lehden kolumnissaan 23.8.2017 kuinka pihalla koko suomalainen "tekoälymystö" ja sitä myötä koko suomalainen yhteiskunta on:

Ilman tietoa ja lukutaitoa meitä aletaan johtaa tunteilla ja tuoksukynttilöillä. Mikään ei ole yhtä manipuloitavissa kuin ihmisen tunne. Aistit ovat tie sen luokse. Jos jätämme yhteiset asiat tunteillemme, väännyimme aina siihen suuntaan, missä on suurempi hattara nuoltavaksi, mistä herkullisin makkaranhaju leviää. Aistimme jos saavat päättää, se voittaa, joka tarjoaa kellittäväksemme pehmeimmän patjan. Ja meitä hellivät jos huutavat että puskee, sinne me menemme, osoitettuun suuntaan yhteisen tunteen vallassa kuin riehaantuneet villisiat enempää kyselemättä.

Me olemme laumaeläimiä, meitä johtaa lauman lämpö. Toisen kylki, kainenmoinen kiehnäminen, värimaailmat ja sointukulut, ne koskettavat meitä syvästi, se on ihmisen osa. Meidät on tehty ruoasta ja juomasta, porukkaan kuulumisesta ja pään silittämisestä, ja jokainen meistä janoaa rakkautta. Toivoa sopii, että joka ikinen syntyvä lapsi saa ylenpalttisesti osakseen hellyyttä, kuuluvuutta ja kaiken laatuista aisti-iloa.

Mutta demokratia, se toimii kirjaimilla ja sanoilla. Ilman niiden hallintaa joutuu yhteisten asioiden ulkopuolelle. Ilman luku- ja kirjoitustaitoa ihmi-

nen on se, jota hallitaan, eikä hänestä koskaan voi tulla sitä, joka hallitsee edes omia asioitaan.

Kaarina näkee tuikkivat tuoksukynttilät, hattarat ja tuntee ihanan makkarantuoksen, mutta hänen aistinsa pettävät hänet, kun hän antaa kuvittelemalleen äylleen vetovastuun. Hazard ei ymmärrä, että luku- ja kirjoitustaito eivät ole sen enempää kuin nielemis- tai ulostamisreaktio oleellisia ihmisen vapaudelle tai hänen mahdollisuudelleen hallita edes omia oleellisia asioitaan. On helppo lukea propagandaa sekä matkia kirjoittamalla kuulemaansa propagandaa, mutta ilman itsenäistä ajattelukykyä, lukeminen ja kirjoittaminen ovat täysin hyödyttömiä. Ilman alkeellisintakaan ajattelukykyä ihminen on, kuten Kaarina Hazard, demokratiassakin vain pelkkä tahdoton sätkynukke, joka kulkiessaan kylvää muiden tavoin kaikkialle rakkaudettomuuden siemeniä. Kaiken kukkuraksi Kaarina kertoo kolumnissaan vielä olevansa laumaeläin, jota johtaa lauman lämpö. Todellisuudessa lauman lämpöön hakeutuvat huonon itsetunnon omaavat yksilöt ja he hukkuisivat ilman lauman johtajan näkymättömän ruoskan sivalluksia. Kaarina ei yksinkertaisesti tajua, että mikään ei todellisuudessa toimi pelkillä kirjaimilla ja sanoilla – tyhjänpäiväisellä lässytyksellä, vaan – teoilla. Iltasanomat ot-sikoikin 27.1.2018 kuvaavasti:

Neljän nuoren kesätyö paljastaa – tällainen on tulevaisuuden koulu Suomessa: ”Tarinat puhuttelevat ja antavat toivoa”

Ja kun artikkelia lukee eteenpäin, niin hiukan myöhemmin Jyväskylän yliopiston koulutuslaitoksen professori Jouni Välijärvi kertoo lehdelle:

Nuorten keräämät tarinat puhuttelevat ja antavat toivoa. Hyvä tulevaisuuden koulutus rohkaisee oppijaa ja lisää luottamusta omiin oppimisen mahdollisuuksiin. Hyvä opettajankoulutus on Suomen valtti tulevaisuudessakin. Vaikka kertomuksissa on mukana kokemuksia myös kiusaamisesta, ne ovat onneksi vain pienessä osassa. Kiusaaminen pitää tuoda julki ja siihen pitää aina puuttua. Kyse on silloin hyvästä vuorovaikutuksesta eikä kiusattua saa syyllistää, hän kertoo. Tulevaisuuden koulun ei pidä olla liiaksi tietoon suuntautunut, sillä työelämän kehitys vaatii myös osaamisen joustavuutta ja oppimisen jatkuvaa uudistamista, hän sanoo.

Huh huh, mitä omahyväisyyttä! Sillä nuorten kesätyö nostaa oppimisen avaintekijöiksi kaikilla koulutusasteilla Suomen tulevaisuuden koulussa monia asioita kuten:

1. Tietoja ei omaksuta ”valmiina” opettajalta tai oppikirjasta.
2. Oppimien on tilannesidonnaista.
3. Oppiminen tapahtuu yhä useammin projekteissa, joissa on mukana monen alan toimijoita ja työelämän edustajia.
4. Oppimisessa käytetään vuorovaikutuksen erilaisia tapoja.
5. Opettajien korkea ammattitaito ja riittävä paikallinen autonomia opetus-suunnitelmaa koskevilla ratkaisuilla ovat tärkeitä asioita.
6. Opiskelun pitää sovittautua yksilöiden erilaisiin elämäntilanteisiin, asuinpaikkojen ja -alueiden erilaistumiseen ja työelämän odotuksiin.
7. Oppilaiden hyvinvointi ja yhteisöllisyyden vahvistaminen nähdään tarinoissa poikkeuksetta tulevaisuuden koulun keskeisenä tehtävänä.
8. Hyvinvoinnista huolehtiminen on edellytys elinikäisen oppimisen valmiuksien kehittymiselle.
9. Nopea muutos ja sen edellyttämä elinikäinen oppiminen on tarinoiden perusteella todellisuutta jo lähes kaikissa ammateissa.
10. Tulevaisuuden koulu rohkaisee oppimaan uudella tavalla ja on joustava.
11. Koulutuksen tulee vahvistaa oppijan valmiutta vastata oman osaamisensa arvioinnista ja kehittämisestä.

Ja mitä sanahelinää! Suurin osa avaintekijöistä oli jo kirjoittajan omien yliopisto-opiskelujen aikaan tapetilla, mutta niihin ei silloinkaan käytännössä puututtu millään muotoa. Miksi siis nytkään? Kuten ei myöskään visusti vaiettuun opettajien oppilaisiin kohdistamaan kiusaamiseenkaan. Ja huomaa, mikä oppimisen avaintekijä puuttuu? Se avaintekijöistä kaikkein oleellisin – ajattelemaan opetteleminen – massapsykologian havaitseminen! Ilman, että yksilö opetetaan ajattelemaan, on itse asiassa kaikki muu aivan turhaa, paitsi välttävään kulutusautomaatin tehtävään valmentaminen.

Ja kuten todettua, lapset omaksuvat tietysti sen, mitä me olemme heille itse opettaneet, miten me olemme heidät kasvattaneet ja mitä esimerkkiä me itse heille näytämme. IL 10.2.2018:

Lasten välinen seksuaalinen häirintä on yleistä, kertoo Oulun yliopisto. Oulun yliopiston tutkimuksen mukaan alakouluikäiset lapset kokevat seksuaalista häirintää, jota tapahtuu lasten vertaissuhteissa. Esimerkiksi on ihan kourimista, on vitsailtu raiskaamisesta. Toiset pojat ovat pakottaneet toisia poikia esimerkiksi pussaamaan tyttöjä tai kourimaan tyttöjä tai lähestymään tyttöjä inhottavalla tavalla.

Dosentti, akatemiaturkija Tuija Huuki toteaa:

On oman ruumiin tuotteistamista, kehollisella näytävyydellä kilpavarustelua, jossa pyritään olemaan yhä seksikkäämpiä ja asettumaan poikien katseiden kohteeksi, mikä taas ikään kuin ruokkii sitä, että tässä saisi tarttua toiseen siksi, että ollaan minihameessa

Eduskunta on muuten tehnyt päätöksen ryhtyä vuoden 2018 alusta kampanjaan häirinnän kitkemiseksi ja ehkäisemiseksi suomalaisesta yhteiskunnasta. Tuo päätös on kuitenkin vain pelkkää kosmetiikkaa, sillä häirintä poistetaan tuolla oikeusministeriön kampanjalla suomalaisesta yhteiskunnasta yhtä varmasti kuin kaikki kuolemantapauksetkin. Elinkeinoelämän keskusliiton Taloustutkimuksella teettämästä seksuaalista häirintää työelämässä koskevasta kyselystä (Ek.fi 13.2.2018) selviää, että **yhteensä 23 prosenttia (noin 900 000), eli lähes JOKA NELJÄS työikäinen suomalainen (työikäisiä 3,5 miljoonaa) on joskus kokenut työssään seksuaalista häirintää. Alle 25-vuotiaista naisista häirintää on kahden viime vuoden aikana kokenut työssään JOKA NELJÄS.** Katso ympärillesi seuraavan kerran vaikka kaupan kassajonossa, bussissa tai junassa ja loruille itseksesi näkemistäsi naisista PUH PAH PELISTÄ POIS! Tulos on järkyttävä!

Vasta kun siirrämme älyllisen katseemme pieniltä vaikuttavista murto- ja prosenttiluvuista koko yhteiskunnan mittakaavan, totuus voi ehkä joillekin lopulta joskus valjeta. **Jos koko maamme väkiluku oli vuonna 2017 yli 5,5 miljoonaa ihmistä, joista noin 2,8 miljoonaa oli naista, niin vain noin 700 000 naista on joutunut viimeisen kahden vuoden aikana seksuaalisen häirinnän kohteeksi työssään – SIIS VAIN TYÖSSÄÄN, mikä tarkoittaa vuositasolla 350 000 naista!** Ja häiritsijöitä lienee TYÖ-PAIKOILLA lähes yhtä paljon, sillä sarjahäirintä ei liene kovin yleistä – mene ja tiedä.

Ja EU:n perusoikeusviraston tutkimuksen mukaan suomalaisista naisista 47 prosenttia on kokenut fyysistä tai seksuaalista väkivaltaa 15 ikävuoden jälkeen (Yle 5.3.2014). Tämä tarkoittaa sitä, että yli 1,3 miljoonaa suomalaista naista on joutunut elämässään fyysisen tai seksuaalisen väkivallan kohteeksi miesten taholta. Eihän tuo 1,3 nyt niin kovin paha luku ole - eihän? Eihän tavallisessa maitopurkissakaan ole kuin vähän yli 1 litraa ja 1,3 litrainen autokin on vain pelkkä söpö pikku-auto! **Ja kun puheeksi otetaan se, että viidennes (20 %) suomalaisista naisista joutunut nykyisen tai edellisen kumppaninsa väkivallan kohteeksi** ("EU:n laajuinen tutkimus naisiin kohdistuvasta väkivallasta", 2014 sekä sisäministeriön selvitys "Onko Suomi maailman turvallisin maa kaikille?", 2018), niin olemme jälleen ikävän tosiasian edessä. **Kun Suomessa elää pelkästään osoitetietojen mukaan noin 1,5 miljoonaa naista kumppanin-**

sa kanssa, niin viidesosa väkivallan uhreiksi joutuneista tarkoittaa 0,3 miljoonaa naista ja kyse on vain samassa osoitteessa asuvista pareista! Mutta ketäpä nämä luvut 1,3 (miljoonaa seksuaalisen häirinnän uhria) ja 0,3 (miljoonaa väkivallan uhria parisuhteessa) ihan oikeasti kiinnostaisivat tai yli 0,5 (miljoonaa vanhempiensa pahoinpitelemäksi joutunutta lasta, valtakunnallinen lapsiuhritutkimus 2013). Ja vielä 2,7 (Suomen Mielenterveysseuran tiedotteen 14.9.2017 mukaan joka toinen, [50 % on 2,7 miljoonaa] suomalaisista kokee elämässään ainakin yhden vakavahkon mielenterveyden häiriön).

Suomalaiset on tehokkaasti aivopesty uskomaan, että Suomi on maailman paras maa. Usko Suomen paremmuuteen on niin vahva, että Suomeen kohdistuva kritiikki yritetään kumota tai sitä ei oteta lainkaan kuuleviin korviin. Esimerkiksi maamme seksuaalista häirintää, parisuhdeväkivaltaa sekä lasten pahoinpitelyjä koskevat uutisoinnit antavat toistuvasti ymmärtää, että kysymyksessä on vain häviävän pientä, oikeastaan mitätöntä, muutenkin epäsosiaalista väkijoukkoa koskeva paikallinen, lähinnä maamme julki-suuskuvaava haaittava ikävä, mutta pikkiriikkinen tahratapetilla.

Tämä johtuu viranomaisten ja median väkivaltaa ja pahoinvointia kohtaan tuntemasta vähättelevästä asenteesta. Julkaistuissa raporteissa ja selvityksissä "väkivallan uhrit" ilmaistaan aina pienimmällä mahdollisella numeroarvolla, useimmiten prosentti- tai murtolukuina kuten viimeksi Tasa-arvo barometrissa 2017 tai ovelasti graafisesti kuutioina, diagrammeina, kuten Terveyden ja Hyvinvoinninlaitos tai symboleina kuten Suomen Mielenterveysseura. Näiden eriasteisen "väkivallan uhrien" numeerista lukumäärää ei koskaan missään yhteydessä mainitakaan. Ensinnäkin näin vältetään kohtaamasta silmästä silmään ongelman koko järkyttävää mittakaavaa ja toiseksi, säästetään väkijoukot suurilta numerosarjoilta, jotka saattavat olla lukijalle ja kuulijalle jopa liian vaikeita käsitettäväksi, ylimalkaan jopa hahmotettaviksi. Näin mahdollisimman yksinkertaisesti kuvattuna yksittäisistä miljoonista, jopa miljardeistakin tulee pelkkinä prosenttilukuina päässälas-kutaidottomille PISA menestyjillemme niin mitättömän pieniä lukuja, että niistä kannattaa mölyt pitää omassa mahassaan maailman onnellisimman kansan keskuudessa. Nämä maamme onnettomuuden ja henkilökohtaisen hädän määrästä konkreettisesti kertovat käsittämättömän suuret kokonaisluvut eivät olisikaan edes soveliaita lottovoittajien maan lasten ja nuorison silmille!

Oiva esimerkki tästä viranomaisten ja median todellisuuspaosta ja ongelmien vähättelystä sekä todellisuuden peittelystä on esimerkiksi Aamulehden artikkeli 20.2.2018:

Nuorten määrä psykiatrisessa erikoissairaanhoidossa lisääntyi rajusti – Ylilääkäri: "Tilanne on hälyttävä ja akuutti"

Pirkanmaalla nuoria tuli kaikkiin psykiatrian erikoissairaanhoidon palveluihin 37 prosenttia enemmän vuonna 2016 verrattuna vuoteen 2015. Avohoidon läheteet kasvoivat samassa ajassa 24 prosenttia.

Nuorten määrä psykiatrisessa erikoissairaanhoidossa on kasvanut rajusti eri puolilla maata. 13–17-vuotiaita nuoria on tullut hoitoon lisää erityisesti muutamana viime vuoden aikana. Kasvu on näkynyt lähes koko maassa.

Uudellamaalla jo lähes joka kymmenes 13–17-vuotias nuori oli vuonna 2017 psykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakas. Pirkanmaalla nuoria tuli kaikkiin psykiatrian erikoissairaanhoidon palveluihin 37 prosenttia enemmän vuonna 2016 verrattuna vuoteen 2015. Avohoidon läheteet kasvoivat samassa ajassa 24 prosenttia. Varsinais-Suomen sairaanhoitopiirissä läheteissä on kasvua 25 prosenttia vuonna 2017 verrattuna 2016. Pohjois-Savon sairaanhoitopiirissä läheteet nuorisopsykiatrian poliklinikoille lisääntyivät 56 prosenttia vuodesta 2015. Nousu on korostunut syksystä 2016 alkaen.

Eli esimerkiksi Tampereella, jossa elää noin 45 000 0–17 vuotiasta nuorta, 37 % kasvu pelkästään psykiatrisen erikoissairaanhoidon tarvitsemissa nuorissa tarkoittaa Tampereella noin 750 nuoren lisäystä vuositason horjuvan mielenterveytensä kanssa jo sinnittelevään noin 5 000 nuoreen, joista lähes 2 000 on psykiatrisen erikoissairaanhoidon piirissä.

Terveiden ja Hyvinvoinninlaitoksen tilastojen (tilastoraportti Psykiatrien erikoissairaanhoidon 2017, 33/2018, Sotkanet.fi) **mukaanhan 4 %** (Suomessa kaikkiaan 1 050 000 nuorta) **maamme 0 – 17 vuotiasta nuorista, eli reilusti noin 40 000 nuorta on maassamme vuosittain psykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaina eli potilaina!** Duodecimin julkaisema kirja "Psykiatria" (12 uudistettu painos, 2017, s. 657) kertoo Helsingin yliopiston professori Mauri Marttusen ja lääketieteen tohtori, TAYsin nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riittakerttu Kaltiala-Heinon artikkelissa, että mielenterveydeltään oirehtivista nuorista kaikkiaan vain 1/3 osa hoitoa saa tai pääsee ylipäätään hoidon piiriin. **Tämä tarkoittaa, että noin 12 % maamme 0 – 17 vuotiasta nuoresta (eli noin 120 000 nuorta) kärsii vuosittain hoitoa vaativista mielenterveyden häiriöistä!**

Kuvittele itse: Tämä tarkoittaa Jyväskylän, Kuopion tai vaikkapa esimerkiksi Lahden kokoisen kaupungin koko väestön passittamista kallonkutsittajan vastaanotolle, psykiatriseen erikoissairaanhoidon!

Nuoriso- tai lastenpsykiatriasta erikoissairaanhoidon saavista henkilöistä suurin osa tarvitsee hoitoa masennukseen ja ahdistuneisuushäiriöihin sekä

neuropsykiatriisiin häiriöihin, kuten ADHD:n tai Aspergerin oireyhtymään. Myös syömishäiriöitä ja käytöshäiriöitä hoidetaan. Harvinaisimpia ovat psykoottiset häiriöt. Psykiatrisella erikoissairaanhoidolla taas tarkoitetaan erikoislääkärin sairaalaosastolla tai poliklinikalla vähintään yli yön antamaa hoitoa sekä erikoislääkärin pelkällä poliklinikka-käynnillä antamaa "pillerihoitoa" ennen yöksi kotiutusta.

Ja nämä Duodecimin sekä THL luvut ovat karkeasti alimitoitettuja, sillä esimerkiksi Aamulehden 28.10.2018 mukaan Tampereen yli 17 000 peruskoululaisesta, siis vain peruskoululaisista, **erityistä tukea** tarvitsee vuosittain 1 100–1 400 (7 – 8%) oppilasta eli yli kaksinkertainen määrä kuin viranomaisten arvioima noin 4 % . Heistä noin 200 **tarvitsee erityisen vaativaa tukea**. Nämä luvut kertovat siis vain erityistä tai erityisen vaativaa tukea tarvitsevien peruskoululaisen määrän yhdessä ainoassa **Pirkanmaan kaupungissa!** Sitä paitsi tuo luku sisältää vain ne nuoret, jotka ovat erityistuen eli psykiatrisen tuen piirissä, ei niitä, joita edes tavallinen tuki ei tavoita! Ja luvusta voi havaita, että Tampereella mielenterveyshoitoa tarvitsevien nuorten lukumäärä on suurempi kuin monessa muussa paikassa maassamme. No luku 12, siis 12 % kaikista nuorista on niin pieni luku, ettei se ole missään tapauksessa uutisoinnin arvoista. Ilta-Sanomat puolestaan uutisoi 28.10.2018:

Tampereen yliopistollisen sairaalan lastenpsykiatrian klinikalle tulee jopa alle kouluikäisiä lapsia, jotka käyttäytyvät itsetuhoisesti sekä alakouluikäisiä, jotka viiltelevät itseään, uutisoi Aamulehti sunnuntaina.

*Lehden haastatteleminen lääkärin mukaan lasten ja nuorten mielenterveysongelmien ja käytöshäiriöiden äkilliseen lisääntymiseen Tampereella ja Pirkanmaalla vaikuttaa **vaativa koulumaailma sekä koulujen vähentyneet resurssit**.*

*Nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riinakerttu Kaltiala-Heino mainitsee kuitenkin myös **rikkonaiset perhesuhteet**. ("josta hän kokee, ettei siitä ole suotavaa puhua, koska se syyllistää aikuisia", saman päivän Aamulehti mainitsee Riinakertun kyseisen huomautuksen) Hänen mukaansa julkisen keskustelun sävy on, että "seuraa sydäntäsi" ja "lapsetkin ovat onnellisia, kun sinä olet onnellinen".*

Ylen mukaan (14.12.2017) Kaltiala-Heino on lastenpsykiatrian huippuosaaja. Hänen mukaansa rikkonaisista perhesuhteista ei ole suotavaa puhua, koska aikuisia, lasten vanhempia, ei saa syyllistää! Eli ainuttakaan rikollista, joka on aikuinen ja olipa hän tehnyt mitä tahansa, ei saa syyllistää, niinkö? Entä kasvottomat kasvatus, koulutus ja esimerkiksi kirkko

ja kristinusko, eikö niiden harjoittamia menettelytapoja voisi edes kyseenalaistaa? Ellei sitten kyseenalaistaja ole itsekin elämälle vihamielisen kristillis-siveellisen yhteisön läpilaho tuote?

*"Mielenterveysaineisto silti osoittaa, että ne nuoret oireilevat keskimäärin enemmän, joiden **vanhemmat eivät asu yhdessä**, Kaltaiala-Heino sanoo. Myös Tampereen kaupungin apulaispormestari Johanna Loukaskorpi (sd.) sanoo Aamulehdelle, että suurimpia syitä lasten mielenterveysongelmien kasvuun ovat **perheiden lisääntynyt pahoinvointi, päihde- ja mielenterveysongelmat sekä köyhien perheiden kasvava määrä**. Lisäksi nuorten mielenterveysongelmia varmaankin lisäävät **koventuneet vaatimukset**, joita yhteiskunnassa asetetaan opintomenestyksestä ja jopa ulkonäöstä. **Sosiaalinen media voi aiheuttaa itsetunto-ongelmia**."*

Ja kun saman päivän Iltalehti ryhtyy päivittelemään mielenterveytensä vuoksi hoitoon lähetettyjen kauhistuttavaa määrää Tampereella, niin se nostaa pöydälle ainoastaan Taysin nuorisopsykiatrian poliklinikalle vuosittain tulevien läheteiden määrän, 700, mutta jättää mainitsematta kaikki muut, esimerkiksi Taysin lastenpsykiatrian ja Tipotien sosiaali- ja terveysaseman nuorisopsykiatrian poliklinikoille tulevien läheteet. Ja yhtä lailla olemassa olevasta nuorison keskuudessa vallitsevasta kaoottisesta tilanteesta vaikeenee esimerkiksi MTV:n uutiset 22.2.2018, jotka kirkuvat:

Uudellamaalla joka kymmenes nuori päätyy nuorisopsykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaaksi – "Nuoret ovat järjestelmämme väliinputoajia". Nuorten määrä psykiatrisessa erikoissairaanhoidossa on kasvanut usean vuoden ajan. HUS kertoo, että Uudellamaalla noin joka kymmenes 13 – 17-vuotias sai psykiatrasta erikoissairaanhoidoa vuonna 2017

Mutta MTV jättää autuaallisesti mainitsematta kuinka monta henkilöä tuo "joka kymmenes 13 – 17-vuotias nuori" on (luku 10:hän ei voi olla montaa, kymppilähän saa yhden mäyräkoiran) Uudellamaalla sekä samalla "unohtaa" mainita, että samaan aikaan on lähes yhtä monta 0 – 13 vuotiasta lasta lastenpsykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaana. Uudellamaalla, jossa on noin 330 000 0 – 17 vuotiasta henkilöä, joka kymmenes nuorisopsykiatrian asiakkaaksi päätyvä tarkoittaa 15 000 13 – 17 vuotiasta nuorta (ja lähes 15 000 0 – 13 vuotiasta lasta)! Myös Uudenmaalla nuorisopsykiatrian asiakkaiden lukumäärä on yli kaksinkertainen THL raportin ilmoittamaan määrään. Ja koska 2/3 psykiatrasta hoitoa tarvitsevista henkilöistä ei syystä

tai toisesta tunnusteta tai tavoiteta, niin Uudellamaalla oirehtii kaikkiaan lähes tai ainakin 90 000 alle 17-vuotiasta nuorta! Ja Aamulehden tähtijuttu tilaajille 28.10.2018:

Lasten ja nuorten mielenterveysongelmat ovat yhtäkkiä räjähdysmäisesti lisääntyneet Pirkanmaalla – Taysin lastenpsykiatriassa jopa alle kouluikäisiä itsetuhoisia lapsia.

Koulujen säästöt näkyvät ja some-maailman vertailu saa voimaan huonosti. Lääkäritkin ihmettelevät, mistä lasten ja nuorten pahoinvoinnin äkillinen kasvu voi johtua, mutta uskovat, että vielä on keinoja käyttämättä.

Kuten jokainen voi havaita, mielenterveyden järkkymisen syiksi esitetään ***"vaativa koulumaailma sekä koulujen vähentyneet resurssit, rikkonaiset perhesuhteet, vanhemmat eivät asu yhdessä, perheiden lisääntynyt pahoinvointi, päihde- ja mielenterveysongelmat sekä köyhien perheiden kasvava määrä, koventuneet vaatimukset ja sosiaalinen media!"***

Eikä kenellekään tule mieleenkään, että kaikki edellä mainitut syyt ovat tekosyitä! Ne ovat seurauksia todellisista syistä, joista kaikki haluavat vaieta, aivan kuin Jokelan, Kauhajoen ja Myyrmannin tapausten yhteydessä. Aivan samoin kuin talvi yllättää fiksut ja taitavat autoilijat joka vuosi, niin vanhemmilla tai kristillisillä käyttäytymissäännöillä ja niihin nojaavalla kasvatuksella ei ole myöskään mitään tekemistä lastensa pahoinvoinnin kanssa. Puuttuu vain se, että joku näistäkin lastenpsykiatrian huippuosaajista keksisi vielä syyttää mielenterveysongelmista videopelejä tai geneettistä perimää – kuten yleensä! Somehan on jo syyllistetty!

1 300 000 (miljoona kolmesataatuhatta) naista (47 %), on eläessään joutunut miesten taholta fyysisen tai seksuaalisen väkivallan kohteeksi! (EU:n perusoikeusviraston tutkimus, Yle 5.3.2014)

300 000 (kolmesataatuhatta) parisuhteessa puolisonsa kanssa samassa osoitteessa elävistä naisista (25 %) on joutunut pelkästään fyysisen väkivallan uhriksi! (Sisäministeriön selvitys "Onko Suomi maailman turvallisimaa kaikille?", 2018)

350 000 (kolmesataaviisikymmentätuhatta) naista (23 %) joutuu vuosittain seksuaalisen häirinnän kohteeksi pelkästään työssään! (Elinkeinoelämän keskusliiton Taloustutkimuksella teettämä seksuaalista häirintää työelämässä koskeva kysely, IL 13.2.2018)

Vähintään yli 500 000 (viisisataatuhatta) lasta eli puolet maamme lapsista on joutunut omien vanhempiensa fyysisesti tai psyykkisesti pahoinpitelemäksi! (20 % fyysisen ja ainakin 30 % psyykkisen, Valtakunnallinen lapsi-uhritutkimus, IL 29.4.2018)

2 700 000 (kaksi miljoonaa seitsemäsataatuhatta) suomalaista (50 %) kokee elämässään ainakin yhden vakavahkon mielenterveyden häiriön! (Suomen Mielenterveysseuran tiedote 14.9.2017)

870 000 (kahdeksansataaseitsemänkymmentätuhatta) naista on joutunut seksuaalisen häirinnän kohteeksi viimeisen kahden vuoden aikana (2,3 miljoonasta naisesta 38 % = 870 000 naista, Tasa-arvobarometri 2017, EU:n perusoikeusvirasto puhuu tutkimuksessaan 2014 häirinnän sijaan väkivallasta)

325 000 (kolmesataakaksikymmentäviisituhatta) 16–35 vuotiasta naista (yli 50 %) on joutunut seksuaalisen häirinnän kohteeksi viimeisen kahden vuoden aikana (Suomessa on 16–35 vuotiaita naisia 650 000, Tasa-arvobarometri 2017)

390 000 (kolmesataayhdeksänkymmentätuhatta) miestä on joutunut seksuaalisen häirinnän kohteeksi viimeisen kahden vuoden aikana (17 % suomalaisista miehistä, Tasa-arvobarometri 2017)

450 000 (neljäsataaviisikymmentätuhatta) suomalaista (8 %) käyttää täyspäiväisesti psyykelääkkeitä! (MOT 26.5.2014). Tämä luku 8 % paljastaa, että THL:n ilmoittaman **psykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaiden (4 %) lisäksi saman verran suomalaisia saa "hoitoa" mielenterveytensä ongelmiin perusterveydenhuollossa, esimerkiksi terveyskeskuksissa ja työpaikkalääkärien vastaanotolla. Tätä hoitoa, joka on käytännössä vain masennuslääkepillereiden reseptien kirjoittamista, antavat yleislääkärit, jotka ovat mielenterveyden suhteen konitohtoreita!** Sama lopputulos kuin putkimies paskaviemärilinjan-työmaalta pantaisiin hienomekaanikon hommiin!

MOT:n uutinen on myös harhaanjohtava, sillä selkeästä kliinisestä masennustilasta kärsii (IL 21.6.2017) vuosittain noin 5 – 7 prosenttia suomalaisista eli noin 200 000–300 000 henkilöä. Ohimenevistä, lievestä masennusoireista kärsii sen lisäksi vuosittain 10–15 prosenttia eli 500 000 – 750 000 henkilöä. Kaikkiaan 7 000 000 – 1 050 000, siis noin joka viidennen suoma-

laisen, maailman onnellisimman kansan jäsenen mielenterveys horjuu vuosittain. Tutkimusten mukaan puolet masennuspotilaista kärsii masennuksen lisäksi myös ahdistuneisuushäiriöstä, kolmasosa persoonallisuushäiriöistä ja neljäsosa päihdehäiriöistä, ikään kuin päihdehäiriö ei olisikaan seurausta mielenterveyden ongelmista. Psykiatrian professori Erkki Isometsä paljastaa samaisessa Iltalehdessä 21.6.2017:

Lääkehoito on sitä tärkeämpää, mitä vaikeammasta masennuksesta on kyse. Akuuttia masennustilaa tai toistuvaa masennustilaa voidaan hoitaa lääkkeillä tehokkaasti. Lääkettä säännöllisesti käyttävistä kaksi kolmasosaa toipuu kahdessa kuukaudessa.

Eli psykiatrisella hoidolla ei pääsääntöisesti suinkaan puututa syihin, tekijöihin, jotka vääristivät potilaan tunne-elämän ja aiheuttivat potilaan sairastumisen, vaan potilaiden painajaiset painetaan mielialalääkkeillä vain entistä syvemmälle tämän alitajuntaan! Eli hukkuvalle uimarille annetaan kerta pari tekohengitystä ja sitten tämä jätetään räpiköimään lihanahneita punapiraijoita vilisevään elämän virtaan.

Ajattele: Suomessa, maailman onnellisimmassa maassa elää lähes miljoona, siis lähes 1 000 000 ihmisiä, jotka nauttivat toisten ihmisten hakkaamisesta, kiusaamisesta ja toisille huutamisesta ja toisaalta esimerkiksi kaupan kassajonossa tai bussissa joka toinen viereinen tai vastaantuleva nainen ja lapsi, lähes kaksi miljoonaa, siis lähes 2 000 000 kansalaista iloitsee päivittäisestä onnellisesta elämästään väkivallan, vihan ja lääpinnän ihmemaassa. Mutta niinhän Pohjois-Koreassakin – kansalaiset ovat onnellisia, satoi tai paistoi:

Vai olisiko suomalaisten pahoinvoinnin syy se, että maamme, Suomi-neito kärsii raskauspahoinvoinnista koska se kantaa maailman suurinta onnea? Vertailun vuoksi noin 4 500 (neljä tuhatta viisisataa = 5,8 %) peruskoulun kahdeksas- ja yhdeksäsluokkalaisista kertoo tulleen vähintään kerran viikossa koulukiusatuksi (THL Kouluterveyskysely 2018). Tämäkin kysely on on jälleen kerran äärimmäisen harhaanjohtava, koska kysytään kiusaamista vain kerran viikossa, jotta saadaan julkisuuteen syötettyä mahdollisimman alhainen koulukiusattujen määrä. Kun kyselyä kuitenkin tutkii hiukan syvällisemmin, voi havaita, että noin 25 % peruskoulun kahdeksas- ja yhdeksäsluokkalaisista (18 200) kiusataan vuosittain, mikä on 4 kertainen määrä yleisesti uutisoituun kiusattujen lukumäärään nähden ja kyse on pelkästään vain kahdesta peruskoulun luokasta! Ja koulukiusaamisesta nostettu meteli on suhteellisesti kohtuuton, jos sitä verrataan julkiseen keskustelun määrään vanhempien (isän ja äidin) lapsiinsa kohdistamasta yli 20

kertaa yleisemmästä fyysisesti tai psyykkisesti pahoinpitelystä tai jopa yli 40 kertaa yleisemmästä yhteiskunnassa riehuvasta seksuaalisesta häirinnästä ja väkivallasta.

No eihän yksi miljoona ole vain kuin 1 vaivainen miljoona! Tasa-arvo barometrin julkistamistilaisuudessa 15.6.2017 tasa-arvoasioista vastaava ministeri Annika Saarikko painottikin (US 16.52017) ensisijaisena huolenaan Suomen mahdollisesti saamaa häpeällistä mainetta, eikä suinkaan maassa valtoimenaan vellovaa seksuaalista väkivaltaa sinällään:

Seksuaalista häirintää ja vihapuhetta koskevat tulokset ovat suorastaan häpeäksi Suomelle. Epäasiallinen käytös, vihapuhe ja häirintä on saatava kitkettyä pois yhteiskunnastamme. Poliitiikan tehtävä on huolehtia lainsäädäntö kuntoon, mutta tehtävää riittää meille kaikille ihmisinä. Katsommeko läpi sormien, kun nuorta tyttöä häiritään bussissa tai hymähtelemmekö vihapuheelle – muutos lähtee myös itsestämme ja lähipiiristämme.

Aiemmin muun muassa tiedottajana merkittävässä patriarkaalisessa "naisvihan" linnakkeessa, Kirkkohallituksessa työskennellyt Saarikko ei tiedä (koska ei ymmärrä, mitä 38 % suomalaisista naisista ja 17 % miehistä lukumäärältään tarkoittaa) ilmiselvästi seksuaalisen häirinnän yhteiskunnallisesti järkevää mittakaavaa. Miljoonan (1 000 000) suomalaisen kähmijän ja kiusaajan käyttäytymistä, sikailukulttuuria ei lainsäädännöllä, nikotiinilaastarin tapaisella itsehoidolla, yhdellä onnenapilalla tai poppamiehen loitsuilla tai sote-ratkaisulla kitketä. Seksuaalinen väkivalta on yhtä lailla oleellinen osa suomalaista verenperintöä, kuin kansalaisia riivaava huono itsetunto tai kateus. Ja reippaasti yli miljoona (1 000 000) maailman onnellisinta suomalaista tulee edelleen hallituskokoonpanosta riippumatta elämään kaikkinaisen kiusaamisen ja kähminnän kohteena.

Kolmiosaisen julkisten pintojen kiillotuskampanjan ("puutu jos näet, kerro jos koet sekä toimi ja levitä tietoa") käynnistänyt untuvikko-oikeusministeri Antti Häkkänen muistuttaa, että jokaisella on oikeus fyysiseen koskemattomuuteen, mutta hänkään ei alkuunkaan ymmärrä seksuaalisen väkivallan (kuten ei myöskään lapsiin kohdistuvan fyysisen väkivallan) yleisyyttä eikä tuon pahoinvoinnin todellista kokoluokkaa, saati näe yhteiskunnassa vallalla olevaa rakenteellista henkistä väkivaltaa (koska hän itse on osa tuota väkivaltakoneistoa), joka aiheuttaa kansanjoukkojen orgastisen kyvyttömyyden ja yleisen ja yhtäläisen rakkaudettomuuden, rakkaudettomuuden, joka on kaikenlaisen seksuaalisen kápälöinnin taustalla aina ja kaikkialla. Eli tehdään niin kuin esimerkiksi kaikki poliitikot aina poikkeuksetta tekevät: ollaan tekemättä mitään tai sitten näperrellään vain seurausten parissa

ja kukaan ei edes uskalla katsoa edes peiliin, sillä sieltä saattaisivat pilkistää tutut kasvot.

Ei olekaan mikään ihme, että TAYS:n psykiatrian huippuosaja ovat vieraantuneet todellisuudesta, sillä ilmeisesti saman laitoksen nuoriso- tai lastenpsykiatrian henkilökunta itsekkin tarvitsisi erikoissairaanhoidoa masennukseen ja ahdistuneisuushäiriöihin. Iltalehti uutisoi 19.10.2016:

*Lastenpsykiatrian henkilökunta pelkää esimiestä. Tampereen yliopistollisen sairaalan **lastenpsykiatrian vastuualueella on paljastunut isoja työilmapiiriongelmia**. Pahimmillaan työntekijät kertovat fyysisestä väkivallasta ja tavaroiden heittelystä, kertoo Aamulehti.*

*Tampereen yliopistollisen sairaalan Taysin lastenpsykiatrian henkilöstö kärsii mm. **työpaikkakiusaamisesta, eristämisestä, työn mitätöinnistä ja uhkaamisesta**, kertoo Aamulehti. Kerätyt **tiedot paljastavat jopa esimiehen alaiseen kohdistamaa fyysistä väkivaltaa ja epäasiallista kohtelua**. Aamulehti on kerännyt tiedot kertomansa mukaan lukuisista eri lähteistä.*

*Aamulehti kertoo, että vastuualueella työskentelevä esimies löi naisalastaan kasvoihin Taysin lastenpsykiatrian kesäjuhlien jatkoilla vuonna 2010. Tapauksesta ei ilmoitettu viranomaisille vaan sitä selvitettiin sisäisesti. **Esimies kiisti lyönnin**, mutta nainen jäi pitkälle sairauslomalle.*

Lastenpsykiatriassa on kyse Tampereen yliopistollisen sairaalan vastuualueesta, jossa hoidetaan kaikkein vaikeimpia lasten mielenterveyden häiriöitä. Vastuualue kuuluu Taysin toimialueeseen neljä. Osa lastenpsykiatrian ongelmista käy ilmi Työterveyslaitoksen vuonna 2015 tekemästä työhyvinvointitutkimuksesta, jonka lehti hankki käyttöönsä.

*PSHP:n henkilöstöhallinnon mukaan vastauksissa on kyse todennäköisesti vain henkisestä väkivallasta tai tavaroiden heittelystä, ei lyömisestä ja potkimisesta tai aseella uhkaamisesta. Pirkanmaan sairaanhoitopiirin HR-johtaja Raija Ruoranen kiistää, että lastenpsykiatrian tilanne poikkeaisi jollain tavoin Taysin muista vastuualueista. **"Mielestäni sieltä ei ole tunnistettu sellaista, joka poikkeaisi muista alueista**. Hän toteaa Aamulehdelle, että tavaroiden heittely voi olla käytännössä ovien paiskomista." Lastenpsykiatrian toimialuejohtajan Kari Nieminen puolestaan kertoo johtamisesta tulleen myönteistä palautetta henkilöstöltä. **Hän ei ota kantaa mahdolliseen lyömiseen kesäjuhlissa, koska se oli henkilökunnan vapaa-aikaa**.*

Reipasta toimintaa Tampereen Yliopistollisessa keskussairaalassa ja Pirkanmaan sairaanhoitopiirissä, eikö olekin? Raijan mielestä ovia voi ainakin paiskoa, koska se ei poikkeaa mitenkään muista PSHP:n vastuualueesta. Ja

Karin mukaan henkilökunta voi vapaa-ajalla hakata tosiaan! Aamulehti jatkaakin 15.12.2016:

*Vakavaa kiusaamista Taysissa – lääkärit löivät ja nimittelivät hoitajia orjiksi ja elukoiksi. Aamulehden mukaan johto on tiennyt tapauksista, mutta lääkäreiden käytökseen ei ole puututtu. Aamulehden mukaan lääkärit ovat muun muassa lyöneet ja nimitelleet hoitajia. **Lehti kertoo myös huutamisesta ja tavaroiden paiskomisesta. Aamulehden mukaan Taysin johdolle on kerrottu tapauksista ja sitä on pyydetty puuttumaan lääkäreiden käytökseen. Näin ei ole kuitenkaan tapahtunut.** Lääkärit eivät ole saaneet huomautuksia tai varoituksia asiasta. He työskentelevät edelleen Tampereen yliopistollisessa sairaalassa.*

Pirkanmaan sairaanhoitopiirin johtaja Rauno Ihalainen kiistää Aamulehdelle kuulleen kyseisistä tapauksista. En ole kuullut... minulle asti ei ole... tai minä en ole kuullut tällaisesta. Minulle ei ole kerrottu tällaisesta yksittäisestääkään tapauksesta, Ihalainen sanoo. Aamulehden haltuunsa saaman sähköpostiviestin mukaan Ihalainen sai kuitenkin tapauksesta yksityiskohdataista tietoa jo vuonna 2011.

Ihalaiselle ja useille muille Taysin johtajille lähetetyssä sähköpostiviestissä mainitaan hoitajia kiusannut lääkäri nimeltä. Viestissä viitataan yksityiskohtaisesti lääkärin riehumiseen, tavaroiden paiskomiseen, huutamiseen, mitätöintiin sekä hoitajien nimittelemiseen orjiksi ja elukoiksi. ”Nyt tähän täytyy tulla loppu. Siksi pyydänkin, että PSHP:n ylin johto puuttuu tähän, kun palvelualueen johto ei saa asiaa hoidettua”, viestissä kirjoitetaan.

Rauno sopisikin oivalliseksi esimerkiksi kaikille koulukiusaajille ja heitä suojeleville rehtoreille!

PSYKIATRIT VAIKENEVAT

Miksi sitten psykiatrit vaikenevat? Työilmapiiriongelmienvuoksiko? Vai vaivaako mielenterveyden ammattilaisia sama tauti kuin ensimmäisiä psykoanalytikoita? Eiväthän nykypäivän psykologit ja psykiatrit vaan käyttäydy kuten jo 1900-luvun alussa keskiviikkokerhossa; kiistelevät asemastaan, kerskailevat omilla alkuperäisillä ajatuksillaan, ilmaisevat vastenmielisyytensä jäsentoveria kohtaan brutaalin vihamielisesti naamioiden hyökkäyksen analyttiseksi vilpittömyydeksi?

Syy mielenterveyden ammattilaisten valtaosan vaikenemiseen onkin sama kuin niillä aikansa kuuluisilla tiedemiehillä, jotka eivät suvainneet katsoa Galilein kaukoputken lävitse? Varhaislapsuuden, jopa sikiöajan psyykkinen, jopa fyysinen väkivalta on niin yleistä ja laajamittaista maapallolla, että sitä pidetään pääosin normaalina! Eikä vaikenemisen muurin murtamista ainakaan helpota se, että mielenterveyden ammattilaiset ovat itsekin judeo-kristillisen kasvatuksen läpimädättämiä. Lähes kaikki kolmannen kiven auringosta asukkaiden kulttuurit pohjautuvat kilpailuun – paremmuuteen ja naisten alistamiseen – halun ja häpeän ristisiitokseen. Vastineestani Elina Reenkolalle henkilökohtaisesti hänen artikkeliinsa "Halu ja häpeä" (Psykotopia 1/2018) sohin kepillä heikkoa jäätä:

Hyvä Elina! Ensin en tiennyt pitäisikö itkeä vai nauraa mutta sitten ajattelin kirjoittaa sinulle. Kirjoitat heti Psykotopia-lehden artikkelisi "Halu ja Häpeä" alussa, että "Häpeä kuuluu ihmisenä olemiseen. Olemme kaikki keskeneräisiä ja vajavaisia. Häpeään herääminen on edellytys inhimilliselle toiminnalle"

Mitä sinä sanoisit ihmiselle, joka ei muista edes lapsuudessa koskaan tunteensa häpeää sellaisena, kuin sinä sen artikkelissasi kuvaat, saati ei muista edes oidipaalista vaihettaan, vaikka muistaa jo yksi vuotiaana näkemänsä kuolleen siilin maantiellä? Henkilölle joka ei koskaan ole tuntenut kateutta tai herännyt aamulla häpeään, vaikka onkin herännyt krapulaan? Henkilölle, joka lapsena leikki luokseen kutsuvien sammakoiden kanssa ja piti niitä sylissään ja taskuissaan, vaikka rupisammakot eivät olleet edes limaisia. Mieshenkilölle, joka ei ole koskaan pitänyt naisen genitaaleja luotaantytöntävän limaisina, vaan luokseen houkuttelevan kosteina kuin aamukaste tuhannen kukan puutarhassa tai villi tunturipuro!

Kun kirjoitat, että "Naisen häpeä ilmenee usein rumuuden tunteena, kauniilakin naisella. Sen syntyyn vaikuttavat monet tekijät eri vaiheissa: varhaiset traumaattiset kokemukset äidin kanssa; äidin ihailevan katseen vähäisyys,

vastakaiun puute, muut traumat, kuten sairaalahoidot, nukutukset, leikkaukset, siihen voi tulla aineksia oidipaalisista rukkasista äidiltä ja isältä, peniska-teudesta, syyllisyydestä äidinhaparkimyksien takia tai äidin voittamisen toiveista”, niin miksi jätät mainitsematta naisen lapsena kokeman näkymättömän väkivallan: huutamisen, raivoamisen, syyttelyn, jäähyttämisen, eristämisen, uhkaamisen, pelottelun, valehtelun, halveksimisen, välinpitämättömyyden, hyljeksimisen, lapsen laiminlyömisestä tai häpeän juurruttamisen seksuaalisilla kielloilla. Tai tukistelun, luunapit, tönimisen, retuuttamisen, riepottelun, lyömisestä, remmittämisen ja hakkaamisen, jopa hyvinkin pienen lapsen seksuaalisen hyväksikäytön? Vai ovatko nämä noiden luettelomiesi lasten varhaisstraumaattisten kokemusten rinnalla vain vanhemmille sattuneita pelkkiä harmittomia vahinkoja?

Ja sanasi ”Häpeämätön pyrkii ohittamaan häpeän tuntemisen tyystin. Tämä näyttäytyy muille ihmisille häpeämättömyytenä, julkeutena ja kylmyytenä. Se peittää tehokkaasti alleen satutetun ja nöyryytetyn ihmisen. Hävettävien puolien, kuten avuttomuuden ja puutteellisuuden piilottaminen itseltä ja muilta, on silloin tuiki tärkeää. Häpeämätön pyrkii käyttämään sosiaalista sujuvuutta ja palvovaa yleisöä suojana häntä uhkaavia hävettäviä yksinäisyyden ja riittämättömyyden tunteita vastaan. Häpeämätön löytää magneetin tavoin kumppanikseen häpeävän ihmisen, johon hän voi sijoittaa oman poislohkotun häpeänsä”. siis kertovat, että olen valinnut elämäkumppanikseni kehoaan häpeävän naisen, niinkö? Ja että olen häpeämätön ja kylmä julmuri, jolla peitan sisälleni yksinäisen, riittämättömyyden tunteissa piehtaroin, satutetun ja nöyryytetyn pikku pojan vaikka nuoruudessa jopa pakenin julkisuudesta työni vuoksi kohtaamaani palvovaa yleisöä?

Ja kun mainitset, että ”Aikaisemmin seksuaalinen häveliäisyys oli ihanteiden mukaista, erityisesti naisella. Nykyään seksuaalisen halun paljastaminen tai avoin seksikkyyden on päinvastoin ihanne, näin siis naisillakin. Porno, seksi ja rivous ovat mediassa avointa, näennäisen häpeämättömästi. Yliseksualisointuminen voi peittää alleen häpeää ja ahdistusta, jopa vihaa. Psykkistä kipua kuorrutetaan silloin seksuaalisella mielihyvällä. On hävettävämpää puhua intiimistä halusta ja rakkauden kaipuusta kuin esittää tai katsella pornoa”, jätät kertomatta mistä nuo seksuaalisen häveliäisyyden ihanteet kumpusivat, mikä oli niiden syy?

Ja kun ylistät, tosin varauksellisesti, nykyistä seksuaalisen halun paljastamista ja avointa seksikkyyttä jätät kolikon toisen puolen kääntämättä kokonaan näkyville: Liberaalien paljon mainostama ”vapaa” seksi ei poista häpeää tai pelkoa, sisintä kalvavaa syyllisyydentunnetta sukupuolisuutta kohtaan. Vapaa seksi ei hävitä pelkoa oman sukupuolisen osaamisen tai kyvykkyyden suhteen. Vapaa seksi suo yksilölle vain hetkellisen mekaanisen tyydytyk-

sen, joka on kuin pahan unen haihtuva varjo luonnollisen sukupuolisuuden puutarhassa. Vapaa seksi esineellistää sukupuolipartnerin, lähinnä naiset, pelkiksi ranskanleipää ahnaasti nieleviksi porttikongeksi. Ainoaksi päämääräksi vapaassa seksissä jää useimmiten fyysisen nautinnon metsästyksen maksimointi. Vapaa seksi ei koskaan tyydytä ihmisen rakkaudenjanoa, vastarakkautta synnyttäviä tunteita. Vapaa seksi on vain päivänvalossa ja mahdollisesti vielä julkisesti tapahtuva versio aiemmasta kristillisen kaksinaismoraalin vuoksi (tai edellyttämästä) pimeydessä tapahtuneesta kaikkinaisesta lähetyssaarnaajan asennossa tapahtuneesta seksuaalisesta kähminästä ja hyväksikäytöstä – pappien pikkupoikien poraamisesta. Vapaa seksi on puhtaimmillaan silkkaa väkisinmakaamista, niin tunteettoman mekaanista ja pahoinvointia aiheuttavaa, että turvatakseen itsensä syytteiltä, ainakin toisen osapuolen olisi hyvä etukäteen edellyttää partneriltaan kaavakkeelle laadittua ja allekirjoitettua yhdyntälupaa.

Entä maininta ”*Kaikilla ihmisillä on narsistisia vaurioita ja siis myös häpeää, jota rakkaus voi jossain määrin parantaa*”? Et kai vaan sekoita itserakkautta ja narsismia kuten ihmiset sekoittavat itsekkyyden, epäitsekkyyden ja pyyteettömyyden?

Ehkä minun olisi sittenkin kannattanut vangita ne sammakot, eikä antaa niiden loikkia ihan minne niitä kulloinkin huvitti? Olisikohan minulla ollut silloin voimia kesyttää vihan villipedot? Vaikka paljon mieluummin olisin elänyt vapaana ja kesyttömänä! Psykoanalytikkona sinä varmaan tiedät sen... kaikella ystävyydellä.

Häpeän eli kuten myös muiden eriasteisten neuroosien, mielenhäiriöiden syyt löytyvät Elinan mukaan elämän eri vaiheissa: *"varhaiset traumaattiset kokemukset äidin kanssa; äidin ihailevan katseen vähäisyys, vastakaiun puute, muut traumat, kuten sairaalahoidot, nukutukset, leikkaukset, siihen voi tulla aineksia oidipaalisista rukkasista äidiltä ja isältä, peniskateudesta, syyllisyydestä äidinmurhapyrkimyksien takia tai äidin voittamisen toiveista."* Elina jättää tässä mainitsematta muun muassa Jokelan ja Kauhajoen kouluampumisten yhteydessä esitetyt geneettisen perimän, psyykkisen syyt, meidät kaikki, väkivaltaviihteen (videopelit), kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutteen, yhteiskunnan kovuuden, koulutuksen ongelmat, välinpitämättömyyden sekä/tai tietysti – selittämättömyyden.

Sen sijaan Elina tuo esille yhtenä neuroosien aiheuttajana, ikään kuin ikuisena ja yleismaailmallisena, yleispätevänä totuutena Sigmund Freudin harhakäsityksen – oidipaaliset kokemukset, jotka tarkoittavat 3–6-vuotiaan lapsen psykooseksuaalista kehitysvaihetta, jossa tämä tuntee vetoa toista sukupuolta olevaan vanhempansa.

Freudhan erehtyi luulemaan, että kaikki lapset tuntevat vetoa molempiin tai vain toiseen omaan vanhempaansa, koska hän itse oli 4-vuotiaana nähnyt sattunmalta äitinsä rautatievaunun makuuosastolla hämärässä alastomana, vartuessaan kohti aikuisuutta kulttuuriympäristössä, jossa alastomuus oli häpeä ja sauna oli tuntematon!

Mutta on yksi asia josta mielenterveyden ammattilaiset niin sanottuja huippuosaajia myöten vaikenavat kiitettävän yksimielisesti: vanhempien mahdollinen vaikutus lasten mielenterveyden häiriöiden syntyyn. Kuten juuri edellä oli esillä, Tampereen yliopistollisen keskussairaalan nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riinakerttu Kaltiala-Heino mukaan rikkonaisista perhesuhteista ei ole suotavaa puhua, koska aikuisia, lasten vanhempia, ei saa syyllistää! Ei vaikka on tutkimuksissa todettu, että jo pelkkä huutaminen vahingoittaa lapsen (aivan kuten lemmikkikoiran) minäkuvaa. Huutaminen saa heidät tuntemaan kyvyttömyyttä ja uskomaan, että he ovat arvottomia ja hyödyttömiä. Ja juuri Freudun "ansioita" on, että mielenterveyden ammattilaiset ovat kääntäneet kaukoputkensa lasten vanhemmista epäolennaisiin seurauksiin. Freudhan esitti neuroosien synnyn syyksi todellisten tapahtumien sijaan mielikuvituksen aiheuttamat seksuaalis-aggressiiviset patoumat. Niinpä jatkoin vielä viestittelyä Elinalle:

No et edes viitsinyt vastata, mikä oli oikeastaan arvattavaa, koska nykyisin niin moni pitää itseään niin tärkeänä, ettei edes suvaitse keskustella tuntemattomien kanssa. Mutta en malta olla moukkamaisuudessa vielä puuttumatta artikkeliisi Halu ja häpeä. Kirjoitat: *"Paratiisimyytti kertoo erillisyyteen siirtymisestä sekä häpeän ja halun synnystä. Karkotus paratiisista, symbioosista, johtaa työläälle tielle kohti seksuaalisuuden ja halujen haluttuunottoa. On vain tie kohti erillisyyttä, jota joutuu psyykkisellä työllä prosessoimaan kohti vastavuoroisuutta. Kadotetun paratiisin ihannetilan ihminen pyrkii löytämään uudelleen ihanteissaan."*

Mihin käsityksesi perustuu? Kuulopuheisiin, oman ajattelun tuloksena syntyneeseen tulkintaan vai Raamatun tekstiin? No se on selvää, että Raamatua et ole ainakaan lukenut.

Jos ylipäättään siedät sanaakaan omasta ajatusmaailmastasi poikkeavia käsityksiä, niin tutustu hiukan muuhunkin, kuin vain siihen, mitä sinut on opetettu ajattelemaan. Psykoanalyttikkonahan tunnet varmaan transferenssin. Kirjoitan kirjassani "Vale muuttuu lopulta totuudeksi" (ISBN: 978-951-568-324-3) luvussa "Syntiinlankeemuskertomus mättää" (ottaisin mielelläni vastaan eriäviä mielipiteitä ja huomautuksia, kuten Freud, tarinassa esiintyvistä loogisista aukoista) muun muassa:

Ainakin arkeologeilla riittää unettomien öiden ohella tukuittain seliteltävää. Yhtäkkiä aiemmin kuviteltu sivistyksen synty noin 7000 vuotta sitten Sumerissa, Indus-virran ja Niilin laaksoissa on heittänyt häränpyllyä. Kaivauksissa tulee eteen koko ajan radiohiiliajoituksella iältään todennettuja löytöjä, jotka ovat virallisen historian kirjoituksen ja tiukkapipoisten kreationistien mukaan epätieteellisiä ja puhtaita mahdottomuuksia kuten Gunung Padang, Odai Yamamoto, Cambaynlahden vedenalaiset rauniot tai vaikkapa Göbekli Tepe. Mutta mitä tapahtui myöhempien kulttuurien nimeämille tietäjille (the Sages), taikureille (the Magicians), loistaville (the Shining Ones), ja salaisuuksien taivaallisille opettajille (the Mystery Teachers of Heaven)? Ainakin ”Loistavat” ilmestyivät Eevalle Eedenissä ja Hesekielelle Kebar-joen varrella taivaiden auetessa vuonna 567 ennen ajanlaskun alkua (Hes.1)

Ja luomiskertomuksia onkin kaksi kuten Koraani väittää. Ensimmäisen mukaan Herra loi ihmisen viidentenä päivänä, yhtä aikaa sekä miehen, että naisen. Herra ei tässä yhteydessä muuten mainitse puolikkaalla sanallaakaan, että olisi olemassa jotain, mikä juuri luoduilta ihmisiltä olisi kiellettyä – päinvastoin:

Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää (1Moos.1:31)

Toisen luomiskertomuksen mukaan Jumala teki ensin maan tomusta ihmisen, miehen ja puhalsi sen jälkeen hänen sieraimiinsa elämän hengen. Sen jälkeen:

Herra vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, ja kun hän nukkui, otti hän yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla. Ja Herra rakensi vaimon siitä kylkiluusta (1Moos.2:22)

Vähän myöhemmin Herran mukaan ”sangen hyvä” käärme, vaikka olikin muuttunut yllättäen kavalaksi, ”viettee” Eevan:

”Onko Jumala todellakin sanonut: Älkää syökö kaikista paratiisin puista?” (1Moos.3:1)

Eeva vastasi käärmeelle:

”Me saamme syödä muiden puiden hedelmiä paratiisissa, mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä paratiisia, on Jumala sanonut: Älkää syökö siitä alkääkä koskeko siihen, ettette kuolisi.” (1Moos.3:3)

Käärme jatkoi houkuttelua:

“Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan.”(1Moos.3:4,5)

Herra ei siis kertonut Eevalle henkilökohtaisesti, että ”puusta” ei saanut poimia, vaan Eevalla oli kiellosta ainoastaan toisen käden tietoja. Eevahan luotiin vasta sen jälkeen kun Aatamia oli asiasta varoitettu. Sitä paitsi mistä Aatami ja Eeva olisivat saaneet tietää, mitä ”kuolema” käytännössä tarkoittaa? Raamattu ei ainakaan vahvista jakeellakaan sitä, että Herra olisi yksityiskohtaisesti opastanut kumpaakaan edes yhdellä ainoallakaan sanalla siitä, mitä kuolema tarkoittaa, mitä kuolema merkitsee. Miten Herra voi ylipäättään uhkailla kuolemalla, jota Aatamille ja Eevalle ei ole edes olemassakaan, joten sillä ei olisi uhkauksena minkäänlaista merkitystä?

Kuolema oli siis luoduille vain ”tyhjä” sana, kuten myös käärmeen lausumat sanat ”hyvä” ja ”paha”, vailla minkäänlaista käsitettävää, havainnollista tai kuvitteellista merkitystä. Kaikenhan piti olla vain Herran uskottelemaa ”sangen hyvää?” Entä miksi kielletty asia on sijoitettu houkuttelevaan mehukkaaseen hedelmään eikä suinkaan luotaan työntävään haisevaan lantakasaan? Vastaava tilannehan syntyy, jos vanhemmat eivät varoita lastaan tulikuumasta keittolevystä siten että lapsi ymmärtää, mitä tulikuumuus tarkoittaa. Jokainen voi arvata, mikä on lopputulos, jos vanhemmat laittavat keskelle punahehkuista levyä karkkipussin ja keittolevy sijoitetaan keskelle lattiaa juuri konttaamaan opettelevan lapsen ulottuville. Sitten vaikka kiltti kummitäti saa houkutella kenenkään estelemättä lapsosta: ”Ota nami, ei se levy ole poppa.”:

Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi ja antoi myös miehellensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin söi. Silloin aukenivat heidän molempain silmät, ja he huomasivat olevansa alasti; ja he sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot. Ja he kuulivat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa illan viileydessä. Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan. (1Moos.3:6–8)

Herra siis saapuu illan viileydessä (yön pimeydessä, sillä askeleet kyllä kuulivat, mitä mitään ei näkynyt) kuulustelemaan ”synnintekijöitä”. Tiivistetynä ristikuulustelu Eedenin yössä etenee näin:

Herra Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle: "Missä olet?"

Aatami: "Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja sen tähden minä lymysin."

Herra: "Kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?"

Aatami: "Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin."

Herra Eevalle: "Mitäs olet tehnyt?"

Eeva: "Käärme petti minut, ja minä söin."

Herra: "Minä panen vainon sinun (käärmeen) ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille" ja "Minä teen suuriksi sinun (Eeva) raskautesi vaivat, kivulla sinun pitää synnyttämän lapsia; mutta mieheesi on sinun halusi oleva, ja hän on sinua vallitseva."

Herra: "Koska kuult vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: 'Älä syö siitä', niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi."

Herra toteaa lopuksi: "Katso, ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan."

Kertomus sisältää ensinnäkin hyvin erikoisen väitteen: Kun Aatami ja Eeva olivat haukanneet hedelmää, heidän silmänsä aukeavat ja he huomaavat olevansa alasti. Eikö hedelmän syömisestä pitänyt seurata hyvän ja pahan tunnistaminen, eikä suinkaan alastomuuden havaitseminen? Hyvän ja pahan tiedon puun nimen tulisikin pikemminkin kuulua vyöverhon ja alastomuuden tiedonpuu! Ja toiseksi, Herra määrää Aatamin hallitsemaan naista ja naisen silti "orjallisesti" haluamaan miestään!

Oleellista tapahtumissa on se, että Aatami tuntee tulleen petetyksi, mutta hänellä ei ole kylliksi rohkeutta sanoa sitä suoraan pelottavalle Herralle. Pelästyksissään Aatami ilmaisee pettymyksensä Herraan epäsuoraan kieroilmauksella, jolla hän syyttää vaimoaan suoraan: "vaimo, jonka annoit". Mitä olisikaan tapahtunut, jos Aatamilla olisi ollut edes sentin verran selkärankaa ja hän olisi seissyt illan pimeydessä "apulaisensa", naisen rinnalla, tukenut tätä ja yhtynyt tämän mielipiteeseen? Ja tällaisen jänishousun, jolla oli myöhemmin pelkuruutensa peittääkseen otsaa kutsua itseään vielä luomakunnan kruunuksi, Herra vielä asetti hallitsemaan naista. Mutta Eeva sanoo Herralle suoraan ja rohkeasti:

"Serafi [käärme] petti minut, ja minä söin."

E.W. Bullingerin jättiläistyö, "The Companion Bible" kertoo, että sana "käärme" on alkuperäisessä hepreankielisessä versiossa "nachash", joka puo-

lestaan on englanniksi ”a shining one”. Ja naschas-sanaa käytetään Vanhassa testamentissa synonyyminä (4Moos.21:6,9, 5Moos.8:15, Jes.6:2) sanalle ”se-rafi” (seraphim), jotka ovat kristillisessä mytologiassa esiintyviä enkelihahmoja

Vielä mielenkiintoisempaa yöllisessä episodissa on se, että tapahtuneen nojalla Herra langettaa vainon vaimossa itävän miehen siemenen ja serafin siemenen välisen suhteen. Mitä tämä tarkoittaa? Kun suomenkielinen Raamattu, aivan kuten uusimmat englanninkielisetkin Raamatut uskottelevat tekstin häveliäästi ilmaistuna kuuluvan:

Ja mies yhtyi vaimoonsa Eevaan; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin ja sanoi: ”Minä olen saanut pojan Herran avulla.” Ja taas hän synnytti pojan, veljen Kainille, Aabelin. Ja Aabelista tuli lampuri, mutta Kainista peltomies. (1Moos.4:1,2)

Niin alkuperäistä hepreankielistä tekstiä suhteellisen tarkasti noudattava King Jamesin versio Raamatusta kertoo jotain aivan muuta:

And Adam knew Eve his wife; and she conceived, and bare Cain, and said, I have gotten a man from the LORD. And she again bare his brother Abel. And Abel was a keeper of sheep, but Cain was a tiller of the ground. (Gen.4:1,2)

Ja kaiken kukkuraksi Zohar eli Loiston kirja (Sefer Ha-Zohar, kokoelma kabbalan eli juutalaisen mystiikan kirjoituksia) tietää:

Kaksi olentoa (Adam ja käärme) olivat sukupuoliyhteydessä Eevan kanssa ja hän tuli raskaaksi molemmista ja synnytti kaksi lasta. Kumpikin seurasivat miespuolisia vanhempiaan ja heidän henkensä erosivat, toinen tälle puolen ja toinen toiselle puolen, samalla tavoin kävi heidän luonteilleen. Kainin puolella on kaikki pahuuden lajit, Aabelin puolelta tulee armollinen joukko, ei kuitenkaan täysin hyvää tekevä – hyvä viini on sekoitettu huonon kanssa. (Zohar s.230)

Tässä sitä kristityillä, jos eivät ole vain hiiren hiljaa vaienneet, on ollutkin selittämistä. Saulus-lähetyksen Petri Paavola näyttää oiva esimerkkiä kristittyjen valkoivasta lukutavasta, kun hän heti alkuun unohtaa sanat ”Minä olen saanut pojan Herran avulla” tulkitessaan raamatun 33/38 käännöstä. Petri kertoo, sanan ”yhtyi” olevan alkutekstissä hepreaksi ”jada” (tietää, tuntee), kuten King James aivan oikein toteaaakin. Ja Paavola on aivan varma, että 1Moos.4:1 kertoo Adamin ”yhtyneen” vaimoonsa Eevan sillä sana ”tunsi”

on kiertoilmaus eli eufemismi sanalle ”sukupuoliyhteys”. Raamatun opetuksen mukaan siis mies, eli Adam yhtyi vaimoonsa Eevaan ja sen seurauksena syntyivät niin Kain kuin myös Aabel. Petri Paavola oikein hehkuttaa, että Raamattu kumoaa selkeästi väärän opetuksen käärmeen yhtymisestä Eevaan:

Raamattu täten kiistattomasti opettaa, että Adam siitti Kainin, ei käärme. Adam oli Kainin isä, ei käärme. (kotipetripaavola.com/kaarmeensiemenharhaoppi.html)

Kiistattomasti ja todellakin niin kiistattomasti! Sillä huomasiitko kuinka Petri unohti nuo Eevan sanat ”*Minä olen saanut pojan Herran avulla*”. Sen sijaan Eeva ei puhua pukahda Aabelin synnytysajan koittaessa puolikasta sanaakaan Herran antamasta avusta. Vaikeneeko Paavola siksi, että hän ei halua kuvitella, että Herra olisi jotenkin auttanut Adamia Eevalle tehdyssä niin sanotussa ”urheilusuorituksen vaatimassa nesteyttämisoperaatiossa” eli vaikka kannatellen Adamin jännityksestä puolivelvettä aisia? Tai eikö Petri halua edes tietää, että häveliäisyysyistä tapahtuman muistiin merkinnyt ei tohtinut kuvailla aktia eli vaikkapa mahdollista ryhmäseksiä, kovin seikka-peräisesti, vaan kainosti teki selkän selin ainoastaan ylimalkaisen kirjauksen. Ja koska nuo tapahtumat kielletyn puun varjossa olivat seurauksiltaan ihmisille niin kauhistuttavat, oli parempi, että tapahtuneesta pidettiin mahdollisimman vähää ääntä ja ainakaan pikku yksityiskohdista ei kuiskittu, vaan oltiin hiiren hiljaa, mitä nyt naisen ensimmäiseksi ammatiksi kerrotaan yhä – huora.

Ja vielä ikävämmäksi Petrin kannalta hänen selittely-yrityksensä kääntyy, kun eläydymme Eevan asemaan. Siis Herra muka ”auttoi” Eevaa ennen pimeydessä tapahtunutta syyttävää ristikuulustelua, vai vasta sen jälkeen, kun tämä oli jo ajettu rikossyytteiden saattelemana miehensä kanssa ulos paratiisista pelkkä vyöverho yllään, niinkö? Ei voi olla totta – kuinka se Herra osaa sitten ollakin niin auttavaisen ystävällinen! Ajattele vähän.

Missään Raamatussa ei kerrota koska Herra auttoi Eevaa tulemaan raskaaksi. Ei kai Herra käynyt hässimässä Pyhäksi hengeksi naamioituneena, kuten myöhemmin Neitsyt Marian tapauksessa, Eevaa paratiisista karkotuksen jälkeen, vai tuliko Eeva tyhjästä ihan itsestään raskaaksi? Vai aiheuttiko kielletyn puun hedelmän haukkaaminen Eevan raskauden? Silloinhan se merkitsi sitä, että nainen voi tulla raskaaksi sekä siemennesteestä että kielletyn puun hedelmästä?

Koko kristinuskon, pakanakristittyjen Jeesuksen suuhun istuttamat sanat sekä juutalaisten laki ovatkin täynnä edellä kuvatun kaltaisia nyansseja, tyh-

jiä, ihanasti heliseviä myötätuntoa herättäviä lipeviä sanoja, härskiä liioitellua, tolkutonta minä, minä-itsekehua, ihon kananlihalle nostavaa raakaa väkivaltaa, palan painikkeina puolihuolimattomasti ja ohimennen syötettäviä kiusallisia totuuksia sekä melkeinpä monotonisesti toistettuja valheita, joita käytetään kuulijan/lukijan harhauttamiseen ja totuuden kiertämiseen kuten taikuri tai käärmeenlumooja, joka tehtailee ammatikseen silmänsäntötemppeja johdattaakseen tarkkaamattoman katsojan huomion oleellisten tapahtumien keskipisteestä toisaalle tai hypnotisoi uhrinsa ennen iskua.

Eli Herra siis tässä aivan avoimesti ilmoittaa kuinka tulevaisuudessa tulee käymään: Serafin siemenen (Kain) ja Aatamin siemenen (Aabel) välille puhkeaa riita. Kain surmaa Aabelin ja niin ihmisestä (Serafin ja Eevan jälkeläiset) tulee niin kuin ”joku meistä”, geneettisesti Jumalan kaltainen. Eikö jae (1Moos.2:22) Herra ”otti hän yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla. Ja Herra rakensi vaimon siitä kylkiluusta.” muka voi kertoa siitä, että ihminen luotiin geneettisesti yhdistämällä ihmisen geeneihin Herran omia geenejä vai mitä muuta ”lihaa” oli ihmisen luomiseen käytettävissä? Ja serafin ja geenimuunnellun Eevan yhdyntä tuloksena syntynyt jälkeläinen jatkoi automaattisesti syntyntä uutta ”verilinjaa”.

Eikä Kainin suku, ”käärmeen verilinja” suinkaan hävinnyt maan päältä viimeistään vedenpaisumuksessa niin kuin Petri Paavola itselleen uskottelee. Kain siirsi tuota verilinja jokaiseen jälkeläiseensä ja nämä taas vuorollaan edelleen eteenpäin. Vai onko Paavolalla salattua tietoa siitä kuinka monta Nooan perhekuntaan kuuluvaa ei ollut vuosisatojen saatossa ”saastunut” käärmeen ”verestä”? Eihän Paavola edes aavista mikä on hänen oma ”verenkuvansa”, onhan hänkin tullut sellaiseksi kuin joku meistä.”

Nämä Raamatun jakeet 1Moos.2:22 ja 1Moos.4:1,2 viittaavat keksityn sadun sijaan epäilyttävästi joidenkin tiedeyhteisön yleisesti sekopäisinä pidettyjen tutkijoiden väitteisiin, että ihmiset olisivat maapallon ulkopuolisen rodun, luojajumalien, taivaasta maan päälle laskeutuneiden, ”kuninkaallisen veren ruhtinaallisten jälkeläisten” tietoisesti aikaan saaman geneettisen muuntelun lopputulos, heidän ja apinaihmissen risteymä, joka luotiin ylempiarvoisten ahkeraksi ja ”aivottomaksi” orjaksi louhimaan kaivoksista kultaa. Entä tarkoittavatko sanat ”*että hän tietää hyvän ja pahan*” ja ”*joku meistä*” geneettisesti Jumalan kaltaisista sitä, että ihminen on paha, koska paha jumala teki hänestäkin pahan?

Entä olisivatko Aatami ja Eeva voineet välttää karkotuksen toimimalla toisin? Oleellisinta tapahtumissa ovat pelko, syyttely sekä se, että Aatami ja Eevan karkottivat itse itsensä Eedenistä, vapaaehtoisesti, sillä kukapa ei tuollaisen brutaalin henkisen terrorin koettuaan pyrkisi mahdollisimman

kauaksi eroon terroristista? Niin Aatami ja Eeva Jahven kavalan petoksen seurauksena kadottivat Eedenin paratiisin.

Ainoa rikos, johon ihminen syyllistyi Eedenissä, on Raamatun kertomuksen mukaan se, että Aatami syytti Eevaa. Niin ja taittoivathan he niitä viikunankasveja eli vahingoittivat Eedenin luonnonmukaista kasvustoa tehdessään itselleen vyöverhot sekä oppivat tuntemaan hyvän ja pahan, joka näyttää olevan vain tyhjä virke ilman sisältöä, sillä he eivät suinkaan tunnistanee Herran heihin itseensä kohdistamaa kavalaa petosta, pahuutta. Sen sijaan Herra sai mennän tullen tahtonsa läpi. Tärkeintä näyttääkin olleen se, että serafi siitti Eevalle lapsen, niin että samalla tuo kahden ihmisen keskinäisen suhteen läheisin ja luottamuksellisin hetki, mahdollisuus tuntea onnea ja autuutta, tuomittiin häpeälliseksi ja synnilliseksi, hirvittäväksi rikokseksi Jumalaa kohtaan. Ja on hyvin todennäköistä, että Aatami ja Eeva lähtivät Eedenistä vapaaehtoisesti, ei ajettuna tai karkotettuna. He rankaisivat itse itseään vapaaehtoisesti vapaan tahdon käytöstä, sillä se syytösten taakka, jonka Herra lastasi heidän omalletunnonneen, oli varmasti kestämaton – kuvittele itse!

Ja koko syntiinlankeemuskertomus saa aivan uuden ulottuvuuden, kun mietimme lähtötilanteen Raamatun antamien lähtökohtien mukaiseksi: Herra oli Kaikkietävä, Raamatun mukaan Herra tunsikin ihmisen ajatukset, jos ei etukäteen, jopa ennen kuin tämä ehti ajatella, niin ainakin Herra pystyi lukemaan ihmisen ajatuksia kuin avointa kirjaa (1Moos.6:5, Ps.94:11, Ps.139:2 ja Eenokin kirja). Herra myös pystyi paaduttamaan kenet tahansa, kuten vaikkapa Egyptin faaraon, ihan milloin häntä huvitti. Näistä kyvyistä seuraa, että Herra tiesi mitä tulee tapahtumaan ja että Herra itse kirjoitti tapahtuman käsikirjoituksen mieleisekseen – viimeistä pilkkua myöten. Ilmakos Herra ei asettanut vartijoita päivystämään jo hyvän- ja pahantiedonpuulle, vaan vasta paluutielle elämän puulle. Onkin mitä suurinta itsepetosta väittää syntiinlankeemuksen vaurioittaneen ihmisen aivotoimintaa ja liimanneen häneen geneettisesti jälkipolville siirtyvän perisynnin. Todellisuudessa aivotoiminta vaurioitui, ei ihmisen vaan ainoastaan Herran törkeän toiminnan vuoksi. Herran rakkaus luotujaan kohtaan oli niin rajatonta, että se aiheutti ihmisen itsetuntoon vieläkin valtoimenaan vuotavan avohaavan, vakavan trauman, joka on siirtynyt ihmiskunnan sosiaalisessa perimässä aina näihin päiviin saakka.

Koko Raamatun tarjoama aineisto ja kaikki näihin tapahtumiin liittyvä kirjoitettu uskonnollinen oheistieto, sekä oma käytöksemme, viittaavatkin yhteen ainoaan asiaan: kielletty hedelmä on sukupuoliyhdynnän häveliäs peiteilmaus. Mutta tuo hedelmän syöntikielto oli vain pelkkä ovela juoni, koska Herran tarkoituksena oli nimenomaan saada ihmiset harjoittamaan

sukupuoliyhteyttä – mutta ei ihan minkäläistä sukupuolista kanssakäymistä tahansa, vaan ainoastaan sellaista, joka on häpeällistä, suorastaan tappavan synnillistä. Aatami ja Eevahan langetessaan syntiin eli langetessaan sukupuoliyhteyteen, kadottivat sen vapauden, jonka he olivat luomisessa saaneet, ja joutuivat synnin ja kuoleman valtaan.

Ihmisten vielä nykyinenkin käytös kertoo karmaisevalla tavalla, kuinka rangaistavaksi he tulivat yöllisen kenttäoikeuden istunnon jälkeen kokemaan kaiken, mikä liittyi sukupuolisuuteen ja alastomuuteen. Yhä edelleen tämä tarina elää koko ihmissuvun kollektiivisessa alitajunnassa. Ne henkisen raiipan syvälle alitajuntaamme tekemät viillot, jotka Herran Eedenissä ruoskallaan sivalsi, eivät ole edes vieläkään arpeutuneet. Haavat ovat yhä avoinna vuotaen häpeää sekä märkien pelkoa. Naisen ensimmäisenä ammattina pidetään yhä huoran virkaa. Suomen kielessäkin sukupuolielimiä kutsutaan yhä vielä häveliäästi hävyksi. Seksuaalisuus on yhä suurelta osin tabu; kaksi vastakkaista sukupuolta ovat kykenemättömiä kohtaamaan toisensa avoimesti ja luottamuksella, nauttimaan toisistaan ja elämästä, rakentamaan yhdessä parempaa maailmaa. Raamatun opettajat Gyllenberg & Kivekäs neuvovatkin syyllistämään alkavaan murrosikään saapuvia nuoria seuraavasti:

Seitsemännen kouluvuoden aikana syntiinlankeemuskertomus otetaan esille käsiteltäessä pahan valtaa maailmassa ja yhteistä syyllisyyttämme.

Eli lasta ryhdytään seitsemännen kouluvuoden aikana, eli juuri murrosikäen tultaessa, yhteisvastuullisena joukkosyyllistämään teosta, jota Eeva ei edes Eedenissä tehnyt, aivan kuten natsien turvallisuusjoukotkin tekivät alinomaa II-maailmansodassa siviileille, kun he teurastivat nämä kostaessaan kuolleiden, yhden tai useamman, taistelutoverinsa puolesta. Esimerkiksi Kreikassa teloitettiin 1941–1944 tämän kaltaisissa kostotoimissa 130 000 siviiliä. Sen sijaan G&K mainostaman kertomuksen psykologisen osuuden hämmästyttävävyys jää kaksikolta yksityiskohtia myöten selittämättä, koska he eivät edes kiinnitä niihin minkäänlaista mielenkiintoa – tai sitten he eivät sitä edes ymmärrä. He tyytyvät vain toteamaan:

Syntiinlankeemuskertomuksen ydinsanoma on monesti hämärtynyt siitäkin syystä, että siihen sisältyvä seksuaalisymboliikka on kääntänyt huomion liiaksi rajoitetulle elämän alueelle.

Tarkoittavatkohan G&K tuolla heitä hämärtävällä seksuaalisymboliikalla Eedenin tapahtumista maalattuja niitä lukemattomia kuvia, joissa esiintyy alastoman käärmeen lisäksi alaston mies ja nainen? Ainakin syntiinlanke-

muksen ydinsanoma on miehiltä hämärtynyt todella pahasti. Ja uskonnon oppikirjat sekä G&K selittävät tapahtumien kulkua näin:

Hyvällä ja pahalla tarkoitetaan tässä kaikkea mahdollista tietoa. Tieto sinänsä ei ole pahasta, mutta sen valtava määrä hämärtää ihmisen alkuperäisen alamaisen suhteen Jumalaan ja suistaa hänet alkuperäiseltä paikaltaan maailmassa. Lankeemuksessa ihminen rikkoi Jumalan käskyn ja halusi itsekkäästi nousta omaksi herrakseen ("Religio 2").

Kertomuksen sanoma on, että ihminen nousi kapinaan Jumalan hyvää suunnitelmaa vastaan ja kieltäytyi tottelemasta Jumalan säätämiä elämän lakeja. Ihminen rikkoi vapaaehtoisesti avoimen luottamussuhteensa Jumalaan ja valitsi tien, joka rakentuu itsekkyyden, julmuuden, väkivallan, sorron, valheen ja kateuden varaan. Ihminen on itse turmellut mahdollisuutensa... Syntiinlankeemuskertomus kuvaa ihmisen suuruudenhullua yritystä päästä elämän omistajaksi. Ihminen ei halunnut tyytyä olemaan vain luotu muiden luotujen joukossa, vaan hän halusi olla kaikkien yläpuolella ("Religio 4").

Raamattu sanoo pahuuden olevan seurausta ihmisen lankeemuksesta syntiin... Kertomuksen sanoma on: Luoja on asettanut ihmisen toiminnalle ja elämälle rajat, joita ei voida ylittää särkevästi elävää yhteyttä Jumalaan. Noita rajoja kuvaa kertomus hyvän- ja pahantiedonpuusta. Jumala rakasti ihmistä ja odotti ihmisen suostuvan vapaasti vastarakkauteen, elämään Jumalan tahdon mukaisesti. Toisin kuitenkin kävi. Yhteys Jumalaan särkyi ja paha tuli maailmaan (Tapio Ahokallio, Uskonto ja maailmankatsomus").

Mistähän "Religion" kirjoittaja Ole Högberg on keksinyt, että hyvällä ja pahalla tarkoitetaan tässä kaikkea tietoa? Ja että alamaisten merkitsee avointa luottamussuhdetta? Silloinhan syvässä etelässä puuvillapelloilla iloisesti lauleskelevilla mustilla orjilla oli todella upea ja avoin luottamussuhde plantaasin omistajaan. Ja kuinka voidaan väittää, että ihminen halusi nousta omaksi herrakseen, kun hän vain halusi tietää? Ja kuinka ylipäätään voidaan puhua minkäänlaisesta luottamussuhteesta, jos plantaasin omistajalla on käytettävissään "käärmeen" kaltainen "orjapiiskuri"? Valitsiko muka ihminen "itsekkyyden, julmuuden, väkivallan, sorron, valheen ja kateuden"? Pikemminkin vaikuttaa siltä, että Herra valitsi ja opetti nuo taidot "alamaisilleen". Ei kai se, että pystyy erottamaan hyvän ja pahan, tee ihmisestä elämän omistajaa ja muita ylempää. Tuo tietohan ainoastaan lisää ihmisen valmiuksia, joiden avulla hän pystyy välttämään ne karikot, joihin "alamaiset" ovat haaksirikkoutuneet.

Kirjan ”Uskonto ja maailmankatsomus” kirjoittajalta Tapio Ahokallioltä lipsahtaa selitellessään kuin vahingossa syvällisempi totuus: ”Jumala odotti ihmisen suostuvan elämään Jumalan tahdon mukaisesti.” Eli ei mitään suuruudenhulluutta tai herruuden tavoittelua ihmisen taholta – päinvastoin. Herra halusi, että ihminen suostuisi tahdottomaksi sätkynukeksi ja rankaisi itseään, kuten Aatami ja Eeva tekivätkin, vapaan tahdon käytöstä, varoitukseksi. Kirjan tekijän käsitys rakkaudesta on myös sairaalloinen: ”Jumala rakasti ihmistä ja odotti ihmisen suostuvan vapaasti vastarakkauteen, elämään Jumalan tahdon mukaisesti.” Tätäkö on kristillinen rakkaus, rakkauteen pakottamista, orjan rakkautta ruoskaan? Entä väite: ”Yhteys Jumalaan särkyi ja paha tuli maailmaan”? Sehän on loistoesimerkki siitä, kuinka usko sumentaa täydellisesti järjen? Jos oletetaan kuten kristityt ja juutalaiset, vastoin Raamatun totuutta häivyttävää tekstiä, että ”käärme” oli langennut enkeli, Saatana, niin silloin kaikki sellaiset väittämät, että pahuus ilmestyi maailmaan vasta syntiinlankeemuksen yhteydessä, ovat silkkaa itsepetosta. ”Käärme” odotti ihmistä jo Paratiisin persikkapuiden katveessa.

Tuntuukin käsittämättömälle, että ainoatakaan ”kallonkutistajaa” ei kiinnosta Raamatun oma kertomus Eedenin tapahtuneesta, vaan joka ainoa tuijottaa maallikoita myöten kuun sijasta sormeaa, alkuperäisen tarinan sijaan siitä kerrottuja ”hysterisiä” kuvitelmia! Ja kukin muovaa kuvitelmista mielikuvituksessaan vuorollaan omat satunsa! Aivan kuten Freudkin, jonka mukaan uskonnon synty palautuu yhteisön mielikuvituksen luomiin ja torjuttuihin seksuaalis-aggressiivisiin patoumiin, joille löytyy vastaavuus yksilön neuroottisessa kehityksessä. Entä miten Raamatun kertomus Eedenin tapahtumista kavaline käänteineen ja petoksineen liittyy kuviteltuihin seksuaalis-aggressiivisiin patoumiin joka ei kumpua yksilön neurooseista, vaan juuri päinvastoin.

Ja näiden omien ”musta tuntuu” -kuvitelmiensa ja Freudin harhaluulojen pohjalta Elinakin sitten vielä hoitaa potilaitaan. Ihan kuin lähiöslummissa kasvanut itseoppinut eräopas, joka vie side silmillä vaeltavan opastettavansa hyllyvän suon loppuun lahonneille pitkospuille tai sisäelimiä tuntematon kirurgi, joka poistaa koko ruokatorven polven vaurioituneen nivelruston sijasta. Eikö tämä ole puoskarointia?

Enää ei puutu kuin, että joku ammattilainen ottaa esille enemmän tai vähemmän peitellysti, esimerkiksi aggressiivietin yhteydessä, vielä Freudin kuolemanvietin, jonka mukaan ihminen pyrkii takaisin siihen autuaalliseen tyydytyksen tilaan, jonka Freud olettaa jokaisen kokeneen imeväisenä. Näin aggressioista ja seksuaalisista traumaista, neurooseista tulee pelkästään yksilön pelastumiskeinoja, joilla tämä pakenee elämänviettiään. Freud:

Eroottiset vietit, jotka aina pyrkivät yhdistämään kaiken elollisen suuremmiksi kokonaisuuksiksi, ja kuolemanvietit, jotka toimivat niitä vastaan ja yrittävät palauttaa elollisen epäorgaaniseen tilaan. Näiden kahden voiman yhteistyö ja keskinäinen kamppailu luo elämän ilmiöt, jotka kuolema lopulta tuhoaa.'

Freudin arvostelijoiden mukaan Freud antoi periksi ja luopui viettiteoriasta halutessaan päästä vanhoillisten lääkäripiirien suosioon. Tutkijan taipaleen alussahan Freud arveli tunnustaneensa useiden potilaidensa varhaislapsuudesta traumaattisia seksuaalisia kokemuksia. Mutta noin vuonna 1900 hän kääntyiikin väittämään, että näitä tapahtumia ei tavallisesti ollut koskaan olemassakaan; hänen potilaidensa mielikuvitus oli luonut ne. Psykoanalyysin isä kielsikin julkisuudessa kokonaan sen, että lapsia käytettäisiin hyväksi, vaikka hän oli toisaalta hyvin selvillä siitä, että lapsia tosiasiallisesti käytetään hyväksi (esimerkiksi tapaus 18-vuotias maalaistyttö Katharina, 1893).

Ja on muistettava, että koska Freud eli viktoriaanisen ajan konservatiivisessa ilmapiirissä, jossa seksi oli ehdoton tabu, intohimot kiellettyjä, masturbointi syntii, lasten seksuaalisuus pelkkä paholaisen juoni ja täydellistä tietämättömyyttä primitiivisistä vieteistä pidettiin suurenmoisena kristillisenä hyveenä, niin hän oli sitä mieltä, että hallitsemattomien intohimojen pelossa maailma on koko kirjoitetun historian ajan pitänyt välttämättömänä leimata ihmisen kaikkien voimakkaimmat yllykkeet huononotapaisiksi, moraalittomiksi ja jumalattomiksi. Vaikka sen sijaan tuo luonnollisten voimakkaiden seksuaalisten yllykkeiden leimaaminen siveettömiksi nimenomaan synnytti pelot, kuten Wilhelm Reich väitti, eikä suinkaan päinvastoin, kuten Sigmund Freud erheellisesti kuvitteli.

Yhä edelleenhän valtaosa mielenterveyden ammattilaisista allekirjoittaa Psykablogi (psykablogi.wordpress.com/2010/03/11/aggressiivisuus/) jakaman käsityksen:

Vertailllessamme aggressi-osta esitettyjä erilaisia näkemyksiä, selkeimmältä meistä vaikutti suomalaisen K.Lagerspetzin määritelmä (1975): "Aggressio on toisiin yksilöihin kohdistuvaa vahingoittavaa tai häiritsevää käyttäytymistä. Aggressio voi ilmetä psyykkisenä, fyysisenä tai taloudellisenä, mutta sen on oltava tarkoituksellista ja tahallista. Aggressio psykologisena käsitteenä merkitsee pelkästään kohteen tuhoamiseen tai vahingoittamiseen tähtääviä sisäisiä virikkeitä mielikuvissa ja tunteissa, ilman mitään ulkoista tuhoavaa toimintaa."

Psykablogi sivuuttaakin, vaikkakin ensin tosin toteaa, että "*aggressio on suojamekanismi, joka laukeaa, kun ihminen tuntee itsensä uhatuksi*", Anthony Storrin näkemykset aggressiivisuudesta (aiemmin sivuttu luvuissa "Psykykeen kolme kerrosta" ja "Mielihyvän kokemuksesta elämykseen") ja väittää totuuden vastaisesti, että nuo Storrin käsitykset vain "*valaisevat meille aggressiivisuuden merkitystä evoluution kannalta*", vaikka Storrin menomaan jakoi aggressiivisuuden elämää puolustavaan ja elämää tuhoavaan aggressiivisuuteen.

Mutta ehkä ihmislaji on poikkeus koko maapallon eläinkunnassa, sillä ainakin koiraeläimillä on elämää suojeleva puolustusvietti, joka ilmenee niin, että uhkaavassa tilanteessa eläin, kuten ihminenkin, yrittää väistää ja torjua uhkaa. Se voi itsekin yrittää uhkaajaa torjuakseen esiintyä mahdollisimman uhkaavana, kuten muristen ja turkkiaan pörhistäen. Puolustautumistilanteessa eläin voi ääripäissään joko väistää taikka hyökätä. Kaikilla viettien nostamilla tunnetiloilla on alku ja loppu – tämän vietin kohdalla eläin pyrkii lopussa tavalla taikka toisella uhan torjumiseen ja rauhan tilaan. Koiraeläimet eivät kuitenkaan raatele, kuten ihmislaji, lajikumppaneitaan ratokseen, hauskuuttaakseen itseään, vaan ne ovat hyökkäävän aggressiivisia ainoastaan saalistaessaan ja puolustaessaan ravintoaan.

Onkin syytä huomioida koiraeläimien aggressioiden erilaisuus ihmiseen nähden. Ihminenkin puolustautuu esimerkiksi petoja vastaan, mutta sen lisäksi ihminen hyökkää koiraeläimistä poiketen lajikumppaniensa kimppeen tarkoituksella, huvikseen, kiduttaakseen, pelkästään tyydyttääkseen tukahdetun seksuaalisuuden aiheuttaman vallanhimon ja verenjanon.

TERVEEN KIRJAT

Mutta minkälainen ihminen on mieleltään oikeastaan terve? Kenellä meistä oikein on terveen paperit? Onko yhteiskuntamme niin sairas, että vain henkilöt joiden käytös on sekavaa, häiritsevää tai itsetuhoista, luetaan erilaista psyykkistä hoitoa tarvitseviksi mielisairaiksi, mutta muut mieleltään sairaat, joiden päällepäin näkyvä käytös vaikuttaa normaalille, kuten esimerkiksi Paavo Väyrynen, Päivi Räsänen tai Timo Soini, luetaan terveiksi – täysin normaaleiksi?

Ei kai vaan ole niin, että koko yhteisömme on mielisairas ja yhteiskunnassa hyväksyttävät ja tavoiteltavat arvot sekä sen jäsenten käyttäytyminen ovatkin sairaita? Luonnottomia? Onko Väyrysen narsismi, Räsänen homojen tuomitseminen ja Soinin naisten, siis muiden ihmisten oikeuksien vastustaminen tervettä, luonnollista käyttäytymistä esimerkiksi simpanssien tai merituppien keskuudessa? Vai viiraako Väyrysellä, Räsäsellä ja Soinilla korvien välissä? Pitäisikö Paavo, Päivi ja Timo laittaa lataamoon?

Ovatko ahneus, kateus, saituus, kuuliaisuus, kostonhimo, halveksunta, häijyys, häpeä, julmuus, itsekkyyden, viha, pahuus, kavaluus, pelko, kierous, juonittelu, kauna, ylpeys, röyhkeys, nöyryys, vilpillisyys, petollisuus ja peturuus maapallolla minkään muun lajin kuin ihmislajin luonteenpiirteitä? Ovatko lohet ahneita, oravat kostonhimoisia, siilit pahoja tai talitintit kieroja? Olisivatko koirat ylipäänsä kavaliala tai vihaisia, ellemmme me ihmiset ole opettaisi niitä kavaliksi tai vihaisiksi? Entä olisivatko lapsemme onnellisia, ellemmme me vanhempina opettaisi lapsiamme kasvatuksen ja koulutuksen varjolla nöyriksi ja kuuliaisiksi, häpeässä ja pelossa piehtaroiviksi, ahneiksi ja kateellisiksi kansalaisiksi? Evoluutioko meidät opetti, vai neuvoivatko meitä hyvät Jumalat käyttäytymään niin, että me kylvämme kaikkialla minne vain kuljemme pahuutta? Oikeastaan kaikki maapallon ihmisethän pitävät normaalina sairasta luonnonvastaista käyttäytymistä terveenä, pahuus on heille hyvyttä ja viha rakkautta!

Eivätkö muka hellyys, rakkaus, rehellisyys, kunnioitus, pyyteettömyys, anteliaisuus, sovinnollisuus, suvaitsevaisuus, vaatimattomuus sekä esimerkiksi vilpittömästä ystävyys ole yksilön tervettä, normaalia jokapäiväistä käyttäytymistä maapallolla ainakin useimpien lajien keskuudessa. Ellei luonnottomaksi, epänormaaliksi käyttäytymiseksi sitten lasketa evoluution luomaa "sairasta" eloonjäämiskamppailua, veren vuodattamiseen pohjautuvan ravintoketjun edellyttämää saalistusta tai suvunjatkamista edeltäviä, kiiman sokaisemien urosten kahakoita. Mutta ihmislajillahan ei ole tarvetta tappaa ravinnokseen tai alistaa orjikkeeseen lajikumppaneitaan, saati sadisti-

sesti kiduttaa ravintoaan, eläimiä ja kasveja, tehotuotannossa tai huvikseen, riistää villieläinten vapaus ja sulkea ne häkkeihin ja kaltereiden taa eläintahoihin, eläinten vankisiirtoloihin, elleivät vallanhimo ja ahneus edellytä sitä. Vai onko?

Vaikuttaa pikemminkin sille, että ihminen on vakavasti henkisesti häiriintyneenä, mieleltään sairaana, vanginnut itsensä ja sen jälkeen hän on vielä vanginnut omaksi ilokseen, tyydyttääkseen väkivallalla läheisyyden, luottamuksen ja lämmön, seksuaalisen kaipuunsa, muutkin, jopa lapsensakin. Esimerkiksi eläintarhat ovat oivallinen osoitus ihmislajin henkisessä vankilansa aiheuttamasta kieroutuneesta vapauskäsitteestä. Eikä se riitä, että yksilö, kuten Paavo, Päivi ja Timo vangitsevat itsensä. He haluavat vangita vielä kaikki muutkin! Ihminen nauttiikin lajina lajikumppaninsa maahan lyömisestä ja vielä tämän maahan löydyn maassa potkimisesta, vangittuna vangituista yhtä lailla kuin hän samaan aikaan sekä häpeää, että saa tyydytystä kieroutuneesta sadomasokistisesta seksuaalisuudestaan.

Integratiivisen neurotieteen ja psykiatrian professori Hasse Karlsson viittasi yhteiskunnan yleiseen pahoinvointiin todetessaan (HS 25.1.2017):

Elämme maailmassa, jossa ahneutta ei kauheasti paheksuta. Katsotaan, että ihmisellä on oikeus rohmuta rahaa ja etuja. Joillekin ihmisille se tekee kiusauksen vastustamisen vielä vaikeammaksi

Mutta professorikin pitää ihmisen sairaalloista käyttäytymistä korkeintaan paheksuttavana. Kun Hasse-professori arvio, että itsekeskeisyys, empatian puute ja vaikeus asettua toisen ihmisen asemaan ovat persoonallisuuden piirteitä, jotka voivat altistaa oman edun tavoittelulle ja korruptiolle, niin hän ei jaksa paneutua puolikkaallakaan ajatuksella siihen, mistä nämä persoonallisuuden piirteet, tai pikemminkin persoonallisuuden häiriöt, itsekeskeisyyden ja empatian puute sekä kyky asettua toisen ihmisen asemaan, mahdollisesti johtuvat.

Korutonta kertomaa on se, miten vähättelevästi yhteiskunta suhtautuu koko ongelmaan. Helsingin yliopiston lastenpsykiatrian professorin Eeva Arosen mukaan (HS 27.4.2016) hankalin tilanne on, jos lapsella on sekä vaikeita käytöshäiriöitä että tunnekyllyyttä.

”Tällaiseen tilanteeseen pitäisi puuttua mahdollisimman varhain, sillä se ennustaa vakavia ongelmia aikuisuudessa”

Arosen mukaan käytöspulmia on ajoittain kaikilla lapsilla, ne kuuluvat normaaliin kehitykseen. Apua tarvitaan, jos lapsi ei ajan myötä opi ikätoverei-

densa tavoin hallitsemaan vihantunteitaan, vaan riitelee ja raivoaa jatkuvasti, on ilkeä ja kostonhimoinen. Myös jatkuva valehtelu ja varastaminen kertovat käytöshäiriöistä.

Arosen toteamus, että käytöspulmia on ajoittain kaikilla, mutta se on normaalia, tarkoittaa sitä, että normaalina pidetään sitä, jollei lapsi opi iän myötä naamioimaan mustaa sisimpäänsä, vaan lapsen kokema henkinen "pahoinpitely" on ollut niin rankkaa, että lapsen minä on jo pirstoutunut eikä hän ei pysty enää hillitsemään käytöstään!

Seuraavaksi ***Eeva muistuttaa, että käytöshäiriöt ja tunnekyllmyys eivät aina johdu vanhemmista, vaikka näin usein ajatellaan. Lapsella voi olla Eevan mukaan neurobiologisia ongelmia, jotka voivat aiheuttaa käytöshäiriöitä, vaikka lapsi olisikin saanut hyvää hoitoa vanhemmiltaan. Tunnekyllmyyksen näyttäisi olevan osittain perinnöllistä.*** Tämä näkyi esimerkiksi tutkimuksessa, jossa äitejä pyydettiin katsomaan lapsiaan silmiin ja kertomaan, että hän rakastaa lastaan. Tunnekyllmät lapset reagoivat tähän eri tavalla kuin muut lapset, vaikka äitien toiminta oli samanlaista. Tunnekyllmät lapset eivät esimerkiksi hakeneet samanlaista katsekontaktia kuin muut. Käytöshäiriöisen ja tunnekyllmän lapsen vanhemmuus on tavallista vaativampaa, joten vanhemmat eivät Arosen mukaan kaipaa syyllistämistä:

"Ongelmana on, että vaikeasti käyttäytyvä lapsi voi helposti vetää vanhempansa mukaan kielteisen vuorovaikutuksen kehään."

Eipä tietenkään vanhempia saa syyllistää mistään. Helsingin Sanomat kertoi 5.11.2018 artikkelissaan "Lastenkoteihin on tänä syksynä tehty yllätystarkastuksia, joissa on haluttu kuulla nuoria", että "Tarkastajat hämmästyivät: Laitoksissa väitetään, että nuoret valehtelevat." Siis pääasiassa valtion omistamien kristillishenkisten laitosten henkilökunta ei näe omassa käytöksessään mitään huomautettavaa, he ovat nuhteettomia ja lempeitä hyväntekijöitä. Yksi tarkastuksen kohteista on Pohjola-koti on Nuorten Ystävät ry:n omistama eli "Moilasten klaanin" (Riikka Moilanen kutsui Oulun valtuuston kokouksessa päihdeongelmaisia ja kodittomia ihmisroskaksi HS 11.9.2018) omistama keskustataustainen valtiovallan suojeluksessa toimiva, "Hyvää tekevä" kolmannen sektorin "ihmisroskan säilömis- ja rahan-nylkemiskone:

Apulaisoikeusasiamies on jatkanut yllätystarkastuksia lastensuojelun laitoksiin tänä syksynä. Käynneillä on kuultu erityisesti lapsia ja nuoria. Laitoksissa on kritisoitu lasten kuulemista, mikä on hämmästyttänyt tarkastajia. Esittelijäneuvos Tapio Rätty: "On annettu ymmärtää, että lapset ovat

sopineet, mitä asioita he kertovat ja että se ei ole totuudenmukaista. Laatokset eivät kuitenkaan ole kenneet yksilöimään asioita, joissa olisi voitu osoittaa, että lapset valehtelevat”

Näiden laupiaiden samarialaisten tehtävänä on Suomessa iät ja ajat ollut eristämällä, kiinnipitämällä ja nöyryyttämällä, ennen muinoin jopa hakkaamalla, ajaa pahuus niskoittelevasta nuoresta suolle, koulukodin seinien ulkopuolelle. He eivät ymmärrä, että he itse ylläpitävät pahuutta koulukodin seinien sisäpuolella. Muhoksella sijaitsevan koulukodin lastensuojelun entinen työntekijä kuvaili HS:lle 10.9.2018:

Se on viimeinen paikka ennen vankilaa

Toinen työntekijä kuvaili Pohjolakotia jo vankilaksi itsessään: osa työntekijöistä kuulemma käyttäytyy kuin vanginvartijat, ja osa turvautuu ”koiran-koulutusmeininkiin”.

Ja vaikka lapsen ongelmat eivät Arosen mukaan välttämättä johdu vanhemmista, vanhempien käytös kuitenkin vaikuttaa ongelmien voimakkuuteen ja jatkumiseen. Ankara ja rankaiseva vanhemmuus pahentaa ongelmia, lämmin ja välittävä kasvatus vähentää niitä. Tutkimuksissa onkin todettu, että parhaiten käytöshäiriöisiä lapsia voi auttaa ohjaamalla vanhempia.

Kaikien kaikkiaan – Herra Jumala mitä älyllisellä limboilulla kuorrutettua tieteellistä ajattelua? Joillakin hyvin harvoilla lapsilla voi tietenkin olla harvinainen "*synnynnäinen neurobiologinen ongelma*", mutta se, että Eeva ja useimmat kasvatustieteen ammattilaiset syyttävät osittaisestakin tunnekylmyydestä perinnöllisyyttä, on sokeaa todellisuuspakoa! Ei kai professori suinkaan syytä lasta itseään tunnekylmyytensä aiheuttajaksi? Vai väärässä lämpötilassa lämmitetty ja vauvalle syötetty purkkisoseko tuon tunnekylmyyden on aiheuttanut? Ellei peräti vaihtamattomat märät vaipat? Vaikuttaa myös sille, että professori Aronen niputtaa kaikkien lapsien ajoittaiset käytöshäiriöissä yhteen luonnollisen, synnynnäisen elämää suojelevan aggressiivisuuden ja lapsen henkisen pahoinpitelyn seurauksen, elämää tuhoavan aggressiivisuuden, yhdeksi ja samaksi käytöshäiriöksi!

Ja mitä virkaa on tutkimuksella, jossa lasta katsotaan silmiin ja kerrotaan, että tätä rakastetaan? Luulevatko professorit, että lapsi on niin tyhmä, että tämä ei erota tyhjää ja valheellista jokeltelua lämpöä ja rakkautta huokuvista sanoista? Totta kai tunnekylmät lapset välttelevät, aivan kuten piestyt koiratkin, kaikkea katsekontaktia pahoinpitelijänsä kanssa!

Aronen ei myöskään kerro, mitkä muut seikat kuin "*neurobiologiset ongelmat*" aiheuttavat tunnekylmyyden? Vai onko ongelmien alkuperä "*vaikeasti*

käyttäytyvä lapsi, joka vetää vanhempansa mukaan kielteisen vuorovaikutuksen kehään?" Lapsi siis vetää vanhempansa tukistelu, luunappi, tönimiset, retuuttamis, riepottelu, lyömis, remmittämis, hakkaamis ja jopa seksuaalista hyväksikäyttöä esittäviin leikkeihin?. Lasten ja vanhempien kehittävä leikkituokio näkymättömän väkivallan parissa puolestaan koostuu huutamisesta, syytelystä, jäähyttamisestä, eristämisestä, uhkaamisesta, pelottelusta, valehtelusta, halveksimisesta, välinpitämättömyydestä, hyljeksimisestä, lapsen laiminlyömisestä tai häpeän juurruttamisesta.

Yhtä ihmeellinen on Arosen kanta lasta pahoinpidelleiden vanhempien kohteluun. Vanhempia ei saa syyllistää missään tapauksessa, ei edes siinäkään vaiheessa, kun lapsi muuttuu kasvettuaan väkivaltaiseksi "tappokoneeksi"! Helsingin poliisissakin lopetettiin ("Liechtensteinin veronkiertojuttu muutunut farssiksi", Seura 15.12.2015) virkarikostutkinta (poliisihallinnon toimesta?), jossa verohallinnon johtoa epäiltiin virkarikoksista niin sanotun Liechtensteinin veronkiertojutun (LGT-pankin tietovuoto) hoitamisessa, koska "*yhteiskunnan pahoinvoinnin aiheuttamia*" verorikollisia ei saa syyllistää! Verottajallehan paljastui taannoin parikymmentä suomalaista "vanhempaa", jotka olivat piilottaneet verottajalta noin 1–10 miljoonan euron sijoitukset. Kaikki paljastuneet veronkiertäjät välttivät vanhempina, joita ei saa syyllistää, rikosvastuun ja saivat rangaistukseksensa vain tavanomaista lievemmit veronkorotukset. Tutkinnan lopettamispäätöksessä todettiin, ettei verohallinnon virkamiehiä ole syytä epäillä rikoksesta, vaikka verohallinto kokonaisuutena toimikin lainvastaisesti päästäessään parikymmentä veronkiertäjää vastuusta omia ohjeitaankin matalammilla veronkorotuksilla.

Monisivuisessa päätöksessä selostettiin laveasti eri viranomaisten roolia tapauksen hoidossa. Vaikka asiaa ei suoraan sanottu, ilmeisenä tarkoituksena oli osoittaa, ettei verohallinto suinkaan ole ainoa viranomainen, joka ei ollut erityisen innokas pöyhimään veronkierrosta narahtaneiden talousvaikuttajien rötöksiä. Suomen historian merkittävin yksityishenkilöiden veronkiertojuttu kuivui kuitenkin käsittämättömällä tavalla kokoon, vaikka jo vuosien ajan niin valtiovaraministeriön, valtakunnansyyttäjänviraston, keskusrikospoliisin, Helsingin poliisin kuin näitä kaikkia valvovan Eduskunnan oikeusasiamiehen kanslian viranomaiset olivat tienneet, mistä jutussa on kyse.

Samalla logiikalla Eerikan kuoleman äitienpäivänaattona 2012 (Eerikan kädet sidottiin teipillä ja nippusiteillä, hänet käärittiin lakanaan ja laitettiin vuodesohvalle, jonka jälkeen hänet käärittiin vielä pressuun. Tytön liikehdinnän vuoksi naisystävä löi häntä kaiken hyvän lisäksi vielä nyrkillä vatsaan ja sähköjohdolla jalkapohjiin. Eerikan kasvot peitettiin lakanalla

ja suun ja nenän päälle vedettiin pakkausteippiä) aiheuttaneet tämän isä ja hänen naisystävänsä tuomiot elinkautiseen vankeusrangaistukseen olivat ilmeisesti oikeusmurha? Eerikan isä ja äitipuoli olivat vain syyttömiä "yh-teiskunnan pahoinvoinnin aiheuttamia" uhreja"! Ja miten "ankara ja ran-kaiseva" vanhemmuus muka pahentaa "neurobiologiasia ongelmia"? Entä olisiko "lämmän ja välittävä" kasvatus jo alun perin estänyt tunnekyllmyy-den? Tai Eerikan kuoleman?

Terveyden ja hyvinvoinnin laitos THL:n tutkimuspäällikkö Elina Pekkari-nenkin vaikenee tyystin "kielteisen vuorovaikutuksen kehän piirileikeistä" kun hän MTV:n uutisten mukaan (22.10.2018) toteaa:

Jos haluamme alas lastensuojelun lukuja, meidän täytyy puuttua vanhem-pien köyhyyteen ja vanhempien mielenterveysongelmiin hanakammin kuin tänä päivänä tehdään, samoin vanhempien päihteidenkäyttöön.

Eeva Arosen mielessä ei ole käynytäkään, että lapsen "neurobiologiset on-gelmat" johtuvat tämän mahdollisesti tämän jo sikiöaikana, viimeistään varhaislapsuudessa kokemasta henkisestä väkivallasta, joka on vaurioit-tanut keskushermoston synapseja, hermosolujemme eli neuronien liitos-pintoja, kuten lasinsirpaleet ihoa? Arosen mainostama "tunnekyllmyyden osittainen perinnöllisyyskin", jolla hän vierittää muiden alan ammattilais-ten tavoin vastuun tapahtuneesta pois vanhempien ja yhteiskunnan instituut-ioiden, kuten kristinuskon harteilta, voi olla ja on yhtä lailla perua samalta ajanjaksolta!

Ennen kuin Aronen ja muut "huippupsykiatrit" ryhtyvät syyttämään pe-rinnöllisyyttä, heidän kaikkien kannattaisi tutustua James W. Prescottin työhän – tutkimuksiin ja ajatuksiin. Kirjoittihan kehitys- ja neuropsykologi Prescott jo vuonna 1975 tutkimuksessaan "Ruumiin mielihyvä ja väki-vallan alkuperä" luvussa "Aistillinen riisto" (The Bulletin of The Atomic Scientists, November 1975 ja World Future Societyn The Futurist -lehdessä April 1975. Englanninkielinen teksti: www.violence.de/prescott/bulletin.article.html.):

*Väkivaltaisuuden ja nautinnon välinen vastavuoroisuus on erittäin merki-tyksellistä, koska tietyt aistikokemukset kehityksen formatiivisina kausina voivat altistaa neuropsykologisesti joko väkivalta-hakuiseen tai nautin-to-hakuiseen käyttäytymiseen myöhemmässä elämässä. **Tutkijana olen vakuuttunut, että tietyt epänormaalit sosiaaliset ja emotionaaliset käy-täytymiset johtuvat siitä, mitä psykologit kutsuvat äidinpuoleisen sosiaa-listumisen syrjäyttämiseksi ('maternal-social' deprivation), mikä tarkoiti-***

*taa puutetta hellyydestä ja rakastavasta huolenpidosta, ja aiheutuu tietyn tyyppisestä aistillisesta syrjäyttämisestä, somatosensorisesta hylkimisestä (somatosensory deprivation). Sana on johdettu kreikan sanasta, joka tarkoittaa 'kehoa'. Termi erottaa kosketuksen ja ruumiin liikkeiden havainnoinnin muista aistimisen lajeista, näkemisestä, kuulemisesta, maistamisesta ja haistamisesta. **Käsitykseni mukaan kehon kosketusten, kontaktien ja liikkeiden estäminen on yksinkertainen syy lukuisiin emotionaalsiin häiriöihin, kuten masennukseen, autismiin, yliaktiivisuuteen, seksuaalisiin häiriöihin, huumeiden käyttöön, väkivaltaisuuteen ja aggressiivisuuteen.** Nämä tulokset on saatu Harry F. ja Margaret K. Harlowin kontrolloiduissa laboratorio kokeissa Wisconsinin yliopistossa. Harlowit ja heidän oppilaansa eristivät apinan pentuja emostaan syntymästä alkaen. Nämä apinat pidettiin kukin omassa häkissään tutkimuslaitoksen apinahuoneessa, joten ne saattoivat sosiaalistua lajitovereihinsä näkemisen, kuulemisen ja haistamisen, mutta ei koskettamisen tai liikkumisen kautta. **Tämä ja muut vastaavat kokeet osoittavat, että eristys ruumiillisista kontakteista ja ruumiinliikkeistä -ei muiden aistien- on se seikka joka tuottaa laajan valikoiman epänormaaleja emotionaalisia käyttäytymismuotoja näille eristettynä kasvatetuille eläimille. Tiedetään myös hyvin, että ihmislapset, jotka ovat olleet eristyksissä pitkiä aikoja fyysisen kosketuksen ollessa vähäistä, kehittävät lähes identtisiä oireita: Heilumista, pään hakkaamista.***

Prescott ja hänen harhakuvitelmistaan vapaat kollegansa (ttfuture.org/academy/introduction-james-w-prescott-phd) eivät hienotunteisuussyistä, kuten Suomessa, jätäkään puhumatta asioista niiden oikeilla nimillä. Maassamme mielenterveyden ammattilaiset eivät tiedä juuri mitään Prescottista ja hänen työstään. Ainoastaan hänen tutkimuksensa "Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä" on lyhennettynä suomennettu ja sitäkään ei ole julkaistu ammattikirjallisuudessa. Siksi onkin aiheellista julkaista aiemmin esillä olleiden pätkälainauksen lisäksi kaikkien totuudenetsijöiden iloksi osia tästä tutkimuksesta. Luvussa "Uskonnolliset juuret" Prescott mielihyvän ja väkivallan yhteyden uskonnollisia juuria esiin kuokkiessaan Prescott toteaa:

Läntisessä filosofisessa perinteessä ihminen ei ole ehyt olento, vaan hänet nähdään jakautuneena ruumiiseen ja sieluun. Kreikan filosofian näkemys ruumiin ja sielun yhteydestä on kovin erilainen, kuin judeo-kristillinen käsite, joka asettaa ristiriidan ruumiin ja sielun välille. Judeo-kristillisen näkemyksen mukaan ihmiselämän tarkoitus on sielun pelastaminen, ja ruumis on vain este tämän päämäärän tiellä.

Ruumista pitää siis rangaista ja tukahduttaa jotta ihminen pelastuisi! Prescott viittaa apostoli Paavalin sanoihin:

Sillä jos te lihan mukaan elätte. pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää." (Room.8:13)

Prescott näkee, että Paavalin selvästi ilmaisema tavoite on somatosensorisen nautinnon "kuolettaminen" ja korvaaminen sielun pelastamisella:

"Mutta mitä siihen tulee, mistä kirjoititte, niin hyvä on miehelle olla naiseen ryhtymättä." (1Kor.7:1)

Paavalin selvästi ilmaisema tavoite on somatosensorisen (omasta kehosta lähtevät tuntoärsykkeet) nautinnon "kuolettaminen" ja korvaaminen sielun pelastamisella.

Paavalin opetusta seuranneen kristikunnan omaksuma somatosensorisen nautinnon kielto on johtanut vaihtoehtoihin tapoihin "vapautua": Jouhipaitoihin, itse-ruoskintaan, itsensä silpomiseen, fyysiseen väkivaltaan muita ihmisiä (vääräuskoisia, toisinajatteli joita, pakanoita ja muukalaisia) kohtaan ja ei-sensoriseen (ei aistein saavutettaviin) nautintoon huumeiden kautta...

Havainnot koe-eläimistä näyttävät samankaltaisuutta kristittyjen kanssa: Esimerkiksi eläimet, joilta on riistetty somatosensoriset ärsykkeet, voivat ryhtyä raatelemaan itseään. Eläimille, joilta on riistetty kosketus-kontaktit niiden varhaisina elinvuosina, voi kehittyä poikkeuksellinen kivunsieto kyky tai ne eivät siedä koskettelua. Ne ovat siten estettyjä kokemaan ruumiillisen nautinnon elämyksiä, mitkä olisivat myös se terapia jolla ne kuntoutuisivat. Tässä tilassaan niillä on useita vaihtoehtoja, kuten fyysinen väkivalta, missä näiden heikentynyt kyky kokea kipua helpottaa kipuun orientoituneita kosketuksia ja ruumiillisia kontakteja. Siten fyysinen väkivalta ja fyysinen kipu muodostuvat terapiaksi niille, joilta on riistetty fyysinen nautinto.

Joutuu kysymään, kuinka kristillinen filosofia ja teologia, joka lainaa paljon Aristoteleelta, on onnistunut välttelemään hänen opetustaan nautinnon moraalista. Tämä kysymyksen asettelu johtaa meidät tarkastelemaan Ensimmäistä Mooseksen kirjaa ja Aatamin ja Eevan karkotusta paratiisista. Ensimmäinen seuraus Eevan teosta oli alastomuuden tekeminen synnilliseksi. Tämä voi jopa tarkoittaa miehen naiseen kohdistuvan vihollisuuden alkua, ja naisen ja pahan samaista, erityisesti ruumiillisen pahan. Tämä

on esitetty elävästi Sakarjan toistamassa enkelin kuvauksessa lentävästä kirjakkääröstä ja lentävästä astiasta ("eefa-mitta") (Sakarja 5:5-8):

*Sitten enkeli, joka puhutteli minua, lähti liikkeelle ja sanoi minulle: "Nosta silmäsi ja katso: Mikä tuo on, joka lähtee liikkeelle?" Minä sanoin: "Mikä se sitten on?" Ja hän vastasi: "Tämä on eefa-mitta, joka lähtee liikkeelle." Ja hän sanoi: "Tämän näköisiä ne ovat koko maan päällä"; Ja katso, lyijykansi kohosi, ja siinä istui eräs **nainen** eefa-mitan sisällä. Ja hän sanoi: "**Tämä on jumalattomuus**". Ja hän paiskasi hänet sisälle eefa-mittaan ja paiskasi lyijypainon sen suulle.*

Väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa, ja tämä on ilmoitettu jo hyvin varhain. Ensimmäisen Mooseksen Kirjan 19. luvussa (Genesis 19:1–11), siis Vanhan Testamentin ensimmäisessä osassa, pidetään naisen raiskausta hyväksyttävänä, mutta miehen raiskaamista sopimattomana asiana. Tämä jae kuvailee Sodomian ja Gomorran tuhoa, ja Lootin vieraanvaraisuutta kahta muukalaista (oikeastaan enkeleitä) kohtaan, jotka asuivat hänen luonaan.

"Ja he huusivat Lootia sanoen hänelle: 'Missä ovat ne miehet, jotka tulivat luoksesi yöllä? Tuo heidät tänne meidän luoksemme ryhtyäksemme heihin.' Silloin Loot meni ulos heidän luokseen portille, ja sulki oven jälkeensä. Ja sanoi: 'Älkää, veljeni tehkö niin pahoin. Katsokaa, minulla on kaksi tyttäretä, jotka eivät vielä miehestä tiedä. Ne minä tuon teille, tehkää heille mitä tahdotte. ...'"

Tarina jatkuu niin, että nämä kaksi enkeliä saattavat Lootin ja hänen perheensä turvaan, ja sitten tuhoavat Sodomian ja Gomorran kaupungit niiden syntisyyden tähden. Sanallakaan ei moitita Lootia siitä, että hän jätti kaksi tyttärtään, neitsyttää, joukkoraiskattavaksi. Sama tarina kerrotaan Heseekielin kirjassa (23:1–49) ja Tuomarien kirjassa (19:22–30). Tätä perinnettä vasten on helppo ymmärtää, että inkvisition aikana vain naisia syytettiin sukupuoliyhteydestä paholaiseen, ja tuomittiin kuolemaan tästä mielihyvär rikoksesta. Nykyisten kulttuurien tapa tuomita nainen prostituutiosta, mutta jättää hänen miespuoliset asiakkaansa rangaistuksetta, on tämän saman tradition jatkoa.

Raiskauksen historiallinen ja raamatullinen hyväksyminen, mikä on jatkunut kautta aikojen, on brutalisoinut miehen psyykeen. Tästä on rapo-

toinut hyvin havainnollisesti merijalkaväen kersantti Michael McCusker, joka joutui todistamaan joukkoraiskausta Vietnamissa. McCusker kertoo yhdeksän miehen kiväärijoukkueen vierailusta pieneen maalaiskylään:

"Heidän otaksutaan yrittäneen vangita "Viet Cong -huoran", mitä nimitystä he käyttivät. He menivät kylään, mutta vangitsemisen sijasta he raiskasivat tuon naisen, -kaikki yhdeksän miestä. Yksi miehistä sanoi myöhemmin minulle, että tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän on ollut naisen kanssa (the first time he had ever make love to a woman). Ryhmää oli johtanut tällä retkellä tosiasiaa sotamies. Kersantti, jonka olisi pitänyt toimia ryhmänjohtajana, oli saamaton mies, ja hän jätti johtamisen tavalliselle sotamiehelle. Myöhemmin kersantti väitti, ettei hän ollut osallistunut tähän retkeen. Se ei sopinut hänen moraalilleen.

Sen sijaan, että olisi sanonut alaisilleen, ettei niin voi tehdä (naista ei saa raiskata), kersantti oli istunut synkkänä kylän ulkopuolella tuijottaen eteensä. Tyttö joka tapauksessa raiskattiin, ja kun viimeinen mies oli ottanut (the last man to make love to her) hänet, tämä ampui luodin tytön päähän."

Millainen on amerikkalainen tajunta, joka sallii käytettävän sanaa "rakkaus / love" kuvaamaan raiskausta, jossa "rakastelu"-aktin päättää luodin ampuminen päähän!?

*Miksi mies raiskaa naisen? Tutkijat raportoivat, että **useimpien raiskaajien perhetaustasta löytyy rankaiseva isä, ja vähän äidillistä hellyyttä**. Tulkit-sisin raiskaus-pyrkimyksen miehiseksi kostoksi naiselle siitä, että mieheltä itseltään on varhain puuttunut fyysisen hellyyden ja huomion kokeminen. Mies voi purkaa äitiinsä kohdistuvan (tiedostamattoman) vihamielisyytensä seksuaalisena väkivaltana yleensä naisia kohtaan.*

Toisen esitetyn selityksen mukaan seksuaalista aggressiota aiheuttaa naisten lisääntynyt seksuaalinen vapaus, mikä uhkaa miehen valta-asemaa naisen yli. Raiskaus tuhoaa aistillisen mielihyvän naisessa, ja vahvistaa miehen mielihyvän kokemistavan sadistista puolta. Raiskauksen kautta mies puolustaa itseään naisen aistilliselta mielihyvältä joka uhkaa hänen asemaansa.

*Oma käsitykseni on, että **seksuaalisen aggression syynä on fyysisen hellyyden ja mieltymyksen katoaminen vanhemmat-lapset -suhteesta, ja myös aikuisten seksuaalisesta käyttäytymisestä, ja uskonnolliset arvomaailmat, joissa kärsimystä ja ruumiillisen puolen torjuntaa pidetään moraalisena ja fyysistä nautintoa epämoraalisena**. Raiskaukset ylläpitävät miehen ylivaltaa naisen yli, ja ikuistavat patriarkaaliset arvot yhteiskunnassamme... Jos me hyväksymme sen teorian, että riittävän ruumiillisen mielihyvän*

puuttuminen on väkivaltaisuuden pääasiallinen syy, me voimme jatkossa suositella nautintoja ja rohkaista ihmistenväliseen hellyyteen keinona vastustaa aggressiivisuutta. Ruumiilliselle mielihyvälle yhteydessä mielekkäisiin ihmissuhteisiin tulee antaa suuri merkitys. Ruumiillinen nautinto on toki aivan muuta kuin promiskuiteetti, pakkoliikkeen omainen sukupuoli-kumppanin jatkuva vaihtaminen, joka heijastaa yksinkertaista kykenemättömyyttä kokea nautintoa.

Mikäli sukupuolinen suhde ei tuota nautintoa, yksilö etsii toista kumppania. Toistuva epäonnistuminen sukupuolisen tyydytyksen löytämisessä johtaa jatkuvaan uusien partnereiden etsintään, irrallisiin suhteisiin. Toisaalta nautinnollinen fyysinen suhde vakiinnuttaa yhteiselämän ja poistaa tarpeen etsiä iloa sen ulkopuolelta. Sukupuolisten elämysten monimuotoisuus näyttää olevan normaalia kulttuureissa, joissa se sallitaan, ja tämä näyttää myös olevan tärkeää nautinnon ja hellyyden optimoimiseksi sukupuolisissa suhteissa.

Käytettävissä olevat tiedot osoittavat varsin selvästi, että yksiavioisuuden ankarat periaatteet, ja siveyden ja neitsyyden vaatiminen, edistävät fyysisen väkivaltaisuuden ilmenemistä. Naisen seksuaalisuuden kieltämisen tai tukahduttamisen täytyy olla osa tätä kompleksia.

Miehen tulee jakaa naisen kanssa vastuu hellyyden ja huomion antamisesta lapsille. Kun isä omaksuu tasa-arvoisemman roolin äidin kanssa lapsien hoidossa, ja on näitä kohtaan hellempi, meidän sosioekonominen järjestelmämme voi muuttua. Elämäntapa, joka erottaa vanhempia perheistään erilaisten pakollisten kuvioiden kuten työn, koulutuksen etc. takia, heikentää vanhemmat-lapset -suhdetta ja vahingoittaa perheiden pysyvyyttä. Mikäli halutaan kehittää rauhanomaisuutta yhteiskunnassa, näille asioille on annettava tärkeämpi sija.

Perhesuunnittelua ei voi aliarvioida. Jokaisella lapsella täytyy olla sopivasti tilaa, jotta hän saisi optimaalisesti hellyyttä ja huolenpitoa. Oikea perhekoko mahdollistaa lapsen tarpeista huolehtimisen. On tosin väitetty, että tämä johtaisi "pilalle hemmottelemiseen", mutta mistään kulttuurista ei ole saatu havaintoja jotka tukisivat tällaista käsitystä. Mikäli lapsen pyyntöihin, itkuun tms., ei reagoida viivyttelämättä, ja hän jää ilman huolenpidon kohteena olemisen kokemusta, me vahingoitamme hänen sosiaalista ja emotionaalista terveyttään. Rintaruokinnan väheksyminen ja sairaaloidemme tapa erottaa terveet lapset äideistään on toinen esimerkki lasta vahingoittavista käytännöistä...

Kehon avoimuudesta Prescott sanoo:

Eletään millaisessa perheessä tahansa, on tärkeää rohkaista luonnolliseen suhtautumiseen ruumiiseen ja sen toimintoihin. Tapa kylpeä yhdessä voi edistää sosiaalistumista ja rentoutumista, ja tarjoaa myös lapsille luontevan tavan oppia suhtautumaan sukupuolten eroihin. Alastomuuden liittäminen seksiin, ja sen väärinkäyttö, estää usein kokemasta omaa kehoaan luonnollisella tavalla.

Alastomuus luontevasti perheen kesken voi opettaa lapsia ja aikuisia näkemään kehonsa luonnollisena asiana, jota ei tarvitse hävetä, vaan jopa kauneuden ja sensuaalisuuden lähteenä, jonka kautta voimme saavuttaa emotionaalisen yhteyden toisiimme. Fyysinen läheisyys, joka käsittää koskettelun ja hyväilyn, ei ole samaistettavissa seksuaaliseen kiihottamiseen, mikä on ruumiillisen hellyyden erityinen laji, mutta ei ruumiillisen hellyyden kokonaisuus.

Luvussa "Rakastaa, ei kilpailla", Prescott kirjoittaa:

Kilpailullinen etiikka, mikä opettaa lapsille että heidän täytyy menestyä muiden kustannuksella, täytyy korvata yhteistyön arvoilla, ja erinomaisen tuloksen saavuttamisen arvostamista sen itsensä vuoksi. Meidän täytyy opettaa lapsia olemaan kykeneviä mieluummin antamaan rakkautta ja hellyyttä, kuin käyttämään hyödyksi muita. On huomattava, että teini-ikäisten seksuaalisuus ei ole ainoastaan luonnollista ja toivottavaa. Vanhemmat voivat tukea teini-ikäisten oman seksuaalisuuden löytymistä sallimalla hienotunteisesti heidän tapailevan poika/tyttöystäviään mieluummin kotioloissa, kuin tavanmukaisissa epämääräisissä paikoissa, autojen takapenkeillä tms.. Tämä saattaa kannustaa kypsempään suhtautumiseen seksuaalisiin suhteisiin...

*Perinteellisesti miehellä on katsottu olevan oikeus useampaan seksuaalisuhteeseen, mitä ei ole suotu naiselle. Sukupuolia tulisi kohdella tässäkin asiassa yhtäläisten periaatteiden mukaan, ja sallia naisellekin em. vapautta. Suuri este miehen ja naisen välillä on myös miehen pelko naisen syvää ja intensiivistä sensuaalisuutta kohtaan. **Koska aistillinen nautinto neutraloi vallan ja aggression, miehen puolustus on ollut naisellisen aistillisen nautinnon kieltäminen, tukahduttaminen ja kontrolli.***

Seksin käyttämisen pelkästään fyysisestä jännitteestä vapautumiseen ei pitäisi haitata aistillisen nautinnon laatua. Keskinäisen nautinnon jakamisen kautta realisoituu miehen ja naisen seksuaalinen tasa-arvoisuus, joka on vastakohta herruudelle, vallalle, aggressiolle, väkivallalle ja kivulle.

Aisti-ympäristö, jossa yksilö kasvaa, on riippuvainen aivojen toimintojen kehityksestä. Aistihavainnot ovat "ravinne" jota aivot tarvitsevat kehittyäk-

seen ja toimiakseen normaalisti. Kuinka aivojen toiminnot määräytyvät, siten henkilö käyttäytyy. Kehityksensä alussa ihmisen aivot ovat erittäin kypsymättömät, ja uusia aivosoluja kehittyä aina kahden vuoden ikään asti...

W.T.Greenhouse, University of Illinois, on osoittanut, että ympäristön virikkeellisuuden lisääminen tuottaa rotille enemmän aivosolujen haarakkeita, kuin virikeköyhä ympäristö. Hänen mukaansa äärimmäinen virikkeellisyys ei ole tarpeen aiheuttamaan rakenteellisia muutoksia aivoissa. Monet muut tutkijat ovat havainneet, että pitämällä rottia eristyksissä niiden vieroittamisesta lähtien, aiheutetaan merkittäviä muutoksia niiden aivoprosessien biokemiaan. Epänormaalia elektronista aktiviteettia on löydetty myös eristyksissä kasvatettujen apinoiden aivoista. Olen ehdottanut, että pikkuaivot -monia aivojen prosesseja säätelevä osa- on taantunut toimimattomaksi, kun eläintä on kasvatettu eristyksissä ja sen väkivaltainen ja aggressiivinen käyttäytyminen perustuu somatosensoriseen häiriöön. On myös osoitettu, että pikkuaivojen neurokirurginen käsittely voi muuttaa eristyksissä kasvaneen apinan aggressiivisuuden rauhalliseksi käyttäytymiseksi.

Epätavallisen alhaisia serotoniini tasoja on löydetty eristyksissä kasvatetuilta apinoilta ja myös korkeasti aggressiivisilta lapsilta. Nämä löydöt osoittavat, että somatosensorinen torjunta kehon tärkeiden biokemiallisten järjestelmien kehittymisen kannalta merkitsevien ikävaiheiden aikana liittyy korkeasti aggressiiviseen käyttäytymiseen. Lukuisat tutkijat ovat raportoineet epänormaalisuuksista adrenaali-kortisoni -vastavaikutus järjestelmässä jyrksijöillä, jotka on kasvatettu eristyksissä, ja joilta on havaittu hyperaktiivisia, ylireagoivaa ja yliaggressiivista käyttäytymistä. Aggressiivisuuteen liittyvä biokemiallinen järjestelmä on siis muuttunut varhaisessa iässä koetun somatosensorisen eristyksen seurauksena...

Meidän nykyisin käytössä olevat vankilamme on suunniteltu erityisesti maksimoimaan juuri ne tekijät, jotka -kuten edellä olemme osoittaneet- ovat aiheuttaneet väkivaltaisuutta ja sitä käyttäytymistä, josta seuraa vankeusrangaistuksia ja tuomioita. Emme ole myöskään yllättyneitä siitä tiedosta, että vankiloiden suurin ongelma on juuri niissä esiintyvä väkivaltaisuus. Somatosensorisen mielihyvän hyväksyminen somaattisena terapiana kohtaa kuitenkin yhteiskunnassamme suurta vastustusta, kuten kosketteluleikkien aiheuttama vastustus eräillä paikkakunnilla osoittaa.

Selkokielellä sanottuna, jos me pidämme väkivaltaista ja aggressiivista käyttäytymistä epäsuotavana, meidän täytyy rikastuttaa ympäristöä ja yksilön kokemusmaailmaa somatosensorisesti, että yksilöiden aivot voivat kehittyä. Tämän tuloksena saamme iloista ja rauhallista käyttäytymistä.

Ratkaisu fyysisen väkivallan ongelmaan on fyysinen mielihyvä yhteydessä mielekkäisiin ihmissuhteisiin.

Jos kuvittelet, että lasten psyykkiset kehityshäiriöt sekä yhteiskunnassa esiintyvä henkinen ja ruumiillinen väkivalta, orjuuttaminen, tapot ja sodat ovat geneettistä alkuperää, että niillä ei ole mitään tekemistä lasten koke-
man kohtelun kanssa kuten Eeva Aronen olettaa, niin tutustupa kirjasen
lopusta löytyvien linkkien takaa sivulta 314 löytyvään toiseen todellisuu-
teen. Tai tietysti voit väittää, kuten Donald Trump, että Harry F. ja Margaret
K.Harlowin kokeisiin valitut apinat oli jo etukäteen koulutettu aggressiivi-
siksi sekopäiksi tai koetilanteesta kuvat filmit on peukaloitu! .

Nämä väkivallan geneettistä periytyvyyttä puolustavat, lastenpsykiatrian ja
yleensäkin psykiatrian huippuosaajat, "musta tuntuu tiedemiehet", eivät ole
koskaan kuulleetkaan (tai eivät ole edes ajatelleet), että lapsen aivotoin-
ta voi vaurioitua jo sikiöaikana äidin kehon tuottamien erilaisten kemikaali-
purkausten seurauksena, jotka saavuttavat sen napanuoran välityksellä. Vai
missä kohtaa ihmisen DNA-kierrettä viha, pelko ja jännitys sijaitsevat? Ja
kuinka esimerkiksi pelosta vaurioitunut ja ahneutta sekä kateutta aiheutta-
va kromosomi kopioituu seuraavalle sukupolvelle?

Psykiatrian ja psykologian huippuosaajat eivät edes tiedä, että väkivallan
ja vihan sijaan lapsi sen sijaan perii syntyessään geneettisesti hyvänlaatu-
isen, elämää puolustavan luonnollisen aggression, ellei tuo luonnollinen ag-
gressio ole jo vaurioitunut sikiön kohdunaikaisten kokemusten perusteella.
Tämä aggressio on lajia säilyttävää – positiivinen vietti. Sillä ei ole valitet-
tavasti omaa sanaa, jolla sen erottaisi luonnottomasta aggressiosta, koska
aiemmin ei ymmärretty lainkaan, tai ei haluttu edes ymmärtää, että aggres-
siota on olemassa kahdenlaista – luonnollista ja luonnotonta.

Ja mitä vakavammin henkilön luonnollinen aggressio vaurioituu (sitä vau-
rioitetaan tai peräti tuhotaan), joko jo kohdussa tai ensimmäisten elinvuo-
sien aikana sitä enemmän piileviä, luonnollisesta aggressioista juontuvia
erilaisille häiriöille alttiita puolustus- ja hyökkäysmekanismeja häneen ka-
saantuu. Synnynnäisen ja luonnollisen elämää suojelevan aggression tilal-
le tulee elämää tuhoava aggressio, kun luonnollinen aggressio patriarkaa-
lis-autoritäärinen, mielihyvää ja läheisyyttä torjuvan kasvatuksen seurauk-
sena vahingoittuu.

KÄRPÄSSIENEN HATTU

Niinpä ajattelemattomuuden seurauksena totuudesta tulee nopeasti pelkkä makuasia ja jokaisella on vielä oma totuutensa! Ja kun näin on, niin eteen tulevat ongelmat ovat yksilölle usein liian ylivoimaisen monimutkaisia, jotta hän keskinkertaisuudessaan sirpaleisessa totuuskentässä niistä mitään ylipäättään ymmärtäisi. Joten yksilö lakkaa luottamasta omaan ajattelukykyynsä, vaikkakin hän muka olevinaan tietää totuuden, lannistuu ja luopuu lopulta kokonaan pohtimasta edes niitä ongelmia, jotka ovat hänen kannaltaan todella merkitseviä. Yksilö hukkuu tosiseikkojen kaaokseen ja odottaa liikuttavan kärsivällisesti, kuin lapsi tuttia, että erikoisasiantuntijat ratkaisevat mitä tehdä ja minne mennä. Niinpä auktoriteettiin tukeutuvia tosiuskovaisia, joita putoilee kuin käpyjä puusta omakotitalojen lumisilta harjakatoilta, karrätään maassamme kymmenittäin tapaturma-asetuille paikkailtavaksi, jos Herra asuntonministeri iltauutisissa vain niin kääkee. Erich Fromm:

Alkuperäisen ajattelun lannistamisesta on kaksi seurausta: toisaalta aletaan suhtautua epäilevästi ja kyynisesti kaikkeen mitä sanotaan tai kirjoitetaan, toisaalta lapsenomaisesti uskotaan mitä tahansa mitä joku auktoriteetin omaava henkilö sanoo. Mykyaikaiselle ihmiselle on hyvin tyypillinen tämä kyynisyyden ja naiiviisuuden yhdistelmä. Ja tuloksena on, että hän lannistuu eikä uskalla itse lopulta edes ajatella, eikä ratkaista.

Onkin yksin yhteiskunnan jäsenten aivan oma henkilökohtainen vika, että he tylsistyvät ja sallivat joidenkin (pikemminkin useiden) aikuisten ihmisten kiusaavan toisia aikuisia ihmisiä. Koulukiusaamisen puuttuvien uskonnollisten piirien toiminta on hurskastelun huippu. (Opettajien oppilaisiin kohdistamasta kiusauksesta ei muuten puhuta lainkaan, vaikka se on hyvin yleistä).

Voiko olla enää mitään irvokkaampaa? Uskovaiset väittävät mielellään, että kaikki moraali alkaa uskonnosta ja että länsimaisen ihmisen moraali on peräisin ennen kaikkea Raamatusta. Mutta mitä moraalioppia Raamattu ja kristittyjen muut uskonnolliset tekstit levittävät. Entä millaisia käskyjä Raamatusta oikein löytyy? Minkälaista moraalista esimerkkiä kristityt näyttävät muille omalla käytöksellään? Noudattavatko kristityt itse Jeesuksen antamia elämänohjeita ja opetuksia? Tietävätkö kristityt, onko heillä edes harmainta aavistusta edes siitä, mitä Jeesus opetti? Erottavatko kristityt hyvän ja pahan?

Ainakaan kristityt eivät noudata Jeesuksen käskyistä tärkeimmäksi sanottua rakkauskäskyä: "*Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.*" Eiväthän kristityt rakasta lähimmäisiäänkään (vai mistä lähtien sodassa tappaminen, naisten alistaminen, toisten ihmisten syyttely tai lasten uskonnollinen ai-vopesu ovat olleet rakkautta?). Sitä paitsi kristityt eivät erota lähimmäistä edes kaukaisimmasta. Itserakkautta kristityt pitävätkin iljettävänä syntinä – tunneruttona (ei tarvitse mutata kuin klikata netissä haku "itserakkaus ja synti", niin voi havaita millaisen kauhun itserakkaus kristityissä sytyttää!) Kristityt unohtavat autuaallisesti myös seuraavat Jeesuksen elämänohjeet ja neuvot:

1. Rakasta itseäsi - Matt.9:19
2. Rakasta lähimmäistäsi - Matt.19:19
3. Älkää vannoko - Matt.5:34
4. Kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi - Matt.6:6
5. Kun annat almun (osallistut hyväntekeväisyyteen), älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee - Matt.6:3
6. Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi - Matt.7:1
7. Kaikki mitä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille - Matt.7:12
8. Ei saatutua ihmistä se mikä menee suusta sisään, vaan se mikä tulee ulos - Matt.15:11
9. Se joka itsensä ylentää, se alennetaan Matt.23:12
10. Kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat - Matt.26:52
11. Rakastakaa vihollisianne - Luuk.6:27
12. Katso siis, ettei valo, joka sinussa on, ole pimeyttä - Luuk.11:35
13. Kavahtakaa fariseusten (pappien) hapatusta, se on ulkokultaisuutta - Luuk.12:1
14. Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisellä kivellä - Joh.8:7
15. Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut - Joh.13:34,15:12, 15:17

Jeesus ei mainitse sanallakaan naispappeja, koska hän kehotti ihmisiä rukoilemaan yksin - ei siis edes mies- saati naispapin johdolla missään helkkarin kirkossa. Kirkon jäseniä heidän likaisessa mielikuvituksessaan kiusaaviin homojen parisuhdeongelmiin Jeesus ei ikävä kyllä myöskään kiinnittänyt minkäänlaista huomiota, ilmeisesti siksi, että hän piti synagogissa (kirkoissa) rukoilevia ja sinne kokoontuvia ulkokultaisina kylläreinä muutenkin varsinaisina hourupäinä ja hänellä oli varmasti tärkeämpääkin

tekemistä kuin vahtia muiden ihmisten sukupuolisia paritteluasentoja tai mieltymyksiä.

Huomaa miten käytös paljastaa yksilön luonteen sairaalloiset piirteet, kuten "tasa-arvoisen" parisuhdekiistan yhteydessä. Ne jotka vastustajat, eivät vastusta terveydellisten tai moraalisten (terveys ja moraalit eivät tasa-arvoisen parisuhdelain vuoksi romahda, eikä missään ole koskaan romahtanut) syiden vuoksi. Tiukkapipot eivät vastusta tasa-arvoista parisuhdetta minäkään muun takia, kuin, että he itse ovat henkisesti sairaita yksilöitä: kyyläreitä, vahtareita, urkkijoita, vartijoita, nuuskijoita ja muiden ihmisten valvoja – päällepäsmäreitä. Näiden päällepäsmärien suurin hupi on ilmeisesti piehtaroida muiden henkilöiden sukupuoliaktien synnyttämässä liukkaissa eritteissä. Ja koska he alitajuisesti tuntevat vahtimisen tarpeen olemassaolon, he eivät suinkaan vahdi itseään ja omia tekojaan, vaikka tarve olisi pakottava, vaan siirtävät vahtimisen tarpeensa itsensä ulkopuolelle, muihin ihmisiin.

Mutta Raamatusta löytyy kymmenen käskyn lisäksi (joita kristityt eivät myöskään noudata), myös seuraavanlaisia neuvoja ja yleensä kuolemalta rangaistavia käskyjä - ensin Vanhasta testamentista, Mooseksen kirjat. (Nämä ovat juuri niitä käskyjä, joiden perään fundamentalistit kirkonmiehet kyllä kovaan ääneen kuuluttavat ja joista soveltuvaa osaa kiihkouskavaiset noudattavat paljon mieluummin kuin Jeesuksen antamia ohjeita ja neuvoja):

1. Silmä silmästä, hammas hampaasta, käsi kädestä, jalka jalasta - 2Moos.21:24
2. Joka kiroaa isänsä ja äitinsä, se rangaistakoon kuolemalla - 2Moos.21:16
3. Joka uhraa muille Jumalille kuin Herralle, olkoon vihitty tuhon omaksi - 2Moos.22:20
4. Pitäkää sapatti, sillä se on teille pyhä. Joka sen rikkoo, rangaistakoon kuolemalla - 2Moos.31:14
5. Älä makaa miehenpuolen kanssa niin kuin naisen kanssa maataan; se on kauhistus - 3Moos.18:22
6. Älkää vannoko väärin minun nimeeni, ettet häpäisisi Jumalasi nimeä - 3Moos.19:12
7. Älkää keritkö tukkaanne pälaen ympäriltä, älä leikkaamalla turmele partasi reunaa - 3Moos.19:27
8. Älkää kääntykö vainaja- ja tietäjähenkien puoleen, älkää etsikö heitä - 3Moos.19:31
9. Jos joku makaa kuukautistilassa olevan naisen kanssa, niin molemmat hävitettäköön - 3Moos.20:18

10. Joka Herran nimeä pilkkaa, rangaistakoon kuolemalla - 3Moos.24:16

Ongelma on vain se, että jos vastustat naispappeutta ja homoja on sinun samaan aikaan kunnon kristittynä myös vaadittava muun muassa kuolemanrangaistuksen käyttöönottoa, orjuuden palauttamista ja naisen alistamista (Suomihan on jo valmiiksi naisille EU:n toiseksi väkivaltaisimaa maa STT 5.3.2014) – muuten et ole aito kristitty! Ja Paavalin ohjeet Pyhän Hengen aivopesunkestäville kunnon kristityille:

1. Älkää itse kostako, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle - Room.12:18
2. Hyvä on olla lihaa syömättä ja viiniä juomatta - Room-14:21
3. Hyvä on olla miehen naiseen ryhtymättä - 1Kr.7:1
4. Jos olet kutsuttu orjana, älä siitä murehdi; mutta vaikka voisitkin päästä vapaaksi, niin ole ennemmin siinä osassasi - 1Kr.7:21
5. Joka naittaa tyttärensä tekee hyvin, ja joka ei naita, tekee paremmin - 1Kr.7:38
6. Eikö itse luontokin opeta teille, että jos miehellä on pitkät hiukset, se on hänelle häpeäksi - 1Kr.11:14
7. Olkoot vaimot vaiti teidänkin seurakunnan kokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa puhua, vaan olkoot alamaisia, niin kuin laki sanoo - 1Kr14:3
8. Sen tähden, veljeni, harrastakaa profetoimista älkääkään estäkö kielillä puhumasta - 1Kr.14:39
9. Olemme valmiit rankaisemaan kaikkea tottelemattomuutta, kunhan te ensin olette täysin kuuliaisiksi tulleet - 2Kr.10:6
10. Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen - Gal.5:24
11. Armosta te olette pelastetut, ette tekojenne kautta, ettei kukaan kerskaisi - Ef.2:8,9
12. Olkaa toinen toisillenne alamaiset Kristuksen pelossa - Ef.5:21
13. Te isät, älkää kiihottako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa - Ef.6:4
14. Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla - Kol.2:8
15. Juutalaisilta, jotka tappoivat Herran Jeesuksenkin ja profeetat ja ovat vainonneet meitä, eivätkä ole Jumalalle otollisia, vaan ovat kaikkien ihmisten vihollisia - 1Tess.2:15
16. Kuka ei tahdo tehdä työtä, ei hänen syömäänsäkään pidä - 2Tess.3:10
17. Oppikoon nainen hiljaisuudessa, kaikin puolin alistuvaisena; mutta minä en salli, että hän vallitsee miestänsä, vaan hän eläköön hiljaisuudessa - 1Tim.2:11,12
18. Epäpyhiä ämmäin taruja karta - 1Tim.4:7

19. Syntiä tekeviä nuhtelee kaikkien kuullen, että muutkin pelkäisivät - 1Tim.5:20
20. Kaikki, jotka ovat orjina ikeen alla, pitäkööt isäntiänsä kaikkea kunnioitusta ansaitsevina, ettei Jumalan nimi ja oppi tulisi häväistyksi - 1Tim.6:1
21. Ihmiset vannovat suurempansa kautta, ja vala on heille asian vahvistus - Heb.6:16
22. Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan - Room.12:4
23. Vaimot, olkaa omille miehillenne alamaiset niinkuin Herralle; sillä mies on vaimon pää, niinkuin myös Kristus on seurakunnan pää, hän, ruumiin vapahtaja. Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehillensä kaikessa alamaiset (Ef.5:22 – 24)
24. Vaimon ruumis ei ole hänen omassa, vaan hänen miehensä vallassa; samoin ei miehenkään ruumis ole hänen omassa, vaan vaimon vallassa. Älkää vetäytykö pois toisistanne, paitsi ehkä keskinäisestä sopimuksesta joksikin ajaksi, niin että olisitte vapaat rukoukseen ja sitten taas tulisitte yhteen, ***ettei saatana teitä kiusaisi teidän hillittömyytenne tähden.*** Naimattomille ja leskille minä taas sanon: heille on hyvä, jos pysyvät sellaisina kuin minäkin; mutta jos eivät voi itseään hillitä, niin menkööt naimisiin; sillä ***parempi on naida kuin palaa*** (1Kor.7:4,5,8,9)

Millainen hullujenhuone maailma olisikaan, jos uskovaisilla olisi yhteiskunnassamme päättävältä edellisten, Mooseksen kirjoista ja Paavalin kirjeistä löytyvien käskyjen ja ohjeiden pohjalta määritellyssä moraalisesti oikeassa ja väärässä - hyvässä ja pahassa (Sitä paitsi nämä ohjeet olivat ainoat hyväksyttävät käyttäytymissäännöt Euroopassa pitkälti toista tuhatta vuotta ja ne johtivat vainojen ja kidutusten kautta lopulta natsien kuolemanleirien porteille). Ja kuten jokainen lukutaitoinen voi havaita, ero Jeesuksen ajatusten ja Vanhan testamentin Herran sekä Paavalin välillä voidaan mitata valovuosissa.

Huomioitavaa on myös se, että Kristityt kaikkialla niin mielellään tuputtavat itselleen ja muille Paavalin ajatuksia Jeesuksen nimissä. Jeesus onkin kristityille vain pelkkä savuverho, jolla pyritään peittämään heidän harjoittama kaikinainen pahuus. Mieti nyt edes joskus itse! Yhdysvaltain suosituin saarnaaja Billy Grahamin sen sijaan väittikin kirjassaan ”Pyhän Hengen lahja” mielipuolisesti”:

Raamattu tekee selväksi, että ellei Pyhää Henkeä olisi lähetetty maailmaan, tämä planeetta olisi aivan kirjaimellisesti maanpäällinen helvetti.

Billy Grahamilla onkin alkukristittyjen toiminnasta ja tuon ajan historiallisista tapahtumista myös aivan oma sairaalloinen mielipiteensä. ”Onnellisen elämän avaimet” -kirjassa tämä silmäkääntäjä uskottelee:

*Ihmiset, jotka seurasivat Häntä, olivat ainutlaatuisia oman sukupolvensa aikana. He käänsivät maailman ylösalaisin, koska heidän sydämensä oli käännetty oikeinpäin. Maailma ei enää sen jälkeen ole ollut sama. Historia kääntyi jyrkästi parempaan. **Ihmiset alkoivat käyttäytyä, kuten ihmisten kuuluukin. Arvokkuus, jalous ja kunnia seurasivat kristinuskon askelia.** Taide, musiikki ja tiede – säkenöiden tästä uudesta elämän tulkinnasta – alkoivat edistyä ja kehittyä. Ihmiskunta alkoi pitkästä aikaa muistuttaa Jumalan kuvaa, joksi se oli luotu. **Epäoikeudenmukaisuus ja sietämättömyys, pyyhkäistiin pois Hengen voimalla.***

Ajatelkaapa, tämä mies, Billy Graham, on toiminut kaikkien toisen maailmansodan jälkeisten Yhdysvaltojen presidenttien neuvonantajana John F. Kennedyä lukuun ottamatta. Sellaiset presidentit kuin Truman, Eisenhower, Johnson, Nixon, Ford, Carter, Reagan, Bush, Clinton, Bush jr. ja Obama ovat pitäneet tämän miehen mielipiteitä arvossa, vaikka hän valehtelee nin paljon kuin ehtii. Alkukristityt todella muuttivat maailmaa, he yrittivät tuhota taiteen, musiikin ja tieteen kaikin mahdollisin käytettävissä olevin keinoin. He yrittivät tuhota aivan kaiken – itsensäkin. Mikäli Grahamin sanat ”ihmiset alkoivat käyttäytyä, kuten ihmisten kuuluukin.” ovat uponneet kyseisten presidenttien ajatuksiin, niin ei ole suinkaan mikään ihme, että Yhdysvalloista on tullut maapallolla kaiken kaksinaismoraalin tinkimätön virallinen valvoja, maailmanpoliisi. Billy-pojan elämää suurempia ajatuksia on tämäkin:

...jos naiset tarkoituksella pukeutuvat houkutellakseen miehiä syntiin, silloin he ovat syyppäitä siihen, tapahtuuko huorintekemistä vai ei.

No ei se nyt ihan noin mene "yesterday-born Billy-boy". Naisetkin ovat tosin osasyllisiä siihen, että miehillä on aivot ainoastaan alapäässä, mutta ei siksi, että he pukeutuvat niin, että miehen muutenkin kyseenalainen todellisuuden hahmotuskyky pettää, vaan siksi, että he ovat olleet ensinnäkin mukana kasvattamassa miehistä aivoidiootteja ja toiseksi siksi, että he eivät ole tehneet mitään asiantilan korjaamiseksi, vaan jääneet, ikään kuin luotetaan onneensa, kadun kulmaan tyrkylle.

No hullujenhuoneelle, maanpäälliselle helvetille maailmamme kyllä vaikuttaa ilman kristittyjen päätäntävaltaakin. Esimerkiksi, kuten jo edellä oli

esillä, entinen sisäministerimme Päivi "Pipi" Räsänen näkee (Radio Dei ja Seurakuntalainen 30.5.2012) tyrmistytävissä kouluampumistragedioissa markkinaraon, SAUMAN ILOSANOMALLE. Hänen mukaansa ihmiset hakevat tällaisilla hetkillä, jolloin ollaan kasvokkain katoavaisuuden kanssa, kuolemankin yli kantavaa lohdutusta.

Ajattelen, että jokaisen kristityn ja seurakuntien tehtävä on edistää kristillistä uskoa ja pitää esillä sanomaa Jeesuksesta, joka on sovittanut ihmisten synnit ja joka on Jumalan vastaus ihmisten raadolliseen todellisuuteen. Siitä nyt saatu todella ikävä merkki Hyvinkäällä. Tällaisissa tilanteissa näyttää kyllä toisaalta seurakunnille ja kristityille tarjoutuvan erinomaisia tilaisuuksia - mahdollisuus pitää evankeliumin sanomaa esillä ja tuoda lohdutusta.

Eli kristityille kelpaavat ammuttujen ympärillä pörräävät raatokärpäsetkin Jumalan sanan läheteiksi! Miksi muuten kristityt eivät työnsä helpottamiseksi jaa Päivi Räsänen johdolla suoraan potentiaalisille kouluampujille aseita ja ammuksia tai taistelupuukkoja koulualueiden porteilla. ERIN-OMAINEN TILAISUUS, jota kukaan kunnon kristitty ei saa jättää missään tapauksessa käyttämättä.

Ja kun Reich osoitti, että väkivallan alkuperä kumpuaa massojen tyydyttymättömästä orgastisesta kaipuusta ja johon voi lisätä, että väkivallan alkuperä kumpaa massojen tyydyttymättömästä rakkauden kaipuusta, jotka yhdessä ja erikseen johtavat kaipaajien henkiseen vaurioitumiseen ja tunneköyhyys. Henkisestä vaurioitumisesta taas seuraa sijais- ja korvaustointina muun muassa sadomasokismia, psykoottisuutta sekä luonnollisten aistillisten nautintojen ja luonnollisen kosketuksen, luonnollisen mielihyvän epätoivoinen metsästy – luonnollinen mielihyvä pyritään korvaamaan luonnottomilla mielihyvän kokemuksilla – kuten vaikkapa kristinuskolla, vihalla ja tekosiveydellä. Päivi Räsänen ei näe, muutoinhan hän ei olisi kristitty, edes omaa napaansa, omia tekojaan, väittäessään Kansanlähetyks-päivillä Kankaanpäässä heinäkuun alussa 2013:

Mielihyvistä on tullut aikamme suosituimpia epäjumalia, jonka eteen ollaan valmiit uhraamaan jopa oma terveys ja henki. Mielihyvän asettaminen korkeimmaksi arvoksi ja elämän tarkoitukseksi ei kuitenkaan tuota hyvinvointia, vaan suunnattomasti pahoinvointia yhteiskuntaamme.

Ensin kristinusko tuhoaa kaikin mahdollisen tavoin ihmisen kyvyn kokea luonnollista mielihyvää ja sen jälkeen se vielä haluaa tuhota ihmisen mie-

lihyvän kaipuunkin, ikään kuin se riistettyään yksilöltä kyvyn rakastaa, se vielä kidutuskammiossa kieltää yksilöä muistelemasta rakkautta. Tämä Päivi Räsänen onkin oiva esimerkki siitä, kuinka kristityt kuvittelevat pakanoihin tai vääräuskoihin pari tuhatta vuotta kohdistamansa kaikkinaisen vainon, jopa surmaamisen olevan Herransa esimerkin mukaisesti rakkautta puolustellessaan julkisuudessa Pori Jazzin potkut saanutta toimitusjohtajaa Aki Ruotsalaa. Päivi jeesustelikin (IL 8.6.2018):

Haluan vain kiinnittää huomion siihen, että vastaavalla tavalla ja vastaavalla tasolla henkilöön kohdistuen ei julkisessa keskustelussa kristittyjen taholta loukata tai syrjitä seksuaalisia vähemmistöjä - onneksi.

Väittäessään abortin olevan murha, Päivi, unohtaa läntisen kristillisen kirkon merkittävimmän kirkkoisä, "armon tohtori" Augustinuksen (354 – 430) kaikille kristityille naisille antaman käytösohjeen:

Any woman who does not give birth to as many children as she is capable is guilty of murder

Eli protestanttisuuden henkisen isän Augustinuksen mukaan, (Martti Luther sai paljon vaikutteita hänen pelastusta ja armoa koskevista opeistaan) Päivi Räsänen on itsekkin murhaaja. Martti Luther latasikin luterilaisten naisten tiedoksi:

"The word and works of God is quite clear, that women were made either to be wives or prostitutes."

Kristityt ovatkin hämillään Israelin ylimmän ystävän, evankelisten kristittyjen sydämet puolelleen voittanut, Jumalan lähettiläs Donald Trumpin käyttäytymisestä. Psykopaatti, idiootti, aina oikeassa oleva vihankylväjä, tasapainoinen nero (IS 29.1.2018), joka ei osaa kulkea avoimen sateenvarjon kanssa Air Force Onen ovesta (IS 29.10.2018). Muka kaikkien puolella oleva sivistymätön, pönttöpää debiili, joka syyttää estoitta vihankylvöstä mediaa, uutiskanavia. Maailman suurin viisivuotias moukka, häntäheikki, jonka sukupuolielin on Stormy Danielsin mukaan keskimääräistä pienempi ja joka pää (terska) muistuttaa etäisesti Nintendon Mario-pelien Toad-hahmon kärpässienen päätä.

Entinen Britannian tiedustelupalvelun MI6:n agentti Christopher Steele, työsti vuosina 2014 – 2016 Fusion GPS:lle (yksityinen kaupalliseen tutkimukseen ja poliittiseen tiedonhankintaan erikoistunut yritys eli hanka-

lien korruptiotapausten ja venäläisten liiketoimien tutkintaan erikoistunut yksikkö) yli sata Venäjää ja Ukrainaa koskevaa raporttia Yhdysvaltain tiedusteluyhteisölle, on kirjoittanut muistion, jonka otsikko kuului: ”Yhdysvaltojen presidentinvaalit: republikaaniehdokas Donald Trumpin toimet Venäjällä ja arkaluontoinen suhde Kremliin.” Muistio kertoo roiseja yksityiskohtia. Niiden mukaan Venäjän tiedustelu oli halunnut käyttää hyväkseen ”Trumpin pakkomielteitä ja seksuaalisia perversioita” hänen Moskovan-vierailullaan 2013. Operaatio oli oletettavasti onnistunut. Suurliikemies Trump oli varannut Ritz-Carlton-hotellista presidenttisviitin, ”jossa hän tiesi presidentti ja rouva Obaman (joita hän inhosi) asuneen yhdellä virallisista Venäjän-vierailuistaan”

Siellä Trump oli muistion mukaan tietten tahtoen ”häpäissyt” presidenttiparin vuoteen. Joukko prostituoituja oli esittänyt siinä ’kultaisia suihkuja’ (eli virtsannut) hänen nähtensä”. Muistiossa todettiin: ”Hotelli oli tunnetusti FSB:n valvonnassa niin, että kaikissa tärkeimmissä huoneissa oli mikrofoneja ja piilokameroita, joilla FSB saattoi tallentaa mitä halusi.”

Me naiset listasi 25.1.2018 7 asiaa, joita en olisi koskaan halunnut tietää Donald Trumpin seksielämästä, mutta joita kristityt rakastavat:

1) Jännä isänrakkaus. Stormy Daniels väitti Trumpin ylistäneen pornotähten älyä ja ulkonäköä Ivanka-tyttären veroisiksi. Jo aikaisemmin ABC:n The View -ohjelmassa Donald Trump sanaili: ”Jos Ivanka ei olisi tyttäreni, todennäköisesti deittailisin häntä.”

2) Pornotähten nimmari. Stormy Danielsin mukaan Trump olisi seksin jälkeen pyytänyt pornotähdeltä nimikirjoitukseen yhteen naisen tähdittämän DVD-levyn kanteen. Tästä voi päätellä, että pornotuotanto oli Trumpille tuttua.

3) Omalla naamalla pyllylle. Trump kuulemma pyysi Stormy Danielsia piiskaamaan häntä Forbes-lehdellä, jonka kannessa oli Trump – lapsiensa kanssa.

4) Ei ehkäisyä. Mitä fiksu ihminen tekisi, jos päätyisi harrastamaan seksiä pornotähten kanssa? Niinpä. Mutta Stormy Danielsin mukaan jotain olennaista tapaamisessa unohtui.

5) Yhden asennon mies. Ei avata tätä enempää.

6) Rintamiehiä. Ja nyt ei puhuta 71-vuotiaan miehen omasta rintavarustuksesta. Sun-lehden mukaan Trump on muun muassa kommentoinut olevansa vaimonsa kanssa lähinnä maitorauhasten tähden.

7) Kavereiden vaimot on herkuimpia. Uutuuskirja myös väittää, että Trump tykkää eniten ystäviensä puolisoista. Ihana piirre ihmisessä!

Ja esimerkiksi espanjalaisen piispa ja teologi Bartolome de las Casasin piirroskuvat (kannatta vilkaista internetistä) sekä kirjoitukset espanjalaisten kristillisestä toiminnasta 1500-luvun alussa Amerikassa (esimerkiksi Hispaniolassa) antavat Päivin ylistämästä ja Trumpin osoittamasta kristillisestä rakkaudesta todella esimerkillisen ylevän kuvan:

"Hispaniolan saari oli ensimmäinen johon kristityt tulivat ja jossa he alkoivat heti hävittää ja tuhota näitä ihmisiä ja kyliä... Espanjalaiset tunkeutuivat kyliin eivätkä jättäneet rauhaan lapsia, vanhuksia eikä raskaana olevia tai jo syntyneitä naisia,... He löivät vetoa siitä kuka pystyisi viiltämään intiaanin keskeltä auki yhdellä ainoalla veitsen viillolla tai kuka leikkaisi jonkun pään poikki tai kuka viiltäisi sisälmykset ulos.... He tekivät korkeita rovioita ja polttivat tulella intiaanit aina kolmetoista kerrallaan meidän Vapahtajamme ja kahdentoista apostolin kunniaksi..."

Päivi on kuin onkin sittenkin aivan oikeassa! Kristityt eivät "**julkisessa keskustelussa** tuolloinkaan **loukanneet tai syrjineet**" edes seksuaalisia vähemmistöjä, ei - kaikki alkuperäisasukkaat teurastettiin muutta mutkitta kristinuskon kunniaksi ilman eriarvoistavaa tai muuten loukkaavaa keskustelua sukupuoleen, säätyyn tai seksuaaliseen suuntautumiseen katsomatta. Niinpä kun sinulle on jo lapsuudessa opetettu, kuten vaikkapa Pohjois-Koreassa tai kristittyjen yhteisössä, että uhkailu, alistaminen, nöyryyttäminen ja lyönnit ovat suurinta mahdollista rakkautta ja näiden johtajan ja/tai jumalan hyväksymien ja kannattamien tekojen jättämät arvet ovat vain ihanasti kirveleviä hellyttäviä haavoja – rakkaudenosoituksia, et osaa koskaan edes kuvitella mitä rakkaus todellisuudessa on!

ONKO OMAVASTUUSI KUNNOSSA?

Toshogu-pyhäkössä sijaitsevan puuveistoksen kolme viisasta apinaa (Mizaru, Kikazaru ja Iwazaru) alkuperäinen opetus on ”älä kuuntele sitä mikä johdattaa sinut tekemään jotain väärää”, ”älä pidä huonoa käytöstä luonnollisena” ja ”älä puhu pahaa muista ilman syytä”. Ohjetta on yksinkertaistettu nykyihmisille näppärästi niin, että sen on selitetty tarkoittavan: ”älä näe pahuutta, älä kuule pahuutta, älä puhu pahaa”. Blogissaan (ta-miit.blogspot.com/2006/09/nelj-apinaa.) Raapimapolkky Ta-Miit ruotii tätä Japanilaista kansanperinnettä paikoin hyvinkin tarkkanäköisesti:

Itse asiassa apinoita on neljä, mutta neljäs eli Shizaru on useimmiten unohdettu ryhmästä. Ehkä häveliäisyssyistä, sillä se peittelee kourillaan nivusiaan tai takapuoltaan. Neljäs apina symboloi elämänohjetta: älä tee pahaa Apina joka peittää silmänsä, kieltäytyy näkemästä asioita jotka ovat pielessä ja vaativat korjausta. Se ei katsele kuvia hakatuista naarasapinoista, kidutetuista urosapinoista, aidsiin kuolevista lapsiapinoista tai nälkään kuolevista vanhoista apinoista. Se kenties luulee, että epäkohdat eivät ole olemassa jos se ei niitä näe. Valitettavasti tällainen eläminen kuulostaa lähinnä lapselliselta tai vahvalta onnellisuuspillerihumalalta.

Apina joka peittää korvansa ei kuule toisten apinoiden tuskanhuutoja ja itkua. Tai puun juuristoa kaatoa-aikeissa tonkivien sikojen jatkuvaa röhkinää. Tämä apina laittaa korvatulpat korviinsa ja nukkuu yönsä makeasti, vaikka naapuripuussa hakattaisiin apinaemoa ja pikkuapinat kirkuisivat kauhuissaan. Korvatulpat korvissa nukkuvaa apina ei kuule, kun naapuripuun apina kysyy saako tulla hänen puuhunsa yöksi turvaan. Eikä heitä meluun kypsyttyään kaikkia muita häiriköivää sikaa kookospähkinällä kuuppaan. Toisaalta se ei myöskään kuule, kun puuhun kiipeävä peto hiipii liki ja silpaisee sen paistikseen.

Apina, joka peittää suunsa ei sano koskaan vastaan niille, jotka tekevät pahaa, koska ei voi olla ilkeä ja töykeä kenellekään. Apina on hiljaa vaikka sitä tai sen lajitovereita kuinka sorrettaisiin. Apina on ehkä hiljaa siksi, että pelkää itseensä kohdistuvaa rangaistusta ja ikuisesti jatkuvaa kiusantekoa, joka seuraa rohkeasta suun avaamisesta ja vääryyksien julki huutamisesta. Suutaan kiinni pitelevän apinan silmät ja korvat ovat kuitenkin auki, eli se ei ole suojassa loukkauksilta tai kauheilta näyiltä. Minkähän maton alle tämä apina mahtaa lakaista sisäisen ahdistuksensa, kun ei voi sitä purkaa huutamalla.

Apina joka peittää käsillään takapuoltaan tai nivusiaan, ei suostu tekemään pahaa. Pahan tekemisen yhdistäminen sukupuolielimiin lieenee viittaus seksuaalienergian vääristymisestä tuhoavaksi käyttäytymiseksi. Itsessään sukupuolielinten tai seksuaalisuuden esittäminen pelkästään pahan tai pahan tekemisen symbolina, on sen sijaan häiriintynyttä menneisyyden hapatusta ja sairasta moralismia. Ymmärrettävämpää on ehkä yhdistää pahuus takapuoleen ja kuvainnolliseen sontaan, jota pahaa tekevät suoltavat sisältään muiden niskaan.

Askarruttava kysymys tämän pahaa tekemättömän banaanipurijan kohdalla kuuluu: miten se muuten mahtaa käyttäytyä tilanteessa, jossa toinen apina tulee ja lyö kepillä päähän. Se suojelee varmaankin vain nivusiaan, ettei satu arimpaan paikkaan ja hymyilee anteeksipyytävästi. Tässä on ärsyttävä "harm no one" -paradoksi: vältätkö satuttamasta silloinkin jos sinua tai läheistäsi satutetaan?

Näihin apinapohdintoihin päädyin havaittuani, että mikään ei tunnu korpeavan muita ihmisiä niin paljon, kuin ihminen joka ei suostu pitämään turpaansa kiinni ikävistä asioista, ummistamaan silmiään törkeyksien edessä tai pistämään sormia korviinsa kun kuuluu pelottavaa hälinää.

Ei olekaan ihme, että Genesaretinjärven kapinallinen ristiinnaulittiin juuri tämän tyyppisten ihmisten toimesta, jotka aivan samoin tänäkin päivänä vierittävät epäonnistumisensa ulkopuolisten harteille ja vieläpä uskottelevat itselleen omahyväisesti nimenomaan Jeesuksen hoitavan heidän syntinsä pois päiväjärjestyksestä. Ja aivan kuten Jeesus, Wilhelm Reichkin sysää vastuun tilanteesta omille harteillemme:

*Vastuu yhteiskunnan kehittymisestä ei ensi sijassa kuulukaan poliitikoille tai yksittäisille järjestöille vaan kypsymättömille massoille itselleen. **Syy yhteiskunnan epäkohtiin on massoissa**, mutta me emme ryhdy syyttämään niitä kuin rikollisia.*

Niin – jos ei vielä tähän mennessä ole tullut selväksi, niin massojen syyttäminen tai tuomitseminen on silkkaa ajan hukkaa. Massojen tekojen esiin tuominen ei ole syytös, se on toteamus tapahtuneesta. Ja kenenkään ei tarvitse tuomita massoja, he itse ovat tuominneet ja tuomitsevat itsensä! Ja on ilmiselvää, että monet lukijat, jos yleensä ovat pystyneet mitään lukemaan, naureskelevat itsekseen, että kirjoittajan täytyy olla itse se mielenvikainen. Eihän minulla ole mitään hätää, lauantaina arvotaan jälleen jackpot, tyhjästä karaokelaulajasta tulee maailmantähti, huuhkajat pääsevät aivan var-

masti seuraavaan lopputurnaukseen (suopotkupallon?) ja hommasin juuri upouuden älykännykän – elämä on ihmisen parasta aikaa.

Mutta naureskelevat eivät näe edes ympärilleen. Kasvatetaanko edes lihakarjaa kiduttamalla ja syöttämällä sille ohdakkeita? Entä turkisketut? Pidetäänkö niitä nälässä ulosteiden keskellä, jotta niiden turkki olisi ensiluokkaista? Tosin monet ravinnoksi kasvatettavat eläin- ja kasvit tuotteet eivät nauti eläessään huomaavaisuudesta tai hyväntahtoisuudesta, kuten osa ihmisistä, vaan joutuvat, kuten suurin osa siipikarjasta, elämään lyhyen maanpäällisen elämänsä vankilamaisissa olosuhteissa. Urosorsailtakin silvotaan muutaman päivän vanhana (kastraatio) sukuelimet kuluttajia häiritsevän lihaan muodostuvan karjunhajun ehkäisemiseksi. Ja entä eläintarhat? Kansalaiset huvittavat itseään ja jälkikasvuun vangitsemalla eläinsuojelun nimissä villieläimiä selleihin, aitauksiin ja häkkeihin – omaksi ilokseen.

Listaa voisi jatkaa loputtomiin, sillä kasveillakin on tunne-elämää (Tiede-lehti. Jani Kaaro, 11.9.2012), joten mieti sitä, kun murskaat seuraavan kerran härkäpavun suloisia "sikiöitä" hampaillasi. Tai mitä meidän pitäisi suositella lihansyöjäkasville ruokavalioksi? Entä mikä osuus ilmastonmuutokseen on lihansyöjäkasvien rafflesian "pieruilla"?

Joten oletko aivan varma osastasi? Kuoleman jälkeen sinua ei enää ole, niinhän? Sinun ei siis tarvitse pelätä morkkista siitä, että kuljit tunteettomana suomatta silmäystääkään apua tarvitsevan lähimmäisen ohi. Siitä, että remusit ja rellestit muiden piikkiin. Ja sait eläessäsi osaksesi kunniaa ja kultaa, muita paremman, arvoisesi kohtelun. Vai olisiko sittenkin niin, että tuo kaikki oli vain sinulle taitavasti viritetty ovela ansa. Ja kun maksun aika tulee, pyörittelet hädissäsi silmiäsi, jos edes saat siihen tilaisuutta ja uikutat:

"Kukaan ei puhunut mitään tällaisesta, Miten tällaista voi ylipäätään maailmassa tapahtua"

Eli yhteenvetona: Massat ovat itse aiheuttaneet kärsimyksensä, he niittävät sitä, mitä ovat aiemmin kylväneet. Maapallomme massoja vaivaava tunne-elämän rutto on heidän oma aikaansaannoksensa. Massat ovat itse hylänneet luonnonmukaisen rakkauselämän, itse asiassa he ovat hylänneet koko rakkauden. He ovat vaihtaneet rangaistuksen pelossa ja palkinnon toivossa luonnollisen sukupuolielämänsä luonnottomaan. He ovat valintojensa typeryyden vuoksi ajaneet itsensä tilanteeseen, jossa he ovat kypsymättömiä vapauteen. He ovat itse luoneet tämän pelon, pakon ja tunteettomuuden ristisiitoksen – todellisen sadomasokistisen tilateoksen.

Kaikki meistä eivät ole yhtä vakavasti sairaita, mutta riittää, että jotkut ovat. Sairauden kuvaan nimittäin kuuluu oleellisesti se, että lievemmin sai-

rastuneet potilaat nimittäin mielellään seuraavat vakavammin oirehtelevia kuin hai laivaa. Ja vakavasti oirehtelevien kansanjohtajien hypnoottisesta imusta on lähestulkoon mahdotonta irtautua – kunnes kuolema erottaa.

Nasaretilainenhan, kuten myös Reich ja Precott, sysäsi myös vastuun omasta kohtalostamme meidän omille hartioillemme – teoillemme. Me itse päättämme, mitä me teemme ja sen mitä me emme tee. Sillä se mitä me teemme, ratkaisee sen, mitä meille tapahtuu. Sanat eivät ratkaise yhtään mitään, kuten kristityt kuvittelevat, ainoastaan teot.

Ei kai Reich vaan muuten kopio Nasaretilaisen opetuksia ja neuvoja – niin yhdenmukaisia ne ovat? Vai oliko Nasaretilaisella myös Reichin tavoin jonkinlainen sosiaalipsykologin koulutus ja pitikö hän vaelluksillaan tapaamiaan ihmisiä varten myös kenttä-psykoanalyysi-praktiikkaa? Ainaakin Genesaretinjärven kapinallinen analysoi juutalaisten massapsykologiaa huomattavasti yksityiskohtaisemmin kuin Reich fasismien. Nasaretilainen sanoi vuorisaarnassa kuulijoilleen:

Sen tähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille. (Matt.7:12)

Jeesus ei siis suinkaan opettanut, että kaikki, mitä te tahdotte ihmisten, siis pelkästään veljien tai lähimmäisten tekevän teille, tehkää myös te samoin heille vaan, että mitä te tahdotte **KAIKKIEN** ihmisten – muukalaisten, tuntemattomien, vieraiden, ystävien, veljien, läheisten, pakanoiden, tuttujen ja kaukaisten – tekevän teille, tehkää myös te samoin heille. He aivan kaikki ovat ihmisiä. Ja Jeesuksen sanat:

"Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan (Matt.7:1,2)

neuvovat tyhjentävästi aivan saman asian: Kun tuomitset, sinut tuomitaan, millä mittaat, sinulle mitataan. Itse asiassa Jeesuksen sanojen sisältö ei poikkea Karman lain sisällöstä piiruakaan. Matteuksen evankeliumin 5 luvusta löytyy Genesaretinjärven kapinallisen toteamus Karmasta oikeudenpalvojana:

Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan tiellä, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei sinua pantaisi vankeuteen.

Totisesti minä sanon sinulle: sieltä et pääse, ennen kuin maksat viimeisenkin rovon (Matt.5:25,26)

ja Luukkaan evankeliumista seuraava Jeesuksen muka Aabrahamin suuhun panema kuvaus Karman seurauksista tuonpuoleisessa, vaikkakaan rikkaan miehen kärsimyksen syy ei varmasti olleetkaan yksioikoisesti pelkästään pukeutuminen purppuraan ja hienot pellavavaatteet sekä elo loisteliaasti ilossa saati köyhän Lasaruksen ansiot ainoastaan rikkaan miehen pöydältä varisseet murut sekä koirien nuolemat paiseet:

'Isä Abraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen ja jäähdyttämään minun kieltäni, sillä minulla on kova tuska tässä liekissä! 'Mutta Abraham sanoi: Poikani, muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi, ja Lasarus samoin sai pahaa; mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa. Ja kaiken tämän lisäksi on meidän välillemme ja teidän vahvistettu suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän luoksenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.' (Luuk.16:24 – 26)

Et varmasti olekaan koskaan kuullut yhdenkään kirkonmiehen varoittavan paimennettaviaan oikeudenpalvelijasta, joka valvoo, että maksat viimeisenkin velkasi? Tai maanpäällisen pröystäilyn ja brassailun tuoman tuskan liekeistä! Et, koska kristityt haluavat ummistaa silmänsä ja korvansa mahdollisuudesta, että heillä olisi muka joku omavastuu. Ei, kristityt uskottelevat itselleen, että jostain tulee joku viaton syntipukki, joka suostuu kantamaan heidän "synnillisen öykkärointinsa" ja he itse pääsevät vilvoittelemaan varjoon Aabrahamin taivaallisiin helmoihin.

Kristityt pitivätkin Karman lakia lahjomattomana koston lakina, tunteettomana, automaattisena rangaistusmekanismina, joka vastoin syntipukkia epäoikeudenmukaisesti edellyttää katumista, anteeksi pyytämistä ja anteeksiantoa – itselleen. Eli jos petaan sänkyni lietelantalaa, minua kohtaava kosto on se, että joudun nukkumaan lietelantalassa. Kristityt myös kuvittelevat karman olevan sokea, vaikka Jeesus kertoi Vuorisaarnassa Karman näkökyvyn olevan eittämättä verraton siksi, että se perustuu tekoihisi, ei suinkaan sanoihisi tai kuvitelmiisi. Ja kahdesta edellisestä Jeesuksen antamista elämänohjeista, **"kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän"** ja **"millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan"** seuraa väistämättä se, että:

Minkä ihmiset tekevät teille, olette tehneet heille

Toisin sanoen myös Reich Nasaretilaisen tavoin väittää, että massat ovat orgastista tyydytystä hakiessaan kylväneet ("millä mittaatte" tai "mitä teette") kärsimyksensä keskellä sadismin siemeniä kaikkialle kulkemansa polun varten ja kun siemenet itävät ("teille mitataan" ja "teille tehdään"), uusi sukupolvi keksii saman vanhan pyörän uudestaan ja on sinun vuorosi kärsiä jälleen – yhä uudestaan.

*Pleased to meet you again
Hope you guessed my name*

Ja käsitellessämme aiemmin ihmiskunnan mahdollisuuksia päästä nykyisestä pälkähästä – vapautua, mielessä alkoi kangastella vankeudesta vapautumisen toivottomuus – sula mahdottomuus. Omasiko Nasaretilainen tässäkin kysymyksessä meitä enemmän tietoa, kun hän opetuslasten kysyttyä:

"Kuka sitten voi pelastua?" (Matt.19:25)

katsoi heihin, kuten edellä jo oli esillä, ja totesi:

"Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista."
(Matt.19:26)

Kun huomio, että Matteus käytti sanaa Jumala, hakiessaan höpö höpö -juutuilleen auktoriteettia, tuputtaessaan vain kuvanvaraiseen ajatteluun kykeneville, tyhmille pakanoille (kirjanen "Kapinallinen, Pelastaja, Petturi ja Äpärä") höllynpölyä, niin todennäköisempää on, että Nasaretilainen puhui-kin vaikkapa lammastarhan ovesta sisään ja ulos kulkevasta paimenesta, jolle mikään ei ole mahdotonta. Onkin aihetta elättää toivoa, että tässäkin tapauksessa Genesaretinjärven kapinallinen ei puhunut puuta heinää, eihän kukaan muu hänen lisäksi, lähes kahteentuhanteen vuoteen, ennen Wilhelm Reichia, nähnyt ongelmiamme ytimeen, syitä väkivallan alkuperään, omia tekojamme, sillä muulla tavoin, kuin meille käsittämättömällä keinolla, täältä ei pääse varmasti ulos elävänä ainoakaan. Aivan samoin kuin T.S. Eliot runossaan "Hollow Men" Julien Green kirjoittikin Ilmestyskirjan painajaisnäkyjen kaltaisesta uhkakuvasta:

I knew that we counted little in comparison with the universe, I knew that we were nothing; but to be so immeasurably nothing seems in some way both to overwhelm and at the same time to reassure. Those figures, those dimensions beyond the range of human thought, are utterly overpowering.

Is there anything whatsoever to which we can cling? Amid that chaos of illusions into which we are cast headlong, there is one thing that stands out as true, and that is---love. All the rest is nothingness, an empty void. We peer down into a huge dark abyss. And we are afraid.

Tiesin että kaikkeuteen verrattuna olemme vähän, tiesin että emme ole mitään; mutta niin valtava mitättömyys tuntui samanaikaisesti sekä mursertavalta että rauhoittavalta. Nuo hahmot ja ulottuvuudet, jotka yltävät pitemmälle kuin ihmisen ajattelukyky, ovat täysin ylivoimaiset. Eikö ole mitään mihin tarttua? Harhakuvien kaaoksessa, johon meidät on syösty on olemassa yksi joka on totta, ja se on – rakkaus. Kaikki muu on tyhjää olemattomuutta. Katselemme valtavan suurta mustaa kuilua. Ja olemme peloissamme.

*You're all a bunch of fuckin' idiots!
Let people tell you what you're gonna do.
Let people push you around.
How long do you think it's gonna last?
How long are you gonna let it go on?
How long are you gonna let them push you around?
How long?
Maybe you like it.
Maybe you like being pushed around.
Maybe you love it.
Maybe you like getting your face stuck in the shit.
C'mon You love it, don't ya?
You love it.
You're all a bunch of slaves,
letting everybody push you around.
What are you gonna do about it?*

Jim Morrison

Lisää massapsykologiasta yksityiskohtaisesti:

James W Prescott, Bonding, Brain, Intelligence & Play: www.youtube.com/watch?v=KhHD_J2yg0c

James W Prescott, Sensory Deprivation and the Developing Brain, www.youtube.com/watch?v=_3aKkOesG00&t=17s

Origins of Violence, www.youtube.com/watch?v=qndiarMvbZY

James W. Prescott, Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä, jumalasuomi.tripod.com/prescott.htm

Prescott, James W., Body pleasure and the orgins of violence, 1975

Reich, Wilhelm, Fasismen massapsykologia, Otava 1982

Storr, Anthony, Ihmisen aggressiot, WSOY 1970

Aleksoglou Savvas, Puhe 17.6.2006

Pertti "Veltto" Virtanen: Panssaroitunut ihminen

Joka näkee, Hän:

Kapinallinen, Petturi, Pelastaja ja Äpärä, Bod 2018:

mm. Massapsykologian käyttö Jeesus Nasaretlaisen yhteydessä

Tiennyt Mitä Rakkaus On, Bod 2018:

mm. Mitä rakkaus on, Hyvä ja paha, Korviketoiminnot, Kasvatus

Vale Muuttuu Lopulta Totuudeksi, Bod 2018:

mm. Massapropaganda ja kuinka sitä käytetään Raamatun tapauksessa

Pahan Naamiot, Bod 2018

mm. Pahuuden ilmenemismuodot ja sen aiheuttama ihmisen merkillinen käyttäytyminen

Mielenhallinta, menetelmät ja todellisuus, Bod 2018

mm. Kuinka sinut kahlitaan vallan vahtikoirilla, propagandalla, valeutisilla, faktantarkastuksella sekä erilaisilla salaliitto-teorioilla

massapsykologia.blogspot.fi

Sivuavaa aineistoa:

Bradbury Ray, Farenheit 451. Kirjayhtymä 1981
Berke, Joseph, Pahan voima, Otava 1991
Dalai-lama, Opetuksia viisaudesta, Biokustannus 1991
Doors, The Complete lyrics, A Delta Book 1978
Dawkins, Richard, Jumalaharha, Terra Cognita 2007
Dyer, Wayne W., Mitä toivot lapsellesi, Otava 1986
Einstein Albert
Friedell. Egon, Uuden ajan kulttuurihistoria, WSOY 1989
Fromm, Erich, Hyvän ja pahan välillä, Kirjayhtymä 1967
Fromm, Erich, Pako vapaudesta, Kirjayhtymä 1976
Fromm, Erich, Rakkauden vaikea taito, Kirjayhtymä 1977
Fromm, Erich, Rakkaus on elämä, Kirjayhtymä 1985
Fromm, Erich, Tuhoava ihminen, Kirjayhtymä 1976
Fromm, Erich, Vaarallinen vapaus, Kirjayhtymä 1962
Gandhi, Mohandas, Kirjoituksia, Rauhankirjat 1983
Gandhi, Mohandas, Rauhan ja rakkauden tie, Karisto 1988
Gandhi, Mohandas, Ajatuksia, Karisto 1955
Grahamin, Billy, Pyhän Hengen lahja, Karassana 1987
Grahamin, Billy, Onnellisen elämän avaimet, Kuva ja Sana 1987
Harner, Michael, Shamaanin tie, Unio Mystica 2004
Hitler, Adolf, Taisteluni, WSOY 1941
Koraani, WSOY 1989
King James Bible, International Bible Society 1979
Langer, Walter C., Adolf Hitler, mies ja myytti, Kirjayhtymä 1973
Lecky, W.E.H., History of European morals, 1869
Mack, John E. Ufosiieppaukset, Otava 1997
Maser, Werner, Adolf Hitler – elämä ja teot, Kirjayhtymä 1974
Miller, Alice, Alussa oli kasvatus
Platon, Teokset I-VII, Otava 1999
Peck, M.Scott, Pahan psykologia, Kirjapaja 1989
Peck, M.Scott, Rakkauden psykologia, Kirjapaja 1988
Raamattu, Kirkolliskokouksen hyväksymä tekstiversio 1938
Russel, Bertrand, Länsimaisen filosofian historia I–II, WSOY 1948
Sachs, Hanns, Elämän ja rakkauden naamiot, Gummerus 1961
Storr Anthony, Seksuaalinen poikkeavuus, Weilin & Göös, 1969
Tiibetiläinen Kuolleiden kirja, WSOY 1979
Tuavii, Papalagit, Taivaansärkijät, Otava 1991
Westermarck, Edward, Kristinuskko ja moraali, Otava 1984

